ИЗБРАНА СВЕТОВНА ФАНТАСТИКА

Най-значимият научнофантастичен роман на годината!

Bookpage

ПАОЛО БАЧИГАЛУПИ

МОМИЧЕ НА ПРУЖИНА

Авторът е носител на наградите Хюго и Небюла

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

SHOUT
SHARE
IT

Annotation

Андерсън Лейк е агент на калорийна компания, изпратен под прикритие в Тайланд. Там той обикаля пазарищата и търси плодове и зеленчуци, които се смятат за отдавна изчезнали, като следа към изгубените в миналото калории. Пак там среща Емико – момиче на пружина, странно и красиво създание. Емико не е човек, а продукт на генното инженерство - отгледана в епруветка, обучена на подчинение. И изоставена в Банкок от бъдещето, когато калорийните компании управляват света, петролната ера е отминала и забравена, а страничните ефекти на изкуствено създадени зарази сеят опустошение.

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.
- 9.
- 10.
- 11.
- 12.
- 13.
- 14.
- 15.
- 16.
- 17.
- 18.
- 19.
- 20.
- 21.
- 22.
- 23.
- 24.
- 25.
- 26.
- 27.
- 28.
- 29.
- 30.

- 31.
- 32.
- 33.
- 34.
- 35.
- 36.
- 37.
- 38.
- 39.
- 40.
- 41.
- 42.
- 43.
- 44.
- 45.
- 46.
- 47.
- 48.
- 49.
- 50.
- Епилог
- Благодарности
- Информация за текста
  - ○
- notes
  - ○ 1

1.

— Не! Не искам мангостина. — Андерсън Лейк се наведе напред и посочи. — Искам онзи плод ей там. *Кау пола-ми нее кап.* Онзи с червената кора и зелените косъмчета.

Селянката се усмихна, показа му почернелите си от дъвчене на бетел зъби и посочи пирамидата плодове край себе си.

— *Ун нее чай май ка?*

— Тези, да. *Кап.* — Андерсън кимна и се усмихна усърдно. — Как се казват?

— *Нго.* — Селянката произнесе името отчетливо, като за пред чужденец, и му подаде един плод за проба.

Андерсън го взе и смръщи вежди.

— Нов ли е?

— *Ка.* — Жената кимна утвърдително.

Андерсън огледа плода в ръката си. Приличаше повече на цветна морска анемона или на космата риба-балон, отколкото на плод. Грапави зелени пипалца стърчаха отвсякъде и гъделичкаха дланта му. Кората имаше червено-оранжевия оттенък на мехурчестата ръжда, но не се усещаше характерният дъх на гнило. Плодът изглеждаше напълно здрав въпреки странния си вид.

— Нго — повтори селянката, а после добави, сякаш му беше прочела мислите: — Нов е. Няма мехурчеста ръжда.

Андерсън кимна мълчаливо. Пазарчето — едно от множеството подобни тържища по улиците на Банкок — гъмжеше от подранили клиенти. Купове плодове дуриан пълнеха уличката с характерната си неприятна миризма, змиеглави риби и червеноперки *плаа* се мятаха в корита с вода. Навеси от полимер на основата на палмово масло висяха тежко под ударите на безмилостното тропическо слънце и засенчваха пазара с ръчно рисувани емблеми на коработърговски компании и с лика на почитаемата Невръстна кралица. Мъж мина с наперена крачка, вдигнал над главата си пилета с яркочервени гребени — пилетата пляскаха с криле и крещяха възмутено на път към заколението си, жени с пъстри поли *фа син* се пазаряха усмихнати за цената на контрабанден ориз Ю-Текс и нововариантни домати.

Все неща, които не представляваха интерес за Андерсън.

— *Нго* — повтори селянката, обезпокоена от мълчанието му.

Дългите косъмчета на плода гъделичкаха дланта му, сякаш го приканваха да им признае правото на съществуване. Поредният тайландски успех в генехакерството, също като доматите, патладжаните и лютите чушлета, с които бяха отрупани сергиите

в съседство. Сякаш пророчествата от Греамитската библия се изпълняваха пред очите му. Сякаш самият свети Франциск се въртеше неспокойно в гроба си, готов да се надигне и да тръгне по земята, понесъл със себе си изобилието на изгубените в историята калории.

„И ще дойде той с тръби и Раят ще се върне…“

Андерсън заобръща странния космат плод в ръка. Не се усещаше миризмата на сибискоза. Нямаше и помен от струпеите на мехурчестата ръжда. По кората липсваха графитните драскулки на генехакерската гъгрица. Цветята, зеленчуците, дърветата и плодовете на света бяха маркерите на географската карта в главата на Андерсън Лейк, ала той никъде не откриваше километричен камък или табелка, които да му помогнат с идентифицирането на този плод.

Нго. Една загадка.

Показа с жест, че иска да опита плода на вкус, и го върна на селянката. Тя заби кафявите си палци в космата кора и я обели с няколко сръчни движения. Сърцевината беше светла, полупрозрачна и пресечена от жилки. Имаше бегла прилика с маринованите лукчета, които се сервираха заедно с мартинито в служебните барчета на научноизследователските центрове в Де Мойн.

Жената му подаде обеления плод. Андерсън го подуши предпазливо. Концентриран цветен аромат. *Нго.* Такъв плод изобщо не би трябвало да съществува. Вчера не беше съществувал. Вчера нито една сергия в Банкок не бе продавала тези плодове, а днес вече се редяха на пирамиди около мърлявата селянка, която седеше на земята под частичната сянка на импровизирания си навес. На врата ѝ висеше златен амулет на мъченика Фра Сюб, талисман срещу селскостопанските чуми на калорийните компании.

Андерсън би дал мило и драго да види плода в естествения му хабитат, как виси от клоните на дърво или се гуши под листата на храст. Ако разполагаше с повече информация, би могъл да стигне до някакво предположение за родовата принадлежност на плода, да долови шепот от генетичното минало, което Тайландското кралство се опитваше да изкопае от забравата, ала улики липсваха. Той пъхна прозрачното топче в устата си.

Вкусът го удари като юмрук между очите — сладка и плодовита зрялост. Лепкавата цветна бомба покри езика му като с восък. Сякаш го сритаха назад в миналото, право в опитните полета на Айова, когато един учен от „Мидуест Компакт“ го почерпи с бонбонче — невиждано дотогава лакомство за простото

фермерско момче, което търчеше босо из браздите на царевичната нива. Вълшебен миг на истински вкус, забравен, превърнал се в отдавнашен спомен.

Слънцето напичаше безмилостно. Купувачите се блъскаха, пазаряха се, но всичко това минаваше незабелязано край него. Той въртеше бавно странния плод в устата си, вкусваше със затворени очи миналото, опиваше се от нишката към едно време, когато тези плодове са растели свободно, преди сибискозата, японската генехакерска гъгрица, мехурчестата ръжда и струпейната плесен да попарят всичко.

Под жежкото тропическо слънце, заобиколен от пуфтене на биволи и крясъците на умиращи кокошки, той се сля с рая. Ако беше греамит, щеше да падне на колене и да благодари в екстаз за вкуса на завръщащия се Рай.

Изплю в шепа черната костилка и се усмихна. Чел беше пътеписи на известни ботаници и изследователи, мъже и жени, проникнали в най-дивите джунгли, за да търсят нови видове, ала нито едно от техните открития не можеше да се сравнява с плода, който беше изял току-що.

Онези хора търсеха открития. Той беше открил едно възкресение.

Селянката се усмихна широко, сигурна, че е спечелила клиента.

— *Ао гее кило ка?* Колко?

— Безопасни ли са? — попита той.

Тя посочи сертификатите от министерството на околната среда, изложени на калдъръма до нея, и забоде пръст в датата.

— Най-нов вариант — каза жената. — Първо качество.

Андерсън огледа внимателно лъскавите печати. Жената най-вероятно беше подкупила някой чиновник за печатите, вместо да мине през бюрократичния ад на пълната проверка, която да гарантира имунитет срещу мехурчеста ръжда от осмо поколение и резистентност към сибискоза 111.мт7 и мт8. Циничната половинка от мирогледа му прошепна, че това едва ли има значение. Сложните печати, които лъщяха под слънцето, не бяха по-различни от амулета, който жената носеше на врата си, служеха най-вече да внушат на хората чувство за сигурност в един опасен свят. Ако избухнеше нова епидемия от сибискоза, тези печати щяха да са безполезни, разбира се. Новата епидемия щеше да е с нов щам на болестта, който да запрати старите тестове на бунището, а хората щяха да подхванат на нова сметка молитвите си към Фра Сюб и подобни, да стискат отчаяно амулетите си, да се взират в изображенията на цар Рама XII, да правят приношения в Храма на градската колона и да кашлят до

смърт, изхрачвайки гниещата тъкан на собствените си бели дробове, без значение колко печати на министерството на околната среда красят сертификатите на селскостопанската им продукция.

Андерсън прибра костилката на *нгото* в джоба си.

— Ще взема едно кило. Не, две. *Сонг.*

Подаде ѝ конопената си торба, без да се пазари. Колкото ѝ да му поискаше жената, щеше да е малко. Чудесата нямаха цена. Печалбите от уникален по своята природа ген, който е резистентен към калорийната чума или усвоява по-добре азота, винаги удряха тавана. Ако се разходеше из пазара, щеше да открие доказателство за това на всяка крачка. Уличката гъмжеше от тайландци, които купуваха всичко, от генетично модифициран ориз Ю-Текс до новите пилета с яркочервени гребени. Ала всички тези неща бяха продукт на стари успехи, базираха се на предишни генехакерски пробиви, направени в лабораториите на „АгриГен“, „ПурКал“ и „Тотал Нутриент Холдингс“. Всички те бяха плодове на стара наука, създадени в лабораториите на „Мидуест Компакт“.

Нго беше различен. *Нго* не идваше от „Мидуест“. Тайландското кралство проявяваше рядка далновидност и хитрост. И процъфтяваше, за разлика от други страни като Индия, Бирма и Виетнам, които се сриваха като домино, гладуваха и целуваха краката на калорийните монополи с надеждата да им отпуснат някой от научните си продукти.

Неколцина се спряха да погледнат какво толкова купува Андерсън и макар според него цената да беше ниска, на тях явно им се стори твърде висока, защото отминаха без коментар.

Жената му даде плодовете и Андерсън се усмихна, макар че му идеше да се разсмее с глас. Нито един от косматите плодове в торбата не би трябвало да съществува — със същия успех вътре можеше да има трилобити, членестоногите, изчезнали преди двеста и петдесет милиона години. Ако догадката му за произхода на *нгото* беше вярна, то появата му представляваше завръщане от отдавна отмрялото минало, почти все едно по Танон Сукумвит да крачи тиранозавър. От друга страна, същото беше вярно за картофите, доматите и лютите чушлета, с които бе пълен пазарът, натрупани на купчини и подредени на пирамидки във великолепно изобилие, за редиците гиздави беладони покрай тротоарите, растение, което никой не беше виждал от поколения. В този давещ се град всичко изглеждаше възможно. Плодове и зеленчуци се завръщаха от гроба, отдавна изчезнали цветя растяха в изобилие покрай булевардите, а зад всичко това министерството на околната среда твореше вълшебства с

генетичен материал, изгубен преди поколения.

Андерсън тръгна през пазара към булеварда от другата страна. Посрещна го утринният градски кипеж, задръстил Танон Рама IX като река Меконг по време на пълноводие. Колелета и велосипедни рикши, синьо-черни биволи и гигантски поклащащи се мегодонти.

При появата на Андерсън Лао Гу доприпка откъм сянката на рушаща се кула с офиси и внимателно откъсна горящото крайче на цигарата си. И тук беладони. Навсякъде бяха. Нямаше ги никъде другаде по света, но тук растяха на всяка крачка. Лао Гу прибра остатъка от цигарата в джобчето на окъсаната си риза и тръгна пред Андерсън към велосипедната им рикша.

Старият китаец приличаше на плашило в дрипи, ала въпреки това беше извадил късмет. Жив бе, а повечето му хора бяха мъртви. Имаше работа, а другите малайски бежанци живееха наблъскани като пилци пред заколение в душните Разширителни кули. Лао Гу имаше жилести мускули и достатъчно пари да се глези с тайландски цигари. В очите на другите бежанци с жълта карта той беше извадил страхотен късмет.

Лао Гу яхна рикшата и изчака Андерсън да се настани на пътническото място отзад.

— Към офиса — каза Андерсън. — *Бай кап.* — После превключи на китайски: — *Зоу ба.*

Старецът се изправи на педалите и рикшата им се вля в трафика. Маневрата му предизвика гневен звън на велосипедни звънци и ручене на тромби. Лао Гу се вмъкна още по-навътре в потока, без да им обръща внимание.

Андерсън бръкна в торбата за още едно *нго*, но спря. Трябваше да се въздържа, а не да ги излапа като лакомо дете. Тайландците бяха намерили нов начин да разровят миналото, а той какво — искаше да си напълни корема с доказателството за пробива им? Потропа с пръсти по конопената торба. Трябваше да си възвърне самоконтрола.

В опит да отвлече мислите си извади цигара и запали. Дръпна силно, наслади се на първата изгаряща глътка тютюн и си спомни колко се беше изненадал, когато откри какви неочаквани успехи бележи Тайландското кралство, колко широко разпространена е беладоната. Пушеше и си мислеше за Йейтс. Спомняше си разочарованието му, докато двамата седяха един срещу друг, а възкресената история плесенясваше помежду им.

— Беладона.

Кибритената клечка припламна в сумрачния офис на „Жива

вода“ и освети червендалестата физиономия на Йейтс, когато той приближи пламъчето до цигарата си и дръпна дълбоко. Тънката оризова хартия изпука. Връхчето на цигарата се разгоря и Йейтс издиша дима към тавана, където манивелни вентилатори пъшкаха в неравна борба с влажната жега.

— Патладжани. Домати. Люти чушлета. Картофи. Жасмин. Накотиана. — Вдигна цигарата си и примижа. — Тютюн.

Дръпна отново, примижал от дима и забил поглед в горящото връхче на цигарата. Бюрата наоколо тънеха в сенки, педалните компютри на компанията мълчаха. Привечер, след края на работния ден не беше трудно да видиш в празните бюра нещо различно от издайническата топография на провала. Например че работниците във фабриката просто са се прибрали у дома да си починат преди поредния тежък работен ден. Потъналите в прах столове и педални компютри разкриваха тъжната истина… но в сумрака, наметнал ги със сенки, гонени тук-там от лунния светлик, който се процеждаше през махагоновите капаци, не беше трудно да си представиш какво е можело да бъде.

Манивелните вентилатори все така се въртяха морно над главите им, лаоските гумени моторни ленти скърцаха ритмично по тавана — черпеха малки количества кинетична енергия от централния пружинник на фабриката.

— Тайландците са извадили късмет в лабораториите си — каза Йейтс, — и ето какво става. Ако бях суеверен, щях да си помисля, че са създали и теб заедно с доматите си. Както знаем, всеки организъм има нужда от свой естествен враг, от свой хищник.

— Трябваше да докладваш за напредъка им — каза Андерсън. — Тази фабрика не беше единствената ти отговорност.

Йейтс направи физиономия. Лицето му беше като снимка от медицинска статия за пораженията на тропическия удар. Спукани капиляри чертаеха силно разклонени розови притоци по бузите и буцестия му нос. Воднистосини очи гледаха втренчено Андерсън, мътни като задавения от боклуци градски въздух.

— Трябваше да се сетя, че ще ми вземеш нишата.

— Нищо лично.

— Да де. Само дето това е работата на целия ми живот. — Засмя се сухо и хрипливо като пациент в началните стадии на сибискоза. Звукът би подгонил Андерсън към изхода, само че Йейтс, като всички служители на „АгриГен“, беше имунизиран срещу новите щамове.

— Градих това с години — продължи Йейтс, — а сега ти ми казваш, че нямало нищо лично. — Махна към панорамния прозорец на офиса, който гледаше към производствения цех долу.

— Имам пружинници колкото юмрука си, които побират един гигаджаул енергия. Което е четири пъти повече от всички други пружинници на пазара. Истинска революция в съхраняването на енергия, а ти я хвърляш с лека ръка на боклука. — Наведе се напред. — Не сме имали толкова лесноприносима енергия от времето на бензина.

— Само ако можеш да ги произвеждаш.

— Близо сме — настоя Йейтс. — Остава да се оправим с водорасленията резервоари. Само те ни се опъват още.

Андерсън не каза нищо. Йейтс, изглежда, прие това за окуражителен знак.

— Фундаменталната концепция е безпогрешна. Щом резервоарите започнат да произвеждат достатъчни количества…

— Трябваше да ни уведомиш веднага щом са се появили беладоните. Тайландците успешно произвеждат картофи от най-малко пет сезона. Очевидно седят върху семенна банка, а ти не си ни казал нищо.

— Не е по моята част. Аз се занимавам със складиране на енергия. Не с производство на плодове и зеленчуци.

— И откъде ще вземеш калориите, за да навиеш гениалните си пружинници, ако реколтата се провали? — изсумтя Андерсън. — Мехурчестата ръжда вече мутира на всеки три сезона. Генехакери на свободна практика непрекъснато хакват дизайните ни за СояПРО и пшеница „Тотал Нутриент“. Последният ни щам на високодобивна царевица „ХайГро“ даде само шейсет процента резистентност към гъгрицата, а сега изведнъж научаваме, че ти седиш върху генетична златна мина. Хората гладуват…

Йейтс се изсмя.

— Не ми говори за спасяването на човешки живот. Видях какво стана със семенната банка във Финландия.

— Не ние взривихме подземните хранилища. Откъде да знаем, че финландците ще се окажат такива фанатици?

— И последният глупак можеше да се сети. Калорийните компании си имат репутация.

— Онази операция не я ръководех аз.

Йейтс се изсмя отново.

— Винаги това ни е извинението, нали? Компанията върши някакво безобразие, а ние всички се дръпваме и си измиваме ръцете. Преструваме се, че не ние сме били отговорни. Компанията изтегля СояПРО от бирманския пазар, но ние не сме виновни, защото споровете за интелектуалната собственост не са по нашата част. Само че гладуващите това не ги интересува. — Дръпна от цигарата, издиша дима. — Направо не знам как хората като теб спят нощем.

— Лесно. Казвам по една молитва към Ной и свети Франциск, после благодаря на Бога, че все още сме на крачка пред мехурчестата ръжда.

— Значи това е краят? Ще затвориш фабриката?

— Не. Не, разбира се. Производството на пружинници ще продължи.

— Наистина? — Йейтс се наведе обнадеждено напред.

Андерсън сви рамене.

— Да. Това е едно полезно прикритие.

Горящото връхче на цигарата стигна до пръстите на Андерсън и той хвърли фаса на претъпканата улица. Потърка опарените си пръсти. Лао Гу въртеше усилно педалите. Банкок, Градът на божествените създания, се плъзгаше покрай тях.

Монаси с оранжеви раса вървяха по тротоарите под сянката на черни чадъри. Деца търчаха на групички, бутаха се и се пръскаха, смееха се и си подвикваха на път към манастирските училища. Улични продавачи висяха по кьошетата и протягаха ръце, отрупани с нанизи невен за храмови приношения и лъскави амулети на почитани монаси, които уж пазят от всичко, като се започне от безплодие и се свърши със струпейна плесен. Колички за бърза закуска вдигаха дим и цвърчаха с аромата на вряло олио и маринована риба, а в краката на клиентите им смътните силуети на чешърки се умилкваха с протяжно мяучене за някоя огризка.

Над булеварда се издигаха кулите на старото банкокско Разширение, увити в лози и покрити с плесен, с изпочупени прозорци, като скелети, оглозгани до кокал. Без климатична инсталация и асансьори, кулите бяха необитаеми, напечени от слънцето. От порите им тук-там извираше черният дим на нелегални огньове от сушени животински изпражнения, на които малайски бежанци бързаха да приготвят безквасните си пърленки и да си сварят кафе, преди белоризците да щурмуват душните висини и да ги пребият като нарушители.

В средата на пътните платна бежанци от въглищната война на север лежаха по корем с вдигнати ръце, изящно вежливи в просбените си пози. Велосипеди, рикши и фургони с мегодонтски впрягове ги заобикаляха равнодушно, разделяйки се като река покрай камъни. Грозните брадавици на фа'ган бележеха носовете и устите на просяците. Зъбите им бяха черни от дъвчене на бетел. Андерсън бръкна в джоба си и хвърли пари в краката им, после кимна леко на благодарствените им поклони, преди рикшата да го отнесе нататък.

След малко пред погледа му се изпречиха варосаните стени и тесните улички на *фарангската* индустриална зона — квартала, където беше съсредоточен чуждестранният промишлен капитал. Складове и фабрики, наблъскани нагъсто и обвити със саван от миризма на сол и гниеща риба. Продавачи дебнеха по уличките, опнали парчета брезент и одеяла над главите си да ги пазят от непоносимия пек. Отзад се издигаше сложната система от вълноломи и диги на крал Рама XII, построени да удържат напора на синия океан.

Трудно беше да игнорираш присъствието на тези високи стени и натиска на водата от другата им страна. Още по-трудно бе да не мислиш за Града на божествените създания като за отложена, но неизбежна катастрофа. Но тайландците бяха хора упорити и засега успяваха да опазят своя обичан град, своя Крунг Теп, от удавяне. С помощта на задвижвани с въглища помпи, мащабни изкопни работи и дълбока вяра във вдъхновеното водачество на своята любима династия Чакри тайландците успешно удържаха стихията, която беше погълнала Ню Йорк и Рангун, Бомбай и Ню Орлиънс.

Лао Гу свърна в една пресечка и удари нетърпеливо звънеца да разгони черноработниците, които я задръстваха. Сандъци, сковани от химически обработените непромокаеми и здрави материали с марката на „УедърОл“, се разлюляха върху кафявите гърбове. Лога на пружинници, изработени във фабрики на чаожойски китайци, на антибактериалните дръжки „Мацушита“ и на керамичните водни филтри „Бо Лок“ се полюляваха напред-назад, хипнотични с тромавия си ритъм. Образи на проповядващия Буда и на почитаемата Неврястна кралица се редяха по фабричните стени, борейки се за надмощие с ръчно рисувани моменти от стари двубои по *муай тай*.

Фабриката на „Жива вода“ се издигаше над уличния трафик, истинска крепост с високи стени и гигантски вентилатори, които се въртяха мудно във вентилационните шахти на горните етажи. От другата страна на пресечката като огледално изображение се издигаше, чаожойската фабрика за велосипеди, а помежду им — патологичното лепкаво струпване на улични колички за бързо хранене, които неизменно изникваха около входа на всяка фабрика и осигуряваха обяд за работниците.

Лао Гу спря в двора на „Жива вода“, точно пред главния вход. Андерсън слезе от рикшата, взе торбата с *нгото* и спря за миг, вперил поглед в исполинските врати, широки осем метра заради мегодонтите. Редно беше да прекръстят фабриката. „Глезотията на Йейтс“. Йейтс, непоправимият оптимист, такъв щеше да го запомни Андерсън. Още го чуваше как защитава чудесата на

генехакнатите водорасли, виждаше го как рови из чекмеджетата на бюрата в офиса за графики и бележки, които да илюстрират доводите му.

„Не можеш да съдиш предварително за моята работа само защото проектът «Океанско изобилие» се провали. При правилна обработка водораслите гарантират значително по-добра абсорбция на усукващия момент. Забрави за калорийния им потенциал. Мисли за промишленото им приложение. Дай ми още малко време и ще ти поднеса на тепсия целия пазар на устройства за складиране на енергия. Поне изпробвай някой от прототиповете ми, преди да вземеш решение…“

Щом влезе във фабриката, ревът на машините го погълна и удави отчаяния вой на Йейтсовия оптимизъм.

Мегодонти пъшкаха, впрегнати в колянови валове, гигантските им глави висяха ниско, хватателните им бивни стържеха по пода, докато животните обикаляха в бавни кръгове около енергийните вретена. Тези генехакнати животни бяха живото сърце на заводската енергийна система, именно те осигуряваха мощност за поточните линии, вентилационната система и машините. Сбруите им дрънчаха ритмично, изопнати по напрегнатите мускули. Водачите им от Мегодонтския синдикат, със служебни униформи в червено и златно, вървяха край поверениците си, подвикваха им команди, сменяха ги при нужда с отпочинали животни и изобщо насърчаваха тези изкуствено създадени братовчеди на слоновете.

В другия край на фабриката поточната линия изплюваше прясно произведените пружинници на път към отдела по качествен контрол и оттам към опаковъчния, където джаджите се подреждаха спретнато върху палети, готови да поемат към своя все още хипотетичен пазар. Когато Андерсън влезе в цеха, работниците спряха за миг и го почетоха с поклон, събрали длани пред челата си.

Банят, началникът на отдела за качествен контрол, притича с усмивка и също се поклони.

Андерсън отвърна с небрежен жест и попита:

— Как е качеството?

Банят се усмихна.

— *Дее кап.* Добре. По-добре. Елате вижте. — Даде знак и Нам, бригадирът на смяната, удари предупредителната камбана, която оповестяваше пълно спиране на поточната линия. Банят подкани Андерсън да го последва. — Нещо интересно. Ще ви хареса.

Андерсън се усмихна сухо. Съмняваше се, че Банят би могъл да го зарадва с каквото и да било. Извади едно *нго* от торбата и го предложи на отговорника за качествения контрол.

— Имате прогрес? Наистина?

Банят кимна и взе плода. Хвърли му разсеян поглед, обели кората и лапна прозрачната сърцевина. Не личеше да е изненадан. Не реагира по никакъв начин. Чужденците винаги разбираха последни за промените в страната, факт, който Хок Сенг не пропускаше да изтъкне, когато в параноидния му мозък за пореден път се пораждаше подозрението, че Андерсън се кани да го уволни. Сигурно и Хок Сенг вече знаеше за *нгото*, или щеше да се престори, че знае, когато Андерсън го попита.

Банят хвърли костилката в една кофа с храна за мегодонтите и поведе Андерсън покрай поточната линия.

— Отстранихме един проблем с режещата преса.

Даде повторен сигнал с предупредителната камбана и работниците отстъпиха крачка назад от работните си места. При третия сигнал водачите в червено и златно дадоха знак на повереницте си със специалните бамбукови пръчки и мегодонтите също спряха работа. Поточната линия се забави. В другия край на цеха индустриалните пружинникови барабани започнаха да тиктакат и скърцат, докато поемаха за съхранение енергията, която маховиците подаваха към тях, резерв, с който да подновят работата си, след като Андерсън приключи с инспекцията.

Андерсън вървеше след Банят покрай смълчания конвейер, а работниците в зелено-бели униформи го сподиряха с нова вълна от поклони. Отметна завесите, направени от полимер на основата на палмово масло, и влезе в пречиствателната зала. Тук промишленото откритие на Йейтс се ширеше с величествено изобилие, лепнеше по пружинниците с утайката на генетичната случайност. Жени и деца с трислойни маски вдигнаха очи и свалиха дихателната си защита, за да се поклонят дълбоко на човека, който ги хранеше. Светла прах лепнеше по лицата им, набраздена от пот. Кожата им беше естествено тъмна само около устата и носовете, където филтрите ги защитаваха.

Андерсън и Банят минаха през пречиствателната зала и влязоха в пещта на помещението с режещите преси. Темперирващи лампи излъчваха нагорещена до бяло светлина, а мочурливата смрад на размножаващи се водорасли сгъстяваше въздуха. Сушилни решетки се редяха на катове под тавана, отрупани със снопове генехакнати водорасли, които се отцеждаха, спаружваха се и почерняваха в гъста хомогенна маса под натиска на високите температури. Потните техници бяха почти голи — носеха само шорти, потници и защитни шлемове. Помещението беше истинска пещ въпреки манивелните вентилатори и силната вентилационна система. По гърба на Андерсън се стичаше пот. Ризата му

подгизна за нула време.

— Тук. Вижте — посочи му Банят и прокара пръст по един разглобен накрайник на режеща преса, оставен до главната производствена линия. Андерсън коленичи да огледа повърхността отблизо. — Ръжда — измърмори Банят.

— На миналата инспекция нали пак с това се занимавахме?

— Солена вода. — Банят се усмихна смутено: — Океанът е близо.

Андерсън вдигна поглед към капещите сушилни решетки и се намръщи.

— Водорасленитe резервоари и сушилните решетки не помагат. Който си е мислел, че ще минем с отпадъчна топлина за сушенето на материала, е бил глупак. Енергийна ефективност друг път.

Банят го стрелна с поредната смутена усмивка, но не каза нищо.

— Значи сте сменили режещите накрайници?

— Да, и постигнахме двайсет и пет процента надеждност.

— Толкова по-висока? — Андерсън кимна разсеяно. Даде знак на главния техник и той извика на Нам през пречиствателната зала. Предупредителната камбана звънна отново. Миг по-късно горещите преси и темперирaщите лампи светнаха още по-силно от притока на електричество в системата. Андерсън се дръпна инстинктивно пред усилващата се жега. При всяко включване горящите лампи и преси му струваха по петнайсет хиляди бахти[1] във вид на такси върху въглеродните емисии — част от въглеродния бюджет на Кралството, за чието пренасочване „Жива вода“ плащаше в брой. Йейтс беше хакнал системата гениално, включвайки незаконно фабриката към държавната квота за въглеродните емисии, но размерът на подкупите, раздадени за тази цел, беше внушителен. Главните маховици се завъртяха и цялата фабрика потръпна, когато механичната система под пода се задвижи. Дъските под краката им започнаха да вибрират. Кинетична енергия изби искри през системата, като адреналин, гъделичкащо предчувствие за мощността, която щеше всеки миг да се влее в производствената линия. Мегодонт нададе тръбен вой на възмущение, но млъкна бързо, смъмрен с пръчката. Воят на маховиците се извиси в писък, после, когато джаулите енергия се вляха в задвижващите системи, изведнъж пресекна.

Камбанката на главния техник издрънча отново. Работниците пристъпиха напред да калибрират режещите инструменти. Произвежданите пружинници бяха предвидени за съхранението на два гигаджаула и по-малкият им размер изискваше по-голяма

прецизност от машините. По-нататък по линията започваше етапът на навиването. Режещата преса с подновените си остриета за фино рязане се издигна със съсък във въздуха върху хидравличната си механика.

— *Кун*, моля — обърна се с почетната титла Банят към Андерсън и го покани зад един предпазен параван.

Камбанката на Нам прозвуча за трети път. Поточната линия се раздвижи. Системата оживя. Работниците приклекнаха зад щитовете си. Жичките на пружинниците заизлизаха със съскане от машинните настройници и почнаха да се вмъкват в серия нажежени ролери. Спрей вонящ реактант обливаше ръждивите на цвят жички, покриваше ги с мазна течност, която да абсорбира водорасленатa пудра на Йейтс и да я превърне в хомогенен слой.

Пресата се спусна. Трясъкът на огромната ѝ тежест беше толкова силен, че Андерсън го усети със зъбите си. Жичката на пружинника се раздели и готовият отрязък продължи нататък през полимерните завеси към залата за пречистване. Трийсет секунди по-късно се върна, светлосива и прашна от водорасленатa пудра. Мина през нова серия нажежени ролери преди да бъде изтормозена в окончателната си форма — плътна намотка, все по-плътна и по-плътна, пружина, навита толкова здраво, че да смаже собствената си молекулярна структура. Надигна се оглушителен писък на изтерзан метал. Ситен фонтан от лубриканти и водорасленa утайка пръсна във всички посоки под натиска на свиващата се пружина, опръска работници и машини, после компресираният пружинник продължи нататък към опаковъчния отдел и помещението за качествен контрол.

Жълта мигаща светлина даде знак, че опасността е преминала. Работниците изскочиха иззад щитовете си, за да нагласят отново пресата, преди поредната дължина метал с ръждив цвят да се появи със съскане от червата на помещението за темпериране. Ролерите дрънчаха на празни обороти. Лубрикантните пръскачки се самопочистиха със ситна водна струя преди поредния рунд. Работниците приключиха с калибрирането на пресите и отново се скриха зад щитовете. Ако в процеса възникнеше проблем, жичката на пружинника щеше да се превърне във високоенергийно острие, което се мята безконтролно из цеха. Андерсън беше виждал глави да се пукат като манго, телесни части да падат отсечени и кръв да пръска на фонтани в резултат на системен дефект в индустриалните мощности.

Пресата се спусна с трясък и отряза нов пружинник — по четиридесет на час, които сега, според уверенията на Банят, имаха само седемдесет и пет процентов шанс да свършат в

държавното депо за отпадъци на министерството на околната среда. Харчеха милиони за производството на боклук, за чието унищожаване държавата щеше да похарчи още толкова — двуостър меч, който сечеше ли, сечеше. Йейтс беше прецакал нещо — може би случайно, а може би воден от едната злоба — и им отне повече от година да осъзнаят дълбочината на проблема, да проучат основно водорасленията резервоари, където растеше революционното покритие на пружинниците, да преработят царевичната смола, която обгръщаше механичните интерфейси на пружинника, да променят практиките на качествения контрол, да разберат как се отразява целогодишна влажност от близо сто процента на един производствен процес, създаден за условията на места с по-сух климат.

Облак светъл прах нахлу в помещението, когато някакъв работник излезе със залитане през завесите на пречиствателното. Тъмното му лице представляваше набраздена с пот маска от спечена мръсотия и палмово масло от пръскачките. Преди да се затворят, завесите разкриха гледка към колегите му, сенки в снежна буря от светли прашни облаци, жертви на етапа, при който жичката на пружинника се затваряше в слой от специалната пудра, без която пружината щеше се самозапои под натиска на гигантското налягане. Всичката тази пот и калории, и въглеродни квоти… всичко това само за да се осигури убедително прикритие на Андерсън, докато той работи по загадката на беладоната и *нгото*.

Всяка разумна компания отдавна щеше да е затворила фабриката. Дори Андерсън, който разбираше едва бегло процесите, свързани с производството на тези пружинници от следващо поколение, би го направил. Но ако искаше работниците му, синдикатите, белоризците и безбройните ослушващи се уши в кралството да вярват, че е амбициозен предприемач и нищо повече, тази фабрика трябваше да работи, и то да работи здраво.

Андерсън стисна ръката на Банят и го поздрави за добрата работа.

Жалко, наистина. Потенциалът за успех беше налице. Йейтс му беше показал как работят новите пружинници — той може да беше луд, но не беше глупак. Андерсън бе гледал със затаен дъх как от мъничките кутийки се изливат джаули енергия и пружинниците вътре продължават да тиктакат часове наред. Другите модели на пазара съхраняваха четири пъти по-малко енергия при два пъти по-голямо собствено тегло, а евентуален опит да се подобрят параметрите им при съществуващата технология би стопил жичките им в молекулярно свързана маса под неимоверния натиск на вложените в пружинника джаули.

Понякога Андерсън почти се изкушаваше от мечтата на Йейтс.

Пое си дъх и се гмурна в пречиствателната зала. Излезе от другия ѝ край в облак от водораслена пудра и дим. Вдиша жадно въздуха, подправен със смрад на мегодонтски изпражнения, и тръгна по стълбите към офиса си. Зад него един мегодонт нададе възмутен стон. Андерсън се обърна, огледа цеха и спря поглед на гледача, чието животно се беше обадило. Четвърто вретено. Още един проблем в дългия списък с проблеми на „Жива вода“. Отвори вратата на офиса.

Помещението беше в що-годе същото състояние, в каквото го беше заварил при пристигането си в страната. Все така тъмно и пещерно празно с бюра и педални компютри, които клечат мълчаливо в сенките. Тънки остриета слънчева светлина се вмъкваха през прорезите на тиковите прозоречни капаци и осветяваха пушливите приношения към незнайните богове, които така и не бяха спасили китайския клан на Тан Хок Сенг в Малая. Тамян от сандалово дърво сгъстяваше въздуха, копринени гирлянди красяха малкото параклисче в ъгъла, където усмихнати златни фигурки клечаха върху чинии с ориз Ю-Текс и лепкави, накацани от мухи плодове манго.

Хок Сенг седеше на компютъра си. Кльощавият му крак натискаше ритмично педала, захранвайки с енергия микропроцесорите и сиянието на дванайсетсантиметровия екран. В мътната светлина на монитора Андерсън мярна опуления му поглед — очи на човек, който се стряска до смърт при всяко отваряне на вратата. Страхът на стареца незнайно защо му напомняше за халюцинация, почти като избледняващите чешърки — уж ги виждаш, а след миг изчезват и започваш да се съмняваш в собствените си очи, — но Андерсън знаеше достатъчно за жълтокартите бежанци и зле прикрития ужас, в който живееха. Затвори вратата — производственият рев остана навън — и видя как старецът се успокоява.

Андерсън се закашля и махна към димните спирали на тамяна.

— Нали ти казах да спреш с това нещо.

Хок Сенг вдигна рамене, но не спря да натиска педала и да трака по клавиатурата.

— Да отворя ли прозорците? — Шепотът му беше като звука на бамбук, който стърже по пясъка.

— Не, за бога. — При мисълта за тропическия пек отвън Андерсън се намръщи. — Просто пали тамяна си у дома. Не го искам тук. Край с тая работа.

— Да. Разбира се.

— Сериозно говоря.

Хок Сенг го стрелна с поглед отдолу нагоре, после пак се втренчи в монитора. Изпъкналите му скули и хлътналите очи се очертаха още по-релефно в сиянието на екрана. Тънките му пръсти отново загракаха по клавишите.

— За късмет е — измърмори той, после се изкиска тихо и хрипливо. — Дори чуждестранните дяволи имат нужда от късмет. С всичките проблеми във фабриката, реших, че малко помощ от Буца ще ви дойде добре.

— Няма да го гориш тук. — Андерсън остави торбата с *нго* на бюрото си и се тръшна на стола. Изтри челото си. — Гори си го у вас.

Хок Сенг кимна едва доловимо, че е разбрал. Редиците манивелни вентилатори на тавана се въртяха мързеливо, бамбуковите им пластини пъшкаха в неравната си борба с душната жега в офиса. Двамата седяха закотвени, заобиколени от релефа на Йейтсовата велика идея. Редиците бюра и компютри бяха празни: По предварителен план тук трябваше да са отделите по продажбите, по снабдяването, по личния състав и секретарките.

Андерсън извади плодовете и ги нареди на бюрото пред себе си. Избра едно от косматите си открития и го размаха да привлече вниманието на Хок Сенг.

— Виждал ли си такива?

Хок Сенг вдигна поглед.

— Местните им викат *нго*. — Върна се към работата си: да преглежда баланси, които никога нямаше да излязат на плюс, и дефицити, за които никога нямаше да докладва.

— Знам как им викат местните. — Андерсън стана и тръгна към бюрото на стареца. Хок Сенг се дръпна стреснато, когато Андерсън сложи косматия плод до компютъра му, и изгледа *нгото*, сякаш беше отровен скорпион. Андерсън каза: — Всеки селянин на пазара ще ти каже името им. Тайландското им име. Имахте ли от тези плодове при вас, в Малая?

— Аз… — започна Хок Сенг и млъкна. Усилията му да запази самообладание се виждаха с просто око, лицето му се гърчеше в прилив на разнообразни емоции. — Аз… — започна отново и пак млъкна.

Андерсън гледаше как страхът извайва лицето на стареца в калъпа си. По-малко от един процент от малайските китайци се бяха спасили след Инцидента. Както и да го погледнеше човек, Хок Сенг беше извадил невиждан късмет, ала въпреки това Андерсън го съжаляваше. Един простичък въпрос, един плод — и старецът беше готов да си плюе на петите.

Хок Сенг се взираше в *нгото*, дъхът му бе накъсан. Накрая

измърмори:

— Нямаше такива в Малая. Само тайландците ги бива с тия неща. — А после отново се върна към работата си, вперил поглед в малкия компютърен екран, заключил спомените надълбоко.

Андерсън зачака с надеждата Хок Сенг да добави още нещо, но старецът повече не вдигна очи към него. Загадката на *нгото* очевидно щеше да почака още.

Андерсън се върна на бюрото си и се зае с пощата. Хок Сенг му беше подготвил фактури и данъчни декларации, които стояха на спретната купчинка в единия ъгъл на плота и настояваха да им обърне внимание. Андерсън подхвана купчинката: разписваше чекове, платими на Мегодонтския синдикат, и подпечатваше с печата на „Жива вода“ разрешителни за извозване на отпадъци. Подръпна ризата си, която беше залепнала за потната му кожа. Горещината и влажността бяха убийствени.

Накрая Хок Сенг все пак вдигна очи.

— Банят ви търсеше.

Андерсън кимна, вперил поглед във формулярите.

— Открили са ръжда по режещата преса. Подмяната е подобрила надеждността с пет процента.

— Значи е станала двайсет и пет?

Андерсън сви рамене, разрови купчината документи пред себе си и подпечата един формуляр за въглеродна оценка от министерството на околната среда.

— Така каза. — Сгъна документа и го прибра в плика му.

— И така да е, пак сме далеч от реализирането на печалба. Тези ваши пружинници са много шум за нищо. Съхраняват джаулите така, както Сомдет Чаопрая охранява Невръстната кралица.

Андерсън се намръщи раздразнено, но не си направи труда да защити лошото качество на продукцията.

— А за хранителните резервоари каза ли ви? — попита Хок Сенг. — За водораслите?

— Не, Само за ръждата. Защо?

— Заразени са с нещо. Част от водораслите не произвеждат онова… — Хок Сенг се поколеба, после продължи: — Каймака де. Не са продуктивни.

— Нищо не ми е казал.

Още едно кратко колебание, после:

— Сигурно се е опитал.

— На теб каза ли ти дали проблемът е сериозен?

Хок Сенг вдигна рамене.

— Каза само, че каймакът не отговарял на спецификациите.

Андерсън се намръщи.

— Ще го уволня. Не ми трябва началник на качествен контрол, който няма кураж да ми съобщи лошата новина.

— Може би вие не сте го слушали внимателно.

Андерсън имаше какво да каже за хора, които се опитват да повдигнат някакъв въпрос, а после незнайно защо се отказват, но тъкмо бе отворил уста, когато го прекъсна писък на мегодонт откъм цеха долу. Звукът беше толкова силен, че стъклото на вътрешния прозорец издрънча. Андерсън се заслуша.

— Това е четвърто захранващо вретено. Мегодонтският водач там е некомпетентен.

Хок Сенг не вдигна очи от клавиатурата.

— Водачите са тайландци. Всичките са некомпетентни.

При тази оценка, изречена от бежанец с жълта карта, Андерсън се подсмихна.

— Е, този е по-некомпетентен от обичайното — каза той и се върна към пощата. — Искам да го смениш. Четвърто вретено. Запомни.

Педалът на Хок Сенг излезе от ритъм.

— Трудна работа. Дори Торният лорд се кланя на Мегодонтския синдикат. Кой ще задвижва енергийните механизми, ако от синдиката си приберат мегодонтите? Хора ли ще впрегнете на тяхно място? Не сте в силна позиция да се пазарите.

— Не ми пука. Искам да разкараш онзи на четвърто вретено. Ще подлуди животното си, другите мегодонти също ще пощуреят и ще изпотрошат всичко. Не можем да си позволим хаос в цеха. Измисли някакъв любезен начин да го разкараш. — Андерсън извади още няколко чека, които чакаха подписа му.

Хок Сенг не се отказа:

— *Кун*, преговорите със синдиката са сложно нещо.

— Ти нали затова си тук. Нарича се делегиране на отговорности — каза Андерсън, без да вдига поглед от документите пред себе си.

— Да, разбира се. — Хок Сенг го изгледа хладно. — Благодаря ви за гласуваното доверие и подробните инструкции.

— Все ми повтаряш, че не разбирам местната култура — каза Андерсън. — И аз ти давам възможност да покажеш собствените си познания по въпроса. Отърви се от онзи тип. Не ми пука дали ще бъдеш любезен, или ще настъпиш всичко живо по мазолите, просто намери начин да го освободиш. Опасно е да държим некадърник в захранването.

Хок Сенг сви устни, но не възрази повече. Андерсън реши поне на първо време да приеме, че нареждането му ще бъде изпълнено. Разлисти страниците на поредното разрешително от

министерството на околната среда и се намръщи. Само тайландците можеха да похабят толкова време, за да облекат един подкуп в благовидния вид на споразумение за предоставяне на услуга. Любезни бяха до припадък даже когато ти бъркаха в джоба. Или когато имаше проблем с водорасленията резервоари. Банят…

Андерсън разрови формулярите.

— Хок Сенг?

Старецът не вдигна очи.

— Ще се погрижа за мегодонтския водач — каза той, без да спира да трака по клавиатурата. — Ще го уволня дори това да ви излезе прескъпо, когато дойде ред отново да се пазарите със синдиката.

— Добре, но не за това щях да те питам — каза Андерсън и потропа с пръсти по бюрото. — Банят ти се е оплакал от каймака. Проблемът с новите резервоари ли е? Или със старите?

— Аз… Банят не спомена подробности.

— Ти нали миналата седмица каза, че пристигало ново оборудване? Нови резервоари и нови хранителни култури?

Пръстите на Хок Сенг се препънаха за миг върху клавиатурата. Андерсън се направи на изненадан и отново разрови документите, макар вече да знаеше, че фактурите и формулярите за освобождаване от карантина не са там. — Тук някъде трябва да има списък. Сигурен съм, че ми каза за новото оборудване. — Вдигна поглед. — Колкото повече мисля за това, толкова повече се учудвам, че се е появила зараза в резервоарите. Не би трябвало да е възникнал такъв проблем с новото оборудване.

Хок Сенг не отговори. Продължи да трака по клавиатурата, все едно не го е чул.

— Хок Сенг? Има ли нещо, което си забравил да ми кажеш?

Очите на стареца останаха фиксирани върху сивото сияние на екрана. Ритмичното скърцане на манивелните вентилатори и педала на компютъра му запълниха мълчанието.

— Няма митническа декларация — каза накрая старецът. — Товарът още е в митницата.

— Нали трябваше да го освободят миналата седмица?

— Има известно забавяне.

— Ти ми каза, че няма да има проблеми. Сигурен беше — каза Андерсън. — И че лично си се заел с тази работа. Дадох ти допълнително пари даже, за всеки случай.

— Тайландците разбират времето по свой си начин. Може да освободят товара днес следобед. Или утре. — Хок Сенг направи физиономия, която само бегло наподобяваше усмивка. — Не са

като нас, китайците. Мързеливи са.

— Ти плати ли изобщо подкупите? Търговското министерство трябваше да си удържи своето и да предаде остатъка на свой човек в митническия контрол.

— Платих им.

— Достатъчно ли?

Хок Сенг го погледна с присвити очи.

— Платих.

— Не си дал половината на тях, а другата половина да си прибрал в собствения си джоб, нали?

Хок Сенг се изсмя нервно.

— Всичко им дадох, разбира се.

Андерсън се вгледа в жълтокартеца, за да прецени дали го лъже, но бързо се отказа и захвърли документите на бюрото. Дори не беше сигурен защо му пука, но определено го хвана яд, че старецът го мисли за толкова наивен. Хвърли поглед към торбата с *нгото*. Може би Хок Сенг усещаше, че съдбата на фабриката не го интересува особено… Андерсън прогони тази мисъл и притисна отново стареца: — Утре значи?

Хок Сенг наклони глава.

— Най-вероятно да.

— Ще видим. Тръпна в очакване.

Хок Сенг не реагира на сарказма му. Андерсън се запита дали изобщо го е разбрал. Старецът говореше английски с учудваща лекота, но се случваше да го препъват изрази, които се кореняха повече в културата, отколкото в речниковия състав.

Върна се към купчината документи. Данъчни декларации тук. Чекове там. Работниците му струваха два пъти повече от нормалното. Още един проблем от политическо естество — кралството изискваше предприемачите да наемат само тайландци. Бежанци с жълти карти умираха от глад по улиците, а Андерсън не можеше да ги наеме. Реално погледнато Хок Сенг също трябваше да е безработен като всички други оцелели от Инцидента. Ако не бяха експертните му умения по счетоводство, езиците, които владееше, и доброто сърце на Йейтс, старецът щеше да гладува на улицата.

Андерсън взе поредното писмо и го погледна озадачено. Адресирано беше лично до него, но печатът му беше счупен като на другите писма, които бяха адресирани до компанията. Хок Сенг срещаше сериозни затруднения с идеята, че пощата на другите хора е нещо свещено и лично. Многократно бяха обсъждали въпроса, но старецът продължаваш да прави „грешки“.

В плика имаше малка покана. Роли го канеше на среща.

Андерсън замислено потропа по бюрото с поканата. Роли.

Плавей от старото Разширение. Древно парче дърво, което приливът е изхвърлил на брега, останка от времето, когато петролът е бил евтин, а хората са прекосявали земното кълбо за часове вместо за седмици.

Когато последните свръхзвукови самолети излетели от наводнените писти на банкокското международно летище „Суварнабхуми“, Роли стоял до коленете в морска вода и ги гледал как бягат. Заживял с приятелките си, надживял ги, намерил си нови и си създал живот, който се въртял около лимоновата трева, спекулациите с местната валута и хубавия опиум. Ако можеше да се вярва на историите му, Роли беше преживял заговори и контразаговори, калорийни чуми и глад. В последно време старият Роли клечеше като кръстава жаба в своя „клуб“ на шосе „Плоенчит“ и със самодоволна усмивка запознаваше новопристигналите чужденци с изгубените изкуства на развратната епоха отпреди Свиването.

Андерсън захвърли поканата на бюрото. Каквито и да бяха намеренията на стареца, поканата изглеждаше достатъчно безобидна. Роли беше живял достатъчно дълго в кралството, за да развие известна здравословна параноя. Андерсън се усмихна едва-едва и вдигна поглед към Хок Сенг. Двамата биха били добър тандем — две изкоренени души, двама мъже далеч от родината, всеки оцеляващ с помощта на ума и подозрителността си…

— Ако нямате какво друго да правите, освен да ме зяпате как работя — каза Хок Сенг, — добре е да знаете, че Мегодонтският синдикат изпрати молба за предоговаряне на таксите.

Андерсън изгледа разходните документи по бюрото.

— Едва ли са били толкова любезни, че да „молят“.

Хок Сенг откъсна очи от монитора колкото да го стрелне с поглед.

— Тайландците винаги са любезни, дори когато ти отправят заплаха.

Мегодонтът в цеха долу отново нададе писък. Андерсън погледна многозначително Хок Сенг.

— Е, това ще ти даде известно предимство, когато ги уведомиш, че уволняваме водача на четвърто вретено. Или пък може изобщо да спра да им плащам, по дяволите, докато не ме отърват от онова копеле.

— Синдикатът е силен.

Нов писък разтърси фабриката и стресна Андерсън.

— И глупав! — Хвърли поглед към големия вътрешен прозорец, който гледаше към цеха. — Какво толкова прави на животното, мамка му? — възкликна и махна на Хок Сенг. — Иди

да видиш какво става.

Хок Сенг понечи да възрази, но Андерсън го прикова с поглед. Старецът стисна устни и се изправи.

Нов тръбен зов сложи окончателно край на възраженията му. Големият прозорец издрънча от силата на звука.

— Какво по…

Пореден изтерзан вой разтърси сградата, последван от механичен писък — цялата енергозахранваща система на цеха спря рязко. Андерсън скочи от стола си и хукна към прозореца, но Хок Сенг го изпревари. Погледна през стъклото и челюстта му увисна.

Жълти очи с размера на супени чинии се издигнаха на едно ниво с прозореца. Мегодонтът се беше изправил на задните си крака и залиташе. Четирите му бивни бяха отрязани от съображения за сигурност, но то пак си беше истинско чудовище, пет метра високо при плешките, десет тона живо тегло от мускули и гняв, които с мъка запазваха равновесие на задните си крака. Мегодонтът дръпна яростно веригата, която го приковаваше към енергийното вретено. Хоботът му се вдигна нагоре и разкри дълбока като пещера паст. Андерсън запуши ушите си с ръце.

Писъкът на мегодонта го удари като с чук въпреки стъклото. Андерсън се свлече на колене зашеметен.

— За бога! — Ушите му писнаха. — Къде е водачът му?

Хок Сенг поклати глава. Андерсън дори не знаеше дали старецът го е чул. Собствените му уши бяха заглъхнали болезнено. Залитна към вратата и я отвори точно когато мегодонтът се стовари върху четвърто вретено. Машината буквално се сгъна. Парчета тиково дърво литнаха във всички посоки. Андерсън се дръпна назад, но треските го настигнаха и забърсаха лицето му като нажежени искри.

В цеха долу водачите трескаво освобождаваха мегодонтите си от впряговете и се опитваха да ги отдалечат от полудялото животно, викаха окуражително, налагаха волята си над своите поверениці. Мегодонтите въртяха глави и тръбяха недоволно, бунтуваха се срещу обучението си, тласкани от инстинкта да помогнат на своя другар. Останалите тайландски работници бягаха навън, към безопасността на улицата.

Полудялото животно се стовари повторно върху енергийното вретено. Скъсаха се спици. Водачът, който трябваше да контролира мегодонта, беше станал на кървава каша по пода.

Андерсън се затича през офиса. Мина на зигзаг покрай няколко бюра, прескочи друго, плъзна се по плота му и се приземи пред служебните сейфове.

Пръстите му се хлъзгаха по шайбите с комбинации. Пот се стичаше по челото и влизаше в очите му. Двайсет и три надясно. Сто и шест наляво… Посегна към следващата шайба, като се молеше да не обърка нещо. Объркаше ли нещо, трябваше да започне отначало. Откъм цеха долетя нов трясък на скършено дърво, заедно с писъка на човек, озовал се в опасна близост с полуделия звяр.

Хок Сенг се появи до лакътя му в теснотията.

Андерсън му махна да се разкара.

— Кажи на хората да излязат! Изведи всички от фабриката! Всички!

Хок Сенг кимна, но не понечи да тръгне, а остана до Андерсън, който продължаваше да мъчи комбинациите за отваряне на сейфа.

Андерсън го изгледа гневно.

— Тръгвай!

Хок Сенг сведе глава и хукна към врата, като викаше, гласът му бързо се изгуби сред писъците на работниците и трясъка на цепещо се дърво. Андерсън завърти последната комбинация и отвори сейфа — документи, пачки шарени банкноти, архиви с ограничен достъп, компресионна прика… пружинников пистолет.

„Йейтс.“

Андерсън се намръщи. Дъртият кучи син днес изникваше навсякъде, сякаш призракът му, неговото *фии*, беше кацнал на рамото му и не слизаше оттам. Андерсън напомпа пружинниковия механизъм на пистолета и го пъхна под колана си. Извади компресионната пушка от сейфа. Тъкмо проверяваше заряда ѝ, когато откъм цеха долетя нов писък. Йейтс се беше подготвил добре, и слава богу. Копелето беше наивно, но не и глупаво. Андерсън напомпа пушката и тръгна към вратата.

Кръв беше оплискала енергозахранващите системи и поточните линии в цеха. Трудно бе да се прецени кой е загинал. Но със сигурност имаше и други жертви; а не само некадърният водач. Сладникавата миризма на човешки изпражнения пропиваше въздуха. Гирлянди черва красяха периметъра на мегодонтските обиколки около вретеното. Животното се надигна отново, истинска планина от генетично подсилени мускули, и изпъна докрай последната от задържащите го вериги.

Андерсън се прицели с пушката. С периферното си зрение видя друг мегодонт да се изправя на задните си крака и да тръби съпричастно. Водачите губеха контрол над повереницте си. Андерсън погледна през мерника, решен да не обръща внимание на растящия хаос.

Кръстчето на мерника литна по ръждивата стена от

сбръчкана плът. Увеличен от окуляра, звярът бе толкова голям, че нямаше начин изстрелът да пропусне. Андерсън превключи пушката на пълен автоматичен режим, издиша и натисна спусъка, който освобождаваше газовата камера.

Мъгла от стрелички излетя от дулото на пушката. Ярки оранжеви точки обсипаха кожата на мегодонта, маркирайки попаденията. Токсини, концентрирани като страничен продукт от изследванията на, „АгриГен“ върху отровата на осите, се вляха в тялото на животното и се устремиха към централната му нервна система.

Андерсън смъкна пушката. Без увеличението на окуляра стреличките, забили се в кожата на мегодонта, почти не се виждаха. След няколко секунди животното щеше да е мъртво.

Мегодонтът се обърна рязко и спря погледа си на Андерсън, очите му бяха пламнали от плейстоценска ярост. Напук на всичко Андерсън се възхити на интелигентността му. Животното почти все едно знаеше какво му е направил.

Мегодонтът събра силите си и дръпна страховито веригата. Железните брънки се скъсаха и литнаха из цеха като миниатюрни снаряди. Един окъснял в бягството си работник се срина на пода. Андерсън захвърли безполезната пушка и извади от колана си пружинниковия пистолет. Оръжието беше детска играчка срещу десетте тона вбесена мускулна маса, но Андерсън не разполагаше с нищо друго. Мегодонтът нападна и Андерсън откри стрелба, натискаше спусъка като луд. Малки остроръби дискове излетяха безполезно срещу лавината.

Мегодонтът го събори с хобота си. Хватателният орган се уви около глезена му като питон. Андерсън задраска по рамката на вратата за опора, риташе яростно с крака. Хоботът се стегна. Кръв се стече към главата на Андерсън. Чудовището ей сега щеше да го размаже като налочил се с кръв комар, реши той, а после осъзна, че животното го издърпва от балкона. Посегна да се хване за парапета, а миг по-късно полетя. Свободно падане.

Триумфалният тръбен рев на мегодонта проехтя зад него, подът на цеха се приближаваше стремително. Удар в цимента. Погълна го мрак. „Легни и умри.“ Андерсън с мъка запазваше съзнание. „Просто умри.“ Опита се да стане, да се претърколи, да направи нещо, каквото и да е, ала не можеше да помръдне.

Цветни петна нашариха полезрението му, танцуваха, събираха се, сякаш да се слеят в хомогенна маса. Мегодонтът беше съвсем близо. Андерсън усещаше миризмата на дъха му.

Цветните петна се сляха в едно. Мегодонтът надвисна над него, силует от ръждива кожа и древен гняв. Вдигна крак да го размаже. Андерсън се претърколи на една страна. Не можеше

дори да пълзи. Пръстите му дращеха по цимента като паяк върху лед. Невъзможно бе да избяга, нямаше време. „О, божичко, не искам да умра така. Не тук. Не по този начин…“ Чувстваше се като гущер със затисната опашка. Не можеше да стане, не можеше да избяга, щеше да умре на каша под крака на гигантски слон.

Мегодонтът изпъшка. Андерсън погледна през рамо. Звярът беше свалил крака си и се олюляваше като пиян. Замете пода с хобота си, после задните му крака внезапно се сгънаха като кашкавалени. Чудовището седна на дупе. Гледката беше нелепа — исполинът приличаше на кученце. Изражението му беше някак озадачено, изненаданото изражение на пияница, който внезапно е открил, че няма контрол над тялото си.

Предните му крака се подгънаха бавно и животното се срути със стон на покрития със слама и слонски изпражнения под. Очите му се изравниха с очите на Андерсън. Мегодонтът го погледна и примигна объркано, почти по човешки. Хоботът му се протегна отново към него и изплющя тромаво, истински питон от мускули и инстинкти, но лишен от координация. Челюстта му провисна, животното дишаше тежко. Горещият му дъх заля Андерсън като отворена пещ. Хоботът го побутна. Побутна го още малко. Но не успя да го хване.

Андерсън бавно изпълзя извън обхвата му. Надигна се на колене, после стисна зъби и се изправи. Залитна замаян, стъпи здраво и се изправи. Мегодонтът го следеше с едно от жълтите си очи. Яростта беше изчезнала. Клепачите с дълги мигли примигнаха. Андерсън се запита за какво ли си мисли животното. Дали усеща невралната чума, която вилнее в тялото му. Дали разбира, че краят му наближава. Или просто се чувства уморено.

Изпита нещо близко до печал. Четирите неравни овала на дивашки отрязаните бивни приличаха на мръсни кръпки с диаметър трийсетина сантиметра. По коленете на животното имаше ожулвания, корички и лишеи загрозяваха устата му. Погледнат отблизо и умиращ, с парализирани мускули и усилно повдигащи се ребра, мегодонтът беше просто изтормозено животно, за което са се грижили зле. Бедното чудовище не беше създадено за битки.

Мегодонтът издиша за последно. Тялото му се отпусна безжизнено.

Хора се появиха около Андерсън, викаха, дърпаха го, опитваха се да помогнат на ранените и да разпознаят мъртвите. Хора с червено-жълтите цветове на синдиката, със зелените униформи на „Жива вода“. Водачите се катереха по гигантския труп.

За миг Андерсън си представи Йейтс — как стои до него,

пуши беладона и злорадства. „А рече, че до месец ще се махнеш.“ После видя до себе си Хок Сенг с тихия глас и черните дръпнати очи. Старецът посегна към врата му, докосна го и когато дръпна ръка, костеливите му пръсти бяха мокри и червени.

2.

— Вдигай! — извика Хок Сенг. Пом, Ну, Кукрит и Канда напрегнаха мишци, стиснали строшеното вретено, и дръпнаха силно да го измъкнат от люлката му, като треска, забила се в кожата на гигант. Повдигнаха го, колкото момичето Маи да се вмъкне отдолу.

— Нищо не виждам! — извика момичето.

Мускулите на Пом и Ну се издуха като корабни въжета от усилието да не отпуснат вретеното. Хок Сенг коленичи и подаде на Маи фенер. Пръстите ѝ бръснаха неговите и нискоенергийното светоизлъчващо устройство изчезна в мрака. Лампата беше поценна от момичето. Хок Сенг се молеше мъжете да не изпуснат вретеното, докато Маи е долу.

— Е? — извика след минута. — Счупена ли е?

Отговор не дойде. Хок Сенг се надяваше момичето да не се е заклещило някъде. Седна на пода и зачака Маи да приключи с проверката.

Фабриката беше като разбунен кошер, работници търчаха напред-назад в опит да възстановят реда. Мъже пъплеха по трупа на мегодонта, членове на синдиката с лъскави мачетета и гигантски касапски триони. Ръцете им бяха почервенели от кръвта на планината месо, която се опитваха да разфасоват. Кръвта се стичаше на ручейчета там, където мъжете деряха кожата на ивици, разкривайки светлите мускули отдолу.

Хок Сенг неволно потръпна. Гледката му напомняше за други трагедии, други кръвопролития, други промишлени злополуки, за начина, по който беше разфасован собственият му народ. Толкова хубави складове бяха унищожени тогава. Толкова добри хора си отидоха. Помнеше как Зелените ленти дойдоха с мачететата си и скоро след това неговите складове пламнаха. Юта, тамаринд и пружинници изгоряха на пепел в пожара. Лъскави мачетета улавят светлината на пламъците… Хок Сенг примигна и потисна спомените. Напомни си да диша.

Веднага щом научиха, че един от мегодонтите им е мъртъв, от синдиката пратиха професионални касапи. Хок Сенг неколкократно ги помоли да извлекат трупа навън и да си свършат работата на улицата, така че неговите хора да се заемат на спокойствие с аварираната захранваща система, но от синдиката отказаха и сега освен хаоса покрай ремонтните дейности и почистването фабриката беше пълна с мухи и с все по-осезаемата воня на смърт.

Кости стърчаха от трупа като корали, издигащи се от океан

тъмночервено месо. Кръвта на животното изтичаше в отводнителната система на цеха и продължаваше нататък, засмукана от задвижваните с въглища банкокски помпи за контрол на наводненията. Незнайно количество калории, изтичащи в канала. Касапите действаха бързо, но пак щеше да се зазори, преди да са разфасовали животното напълно.

— Още ли не е готова? — изпъшка Пом. Хок Сенг насочи вниманието си към най-належащия проблем. Пом, Ну и сънародниците им се бяха превили под тежестта на вретеното.

Хок Сенг се наведе и извика в дупката:

— Какво виждаш, Маи?

Думите ѝ стигнаха до него неясни.

— Излизай! — Хок Сенг отново седна на пода и избърса потта от лицето си. Фабриката беше по-гореща от тиган с ориз. Всички мегодонти бяха прибрани в оборите си, което автоматично означаваше прекъсване на захранването и бездействащи вентилатори. А без тях влажна горещина и мирис на смърт изпълваха цеха, покриваха всичко като одеяло. Все едно се намираха в касапниците край канала Тоей. Хок Сенг с мъка потискаше гаденето в стомаха си.

Откъм касапите се чу вик. Бяха отворили коремната кухина на мегодонта. Събирачи на карантии — всичките хора на Торния лорд, разбира се — нагазиха в кашата и се заеха да я товарят на ръчни колички, неочаквано сдобили се с този допълнителен източник на калории. Понеже карантията беше прясна, най-вероятно щяха да я използват за храна на прасетата във фермите на Торния лорд край града или да я закарат в столовите, където се хранеха малайските китайски бежанци с жълта карта, обитаващи душните стари Разширителни кули под протекцията на Торния лорд. Онова, което прасетата и жълтите карти не успееха да изядат, щеше да се озове в градските метанови компостери заедно с хранителните отпадъци и животинските изпражнения, които се събираха ежедневно, и там да гние бавно, разделяйки се на тор и газ, и накрая да освети града със зеления светлик на одобрения за изгаряне метан.

Хок Сенг поглади замислено късметлийската си бенка. Добър монопол беше това. Влиянието на Торния лорд се разпростираше над толкова много от дейностите на града, че беше чудо дето още не са го направили министър-председател. Без съмнение кръстникът на кръстниците, най-великият *жао пор*, налагал някога влиянието си над кралството, можеше да получи всичко, което поиска.

„Но дали ще поиска онова, което аз имам да му предложа? — запита се Хок Сенг. — Ще оцени ли една добра възможност за

бизнес?“

Гласът на Маи най-сетне се чу ясно от тъмната дупка под вретеното и прекъсна размишленията на Хок Сенг.

— Пукната е! — извика момичето и се измъкна с пълзене от дупката, потно и покрито с прахоляк. Ну, Пом и другите отпуснаха дебелите конопени въжета. Вретеното се срина в люлката си и разтърси пода.

Маи хвърли поглед през рамо, стресната от трясъка. Хок Сенг видя страха ѝ. Изглежда, най-сетне беше осъзнала, че вретено е можело да я смаже. Миг по-късно лицето на момичето се изглади и от страха не остана и помен. Храбро дете.

— Да? — подкани я Хок Сенг. — Казвай. Къде е пукнато? Сърцевината ли?

— Да, *кун*, успях да пъхна ръка в пукнатината. Дотук — отвърна тя и му показа, докосвайки ръката си близо до китката. — Има и още една, в оттатъшния край, също толкова дълбока.

— *Тамаде* — изруга Хок Сенг. Очаквал бе нещо подобно, но надеждата все пак умираше последна. — А веригата?

Маи поклати глава.

— Звената, които успях да видя, са огънати.

Той кимна и нареди:

— Доведи Лин, Лек и Чуан…

— Чуан е мъртъв. — Маи махна към тъмните петна на пода, където мегодонтът беше смазал двама работници.

Хок Сенг се намръщи.

— Да, разбира се. — Чуан, както и Но и Капифон, също и Банят, началникът на отдела за контрол на качеството, който така и нямаше да чуе за негодуването на г-н Андерсън относно заразените водораслени резервоари. Още един разход. По хиляда бахти за семействата на загиналите работници и две хиляди за семейството на Банят. Хок Сенг се намръщи още повече. — Намерѝ някой друг тогава. Някой дребен от екипа по почистването. Някой като теб. Искам да се спуснете под земята. Пом, Ну и Кукрит, от вас искам да извадите вретеното. Разкачете го и го извадете от люлката. Налага се да прегледаме централната верига, звено по звено. Не можем да включим системата, преди да сме проверили всичко.

— И закъде бързаме? — засмя се Пом. — Цехът няма да заработи скоро. *Фарангът* ще трябва да се бръкне дълбоко, ако иска онези от Синдиката да се върнат. Сигурно са бесни, дето застреля Харпет.

— Да, а когато все пак се върнат, ние няма да имаме четвърто вретено — сопна му се Хок Сенг. — Ще мине време, докато короната одобри отсичането на дърво с такъв диаметър, и още

толкова, докато докарат дънера по реката от север — ако мусоните изобщо задухат тази година, — и докато това стане, фабриката ще работи с намален капацитет. Помисли върху това. За някои от вас изобщо няма да има работа. — Кимна към вретеното. — Онези, които се трудят най-усърдно, ще останат, другите.

Пом се усмихна в знак на извинение, скри яда си и се поклони.

— Кун, не мислех какво говоря. Не исках да ви засегна.

— Знам. — Хок Сенг кимна и му обърна гръб. Смъмрил бе Пом, но вътрешно беше съгласен с казаното от него. Щяха да са нужни десетки торби с опиум, щедри подкупи и предоговаряне на условията за сътрудничество, преди мегодонтите да завъртят отново манивелните вретена. Поредният минус в счетоводния баланс. И то без да се включват разходите за пеещите монаси, браминския свещеник, експертите по фън шуй и медиумите, които да се консултират с *фий* и да успокоят работниците, че е безопасно да продължат работата си в тази фабрика, споходена от лош късмет.

— *Тан сиеншан!*

Хок Сенг вдигна очи. В другия край на цеха бледоликото момченце Андерсън Лейк седеше на пейка до шкафчетата на работниците и чакаше лекарката да обработи раните му. Чуждоземският дявол отпървом искаше докторката да го зашие горе, в офиса, но Хок Сенг го убеди да слезе в цеха, та работниците да го видят — да видят, че е жив, нищо че белият му тропически костюм е оклепан с кръв. Че е жив и не го е страх. Много чест можеше да се спечели така. Чуждоземецът е безстрашен, един вид.

Бледоликият отпиваше от шише меконгско уиски. Пратил беше Хок Сенг да му го купи, сякаш Хок Сенг му беше слуга. На свой ред Хок Сенг прати Маи, която се върна с бутилка фалшиво меконгско, но с убедителен етикет и прочие, както и с достатъчно ресто, толкова, че Хок Сенг ѝ даде няколко бахти отгоре за съобразителността, погледна я в очите и каза: „Запомни, че съм направил това за теб“.

В отговор момичето кимна тържествено. В някой друг живот Хок Сенг сигурно би повярвал, че си е купил малко лоялност с щедростта си. В своя живот обаче можеше единствено да се надява, че Маи ще се поколебае, преди да го убие, ако тайландците внезапно се обърнат срещу неговия вид и решат да натирят жълтокартите китайци в покосената от мехурчеста ръжда джунгла. Може би си беше купил малко време. А може би — не.

Когато наближи, доктор Чан се обърна към него на мандарин:

— Твоят чуждоземски дявол е голям инат. Много мърда.

И тя беше жълта карта като него. Поредната бежанка, на която беше забранено да се изхранва другояче освен с измама и хитрост. Ако белоризците откриеха, че подяжда ориза на тайландските лекари… Хок Сенг прогони тази мисъл. Струваше си риска да помогне на своя сънародничка, пък било и само за ден. Нещо като компенсация за всичко случило се преди.

— Гледай да оживее, моля ти се — каза Хок Сенг с лека усмивка. — Нужен ни е, за да разпише ведомостта със заплатите.

Докторката се усмихна широко.

— *Тинг мафан.* Отдавна не съм работила с игла и конец, но за теб съм готова да върна този грозник от мъртвите.

— Щом си толкова добра, ще те потърся, когато хвана сибискоза.

Бледоликото момченце ги прекъсна на английски:

— За какво толкова мрънка докторката?

Хок Сенг го погледна.

— Много се въртите.

— Защото е с две леви ръце. Кажи ѝ да побърза.

— Каза също, че сте извадили голям късмет. Един сантиметър по-встрани и треската е щяла да пробие артерията ви. Тогава кръвта ви щеше да изтече на пода при кръвта на другите.

Изненадващо, г-н Лейк се усмихна при тази новина. Очите му се спряха на планината от месо, която касапите транжираха.

— Треска. А аз си мислех, че мегодонтът ще ми види сметката.

— Да. Едва не умряхте — каза Хок Сенг. А това щеше да е катастрофално. Ако инвеститорите на г-н Лейк се уплашеха и изтеглеха парите си от фабриката… Хок Сенг направи физиономия. Г-н Йейтс му беше много по-лесен за манипулиране, но този чуждоземски дявол, това бледолико момченце трябваше да остане живо, иначе фабриката щеше да затвори кепенците.

С раздразнение си даде сметка, че колкото близък беше с г-н Йейтс, толкова далечен беше сега с г-н Лейк. Лош късмет и едно инатливо бледолико момченце го бяха върнали на старта и сега тепърва трябваше да измисли нов план, който да циментира личното му дългосрочно оцеляване и възраждането на клана му.

— Редно е да отпразнувате оцеляването си, така мисля — каза Хок Сенг. — Да направите приношение на Куан Ин и на Буца, задето сте извадили късмет.

Г-н Лейк се ухили, вперил бледосините си очи в Хок Сенг. Две воднисти дяволски локвички.

— Така и ще направя — отвърна той и вдигна преполовената бутилка фалшиво меконгско уиски. — Ще празнувам цяла нощ.

— Да ви уредя компаньонка?

Лицето на чуждоземския дявол стана на камък и той погледна Хок Сенг с отвращение.

— Това не е твоя работа.

Хок Сенг се наруга наум, макар да удържа лицето си безизразно. Явно беше прекрачил някаква граница и сега съществото пак се ядоса. Сгъна се в бърз поклон за извинение.

— Разбира се. Не исках да ви обидя.

Бледоликото момченце обхвана с поглед цеха. Краткотрайният прилив на добро настроение беше изчезнал.

— Какви са щетите?

Хок Сенг сви рамене.

— Прав бяхте за сърцевината на вретеното. Пукната е.

— А главната верига?

— Ще я прегледаме звено по звено. Ако имаме късмет, повредата ще е само в разклонението.

— Едва ли. — Чуждоземският дявол му предложи бутилката с уиски. Хок Сенг поклати глава с надеждата, че е прикрил отвращението си. Г-н Лейк се усмихна разбиращо и надигна отново шишето. После изтри уста с опакото на ръката си.

Нов вик долетя откъм касапите заедно с нов изблик на кръв от трупа. Главата на мегодонта се беше килнала под ъгъл, наполовина отделена от тялото. Трупът постепенно се разделяше на съставните си части. Вече не приличаше на животно, а на детски комплект за сглобяване на мегодонт.

Хок Сенг се зачуди дали Синдикатът не би се съгласил да включи и него в печалбите от продажбата на това чудесно месо. Едва ли, предвид колко бързо реагираха, когато трябваше да увардят нещо свое. Но би могъл да опита, когато дойдеше ред да предоговорят споразумението си с фабриката или когато поискат обезщетение за убитото животно.

— Ще вземете ли главата? — попита Хок Сенг. — Може да си направите трофей от нея.

— Не. — Бледоликото момченце, изглежда, сметна идеята за възмутителна.

Хок Сенг запази хладнокръвие, макар че му идеше да изкриви лице в гримаса. Господин Лейк го вбесяваше непрекъснато. Постоянно си менеше настроението и беше много агресивен. Като дете. Ту се смее, ту се цупи. Хок Сенг потисна раздразнението си. Г-н Лейк си беше такъв. Кармата му го беше направила чуждоземски дявол, а кармата на Хок Сенг ги беше събрала. Няма полза да се оплакваш от качеството на Ю-Текс, когато гладуваш.

Г-н Лейк, изглежда, видя нещо в изражението на Хок Сенг и побърза да обясни:

— Това не беше лов. Просто се наложи да го убия. Още щом го уцелих със стреличките, мегодонтът на практика беше мъртъв. Нищо спортсменско няма в това.

— А. Разбира се. Достойно за уважение. — Хок Сенг потисна разочарованието си. Ако чуждоземският дявол беше поискал главата за себе си, Хок Сенг можеше да замени чуканчетата на бивните с композитен материал от кокосово масло и да продаде слоновата кост на докторите край храма Ват Боворнивет. А ето че дори тези пари щяха да му се изплъзнат. Жалко. Замисли се дали да не обясни ситуацията на г-н Лейк, да му каже за стойността на месото, калориите и слоновата кост, които лежаха пред тях на полуразфасована купчина, но реши да не го прави. Чуждоземският дявол нямаше да го разбере, а и без това изглеждаше достатъчна ядосан.

— Чешърките са тук — отбеляза г-н Лейк.

Хок Сенг погледна в указаната посока. Трепкащи котешки силуети се бяха появили по краищата на окървавения под, гънещи се очертания от светлини и сенки, привлечени от миризмата на леш. Бледоликото момченце изкриви с отвращение лице, но Хок Сенг изпитваше уважение към дяволските котки. Умни бяха и оцеляваха дори там, където всички ги мразят. Почти свръхестествени бяха в упорството и издръжливостта си. Понякога изглеждаше, че надушват кръвта още преди да се е проляла. Сякаш можеха да надникнат в бъдещето и да разберат къде точно ще се появи следващото им ядене. Трептящите котешки силуети се промъкнаха дебнешком към лепкавите локви кръв. Един касапин срита една, но чешърките бяха твърде много и това беше глупаво.

Г-н Лейк отново надигна шишето.

— Никога няма да ги изкараме оттук.

— Децата ще ги изловят — отвърна Хок Сенг. — Наградата на парче не е висока.

Бледоликото момченце махна пренебрежително.

— И ние си имаме награди на парче в Средния запад.

„Да, но нашите деца са по-мотивирани от вашите.“

Хок Сенг не му възрази на глас, разбира се. Чужденецът да си говори каквото ще, но той все пак щеше да обяви наградата. Позволяха ли на котките да останат, сред работниците моментално щяха да плъзнат слухове, че Фии Оун, пакостливият чешърски дух, е причинил злополуката. Дяволските котки се примъкнаха още по-близо. Пъстри, оранжеви, черни като нощта — всичките ту се появяваха пред погледа, ту изчезваха, приели цветовете на обкръжението си. Когато нагазиха в кървавата локва, се оцветиха в червено.

Хок Сенг беше чувал, че чешърките ги създал някакъв калориен шеф — най-вероятно от „ПурКал“ или от „АгриГен“ — като подарък за рождения ден на дъщеря си. Да забавляват гостите на партито, когато малката му принцеса станала на годините на Алиса от книгите на Луис Карол.

Гостите отнесли новите любимци у дома, там те се чифтосали с обикновени котки и само двайсетина години по-късно чешърките били навсякъде, по всички континенти, а Felis domesticus изчезнали от лицето на Земята, изместени от генетичен код, който се възпроизвежда в деветдесет и осем процента от случаите. Зелените ленти в Малая мразеха китайците и чешърките еднакво, но доколкото Хок Сенг знаеше, дяволските котки още живееха там и живееха добре.

Бледоликото момченце трепна отново под иглата на доктор Чан и я изгледа отровно.

— Свършвай — сопна ѝ се. — Веднага.

Тя се поклони внимателно, прикривайки страха си.

— Той пак помръдна — прошепна докторката на Хок Сенг. — А и упойката не струва. Свикнала съм да работя с по-добра.

— Не се притеснявай — отвърна Хок Сенг. — Точно затова му дадох уискито. Довърши си работата. Аз ще се оправя с него. — На *сиеншан* Лейк каза: — Почти е приключила вече.

Чужденецът направи физиономия, но повече не заплаши докторката и след малко тя довърши шевовете. Хок Сенг я дръпна настрани и ѝ даде плик със заплащането ѝ. Лекарката се поклони, но Хок Сенг поклати глава.

— Сложил съм ти и нещо отгоре. Но бих искал да предадеш едно писмо. — Даде ѝ друг плик. — Бих искал да говоря с шефа на твоята кула.

— С Кучеебеца? — Лекарката се намръщи отвратено.

— Ако те чуе да го наричаш така, ще унищожи малкото, което е останало от семейството ти.

— Гадняр е той.

— Просто му дай писмото. Това ще е достатъчно.

След известно колебание тя взе втория плик.

— Ти си добър със семейството ми. Съседите също говорят за добрините ти. Правим приношения за твоите… за упокой на твоите близки.

— Каквото и да направя, няма да е достатъчно. — Хок Сенг се усмихна насила. — Така или иначе, ние, китайците, трябва да си помагаме. В Малая може да сме били Хокиен, Хака или Петата вълна, но тук всички сме жълти карти. Срам ме е, че не мога да направя повече.

— Правиш повече от всеки друг. — Тя му се поклони според

местната традиция и си тръгна.

Г-н Лейк я проследи с поглед.

— Жълта карта е, нали?

Хок Сенг кимна.

— Да. Била е лекар в Малака. Преди Инцидента.

Мъжът се умълча, сякаш смилаше информацията.

— Услугите ѝ по-евтини ли са от услугите на тайландски лекар?

Хок Сенг стрелна с поглед бледоликото момченце. Питаше се какво иска да чуе чужденецът. Накрая каза:

— Да. Много по-евтини. А е също толкова добра като тайландските си колеги. Дори по-добра може би. Но много по-евтина. Не ни е позволено да се конкурираме професионално с тайландците. Затова рядко я викат, освен при други жълти карти, които, разбира се, рядко имат пари да ѝ платят. Докторката има късмет, че я повиках.

Г-н Лейк кимна замислено и Хок Сенг се запита какво ли му минава през главата. Този човек беше истинска загадка. Понякога Хок Сенг си мислеше, че не е възможно толкова глупави същества като бледоликите да са превзели света, при това не веднъж, а два пъти. Успели бяха в Разширението, а после — дори след като енергийният колапс ги изтика назад към родните брегове — се бяха върнали отново с калорийните си компании, чумите и патентованите си щамове… Сякаш свръхестественото ги защитаваше. Ето и сега — г-н Лейк би трябвало да е умрял, вътрешностите му би трябвало да тъмнеят размазани заедно с тези на Банят, Но и безименния глупак от Синдиката, който беше допуснал повереното му животно да се паникьоса. Само че чуждоземският дявол си седеше жив и здрав, мрънкаше, че докторката го боднала с иглата, и изобщо не му пукаше, че е убил животно с тегло десет тона. Бледоликите наистина бяха странни същества. И макар че ежедневно си имаше вземане-даване с тях, Хок Сенг не спираше да се удивява на странностите им.

— Ще трябва да платим допълнително на мегодонтските водачи. Иначе няма да се върнат на работа — подхвърли Хок Сенг.

— Да.

— И да наемем монаси да пречистят фабриката с химни. Така работниците ще знаят, че *фии* са се укротили, иначе трудно ще ги върнете на работа. — Хок Сенг направи пауза. — Скъпо ще е. Хората ще почнат да приказват, че във фабриката има зли духове. Че е разположена на лошо място или че параклисът не е достатъчно голям. Или че сте отрязали дърво на *фии* при строежа ѝ. Ще трябва да доведем гадател, а още по-добре и специалист по

фън шуй, иначе ще продължат да приказват. Водачите на мегодонтите пък ще искат да им се платят вредни…

Г-н Лейк го прекъсна:

— Искам да сменя водачите. Всички водачи.

Хок Сенг вдиша шумно през зъби.

— Невъзможно. Мегодонтският синдикат контролира всички енергийни контракти в града. Има правителствен мандат. Белоризците решават на кого ще дадат енергийния монопол. Нищо не можем да направим по въпроса със синдикатите.

— Некомпетентни са. Не ги искам тук, и точка.

Хок Сенг се запита дали *фарангът* не се шегува. Усмихна се колебливо.

— Това е кралски, мандат. Все едно да поискате пълна подмяна на кадрите в министерството на околната среда.

— Това е идея. — Г-н Лейк се засмя. — Може да се договоря с „Карлайл и синове“ и да започнем да ги засипваме ежедневно с жалби за данъците и закона за кредитирането с въглеродни емисии. Да привлека търговския министър Аккарат на наша страна. — Погледът му се спря върху Хок Сенг. — Но ти не обичаш този начин на действие, нали? — Очите му внезапно се втвърдиха като кубчета лед. — Не, ти обичаш сенките и пазарлъците. Обичаш тихите сделки.

Хок Сенг преглътна. Бледата кожа и сините очи на чуждоземския дявол наистина бяха страшни. Чужди като дяволските котки и също толкова нахални във враждебна среда.

— Ще е неразумно да ядосаме белоризците — измърмори той. — Преклонена главица сабя не я сече.

— Това са приказки на жълтокартците.

— Щом казвате. Но аз съм жив, за разлика от мнозина други, а министерството на околната среда е много силно. Генерал Прача и неговите чиновници са преживели всякакви предизвикателства. Дори преврата от дванайсети декември. Щом искате да дразните кобрата, бъдете готов да ви ухапе.

Г-н Лейк понечи да възрази, но вместо това вдигна рамене.

— Е, ти знаеш най-добре.

— Точно затова ми плащате.

Бледоликото момченце погледна към мъртвия мегодонт.

— Колкото и да е силно животното, сбруята трябваше да го удържи. — Отпи за пореден път от бутилката. — Веригите бяха ръждясали; проверих ги лично. Няма да платим и цент обезщетения. Точка. Това е последната ми дума. Ако оборудването им беше на ниво, нямаше да има нужда да убивам мегодонта.

Хок Сенг сведе глава в знак на мълчаливо съгласие, но

предпочете да не го изразява гласно.

— *Кун*, нямаме друг избор.

Г-н Лейк се усмихна студено.

— Да, разбира се. Защото има монопол. — Изкриви лице в гримаса. — Йейтс е бил глупак да построи фабриката тук.

Хок Сенг потръпна, споходен от внезапна тревога. Бледоликото момченце изведнъж му заприлича точно на такова — на нацупено бледолико момченце. А децата действаха импулсивно, прибързано. Децата правеха разни необмислени неща, с които да ядосат белоризците и синдикатите. А понякога си събираха играчките и хукваха към къщи. Притеснителна мисъл, наистина. Андерсън Лейк и неговите инвеститори не трябваше да бягат. Не още.

— Какви са загубите ни до момента? — попита г-н Лейк.

Хок Сенг се поколеба, после събра сили да съобщи лошата вест.

— Със загубата на мегодонта и очакваните разходи във връзка със синдикатите? Деветдесет милиона бахти, плюс-минус.

Маи извика и махна на Хок Сенг да дойде. Новината очевидно беше лоша.

— Изглежда и долу има повреда — каза той. — Ремонтът ще излезе скъпо. — Поколеба се, преди да зачекне деликатната тема: — Вашите инвеститори, господата Грег и Йее, ще трябва да ги уведомите. Опасявам се, че едва ли ще ни стигнат наличните пари да финансираме ремонта и инсталацията на новите водораслени резервоари, които очакваме. — Направи още една пауза. — Ще имаме нужда от допълнително финансиране.

Зачака притеснено как ли ще реагира бледоликото момченце. Парите протичаха толкова бързо през компанията, че понякога Хок Сенг мислеше за тях като за вода, но въпреки това му беше ясно, че новината е неприятна. Понякога инвеститорите са запъваха, станеше ли дума за допълнителни разходи. С г-н Йейтс постоянно се караха за пари. С г-н Лейк — по-рядко. Откакто г-н Лейк пое управлението, инвеститорите не се оплакваха чак толкова, но сумата пак беше огромна, фантастична почти, още повече че плащаха за една мечта. Ако Хок Сенг управляваше компанията, щеше да я е затворил още преди година и повече.

Но г-н Лейк прие новината, без да му мигне окото. Каза само:

— Още пари. А водораслените резервоари и хранителните култури? Кога ще ги освободят от митницата? Ама наистина?

Хок Сенг пребледня.

— Трудно е. Тия работи не стават от днес за утре. Министерството на околната среда обича да се меси.

— Нали каза, че си платил, така че белоризците да не ни

закачат?

— Да. Всички нужни подаръци са раздадени.

— Тогава защо Банят се оплакваше от заразените резервоари? Ако имаме живи организми, които се размножават…

Хок Сенг побърза да го прекъсне:

— Всичко е на морската митница. Доставено от „Карлайл и синове“ миналата седмица… — Стигна до решение. Бледоликото момченце трябваше да чуе поне една добра новина. — Утре товарът ще бъде освободен от митницата. Бюрократите ще си затворят очите и товарът ще пристигне върху гърбовете на мегодонти. Изписа усмивка на лицето си. — Освен ако преди това не анулирате деловите си отношения със Синдиката.

Дяволът поклати глава, дори се поусмихна на шегата. Вълна от облекчение заля Хок Сенг.

— Утре значи. Сигурно е, така ли? — попита г-н Лейк.

Хок Сенг се стегна вътрешно и кимна, сякаш със силата на волята си можеше да превърне надеждата във факт. Но чужденецът продължи да го гледа втренчено със сините си очи.

— Харчим луди пари тук. Инвеститорите преглъщат какво ли не, но държат на компетентността. Същото важи и за мен.

— Разбирам.

Г-н Лейк кимна, най-после доволен.

— Добре тогава. Засега няма да се обаждам на инвеститорите. Нека първо освободим новото оборудване от митницата. Така ще мога да им съобщя и някоя добра новина покрай лошите. Не бих искал да ги моля за още пари без нещо, с което да се похваля. — Погледна отново Хок Сенг. — Не бихме искали това, нали?

Хок Сенг кимна с вдървен врат.

— Както кажете.

Г-н Лейк отпи нова глътка от шишето.

— Добре. Разбери колко голяма е повредата. Утре сутринта искам да ми докладваш.

След като го освободиха по този начин, Хок Сенг тръгна към хората, които го чакаха около четвърто вретено. Надяваше се, че е прав за доставката. Че наистина ще я освободят. Че събитията ще се съобразят с неговата гаранция. Хазартен риск, но приемлив. А и дяволът не би искал да чуе твърде много лоши новини наведнъж.

Когато Хок Сенг наближи вретеното, Маи още изтупваше прахта от поредната подземна проверка.

— Как изглежда? — попита той! Откачили бяха вретеното от постамента му, прекъснали бяха връзките му със системата и го бяха преместили встрани на пода — масивен шип от тиково

дърво. Пукнатините бяха големи и се набиваха на очи. Хок Сенг се наведе към дупката в пода и извика: — Много ли е зле?

Минутка по-късно Пом изпълзя, целият омазан с грес, и изпъшка:

— Тунелите са тесни. В някои изобщо не мога да вляза. — Изтри с ръка потта и мръсотията от челото си. — Спомагателната верига със сигурност е пострадала, а за другите ще трябва да пратим деца да проверят. Ако главната верига е повредена, ще трябва да вдигнем целия под.

Хок Сенг надникна в отвора под разкаченото вретено и се намръщи, спомнил си за тунелите, плъховете и страхливото оцеляване в джунглите на Юга.

— Ще пратим Маи да ни доведе няколко от приятелчетата си.

Плъзна отново поглед по напуканото вретено. Някога беше притежавал сгради като тази. Складове, пълни със стока. А ето го сега — момче за всичко на бледоликия дявол. Старец със слабосилно тяло, единственият оцелял представител на клана си. Хок Сенг въздъхна и прогони мрачните мисли.

— Искам да знам точно каква е повредата, преди пак да говоря с *фаранга*. Да не ми поднесете някоя изненада в последния момент.

Пом се поклони.

— Да, *кун*.

Хок Сенг се обърна към офиса. Едва след няколко крачки осъзна, че накуцва, смъмри се и спря да щади болния си крак. Покрай цялото това търчане насам-натам коляното го болеше — спомен от собствения му сблъсък с чудовищата, които осигуряваха енергия за фабриката. В края на стълбите спря да погледне още веднъж трупа на мегодонта и лобното място на работниците. Спомени го ръчкаха нахално, кълвяха го като ято черни гарвани, които жадуват да се наместят в главата му. Толкова много приятели бяха мъртви. Толкова много роднини. Само преди четири години Хок Сенг беше горд човек с отлична репутация. А сега? Едно нищо.

Влезе в офиса. Празни бюра, скъпи педални компютри, ходещата пътечка и миниатюрните ѝ комуникационни екрани, масивните сейфове на компанията. Докато оглеждаше стаята, от сенките изскочиха религиозни фанатици със зелени ленти на челата, развъртели лъскави мачете. Разбира се, бяха само спомени.

Хок Сенг затвори вратата и се изолира от комбинираните звуци на касапница и ремонтна бригада. С мъка устоя на импулса да застане до панорамния прозорец и отново да погледне към кръвта и трупа. Да не допусне спомените за кръв, която тече в

канавките на Малака, за глави на китайци, набучени на колове като дуриани за продан.

„Това не е Малака — напомни си той. — Тук нищо не те заплашва.“

И въпреки това образите не изчезваха. Ярки бяха като фотографии или като фойерверки на пролетния панаир. От Инцидента бяха минали четири години, а той още имаше нужда от успокоителни ритуали. Когато чувството се засилеше прекомерно, почти всеки предмет му напомняше за заплахата. Той затвори очи, насили се да диша дълбоко, да си спомни синия океан и своя ветроход, който се носи бял по вълните… Пое си дълбоко дъх и отвори очи. Стаята вече не го плашеше. Нищо заплашително нямаше в нея, само празни бюра в спретнати редици и прашни педални компютри. Капаците спираха донякъде безмилостния пек на тропическото слънце. Прашинки танцуваха във въздуха, който миришеше на тамян.

В другия край на стаята, потънали в сенките, двата сейфа на „Жива вода“ клечаха в нишите си, лъщяха мътно, целите от желязо и стомана, и го изкушаваха. Хок Сенг имаше ключ от единия — онзи, в който държаха дребните пари. Другия обаче, големия, можеше да го отвори само г-н Лейк.

„Толкова близо“ — помисли си той.

Спецификациите бяха там. Само на сантиметри. Виждал ги беше. ДНК мостри на генехакнати водорасли, геномните им карти върху твърди информационни кубчета. Спецификациите за отглеждането на каймака и превръщането му в лубрикант и прахообразно вещество. Точните изисквания за темперирането на пружинниковите жички, така че да приемат новото си покритие. Следващото поколение в съхранението на енергия беше само на една ръка разстояние. А заедно с него — надеждата да възкреси себе си и своя клан.

Помнеше как Йейтс си мърмори под нос и пие, а той налива бяла ракия от сорго в чашата му, слуша бръщолевенето му и грижливо отглежда доверието и зависимостта му — и така повече от година. А после се оказа, че всичко е било напразно. Сега всичко се свеждаше до онзи сейф, който Хок Сенг не можеше да отвори, защото Йейтс се беше оказал достатъчно глупав да вбеси инвеститорите и недостатъчно компетентен да осъществи мечтата си.

Ако само се добереше някак до документите, Хок Сенг можеше да построи империи, нови империи. Уви, разполагаше само с непълни копия, направени по времето, когато спецификациите се въргаляха по бюрото на Йейтс, преди впиянченият глупак да купи трижди проклетия сейф и да го

докара в офиса.

Сега между него и спецификациите имаше ключ и комбинация, и масивна желязна врата. Сейфът беше от добрите. Хок Сенг разбираше от сейфове. Самият той беше ползвал такъв сейф, когато беше голяма работа и имаше документи, които да защити от чужди погледи. Адски много се дразнеше, че чуждоземските дяволи използваха същата марка сейф като онзи, който той беше използвал за търговската си империя в Малая — „ИнгТай“. Китайско творение, покварено за чужди цели. Дни наред се беше взирал в този сейф. Медитирал бе, концентриран върху знанието, което се съхраняваше там… Хок Сенг кривна глава, внезапно споходен от една мисъл.

„А вие затворихте ли го, г-н Лейк? Дали пък не сте забравили да го заключите покрай цялата врява и вълнение?“

Сърцето му заби лудешки.

„Дали пък не сте допуснали грешка по невнимание?“

Г-н Йейтс понякога забравяше да го заключи.

Хок Сенг се опита да овладее нарастващата си възбуда. Тръгна с накуцване към сейфа. Застана пред него. Светилище, обект на най-дълбока почит. Монолит от лята стомана, непробиваем, освен с цената на исполинско търпение и дрелка с диамантено свредло. Всеки ден Хок Сенг сядаше срещу него и понасяше стоически презрението му.

Възможно ли беше да се окаже толкова просто? Възможно ли беше в трескавите минути на кървавия инцидент г-н Лейк просто да не го е затворил?

Пресегна се колебливо и хвана дръжката. Затаи дъх. Отправи молитва към предците си, към Фра Канет със слонската глава, когото тайландците почитаха като онзи, който премахва пречките, към всеки бог, за когото се сещаше. Натисна я.

Хиляда *джин* стомана — равни на петстотин килограма според системата на чуждоземските дяволи — се възпротивиха на натиска му, всяка молекула се присмя на пилешките му мускули.

Хок Сенг издиша, отстъпи назад и потисна разочарованието си.

Търпение. За всеки сейф си имаше ключ. Ако г-н Йейтс не се беше оказал толкова некомпетентен, ако не беше ядосал незнайно как инвеститорите, скоро сам щеше да се превърне в съвършения ключ. Сега просто трябваше да използва г-н Лейк вместо него.

Когато инсталира сейфа, г-н Йейтс се пошегува, че трябвало да опази семейните бижута, и се засмя. Хок Сенг се овладя достатъчно, за да кимне, да се поклони и да се усмихне на свой ред, но единствената му мисъл беше колко ценни са спецификациите и колко глупав е бил да не ускори копирането

им, докато му бяха подръка.

А сега Йейтс го нямаше и на негово място беше дошъл нов дявол. Истински дявол този път. Синеок, златокос и твърд там, където Йейтс беше мек. Опасно същество, което проверяваше по два пъти всяко действие на Хок Сенг и правеше всичко много по-трудно за него, опасно същество, от което Хок Сенг трябваше да измъкне някак тайните на компанията. Хок Сенг сви устни. „Търпение. Трябва да бъдеш търпелив. Рано или късно чуждоземският дявол ще допусне грешка.“

— Хок Сенг!

Хок Сенг отиде при вратата и махна на г-н Лейк, че го е чул, но вместо да слезе веднага в цеха, пристъпи към своя олтар.

Просна се по очи пред образа на Куан Ин и ѝ се помоли да прояви милост към него и предците му. Да му даде шанс за изкупление, на него и на семейството му. Под златния йероглиф на късмета, обърнат надолу с главата, за да излива влиянието си върху него, Хок Сенг сложи ориз Ю-Текс и разчупи един кървав портокал. Сокът потече по ръката му — плодът беше зрял, без зарази и скъп. Човек не може да икономисва, когато става дума за богове — боговете обичат тлъстото, не кльощавото. Запали пръчка тамян.

Докато димът се стелеше в неподвижния въздух на офиса, Хок Сенг потъна в молитва. Молеше се фабриката да не затвори и подкупите, които беше раздал, да освободят без затруднения от митницата новото оборудване. Помоли се чуждоземският дявол г-н Лейк изведнъж да оглупее и да му довери всичките си тайни, а проклетият сейф най-после да се отвори.

Помоли се за късмет. Дори един стар китаец с жълта карта имаше нужда от късмет.

3.

Емико отпиваше от уискито с надеждата да я хване по-бързо и чакаше Каника да ѝ даде знак, че е дошло време за унижението ѝ. Част от нея все още се бунтуваше, но останалото — онова, което, седеше, облечено с късо жакетче и впита пола *фа син*, и държеше чаша уиски — останалото нямаше енергията да се бори.

А после се запита дали не бърка диаметрално понятията, дали съпротивляващата се част, онази, която искаше да запази илюзиите ѝ за самоуважение, не е частта, която се опитва да я унищожи. Дали тялото ѝ, този сбор от клетки и манипулирана ДНК — със своите по-силни и по-практични нужди, — не е в действителност онова, което иска всячески да оцелее, дали то не е факторът с волята.

Дали не по тази причина седеше тук и слушаше пулсиращия ритъм на пръчките и воя на тръстиковите свирки, докато момичета се кълчеха под слабото сияние на светулките, а мъже и курви викаха окуражително? Защото ѝ липсваше волята да умре ли? Или защото беше прекалено голям инат, за да го позволи?

Роли все казваше, че нещата идвали на цикли като приливите и отливите по плажовете на Кох Самет или като мъжката пишка, която се надигала и спадала в присъствието на хубаво момиче. Роли пляскаше момичетата си по голите задници, смееше се на шегите за новата вълна *гайджини* и казваше на Емико, че каквото и да поискат от нея, парите са си пари и няма нищо ново под слънцето. И сигурно беше прав. Не изискваше нищо, което да не е било изисквано и преди. Дори изобретателността на Каника в причиняването на болка не беше кой знае колко по-различна. Само дето Каника успяваше да изтръгне писъци и стонове от едно момиче на пружина. А това определено беше нещо ново.

„Вижте! Тя е почти човек!“

Гендо-сама често казваше, че тя е повече от човек. Галеше я по черната коса, след като бяха правили любов, и казваше, че е жалко дето към Новите хора не се отнасяли с повече уважение и че наистина е жалко дето движенията ѝ никога нямало да станат съвсем плавни. Но от друга страна, тя пък имала съвършено зрение и съвършена кожа, гените ѝ били резистентни към болести и рак, така че нямала право да се оплаква. Поне косата ѝ никога нямало да се прошари, нямало и да остарее толкова бързо като него, нищо че той все се оперирал, пиел хапчета и билкови отвари и се мажел с балсами, които да го поддържат млад.

Галеше косата ѝ с думите: „Макар да си от Новите хора, ти си красива. Не бива да се срамуваш.“.

А Емико се сгушваше в прегръдките му. „Да. Не се срамувам.“

Но това беше в Киото, където Новите хора се срещаха често, където служеха добре и понякога към тях се отнасяха с уважение. Не бяха истински хора, безспорно, но не бяха и заплахата, която виждаха в тях тукашните безкултурни диваци. И със сигурност не бяха дяволите, срещу които проповядваха греамитите от олтарите си, нито бездушните същества, плод на сатанинско въображение, каквито бяха според будистките монаси отшелници; нито създания, принципно неспособни да се сдобият с душа или с място в цикъла на прераждане и копнежа по нирвана. Нито обида за Корана, както ги наричаха Зелените ленти.

Японците бяха хора практични. Застаряващото население имаше нужда от млади работници с различни умения и ако тези работници се развиваха в епруветки и растяха в детски ясли, това не беше грях. Японците бяха хора практични.

„Не е ли това причината да седиш тук? Защото японците са толкова практични? Макар че приличаш на тях, макар че говориш езика им, макар че Киото е единственият дом, който познаваш, ти не си японка.“

Захлупи лице с шепи. Чудеше се дали ще си намери кавалер, или ще остане сама тази нощ, а после се запита знае ли кое всъщност предпочита. Роли уж все казваше, че нямало нищо ново под слънцето, но тази вечер, когато Емико изтъкна, че самата тя е от Новите хора, а преди не е имало Нови хора, се засмя и отвърна, че е права, че е специална и че, кой знае, може би това означава, че всичко е възможно. А после я плесна по задника и ѝ каза да се качва на сцената и да покаже точно колко специална ще бъде тази нощ.

Емико плъзна пръсти по влажните следи от чаши по плота на бара. Бутилки с топла бира стояха, потяха се и оставяха влажни следи, влажни като момичетата и мъжете, влажни като нейната кожа, когато втрие масло в нея, за да е мека като масло под мъжката ръка. Толкова мека, колкото може да бъде една кожа, че дори и по-мека може би, защото макар движенията и да бяха насечени и странни, кожата ѝ беше повече от съвършена. Дори с подсиленото си зрение Емико трудно различаваше порите по кожата си. Толкова бяха малки. Толкова деликатни. „Толкова оптимални.“ Ала създадени за Япония и климатизираните къщи на богати хора, а не за тук. Тук на Емико ѝ беше твърде горещо, защото се потеше недостатъчно.

Зачуди се дали ако беше друго някое животно, някоя малоумна космата чешърка, да речем, нямаше да ѝ е по-хладно. Не защото порите ѝ щяха да са по-големи и по-ефикасни, а кожата ѝ не толкова болезнено съвършена, а просто защото

нямаше да ѝ се налага да мисли. Нямаше да знае, че е хваната в капана на собствената си перфектна кожа заради някакъв отвеян учен, който реже ДНК на конфети и после ги сглобява в епруветки и който е направил кожата ѝ толкова гладка, а вътрешностите ѝ — да горят в огън.

Каника я сграбчи за косата.

Емико ахна от внезапното нападение. Извика за помощ, но никой от редовните клиенти не прояви интерес към нея. Всички зяпаха момичетата на сцената. Колежките на Емико бяха заети да сервират на гостите, да ги наливат с кхмерско уиски, да притискат задничета в скутовете им и да прокарват гальовно ръце по мъжките гърди. А дори да не бяха заети, не обичаха особено Емико. Дори добросърдечните — онези с *джай дее*, както наричаха тук добросърдечието, които съумяваха някак да приемат момиче на пружина като нея, — дори те извърнаха погледи.

Роли говореше с някакъв *гайджин*, смееше се на нещо заедно с чужденеца, но старите му очи следяха Емико и чакаха да видят какво ще направи тя.

Каника я дръпна отново за косата.

— Баи!

Емико се подчини, смъкна се от високото столче на бара и тръгна с насечената си походка към кръглата сцена. Мъжете избухнаха в смях и взеха да сочат към японската пружинка и нейните накъсани, неестествени движения. Изрод някакъв, изваден от естествената си среда, обучен от рождението си да скланя глава и да се подчинява.

Емико направи опит да се отдалечи вътрешно от онова, което предстоеше. Обучена беше да гледа на такива неща с клиничния поглед на лекар в операционна. Яслата, в която я бяха създали и отгледали, не хранеше излишни илюзии за разнообразните употреби и злоупотреби, на които можеха да бъдат подложени Новите, дори най-съвършените сред тях. Новите хора служеха, без да задават въпроси. Емико вървеше към сцената с предпазливата походка на куртизанка от най-висок клас, движения стилизирани и упражнявани старателно, усъвършенствани и продължени на десетилетия, за да подсилят обаянието на генетичното ѝ наследство, да подчертаят красотата и различността ѝ. Но тази тълпа не можеше да ги оцени. Те виждаха само насечените малки стъпчици. Майтап. Чуждестранна играчка. Момиче на пружини.

Накараха я да си съблече дрехите.

Каника изля вода върху намаслената ѝ кожа и Емико грейна, обсипана като със скъпоценни камъчета. Зърната ѝ се втвърдиха. Светулките трепкаха над главата ѝ, излъчвайки флуоресциращата

си сватбена светлина. Мъжете ѝ се смееха. Каника я плесна по задника и ѝ каза да се поклони. Удари я още по-силно отзад, толкова, че кожата ѝ се сгорещи, и я накара да се наведе още, да се поклони ниско на тези дребни мъже, които се мислеха за авангарда на някакво ново Разширение.

Мъжете се смееха, сочеха и поръчваха още уиски. Роли се хилеше от мястото си в ъгъла, добрият стар чичко, който няма нищо против да покаже на тези новодошли — на тези дребнодушни мъже и жени, представители на чуждестранни корпорации, надрусани с фантазиите си за мултинационални печалби, — да им покаже как са ставали нещата в стария свят. Каника ѝ даде знак да коленичи.

Чернобрад *гайджин* с обветрен моряшки тен я гледаше от сантиметри. Емико срещна погледа му. Мъжът я гледаше напрегнато, както се гледа насекомо под лупа — очарован и отвратен едновременно. Идеше ѝ да му извика, да го принуди да я погледне истински, да я види, а не да я претегля като парче генетичен боклук. Вместо това се поклони доземи и удари покорно чело в тиковите дъски на сцената, докато Каника им разказваше на тайландски историята на живота ѝ. Как някога е била на богат японец, а сега е тяхна — играчка, с която да се забавляват и която да счупят дори.

А после сграбчи Емико за косата и я дръпна да се изправи, като изви силно гърба ѝ назад. Емико ахна от внезапната болка и зърна за миг брадатия, който я зяпаше, изненадан от неочакваната агресия и унижението, на което я подлагаха. Зърна и тълпата. После тавана и мрежестите кутии със светулките, окачени там. Каника я дръпна още по-силно назад, изви я като върба, принуди я да вирне гърдите си към тълпата, да разтвори бедра в усилието си да не падне настрани. Главата ѝ докосна дъсчения под. Тялото ѝ се изви в съвършена дъга. Каника каза нещо и клиентите се разсмяха. Болката в гърба и врата на Емико ставаше нетърпима. Тя усещаше очите им по себе си, усещаше ги физически, как я опипват, как ровичкат изложената ѝ на показ плът.

Някаква течност се изля отгоре ѝ. Бира.

Тя направи опит да се надигне, но Каника я натисна надолу и изля още бира в лицето ѝ. Емико се задави, разпени се, давеше се. Накрая Каника все пак я пусна и Емико рязко се изправи. Кашляше, бирата се стече по брадичката ѝ, оттам по шията и гърдите, спусна се на ручейчета към слабините ѝ.

Всички се смееха. Саенг беше донесла нова халба бира на брадатия, той ѝ даде бакшиш ухилен до уши, докато всички се присмиваха на Емико, която се гърчеше в паника и се мъчеше да

изкашля течността от дробовете си. Превърнали я бяха в глупава марионетка със смешни накъсани движения — скръц-пръц, дрън-мрън — без следа от стилизираната грация, на която Мидзуми-сенсей я беше научила още в яслата. Сега в движенията ѝ нямаше нито елегантност, нито премереност — издайническите недъзи на ДНК-то ѝ бяха очевидни и я превръщаха в посмешище.

Емико продължаваше да кашля, едва не повърна заради бирата в дробовете си. Крайниците ѝ ту се сгърчваха, ту се мятаха нелепо, разкривайки пред всички истинската ѝ природа. Най-накрая успя да си поеме дъх. Да овладее ръцете и краката си. Застина неподвижно, коленичила, в очакване на следващата атака.

В Япония тя беше чудо. Тук беше само кукла на пружина. Тук мъжете се смееха на чудатата ѝ походка и кривяха лица, отвратени от самия факт на съществуването ѝ. За тях тя беше изрод, забранено същество. Тайландците с готовност биха я хвърлили в метановите си компостиращи басейни, където да се превърне в тор. Единствено калорийните чиновници от „АгриГен“ можеха да се конкурират с нея като кандидати за неотложно компостиране. А и *гайджините*. Емико се запита колцина от тях се пишат членове на Греамитската църква и проповядват унищожението на всичко, което тя символизираше — обида към природата и заплаха за човешката ниша. Ала въпреки това седяха доволно в клуба и се наслаждаваха на унижението ѝ.

Каника я сграбчи отново. Беше се съблякла и държеше пенис от нефрит. Блъсна Емико по гръб на пода.

— Дръжте ѝ ръцете — каза тя и мъжете посегнаха жадно да приковат китките ѝ.

Каника разтвори широко краката ѝ. Когато я насили, Емико извика от болка. Обърна лице настрани и зачака насилието да свърши, но Каника забеляза опита ѝ да се скрие. Стисна лицето ѝ с една ръка, разтворила пръсти като граблива птица, и я принуди да обърне глава, така че мъжете да виждат лицето ѝ, докато тя я насилва.

Мъжете окуражаваха Каника с крясъци. Започнаха да броят напевно на тайландски. *„Нюнг! Сонг! Сам! Си!“*

Каника ускори ритъма на движенията си, за да им угоди още повече. Мъжете гледаха и се потяха, крещяха за още. Стичаха се един подир друг да я държат, стискаха китките и глезените ѝ, та на Каника да ѝ е по-удобно. Емико се гърчеше, тялото ѝ се тресеше в насечените спазми и неравномерните движения, характерни за пружинките, подчертани по начин, който Каника беше усъвършенствала. Мъжете се смееха и коментираха конвулсиите ѝ, неравномерни като примигването на лампа.

Пръстите на Каника се присъединиха към нефрита между краката на Емико, наместиха се грубо в сърцевината ѝ. Срамът на Емико ставаше непоносим и тя отново понечи да извърне лице. Мъже се бяха събрали наоколо, зяпаха я отблизо. Други се трупаха отзад и се надигаха на пръсти да зърнат и те нещо. Емико простена. Каника се изсмя вещо, тихо. Каза нещо на мъжете и ускори темпото. Пръстите ѝ играеха по гънките на Емико. Емико простена отново, неспособна да устои на тялото, което я предаваше. Извика. Изви гръб в дъга. Тялото ѝ правеше онова, за което беше създадено — точно според намеренията на учените с епруветките. Тя го презираше, но не можеше да го контролира. Учените не ѝ бяха позволили дори това дребно неподчинение. Оргазмът я заля безпощадно.

Публиката ревна екзалтирано, мъжете се разсмяха при вида на странните конвулсии, които оргазмът извличаше от ДНК-то ѝ. Каника я посочи, сякаш да каже: „Виждате ли? Истинско животно!“, после коленичи до нея и изсъска в лицето ѝ, че е нищо, че винаги ще е нищо и че този път мръсните японци ще си получат заслуженото.

Емико искаше да ѝ каже, че никой уважаващ себе си японец не би направил тези неща. Че чрез нея Каника унижава не японците, а една обикновена японска играчка за еднократна употреба — страничен продукт на японската гениалност като рециклиращите се целулозни дръжки за велосипедни рикши на „Мацушита“, — но вече го беше казвала и знаеше, че това само ще влоши нещата. Ако си затваряше устата, насилието скоро щеше да свърши.

Макар тя да бе от Новите хора, под слънцето нямаше нищо ново.

Жълтокартци въртяха манивелите на големите вентилатори, които движеха въздуха в клуба. Пот капеше от челата им ѝ се стичаше на лъскави ручейчета по голите им гърбове. Изгаряха калории със същото темпо, с което ги поглъщаха, и въпреки това клубът се пържеше в спомена за следобедното слънце.

Емико стоеше до вентилатора с надежда да се поохлади поне малко, преди отново да се заеме със сервирането на питиета. Надяваше се Каника да не спре отново погледа си на нея.

Привлечеше ли вниманието ѝ, Каника я завличаше там, където мъжете да я виждат добре — караше я да ходи с традиционната японска пружинска походка, която подчертаваше стилизираните движения на нейния вид. Караше я да се обръща насам-натам, мъжете ѝ се присмиваха гласно, макар вътрешно да се изкушаваха от мисълта за няколко часа в компанията ѝ, след

като приятелите им си тръгнат.

В средата на голямото помещение мъжете канеха млади момичета с тесни поли *фа син* и къси жакетчета да се качат на сцената и да обикалят бавно под звуците на оркестъра, който свиреше мелодии от времето на Свиването, песни, които Роли беше изровил от собствените си спомени и преработил за традиционните тайландски инструменти — странни меланхолични парчета от миналото, екзотични като децата му с тяхната яркожълта коса и големи кръгли очи.

— Емико!

Тя подскочи. Викаше я Роли. Даде ѝ знак да отиде в кабинета му. Мъжете я проследиха с поглед, докато минаваше покрай бара с насечената си походка. Каника вдигна поглед от клиента си — седяха преплели ръце и наврели носове във вратовете си. Усмихна ѝ се леко, когато Емико мина покрай нея. Когато Емико за пръв път дойде в страната, някой ѝ каза, че тайландците имали тринайсет вида усмивки. Подозираше, че усмивката на Каника не е израз на добра воля.

— Хайде — подкани я нетърпеливо Роли и я поведе през завесата и по коридора, покрай гардеробната, където момичетата обличаха работните си дрехи, после през друга врата.

Сувенири от три живота обточваха стените на кабинета му — всичко, от пожълтели снимки на Банкок, щедро осветен с електричество, до фотография на самия Роли в традиционна носия на някакво дивашко племе от Севера. Покани Емико да се настани на голяма възглавница върху издигнатия в средата на стаята подиум — именно тук Роли предпочиташе да обсъжда частните си дела. Там вече се беше изтегнал някакъв мъж, бледно високо същество със сини очи, руса коса и пресен шев отстрани на врата.

Мъжът се стресна, когато я видя да влиза, и възкликна:

— Исус и Ной да са ми на помощ! Не ми каза, че е пружинка.

Роли се настани с усмивка на своята възглавница.

— Аз пък не знаех, че си падаш греамит.

Мъжът почти се усмихна на закачката.

— Да държиш нещо толкова опасно… Играеш си с мехурчеста ръжда, Роли. Надушат ли я, белоризците ще ти вземат здравето.

— В министерството не дават и пукната пара, стига да си плащам редовно подкупите. Момчетата, дето патрулират по нашите улици, не са от амбициозните. Доволни са да изкарат някоя бахта отгоре и да проспиват нощните си дежурства. — Роли се засмя. — Ледът, дето ѝ го купувам, ми излиза по-скъпо от подкупите, които плащам на ония от министерството на околната среда да си затварят очите.

— Лед ли?

— Структурата на кожата ѝ не е за тук. Прегрява се. — Роли навъси чело. — Ако го знаех, нямаше да я купя.

Стаята вонеше на опиум. Роли се зае да напълни отново лулата си. Твърдеше, че именно опиумът го поддържал млад и жизнен през годините, но Емико подозираше, че регулярно плава до Токио за същите процедури, на които се беше подлагал и Гендо-сама. Роли задържа парченцето опиум над малката лампа и то се загря и засъска. Роли го завъртя с игличката, изчака смолата да се втечни, после бързо я нави на топче и я притисна в лулата. Приближи лулата към пламъка на лампата и вдиша дълбоко в момента, когато смолата се превърна в дим. Затвори очи и предложи слепешком лулата на бледия мъж.

— Не, благодаря.

Роли отвори очи. Засмя се.

— Трябва да опиташ. Това е единствената селскостопанска култура, която заразите подминаха. За мой късмет. Не ми се мисли как щях да го отказвам на моите години.

Мъжът не отговори. Вместо това спря изпитателно светлите си очи върху Емико. Завладя я неприятното усещане, че я разглобяват на съставните ѝ части, клетка по клетка. Не че мъжът я разсъбличаше с поглед — това ѝ се случваше ежедневно, когато мъжете плъзгаха поглед по кожата ѝ, очите им лепнеха по тялото ѝ едновременно, с глад и презрение, — не, погледът на този мъж беше клинично безразличен. И да имаше глад в слабините му, мъжът го прикриваше добре.

— Значи това е тя, така ли? — попита той.

Роли кимна.

— Емико, кажи на господина за нашия приятел от снощи.

Емико хвърли смутен поглед на Роли. Сигурна беше, че никога не е виждала русия *гайджин* в клуба, особено на специалните представления. Никога не му беше сервирала уиски с лед. Разрови спомените си. Не, щеше да го запомни, ако е идвал. Мъжът имаше слънчев загар, виден въпреки треперливите сенки на свещите и лампата за опиум. А и очите му бяха твърде светли, неприятно светли. Определено щеше да го запомни, ако беше идвал.

— Хайде — подкани я Роли. — Кажи му онова, дето го каза на мен. За белоризеца. За хлапето, дето си отишла с него.

Обикновено Роли пазеше фанатично тайните на гостите си. Дори говореше как щял да построи отделен вход за редовните си клиенти, така че никой да не ги вижда как влизат и излизат от кулата на шосе „Плоенчит“ — щял да им построи тунел под улицата, чийто вход да е на една пресечка разстояние. А сега

искаше от нея да разкрие подробности за срещата си с клиент.

— Момчето ли? — попита тя, за да спечели малко време, притеснена от желанието на Роли да изложи гост на клуба, при това не какъв да е, а белоризец. Стрелна с поглед непознатия, чудеше кой е той и с какво държи нейния папа-сан.

— Хайде. — Роли ѝ махна нетърпеливо с ръка, стиснал лулата с опиум между зъбите си. Наведе се отново към лампата за поредното дръпване.

— Беше белоризец — започна Емико. — Дойде с група други чиновници…

Беше нов. Приятелите му го бяха довели. Смееха се и го насъскваха. И пиеха за сметка на заведението — Роли никога не им вземаше пари, защото добрата им воля беше много по-ценна от алкохола. Младежът се напи. Смееше се и подмяташе шеги за нея на бара. А после се върна тайно, сам, скрит от любопитните очи на колегите си.

Бледоликият направи физиономия.

— Значи лягат с теб? С такива като теб?

— *Хай.* — Емико кимна, без да показва какво мисли за презрението му. — Белоризците и греамитите.

Роли се изсмя тихичко.

— Секс и двуличие. Вървят заедно като кафе и сметана.

Непознатият му хвърли остър поглед и Емико се зачуди дали старецът вижда отвращението в светлите му очи, или е твърде зашеметен от опиума и не му пука. Бледоликият се наведе напред, изключвайки Роли от разговора.

— И какво ти каза този тип, белоризецът?

Дали не долавяше искра на интерес в очите му? Дали мъжът не я намираше за интригуваща? Или го интересуваше само разказът ѝ?

Напук на всичко Емико усети в себе си генетично обусловеното желание да угоди на всяка цена, емоция, която не беше изпитвала, откакто я изоставиха. Нещо в мъжа ѝ напомняше за Гендо-сама. Макар сините му *гайджински* очи да приличаха на резервоари с киселина, а лицето му да беше бледо като на актьор с белосано лице от традиционния японски театър, мъжът имаше силно присъствие. Присъствие властно, осезаемо и по някакъв странен начин — успокояващо.

„Греамит ли си? — чудеше се тя. — Би ли ме удавил в торните резервоари, след като си ме използвал?“ И дали я интересуваше всъщност? Той не беше красив. Не беше японец. Беше нищо. И въпреки това ужасните му очи я приковаваха със същата сила и воля като при Гендо-сама.

— Какво искате да знаете? — прошепна тя.

— Твоят белоризец е споменал нещо за генетично хакерство — каза *гайджинът*. — Помниш ли какво?

— *Хай.* Да. Стори ми се изключително горд със себе си. Донесе торба с новосъздадени плодове. Подари по един на всички момичета:

Нов интерес припламна в очите на *гайджина*. Интерес, който стопли сърцето на Емико.

— Как изглеждаха плодовете? — попита той.

— Червени бяха, струва ми се. Със… с конци. Дълги конци.

— Зелени косъмчета? Толкова дълги? — Показа ѝ един сантиметър с пръсти. — И плътни?

Тя кимна.

— Да. Точно такива бяха. Каза, че плодовете се наричали *нго*. И че ги е създала леля му. И че щели да я издигнат в протектор на Неврястната кралица, в Сомдет Чаопрая, заради приноса ѝ за добруването на кралството. Много се гордееше с леля си.

— И е дошъл при теб — подсказа ѝ мъжът.

— Да. Но по-късно. След като приятелите му си отидоха.

Бледоликият поклати нетърпеливо глава. Не се интересуваше от такива подробности — не искаше да знае за нервността в очите на младежа, как я беше поискал от мама-сан, как бяха пратили Емико да го чака горе, където той я последва доста по-късно, така че никой да не направи връзката.

— Какво друго каза за леля си? — попита той.

— Само че работела за министерството.

— И нищо друго? Къде ѝ е лабораторията? Къде са опитните полета? Нищо такова?

— Нищо.

— Това ли е всичко? — *Гайджинът* се обърна раздразнено към Роли. — За това ли ме повика?

Роли се отърси от унеса си.

— *Фарангът* — подсказа ѝ той. — Кажи му за *фаранга*.

Емико се обърка.

— Какво? — Помнеше младежа, помнеше хвалбите му за лелята. Как щяла да получи повишение и голям бонус заради работата си върху плодовете *нго*… но не помнеше нищо за никакъв *фаранг*. — Не разбирам.

Роли остави лулата и се навъси.

— Нали рече, че казал нещо за *фарангски* генехакери, чужденци.

— Не — поклати глава Емико. — Нищо не е казвал за чужденци. Съжалявам.

Гайджинът се намръщи.

— Уведоми ме, когато изровиш нещо, което си струва

времето ми, Роли. — Посегна за шапката си и понечи да стане.

Роли я изгледа ядосано.

— Нали каза, че имало генехакер *фаранг* ма!

— Не… — Емико отново поклати глава. — Чакайте! — Протегна ръка към *гайджина*. — Чакайте. Кун, почакайте, моля. Знам за какво говори Роли-сан. — Пръстите ѝ докоснаха за миг ръката му и *гайджинът* се дръпна като опарен, отмести се с отвращение извън обсега ѝ.

— Моля ви — примоли се тя. — Не разбрах какво ме пита. Момчето не каза нищо за *фаранги*. Но спомена едно име… може и да е било чуждоземско. — Погледна Роли за потвърждение. — Това ли имаше предвид? Странното име? Може да е било чуждестранно, да? Не тайландско. Нито китайско или тайванско…

Той я прекъсна.

— Кажи му каквото каза на мен, Емико. Това искам от теб. Кажи му всичко. До последната подробност. Точно както разказваш на мен след сеанс с клиент.

Тя го направи. *Гайджинът* седеше и я слушаше с подозрение, докато тя му разказваше всичко с подробности. За това колко нервен беше младежът, как първо не можеше да я погледне, а после не можеше да свали поглед от нея. Как говореше ли, говореше, защото ерекцията му я нямаше никаква. Как я гледаше, докато тя се съблича. Как говореше за леля си. Опитваше се да впечатли една курва, при това курва от Новите хора, и колко глупаво и странно ѝ се беше сторило това, и как тя беше скрила мислите си от него. Накрая стигна до онази част, която накара Роли да се усмихне доволно, а бледоликия с шева да опули очи.

— Младежът каза, че мъж на име Ги Бу Сен им давал спецификации, но леля му скоро открила, че ги лъже. А после дошъл пробивът с *нгото*. Ги Бу Сен нямал почти никакъв принос за *нгото*. В крайна сметка, цялата заслуга била на леля му. — Емико кимна. — Това ми каза. Ги Бу Сен ги мамел, но леля му се досетила, понеже е гениална.

Мъжът с белега я гледаше изпитателно: Студени сини очи. Кожа бледа като на труп.

— Ги Бу Сен — повтори той. — Сигурна ли си за името?

— Ги Бу Сен. Сигурна съм.

Мъжът кимна замислено. Лампата, с която Роли припалваше опиума си, изпука в тишината. На улицата, далеч под тях, окъснял продавач на вода се провикна, хвалейки стоката си, гласът му долетя през отворените капаци и комарниците. Звукът откъсна гайджина от мислите му. Бледите му очи отново се спряха върху нея.

— Ще ми е много интересно да разбера, ако този твой приятел се върне за нов сеанс.

— Той… се притесни след това. Хвана го срам. — Емико вдигна ръка към бузата си, където гримът криеше избледняваща синина. — Едва ли ще…

Роли я прекъсна:

— Понякога се връщат. Дори ако се чувстват виновни — каза той и я стрелна с отровен поглед. Емико кимна послушно. Момчето нямаше да се върне, но *гайджинът* щеше да остане доволен, ако го уверяха в обратното.

Роли също щеше да е доволен. Роли беше нейният господар. Емико трябваше да се съгласи с казаното от него. При това да се съгласи убедително.

— Понякога — успя да изрече тя. — Понякога се връщат, дори ако се чувстват виновни.

Гайджинът местеше поглед между двамата.

— Защо не идеш да ѝ донесеш малко лед, Роли?

— Защото още не е време за следващата порция. А и след малко трябва да излезе на сцената.

— Аз ще покрия загубите ти.

Роли очевидно искаше да остане, но беше достатъчно съобразителен да преглътне възраженията си. Успя дори да се усмихне.

— Разбира се. А вие двамата си поговорете. Надигна се, като я изгледа многозначително. Емико знаеше какво иска от нея — да прелъсти гайджина. Да го омотае в паяжината си с малко пружински секс и идеята за прегрешение. А после да го слуша, да запомня и да докладва, както правеха всички момичета на Роли.

Емико се наведе по-близо, така че гайджинът да се наслади на частичната ѝ голота. Очите му се плъзнаха по тялото ѝ, следвайки линията на бедрото под тясната пола, очертанията на ханша ѝ под опънатата материя. После отклони поглед. Емико скри раздразнението си. Привлечен ли беше от нея? Нервен? Отвратен? Не можеше да прецени. С повечето мъже беше лесно. Очевидно. Повечето мъже се деляха на простички категории. Започна да се пита дали *гайджинът* не смята Новите хора за прекалено отвратителни. Или пък предпочиташе момчета?

— Как оцеляваш тук? — попита я той. — Белоризците отдавна е трябвало да те смелят на тор.

— С подкупи. Докато Роли-сан плаща, те ще си затварят очите.

— И живееш някъде, нали? Роли плаща и за това? — А когато Емико кимна, добави: — В луксозно жилище, предполагам?

Емико сви рамене.

— Роли-сан води отчет на дълга ми.

Сякаш чакал знак, Роли се върна с леда. *Гайджинът* млъкна и зачака нетърпеливо Роли да остави чашата на ниската масичка. Той се поколеба, но мъжът с шева продължи да мълчи, така че старецът им пожела под нос приятно прекарване и излезе отново. Емико го проследи замислено с поглед, като се чудеше с какво толкова *гайджинът* държи Роли. Чашата с лед се потеше изкусително пред нея. Мъжът кимна, тя посегна да я вземе и отпи. Жадно, на големи глътки. Пресуши я за миг, после притисна студеното стъкло към бузата си.

Мъжът я гледаше изпитателно.

— Значи не си създадена за тропиците — каза той. Наведе се напред и плъзна поглед по кожата ѝ. — Чудя се защо създателите ти са променили структурата на кожата ти.

Емико овладя желанието си да се дръпне, да избяга от погледа му. Стегна се вътрешно. Наведе се по-близо.

— За да направят кожата ми по-привлекателна. По-гладка. — Дръпна бавно полата си над коляното и остави мекия плат да се хлъзне по бедрата ѝ. — Искате ли да пипнете?

Той я погледна въпросително.

— Моля — каза тя и сведе очи.

Той протегна ръка и пръстите му се плъзнаха по плътта ѝ.

— Прекрасно — измърмори. Гласът му за миг секна и това я изпълни с удовлетворение. Очите му се бяха разширили като на превъзбудено дете. Той се изкашля.

— Кожата ти гори.

— Хай. Както сам казахте, не съм създадена за този климат.

Оглеждаше я изпитателно, проучваше я. Очите му я поглъщаха жадно, сякаш искаше да я изяде с поглед. Роли щеше да е доволен.

— Логично е — каза *гайджинът*. — Екземплярите от твоя модел са били по джоба само на елита… а елитът живее в климатизирани домове. — Кимна сам на себе си, като все така я оглеждаше. — От тяхна гледна точка сделката е била добра.

Вдигна поглед към лицето ѝ.

— „Мишимото“? Била си собственост на „Мишимото“, нали? Очевидно не си пристигнала тук с дипломатическа мисия. Правителството никога не би допуснало пружинка в страната, предвид религиозната позиция на двореца… — Впери очи в нейните. — „Мишимото“ са те зарязали, нали?

Емико се опита да потисне внезапния изблик на срам. Все едно мъжът я беше разпорил и се ровеше в червата ѝ, безразлично и пренебрежително, като специалист по сибискозата, който прави аутопсия.

— Вие генехакер ли сте? — попита тя. — Затова ли знаете толкова много за мен?

Изражението му се промени моментално — от опулен интерес към самодоволно хитруване.

— По-скоро ми е хоби — каза той. — Наречи ме генефен, ако искаш.

— Наистина? — Позволи му да види част от презрението, което изпитваше към него. — И не сте, случайно, човек на „Мидуест Компакт“? Не сте служител на компанията? — Наведе се към него. — Не сте *калорийник*!

Последната думи изрече почти шепнешком, но въпреки това ефектът беше налице. Мъжът се дръпна като опарен. Усмивката се задържа застинала на лицето му, но сега очите му я претегляха така, както мангуста преценява кобра.

— Каква интересна мисъл — каза той.

След собствения си пристъп на срам Емико посрещна с облекчение предпазливия му поглед. Ако извадеше късмет, токувиж *гайджинът* я убил на място, та най-после да се свърши. Най-сетне да си почине.

Зачака да я удари. Никой не търпеше нахалство от Новите хора. Мидзуми-сенсей се беше погрижила Емико никога да не покаже и следа от гняв, от бунтарство. Научила я бе да се подчинява, да се кланя доземи, да изпълнява прищевките на повисшите и да се гордее с мястото, което ѝ се полага. Макар Емико да се срамуваше заради *гайджина*, който се бе разровил така безсрамно в болезнени детайли от живота ѝ, както и от самата себе си, задето е изгубила контрол, Мидзуми-сенсей би казала, че това не е извинение да дразни мъжа. Но всичко това едва ли имаше значение. Станалото — станало, а в душата си Емико се чувстваше достатъчно мъртва, за да плати с радост цената, която той назовеше като компенсация.

Вместо това мъжът каза:

— Разкажи ми пак за нощта, която си прекарала с младежа. — Гневът в очите му беше изчезнал, заменен от строга неумолимост, точно като при Гендо-сама. — Кажи ми всичко — подкани я той. — Веднага. — Гласът му я перна заповедно като камшик.

Емико понечи да устои, да се съпротивлява, но подтикът да се подчини, вменен генетично на всички пружинки, беше твърде силен, а срамът, че се е разбунтувала — всепоглъщащ. „Той не ти е господар“ — напомни си тя, ала заповедният му тон беше като копче, задействащо условен инстинкт, и тя само дето не се напишка в желанието си да му угоди.

— Дойде миналата седмица… — Емико отново заразказва за

нощта, която беше прекарала с белоризеца. Предаваше случилото се в детайли, за да угоди на този *гайджин* по същия начин, по който бе свирила на лютня, за да угоди на Гендо-сама. Като куче, което отчаяно се опитва да зарадва господаря си. Ако можеше, би му казала да пукне от мехурчеста ръжда, но това не ѝ беше в природата, затова тя говореше ли, говореше, а той я слушаше.

Накара я да повтори някои неща, зададе ѝ още въпроси. Върна се към нишки, които Емико смяташе, че е забравил. Беше безмилостен, разнищи разказа ѝ, настояваше за обяснения. И умееше да задава въпроси. Гендо-сама разпитваше по подобен начин подчинените си, когато искаше да разбере защо някой кораб не е бил завършен в срок. Разнищваше извиненията като генехакерска гъгрица.

Най-накрая *гайджинът* кимна доволно и каза:

— Добре. Много добре.

Похвалата стопли сърцето на Емико — топлинка, смесена със себепрезрение. *Гайджинът* си допи уискито, бръкна в джоба си, извади пачка пари и отдели няколко банкноти на ставане.

— Тези са за теб, само за теб. Не ги показвай на Роли. Аз ще си оправя сметките с него, преди да си тръгна.

Сигурно трябваше да почувства признателност, но вместо това се почувства използвана. Точно толкова използвана от този мъж с неговите въпроси, колкото от другите — лицемерните греамити и белоризците от министерството на околната среда, — които искаха да прегрешат с биологично отклонение като нея, които до един точеха лиги за наслада от съвкуплението с едно нечисто създание.

Сведе поглед към банкнотите в ръката си. Обучена беше да благодари вежливо в такива случаи, ала самодоволната му щедрост я беше подразнила жестоко.

— И какво, според господина, следва да направя с тези парички? — попита тя. — Да си купя някоя хубава дрънкулка? Да отида на ресторант? Аз съм собственост, забравихте ли? Аз съм на Роли. — Хвърли парите в краката му. — Няма значение дали съм бедна, или богата. Мен ме притежават.

Мъжът спря с ръка на плъзгащата се врата.

— Тогава защо не избягаш?

— Къде? Разрешителните ми за внос са изтекли. — Емико се усмихна горчиво. — Без покровителството и връзките на Роли-сан белоризците ще ме смелят на тор.

— Не искаш ли да избягаш на север? — попита мъжът. — При пружинките там?

— Какви пружинки?

Мъжът се подсмихна.

— Значи Роли не ти е казал? За пружинските анклави в планините? Бежанци от въглищната война? За освободените пружинки?

И видял празното ѝ изражение, продължи:

— Високо в планините има цели села, прехранват се от джунглите наоколо. Земята там е бедна, генехакната почти до смърт. Оттатък Чианг Рай, от другата страна на Меконг. Но пружинките, които живеят там, нямат господари, нямат собственици. Въглищната война още се вихри, но ако толкова мразиш положението си тук, това е някаква алтернатива на Роли.

— Вярно ли е? — Тя се наведе напред. — Онези села? Наистина ли съществуват?

Мъжът отново разтегли устни в нещо като усмивка.

— Питай Роли, ако не вярваш на мен. Той ги е виждал с очите си. — Замълча за миг, после добави: — Но пък той няма причина да ти казва за селата. Иначе току-виж те насърчил да захвърлиш каишката си.

— Истината ли ми казвате?

Бледоликият чужденец, така странен, вдигна пръсти към шапката си за поздрав.

— Поне толкова, колкото ми каза ти.

Плъзна вратата и излезе. Емико остана сама с разтуптяно сърце и внезапно пробудена жажда за живот.

4.

— 500, 1000, 5 000, 7 500…

Да защитиш кралството от всички зарази на естествения свят беше като да уловиш океана в рибарска мрежа. Дори много риби да улови човек в мрежата, океанът пак си остава там, безкраен и безразличен.

— 10 000, 12 500, 15 000… 25 000…

Точно за това мислеше капитан Джайде Роянасукчай, докато стоеше под гигантския търбух на *фарангския* дирижабъл и се потеше в душната нощ. Турбовентилаторите на дирижабъла се въртяха с рев над него. Полезният товар на въздушния кораб лежеше разпилян, сандъци и кашони се валяха разцепени, съдържанието им — пръснато по котвената площадка все едно палаво дете е разпиляло играчките си. Ценни вещи от различно естество и забранени за внос стоки лежаха навсякъде.

— 30 000, 35 000… 50 000…

Наскоро ремонтираното банкокско летище се простираше във всички посоки, осветено от силни метанови лампи върху огледални кули — гигантска окъпана в зелено шир от котвени площадки, с огромните балони на *фарангските* дирижабли високо горе, обточена по краищата с плътни стени от генномодифициран бамбук и ограда от бодлива тел, които на теория трябваше да очертават международните граници на летището.

— 60 000, 70 000, 80 000…

Тайландското кралство беше в процес на поглъщане. Джайде огледа разсеяно погрома, който бяха нанесли хората му, и изводът му се стори очевиден. Океанът ги поглъщаше. Всеки втори сандък съдържаше нещо подозрително. Само че сандъците, разбира се, бяха просто символ. Проблемът беше вездесъщ и повсеместен — на пазара „Чатачук“ се продаваха контрабандни химически бани, лодки браздяха река Чао Фрая посред нощ, натоварени догоре с ананаси от последно генехакерско поколение. Вятърът разнасяше полен от север на юг по полуострова, полен, съдържащ най-новите генетични щамове на „АгриГен“ и „ПурКал“, чешърките ровеха в бунищата на пазарите, а двуопашатите гущери джинджок крадяха яйцата на козодоите и пауните. Бели бръмбари изяждаха горите на Као Яи, а сибискозните захарози, мехурчестата ръжда и растежът *фа'ган* прояждаха зеленчуците и сгушилото се в Банкок човечество.

Всички те плуваха в океана. Океанът беше тяхната жизнена среда.

— 90… 100 000… 110… 125…

Великите умове като Премваде Срисати и Апичат Куникорн, може и да спореха кои са най-добрите защитни стратегии и дали стерилизиращите ултравиолетови бариери по границите на кралството са по-ефикасни от изпреварващите генехакерски мутации, но ако питаха Джайде, всички те бяха идеалисти. Океанът винаги намираше начин да проникне.

— 126… 127… 128… 129…

Джайде се наведе над рамото на лейтенант Каня Чиративат, която броеше парите от подкупа. Двама митнически инспектори стояха вдървено настрани и чакаха.

— 130… 140… 150… — Гласът на Каня звучеше напевно, монотонно. Ода за богатството, за смазката, която движи колелетата, за новия бизнес на една древна страна. Гласът ѝ беше ясен и съсредоточен. Когато тя броеше парите, сметките винаги излизаха.

Джайде се усмихна. Нищо лошо нямаше в малките подаръци. Бяха израз на добра воля.

На съседната площадка, двеста метра по-нататък, мегодонти надаваха тръбния си зов — влачеха тежки сандъци от търбуха на дирижабъла към мястото за сортиране и митнически проверки. Турбовентилатори виеха ту по-силно, ту по-слабо, стабилизирайки гигантския въздушен кораб, пристанал над главите им. Балонът се люшкаше опасно. Белоризците на Джайде чакаха строени сред мегодонтски изпражнения, брулени от прашни пориви. Каня притисна с ръка бахтите, които броеше. Останалите хора на Джайде чакаха безизразно с ръце на мачететата под поривите на силния вятър.

Турбовентилаторът поутихна. Каня продължи да брои:

— 160… 170… 180…

Митническите инспектори се потяха. Дори в горещия сезон не беше нормално да се потят чак толкова. Джайде не се потеше. Но пък не той беше платил два пъти за протекция, която и при първото плащане най-вероятно е била твърде скъпа.

Чак му дожаля за тях. Нещастниците можеха само да гадаят каква промяна е настъпила в системата — дали плащанията са били пренасочени, дали Джайде е представител на ново влияние или на конкурентно такова, не знаеха колко високо стои той в пластовете от бюрокрация и влияние в министерството на околната среда. И затова плащаха. Дори се беше изненадал, че успяха да намерят толкова пари в брой толкова бързо. Почти толкова се беше изненадал, колкото сигурно се бяха изненадали те, когато неговите белоризци разбиха вратите на митническата служба и затвориха летището.

— Двеста хиляди. — Каня вдигна поглед към него. — Всичко

е точно.

Джайде се усмихна.

— Казах ти, че ще платят.

Каня не отвърна на усмивката му, но Джайде не позволи това да му развали злорадството. Нощта беше приятно гореща, изкарали бяха тлъста пачка, а в добавка бяха накарали митническата служба да се изпоти. Колкото до Каня — тя винаги се изпълваше с подозрение, когато късметът ѝ се усмихнеше неочаквано. На някакъв етап в младия си живот явно беше изгубила умението да се радва на каквото и да било. По време на гладните години в Североизтока. Или когато е загубила родителите и другите от семейството си. Или докато е пътувала по трудния начин към Банкок. Така или иначе, способността ѝ да изпитва радост беше изчезнала. Не беше в състояние да оцени *санук* — насладата от хубавата страна на живота, — нито дори *санукмак*, още по-опияняващата наслада, като тази да изтръскаш министерството на търговията или да отпразнуваш новата година на пролетния фестивал Сонгкран. Затова, когато Каня взе двестате хиляди бахти от търговското министерство, без да ѝ мигне окото — освен за да изтрие набиващия се прах на летищните площадки — и определено без да се усмихне, Джайде не взе това присърце. Каня нямаше вкус към забавленията, такава ѝ беше кармата.

И въпреки това Джайде я съжаляваше. Дори най-големите бедняци понякога се усмихваха. Каня — почти никога. Не беше естествено. Тя не се усмихваше нито когато бе смутена, нито когато бе ядосана, нито от раздразнение, нито от радост. Тази пълна липса на социално приемливо поведение дразнеше хората и именно по тази причина Каня се бе озовала в неговия екип. Никой друг не можеше да я понася. Те двамата бяха странен тандем. Джайде, който винаги намираше повод да се усмихне, и Каня, чието лице беше толкова студено, все едно е изсечено от камък. Джайде се ухили отново и огря лейтенантката с доброжелателната си усмивка.

— Да приключваме тогава.

— Злоупотребявате с пълномощията си — измърмори един от митническите служители.

Джайде вдигна самодоволно рамене.

— Юрисдикцията на министерството на околната среда се простира навсякъде, където съществува заплаха за Тайландското кралство. Такава е волята на нейно кралско величество.

Очите на инспектора го гледаха студено, макар на лицето му да се изписа любезна усмивка.

— Знаете какво имам предвид.

Джайде се ухили отново, използвайки широката усмивка като щит срещу озлоблението му.

— Не ми се прави на толкова нещастен. Можех да поискам два пъти повече и пак щеше да платиш.

Каня започна да прибира парите, а Джайде разрови съдържанието на един разбит сандък с върха на мачетето си.

— Виж само! Толкова ценен товар, който се нуждае от защита! — Метна настрани купчина кимона. Сигурно ги беше поръчала съпругата на някой японски мениджър. Мачетето разкъса опаковката на комплект дамско бельо, което сигурно струваше повече от месечната заплата на Джайде. — Не бихме искали някой простоват чиновник да се рови в това, нали? — Ухили се и метна поглед към Каня. — Нещо харесва ли ти? Истинска коприна. Щото японците още имат копринени буби.

Каня не вдигна поглед от парите, които прибираше.

— Не са моят размер. Жените на японските мениджъри до една са дебели крави поради генехакнатите калории покрай сделките си с „АгриГен“.

— На всичкото отгоре ще крадете, така ли? — Лицето на митническия инспектор беше маска на сдържан гняв зад вежлива усмивка и стиснати зъби.

— Очевидно не. — Джайде сви рамене и продължи: — Моята лейтенантка явно има по-добър вкус от японките. А и вашите печалби несъмнено пак ще ударят тавана. Това е просто дребно неудобство за вас.

— А щетите и повредите? Тях как ще обясним? — каза другият митнически инспектор и махна към един сгъваем рисуван параван, който бе разкъсан на две.

Джайде се загледа в паравана. За нечий болен мозък изображението сигурно беше съвременният еквивалент — от края на двайсет и втори век — на традиционното самурайско семейство. Мениджър от „Динамика на флуидите Мишимото“ наглежда пружинни работници на някаква нива и… Работниците наистина ли имаха по десет ръце? Джайде потръпна при вида на това богохулство. Малкото естествено семейство, изобразено в края на нивата, не изглеждаше смутено от гледката, но пък японците си бяха такива — дори на децата си вземаха маймунки на пружина за домашни любимци.

— Сигурен съм, че ще измислите някакво оправдание. Например че са ги стъпкали товарните мегодонти. — Джайде плесна митническите инспектори по раменете. — Какво сте увесили нос! Използвайте въображението си! Мислете за случилото се като за дългосрочна инвестиция в заслуги.

Каня приключи с прибирането на пачките, закопча

катарамата на платнената торба, метна я през рамо и каза:

— Готови сме.

Няколко площадки по-нататък нов дирижабъл се спускаше бавно, гигантските му захранвани от пружинници вентилатори черпеха остатъците от съхранените джаули, за да придвижат чудовището точно над закотвящите механизми. Дебели въжета с оловни тежести в края се спуснаха от търбуха му. Летищни работници чакаха да привържат плаващия звяр към своите мегодонтски впрягове, стояха с вдигнати ръце, сякаш се молеха на някакъв исполински бог. Джайде ги наблюдаваше с интерес.

— Във всеки случай Кооперацията на пенсионираните служители от кралското министерство на околната среда ще оцени по достойнство съдействието ви. В техните очи заслугата ви е голяма.

Прихвана удобно мачетето си и се обърна към хората си.

— Господа офицери! — извика през монотонния рев на големите вентилатори и воя на товарните мегодонти. — Имам едно предизвикателство за вас! — продължи и посочи с мачетето си спускащия се дирижабъл. — Ще дам двеста хиляди бахти на първия, който претърси сандък от товара на новия дирижабъл ей там! Хайде! Бегом!

Митническите служители го зяпнаха сащисано. Понечиха да възразят, но гласовете им се изгубиха, погълнати от засилващия се рев на вентилаторите. Устите им се отваряха и затваряха като на риби: „*Май тум! Май тум! Май таунг тум!* Не, не, нееее!“. Инспекторите махаха с ръце и протестираха, но Джайде вече тичаше през летището, размахваше мачетето си и крещеше, вперил поглед в новата плячка.

Зад него белоризците от екипа му се юрнаха като вълна. Заобикаляха сандъци и работници, прескачаха котвени кабели, мушкаха се под мегодонски търбуси. Неговите хора. Неговите верни деца. Неговите синове. Глупците, които вярваха в идеали и в кралицата, неподкупните, онези, които пазеха в сърцата си честта на родното министерство.

— Давай! Давай!

Набираха скорост като тигри албиноси през летището, а труповете на японските товарни контейнери се валяха самотно зад тях като отломки след опустошителен тайфун. Гласовете на митническите инспектори заглъхнаха. Джайде вече беше далеч от тях, радостта се надигаше от краката към главата му с всеки удар на сърцето, чистата наслада от почтеното преследване, той тичаше все по-бързо и по-бързо, хората му го следваха, поглъщаха разстоянието с адреналиновия спринт на неотклонната войнска цел, размахваха мачетета и брадви към гигантската машина,

която се спускаше към тях от небето, надвисваше като демонския крал Тосакан, висок три хиляди метра, затискащ ги. Мегодонтът на мегодонтите, на чийто търбух с *фарангски* букви пишеше: „КАРЛАЙЛ И СИНОВЕ“.

Джайде не чу радостния крясък, излязъл от собственото му гърло. „Карлайл и синове“. Ужасният *фаранг*, който говореше така небрежно за промяна в системата за замърсителните квоти, за премахване на карантинните инспекции, за оптимизирането на всички онези мерки, които бяха опазили кралството живо дълго след като други страни бяха загинали, чужденецът, който беше толкова близък с търговския министър Аккарат и със Сомдет Чаопрая, протектора на короната. Джайде беше извадил неочакван късмет. Преследването се превръщаше в истински лов. Джайде се засили към закотвящите кабели, същото направиха и хората му — по-млади, по-бързи и фанатично отдадени на делото, — настигнаха го, задминаха го и се хвърлиха да привържат плячката.

Но този дирижабъл се оказа по-умен от предишния.

При вида на белоризците, стичащи се към котвената площадка, пилотът промени ъгъла на турбовентилаторите. Силното въздушно течение едва не събори Джайде. Вентилаторите запищяха зверски — пилотът хабеше гигаджаули в опит да издигне машината. Котвените въжета отскочиха нагоре като пипала на октопод — манивелите в търбуха на дирижабъла се бяха завъртели на обратно и ги навиваха трескаво. Преминалите към пълна мощност турбовентилатори събориха Джайде на земята.

Дирижабълът започна да набира височина.

Джайде се надигна, примижал срещу горещия вятър. Гледаше как въздушният кораб се смалява в нощното небе и се питаше дали изчезващото чудовище е било предупредено от контролните кули на митническата служба, или просто пилотът е бил достатъчно умен да съобрази, че една инспекция на белоризци ще излезе прескъпо на господарите му.

Намръщи се. Ричард Карлайл. Умник беше той, спор няма. Постоянно киснеше на срещи при Аккарат, не пропускаше благотворителни събития в помощ на жертвите на сибискозата, раздаваше пари наляво и надясно, вечно говореше за предимствата на свободната търговия. Един от десетината *фаранги*, които се бяха върнали на брега като медузи след епидемия от горчива вода, но Карлайл беше най-устатият от всичките. И усмихнатото му лице най-силно дразнеше Джайде.

Изправи се и изтупа бялата си униформа. Не че имаше значение — дирижабълът рано или късно щеше да се върне. Така

както океанът заливаше брега, така и *фарангът* щеше пак да довтаса. Земята и морето бяха обречени да се сблъскват. Онези мъже, в чиито вени не течеше кръв, а пари, щяха да се върнат независимо от последствията, а той винаги щеше да е тук, за да ги посрещне.

Карма.

Върна се без бързане при разпиляното съдържание на инспектираните товарни контейнери, бършеше чело и дишаше тежко, изморен от спринта. Махна на хората си да се хващат отново на работа.

— Там! Онези отзад! Разбийте ги! И един сандък да не остане непроверен.

Митническите инспектори тръгнаха към него. Джайде разрови с върха на мачетето си съдържанието на друг счупен сандък. Като кучета бяха това митничарите. Не можеше да се отърве човек от тях, освен ако не ги нахрани. Единият се опита да го спре, когато Джайде замахна да разбие поредния контейнер.

— Платихме ти! Ще пуснем жалба. Ще има разследване. Тук сме на международна територия!

— Вие още ли сте тук? — сопна се той.

— Платихме ти щедро за протекция!

— Повече от щедро. — Джайде го избута от пътя си. — Но аз не съм дошъл да споря. Ваше право е да възразявате. Мое право е да защитя границите на кралството и ако за тази цел трябва да нахлуя в „международната“ ви територия, така да е. — Замахна с мачетето и поредният дървен сандък от материал на „УедърОл“ се пропука с трясък.

— Прекаляваш!

— Може и така да е. Но ще трябва да пратите някой от търговското министерство да ми го каже лично. Някой много по-нависоко от вас двамцата. — Завъртя замислено мачетето. — Освен ако не искате да поспорите с мен сега, с мен и с хората ми?

Двамата митничари се сепнаха. На Джайде му се стори, че зърва бегла усмивка на лицето на Каня. Погледна я изненадано, но физиономията ѝ отново беше образ и подобие на безизразен професионализъм. Усмивката ѝ беше приятна за окото, оказа се. Джайде се зачуди дали с малко старание не би могъл да извика още една такава усмивка върху лицето на намусената си заместничка.

За жалост митническите инспектори явно преосмисляха позицията си, ако се съдеше по бързината, с която отстъпваха заднишком пред мачетето.

— Не си мисли, че можеш да ни обиждаш така и да ти се размине.

— Не си го мисля, споко. — Джайде удари още веднъж по сандъка и го разцепи на трески. — Но все пак оценявам по достойнство паричното ви дарение. — Вдигна поглед към тях. — Когато пишете жалбата си, не пропускайте да споменете изрично, че аз, Джайде Роянасукчай, съм направил това. — Ухили се отново. — Както и че сте се опитали да подкупите Тигъра на Банкок.

Хората му се разсмяха на шегата. Митничарите отстъпиха назад, изненадани от новата информация, осъзнали кой точно е той.

Джайде плъзна поглед по разрухата наоколо. Навсякъде се валяха отломки от балсов дървен материал — изключително лек и също толкова здрав, и предпочитан по тази причина за направата на товарни контейнери. Но никой не беше предвидил, че ще го млатят с мачете.

Работата тръгна бързо. Мъжете вадеха стоките и ги подреждаха на спретнати купчинки. Митничарите се мотаеха наблизо и записваха имената на неговите белоризци, докато момчетата не се ядосаха и не ги подгониха с оръжията си. Инспекторите побягнаха, после спряха и продължиха да наблюдават от безопасно разстояние. Все едно животни се дърлят за мърша, помисли си Джайде. Неговите хора се хранеха с вътрешностите на чужди земи, а лешоядите чакаха реда си, гарваните, чешърките и кучетата също се бяха наредили на опашката в очакване да опитат нещичко от трупа. Беше потискащо.

Митничарите стояха на почтително разстояние и гледаха.

Джайде тръгна покрай редицата сортирани стоки. Каня вървеше на крачка зад него.

— Какво имаме, лейтенант? — попита той.

— Агаров разтвор. Хранителни култури. Някакви размножителни резервоари. Канела на „ПурКал“. Семена на папая, които не са ни познати. Нова разработка на Ю-Текс, която вероятно стерилизира всеки друг чист вид ориз, с който се срещне. — Каня вдигна рамене. — Долу-горе каквото очаквахме.

Джайде вдигна капака на един сандък и надникна. Провери адреса. Компания във *фарангската* промишлена зона. Опита се да изговори чуждите букви, но бързо се отказа. Зачуди се дали и преди е виждал логото на компанията, но не можа да се сети. Наведе се и разрови съдържанието на сандъка — торби с някакъв протеинов прах.

— Нищо интересно, с други думи. Няма някоя нова версия на мехурчеста ръжда, която да изскочи от сандък на „АгриГен“ или „ПурКал“?

— Няма.

— Жалко, че не успяхме да хванем онзи дирижабъл. Бързо избягаха. Много би ми се искало да претърся товара на *кун* Карлайл.

Каня сви рамене.

— Ще се върнат.

— Винаги се връщат.

— Като кучета при труп — каза тя.

Джайде проследи погледа ѝ до двамата митничари, които ги наблюдаваха от безопасно разстояние. Стана му тъжно, че виждат света толкова еднакво. Той ли влияеше на Каня? Или тя — на него? Преди работата го забавляваше повече. Но пък тогава той не се замисляше много-много. Не беше свикнал със сивите пейзажи, където бродеше Каня. Но поне, за разлика от нея, се забавляваше.

Един от хората му, Сомчай, се приближи и сложи край на размишленията му. Вървеше с небрежна крачка, отпуснал мачетето покрай крака си. Сомчай беше от най-бързите в отряда, на възраст беше колкото Джайде, но по-корав — загубил беше почти всичко, когато мехурчестата ръжда покоси Севера три пъти в рамките на един сезон. Добър човек и верен. И умен.

— Някакъв тип ни наблюдава — каза тихо Сомчай, когато ги наближи.

— Къде?

Сомчай посочи леко с глава. Джайде плъзна поглед по гъмжащите от дирижабли и летищни служители площадки за кацане. Каня застина до него.

— Видя ли го? — попита я Сомчай.

— *Ка* — отвърна утвърдително Каня.

Джайде също видя мъжа — стоеше далеч от тях и наблюдаваше както белоризците, така и инспекторите от митническия контрол. Облечен беше със семпъл оранжев саронг, и лилава ленена риза, все едно е работник, само дето не носеше нищо. Не правеше нищо. И изглеждаше добре охранен. Не беше гърчав и с хлътнали бузи като повечето работници. Наблюдаваше ги, облегнат небрежно на една котвена кука.

— От търговското? — попита Джайде.

— Или от армията? — предположи Каня. — Изглежда самоуверен.

Сякаш усетил вниманието на Джайде, мъжът се обърна и срещна погледа му.

— Мамка му! — изсумтя Сомчай. — Усети, че го гледаме.

Сега вече и тримата го гледаха открито. Мъжът не се трогна. Изплю тънка струйка червен сок от бетел, обърна им гръб и

потъна в хаоса на летището.

— Да тръгна ли след него? — попита Сомчай. — Да го разпитам?

Джайде проточи врат в опит да различи мъжа сред навалицата.

— Ти какво мислиш, Каня?

Тя се поколеба.

— Не разлютихме ли достатъчно кобри за една нощ?

Джайде се поусмихна.

— Казва гласът на мъдростта и въздържанието.

Сомчай кимна в знак на съгласие.

— В търговското и без това ще побеснеят.

— Да се надяваме. — Джайде даде знак на Сомчай да се върне при колегите си, които продължаваха да инспектират товара. Щом той се отдалечи. Каня каза:

— Може би този път наистина прекалихме.

— Тоест *аз* може би прекалих. — Джайде се ухили. — Да не би куражът да ти изневерява?

— Не куражът. — Каня погледна отново в посоката, в която беше изчезнал непознатият. — Има и по-големи риби от нас, *кун* Джайде. Котвените площадки… Доста агресивен ход, сериозно.

— Сигурна ли си, че просто не те е страх? — подразни я той.

— Никога! — повиши глас Каня, после се овладя.

Вътрешно Джайде се възхищаваше на умението ѝ да си мери думите. Самият той говореше каквото му дойде — и правеше каквото му падне. Беше от хората, които налитат като пощурял мегодонт, а после се мъчат да изправят отъпканите оризови стръкове. Беше по-скоро *джай роун*, а не *джай йен*. Горещо сърце, а не хладнокръвно. Каня, от друга страна…

Накрая тя каза:

— Може би трябваше да ударим другаде.

— Не ставай песимистка. Котвените площадки са най-доброто място. Двете гъгрици ей там кихнаха двеста хиляди бахти, без да им мигне окото. Толкова много пари говорят за игра под масата. — Джайде се ухили. — Отдавна трябваше да дойда тук и да дам урок на тези хеейа. Много по-добре, отколкото да кръстосваме реката с пружинникова лодка и да ловим деца заради контрабанда. Това поне е почтена работа.

— Да, но онези от търговското ще вдигнат врява. По закон летището е тяхна територия.

— Ако законите бяха свестни, вносът на всички тези неща щеше да е забранен. — Джайде махна пренебрежително с ръка. — Законите са кофти работа. Само подлагат крак на справедливостта.

— Справедливостта винаги е последна в списъка, когато се намеси търговското министерство.

— Това е ясно и за двама ни. Във всеки случай пешкира ще го опера аз. Ти няма да пострадаш. Не би могла да ме спреш дори да знаеше къде ще ударим тази нощ.

— Не бих, но… — започна Каня.

— Не се тревожи. Време беше да жилнем търговското и неговите любими *фаранги* именно тук, на летището. Станали са самодоволни и някой трябваше да им напомни, че законите на кралството важат ѝ за тях. — Замълча, загледан в пръснатите сандъци и стоки. — Наистина ли няма нищо друго, което да е в черните списъци?

Каня сви рамене.

— Само оризът. Всичко друго е достатъчно безобидно, на хартия поне. Никакви размножителни образци. Няма и генетични суспензии.

— Но?

— Голяма част от нещата ще бъдат използвани не по предназначение. Хранителните култури например едва ли вещаят нещо добро. — На лицето ѝ се беше върнало познатото празно, угнетено изражение. — Да опаковаме ли стоката?

Джайде направи гримаса, после поклати глава.

— Не. Изгорете всичко.

— Какво?!

— Изгорете го. И двамата знаем какво става тук. Нека *фарангите* се оправят със застрахователните си компании. И да знаят, че не могат да си разиграват коня, както им скимне. — Ухили се. — Изгорете всичко. До последния сандък.

И за втори път тази нощ, докато товарните сандъци горяха с пращене, а промазаната амбалажна хартия на „УедърОл“ се възпламеняваше и мяташе искри във въздуха като литнали към небесата молитви, Джайде зърна усмивката на Каня.

Джайде се прибра у дома чак призори. Характерното „джи-джи-джи“ на гущерите джингджок подчертаваше скърцането на цикадите и пронизителния вой на комарите.

Той се събу и се качи по стъпалата. Тиковото дърво изскърца под краката му, докато се вмъкваше тихо в къщата на колони, меко и излъскано, ласкаво под босите му стъпала.

Отвори мрежата, влезе и бързо я затвори. Къщата се намираше близо до канала, само на метри, и комарите се носеха на рояци.

Една-единствена свещ гореше в стаята и осветяваше Чая,

легнала на ниска кушетка, заспала, чакаща. Той се усмихна нежно и се пъхна в банята да се съблече и да се полее с вода. Опита се да приключи с къпането бързо и тихо, но водата се плисна шумно върху дървения под. Джайде загреба още и я изля на гърба си. Дори сега въздухът беше толкова топъл, че хладната вода носеше облекчение, а не неприятни тръпки. Е, в горещия сезон беше така.

Когато излезе от банята, увил саронг около кръста си, Чая беше будна. Гледаше го със замислените си кафяви очи.

— Много закъсня. Разтревожих се.

Джайде се усмихна широко.

— Излишно се тревожиш. Аз съм тигър. — Клекна и я целуна нежно.

Чая се намръщи и го отблъсна.

— Не вярвай на всичко, което пишат във вестниците. Тигър — повтори и направи физиономия. — Миришеш на пушек.

— Току-що се изкъпах.

— Косата ти мирише.

Джайде се залюля на пети.

— Нощта беше много добра.

Чая се усмихна в мрака, зъбите ѝ се белнаха, махагоновата ѝ кожа светлееше смътно на черния фон.

— Нанесли сте удар за нашата кралица?

— Нанесох удар на търговското.

Чая се сепна.

Той докосна ръката ѝ.

— Преди се радваше, когато вбесявах важни клечки.

Тя се дръпна по-далече от него, стана и почна да оправя възглавничките. Движенията ѝ бяха резки, издаваха раздразнение.

— Това беше преди. Сега се тревожа за теб.

— А не трябва. — Джайде се дръпна да не ѝ пречи, докато оправя кушетката. — Изобщо не трябваше да ме чакаш. На твое място щях да си заспя и да сънувам нещо хубаво. Вече всички са вдигнали ръце от мен. Свалили са ме от отчет. Вписали са ме като разход в минало време. Защото народът ме обича и това им връзва ръцете. Пращат шпиони да ме наблюдават, и толкова. Вече не се опитват да ме спрат.

— Герой за народа и трън в петата на търговското министерство. Аз бих предпочела министър Аккарат да ти е приятел, а народът да те мрази. Така за всички ни щеше да е по-безопасно.

— Не мислеше така, когато се оженихме. Харесваше ти, че съм боец. Че имам толкова много победи на стадион „Лумфини“.

Помниш ли?

Тя не каза нищо. Вместо това продължи да подрежда възглавничките с гръб към него. Джайде въздъхна, сложи ръка на рамото ѝ и я обърна, за да я погледне в очите.

— А и защо изобщо повдигаш въпроса точно сега? Нали съм тук? Жив и здрав?

— Когато те простреляха, не беше толкова жив и здрав.

— Това беше отдавна.

— Само защото те сложиха зад бюро, а генерал Прача плати обезщетение. — Чая вдигна ръка да му покаже липсващите си пръсти. — Не ми казвай, че си в безопасност. Бях там. Знам какво могат да направят.

Джайде се намръщи.

— Никой не е в безопасност. Ако не е търговското, ще е мехурчеста ръжда или сибискоза, или нещо друго, още по-лошо. Вече не живеем в съвършен свят. Разширението остана в историята.

Тя отвори уста да каже нещо, но бързо я затвори и отново му обърна гръб. Джайде реши да изчака, да ѝ даде време да овладее яда си. И наистина, когато се обърна, Чая го погледна спокойно.

— Така е. Прав си. Вече никой не е в безопасност. Макар че ми се ще да беше иначе.

— Със същия успех можеш да изтичаш до пазара на Та Прачан и да купиш амулет.

— Вече го направих. Онзи на Фра Сюб. Но ти не го носиш.

— Защото е глупаво суеверие. Всичко е въпрос на карма, не разбираш ли? Какво ще ми се случи и какво — не. Амулетът няма да промени нищо.

— И така да е, какво ти пречи да го носиш? — Замълча, после добави: — Заради мен. За да съм малко по-спокойна.

Джайде се усмихна и понечи да се пошегува, но нещо в изражението ѝ го спря.

— Добре. Щом искаш. Ще нося твоя Фра Сюб.

Откъм спалните се чу звук — влажна кашлица. Джайде замръзна. Чая хвърли поглед през рамо и каза:

— Сурат е.

— Заведе ли го при Ратана?

— Не е нейна работа да преглежда болни деца. Тя си има истинска работа. Истинско генехакерство, за което да се тревожи.

— Заведе ли го, или не?

Чая въздъхна.

— Ратана каза, че не е ъпгрейд. И че няма за какво да се тревожим.

Джайде се опита да прикрие облекчението си.

— Добре. — Кашлицата се чу отново и му напомни за Нум. Нум, когото бяха изгубили.

Чая го докосна по брадичката да привлече вниманието му. Усмихна му се.

— И защо по-точно миришеш на пушек, благородни мой боецо, защитнико на Банкок? Защо си толкова доволен от себе си?

Джайде се усмихна.

— Утре ще го прочетеш в шепниците.

Чая сви устни.

— Тревожа се за теб. Наистина.

— Това е, защото имаш добро сърце. Не трябва да се тревожиш, казвам ти. Повече няма да ме преследват с дебелата тояга. Последния път свърши много зле за тях. Вестниците и шепниците се влюбиха в историята. А почитаемата ни кралица лично изказа подкрепа за действията ми. Ще стоят на разстояние. Ако не друго, поне от нейно величество още имат респект.

— А ти извади късмет, че изобщо са ѝ позволили да чуе за тебе.

— Дори онзи *хеейа*, протекторът на короната, не може да ѝ сложи превръзка на очите.

Чая се намръщи.

— Джайде, моля те. Говори по-тихо. Сомдет Чаопрая има много уши.

Той направи физиономия.

— Ето, виждаш ли? Виждаш ли докъде стигнахме? Протектор на короната, който си губи времето в размишления как да си присвои вътрешните покои на двореца. Министър на търговията, който заговорничи с *фарангите* срещу карантинните ни закони. А всички останали се опитваме да говорим тихо. Радвам се, че отидохме на летището тази нощ. Трябваше да си там и да видиш какви пари прибират митничарите, както си затварят очите и пускат какви ли не боклуци в страната. Поредната мутация на сибискозата може да е в епруветки пред тях, а те само протягат ръка за подкуп. Понякога си мисля, че отново живеем в последните дни на древното кралство Аютая.

— Не ставай мелодраматичен.

— Историята се повтаря. Никой не се е опитал да защити и Аютая.

— И ти какъв си в такъв случай? Някой прероден селянин от Банг Раян? Който ще удържи *фарангската* напаст, както селяните от Банг Раян удържали вражеската армия преди колко, петстотин години? Ще се биете до последния човек? Нещо такова?

— Те поне са се били! Ти кое предпочиташ? Простите селяни,

които са удържали бирманската войска цял месец, или велможите на краля, които избягали и оставили столицата на мародерите? — Той смръщи вежди. — Би трябвало всяка нощ да навестявам летището и да дам истински урок на Аккарат и *фарангите*. Да им покажа, че някой все още е готов да се сражава за Крунг Тец.

Очакваше, че Чая отново ще го прекъсне, ще се опита да охлади горещите му приказки, но тя мълчеше. Накрая го попита:

— Мислиш ли, че винаги се преваждаме тук, на това място? Че непременно се връщаме, за да се изправим лице в лице с все същия проблем?

— Не знам — каза Джайде. — Такъв въпрос би ми задала Каня.

— Много е мрачна тази твоя Каня. Трябва и на нея да купя амулет. Пък дано поне веднъж се усмихне.

— Малко е странна, знам.

— Мислех, че Ратана се кани да ѝ предложи.

Джайде замълча, замислен за Каня и хубавата Ратана с дихателната маска и подземния си живот в лабораториите за биологични зарази към министерството.

— Не се меся в личния ѝ живот.

— Щеше да се усмихва повече, ако си имаше мъж.

— Ако достойна жена като Ратана не може да я направи щастлива, значи никой мъж няма шанс да го огрее. — Джайде се усмихна широко. — А и ако си имаше мъж, горкият постоянно щеше да я ревнува от момчетата, които командва в моя отряд. Всичките са красавци… — Наведе се и понечи да целуне Чая, но тя се дръпна.

— Уф! Миришеш и на уиски.

— Уиски и пушек. Мириша като истински мъж.

— Хайде, лягай си. Ще събудиш Ниуат и Сурат. И майка.

Джайде я придърпа и прошепна в ухото ѝ:

— Тя не би имала нищо против още едно внуче.

Чая го бутна през смях.

— Ще има, ако я събудиш.

Ръцете му се плъзнаха по бедрата ѝ.

— Ще кротувам, честно.

Тя плесна ръцете му, но без да се престарава. Джайде улови ръката ѝ. Погали чуканчетата на липсващите ѝ пръсти. Внезапно и двамата станаха сериозни. Чая си пое накъсано дъх.

— Загубихме твърде много. Не мога да загубя и теб.

— Няма да ме загубиш. Аз съм тигър. И не съм глупав.

Чая го прегърна.

— Дано е така. Дано. — Топлото ѝ тяло се притисна в неговото. Джайде усети дишането ѝ — равномерно, тревожно. Чая

вдигна глава и го погледна сериозно с тъмните си настоятелни очи.

— Нищо лошо няма да ми се случи — увери я отново той.

Чая кимна, но сякаш не го слушаше. Вместо това го оглеждаше съсредоточено, плъзгаше поглед по бръчките на челото му, по другите, които се бяха вдълбали край устата от постоянните усмивки, по белезите и следите от гнойни пъпки. Мигът се проточи във вечност, тъмните ѝ очи го държаха в плен, тържествени, запаметяващи всяка подробност. Накрая тя кимна, сякаш се вслушваше в някакъв вътрешен глас, и лицето ѝ се разведри. Усмихна се, дръпна главата му надолу и прошепна в ухото му:

— Тигър си — каза тихо, като гадателка, която произнася присъдата си, после тялото ѝ омекна, разтопи се в неговото. Вълна от облекчение заля Джайде, той я притисна силно и прошепна:

— Искам те.

— Ела. — Чая се измъкна от прегръдката му и го хвана за ръка. Поведе го към леглото им. Дръпна мрежата против комари и се мушна под прозирния ѝ балдахин.

Последва шум от събличане на дрехи. Силуетът ѝ го подканяше съблазнително иззад тънката мрежа.

— Още миришеш на пушек — каза тя.

Джайде дръпна мрежата.

— И на уиски. Не забравяй уискито.

5.

Слънцето надничаше над ръба на земята и обливаше със заревото си Банкок. Забърсваше разтопено очуканите скелети на старите Разширителни кули и позлатените куполи на градските храмове и ги обливаше със светлина и жар. Подпалваше високите островърхи покриви на Великия дворец, където Невръстната кралица живееше в уединение с прислугата си, отразяваше се пламенно във филигранната украса на Храма на градската колона, където монаси пееха молитви денонощно, молитви за подпорните стени и дигите на града. Топлият като кръв океан намигаше със сините огледала на вълните си под ласката на слънцето, което се издигаше в пламъци по пътя си.

Слънцето огря балкона на Андерсън Лейк и се втурна в апартамента му на шестия етаж. Жасминовите лиани покрай парапета шумоляха с повеите на горещия вятър. Андерсън вдигна поглед, примижал срещу ослепителното сияние. Капчици пот лъщяха като скъпоценни камъчета върху бялата му кожа. Градът долу приличаше на разтопено море, поръсено с лъскаво злато там, където кулите и прозорците улавяха лъчите на немилостивото слънце.

Андерсън седеше на пода, гол в жегата, заобиколен от отворени книги — каталози на флората и фауната, пътеписи, цяла една история на Югоизточния азиатски полуостров, пръсната върху дъските на тиковото дюшеме. Стари книги с плесенясали и напукани страници. Отделни листове. Изпокъсани дневници. Изровени от забвение спомени за време, когато десетки хиляди растения са изхвърляли полен, спори и семена във въздуха. Работил беше цяла нощ, а не помнеше и половината от имената на видовете, които беше проучил. Не ги помнеше, защото мислите му постоянно се връщаха към спомена за разголена плът — за полата *фа син*, която се плъзга нагоре по бедрата на момичето, за пауни върху лъскав цикламен плат, за гладки бедра, разтворени обещаващо.

Близо до хоризонта кулите на булевард „Плоенчит“ се издигаха високо, осветени отзад. Трите призрачни пръста стърчаха към небето във влажната жълтеникава омара. На дневна светлина не се различаваха особено от кулите коптори, спомен от ерата на Разширението, не се долавяше и намек за пулсиращите съблазни, които ги обитаваха.

Момиче на пружина.

Пръстите му върху кожата ѝ. Тържествените ѝ тъмни очи, когато му каза да я пипне. Пое си треперливо дъх и прогони

спомените. Тя беше пълната противоположност на агресивните зарази, с които той се бореше ежедневно. Парниково цвете, изхвърлено в свят, твърде негостоприемен за деликатното ѝ устройство. Чудо щеше да е, ако оцелееше дълго. Не и в този климат. Не и при тези хора. Изглежда, именно тази уязвимост го беше трогнала, престорената ѝ сила в контраст с тоталната ѝ безпомощност. Опитът да запази някакво подобие на достойнство дори когато вдигаше полата си по заповед на Роли.

„Затова ли ѝ каза за селата? От съжаление? А не защото кожата ѝ е гладка като манго? Не защото дъхът ти спря, когато я докосна?“

Тръсна глава и насочи вниманието си към книгите, към истинския проблем, който трябваше да разреши и заради който беше прекосил света с кораб и дирижабъл — Ги Бу Сен. Момичето на пружина беше казало Ги Бу Сен.

Разлисти книгите, разрови листата и извади една снимка. Дебел мъж, седнал с други учени от „Мидуест“ на организирана от „АгриГен“ конференция върху мутациите на мехурчестата ръжда. Мъжът не гледаше в камерата, изглеждаше отегчен, двойната му брадичка се гънеше на няколко пласта.

„Още ли си дебел? — зачуди се Андерсън. — Тайландците хранят ли те толкова добре като нас?“

Имаше само три възможности — Бауман, Гибънс и Чаудхури. Бауман, който беше изчезнал точно преди „Соя ПРО“ да изгуби монопола си. Чаудхури, който слязъл от един дирижабъл и изчезнал в Индийските провинции, отвлечен от „ПурКал“, избягал или мъртъв. И Гибънс. Ги Бу Сен. Най-умният от всички и най-малко възможният вариант. Беше мъртъв, да. Овъгленото му тяло било извадено от отломките на опожарения му дом… после децата му кремирали останките, преди компанията да е направила аутопсия. Но мъртъв, така или иначе. При разпитите с опиати и детектори на лъжата децата му упорито твърдели, че баща им не искал да бъде аутопсиран и многократно изразявал това си желание приживе. Че му била противна мисълта как някой реже трупа му и го напомпва с консервиращи течности. Но ДНК-то съвпаднало. Трупът бил неговият. Нямало никакво съмнение.

А бе трябвало да се усъмнят — все пак бяха разполагали само с няколко парченца генетичен материал от предполагаемия труп на най-добрия генехакер на света.

Андерсън се наведе отново над записите за последните дни на калорийника, сглобени от подслушвателните устройства в лабораториите. Нищо. Никаква податка към плановете му. А после умрял. И работодателите му нямали друг вариант, освен да

повярват, че е истина.

Ако предположението му беше вярно, появата на *нгото* изглеждаше логична и обяснима. И на беладоната. Гибънс открай време обичаше да се фука с уменията си. Беше егоист. Всичките му колеги го твърдяха. За него би било неизразима наслада да си поиграе с пълния набор на голяма семенна банка. Да възроди цял един вид, а накрая да го подслади с щипка местен колорит. *Нго.* Или поне Андерсън подозираше, че плодът е местен. Но кой знае? Можеше и да е съвсем нов екземпляр. Нещо родило се в главата на Гибънс, така както Ева била направена от реброто на Адам.

Никъде в книгите и бележките не се споменаваше за *нгото*. Новопоявила се тайландска дума. Или пък не беше нова, а стара и забравена, с която са обозначавали в миналото зелено-червения плод. Можеше само да гадае. Надявал се бе Роли да помни нещо по въпроса, но Роли беше стар и оглупял от опиума — и да беше знаел някаква английска дума за предшественика на *нгото*, явно я беше забравил. Така или иначе, готов превод на думата не съществуваше. Щеше да мине поне месец, преди в Де Мойн да проучат пробите. А дори тогава нямаше гаранция, че ще открият някакво съвпадение в каталозите си. При достатъчно значима промяна можеше да не открият ДНК съвпадение.

Едно беше сигурно — *нгото* беше ново. В миналогодишните си инвентарни доклади за екосистемите никой от експертите не беше включил плод с подобно описание. А тази година *нгото* вече беше факт. Сякаш почвата на кралството просто бе решила да прероди миналото и да го достави на банкокските пазарища.

Разлисти поредната книга. Откакто беше пристигнал в Банкок, събираше библиотека, исторически прозорец към Града на божествените създания, книги, изровени от времената преди калорийните войни и зарази, преди Свиването. Преровил беше навсякъде — от антикварните магазинчета до боклучарниците на Разширителните кули. Повечето книги и документи от онова време или бяха изгорели, или бяха изгнили заради високата тропическа влажност, но въпреки това се беше натъкнал на някои съкровища, открил беше семейства, които ценяха книгите си не само като удобни разпалки. Натрупаното знание сега обточваше стените на апартамента му, стотици книги, повечето плесенясали по краищата, но до една пълни с информация. Това го депресираше. Напомняше му за Йейтс, за отчаяния стремеж да изровиш трупа на миналото и да го върнеш към живот.

— Помисли си само! — грачеше Йейтс. — Ново Разширение! Дирижабли, пружинници от ново поколение, попътни ветрове…

Йейтс също беше събирал книги. Прашни томове, които беше крал от библиотеки и бизнес колежи из цяла Северна Америка,

загърбеното знание на миналото — един съвременен мародер, който ограбваше внимателно Александрийската библиотека и чиито попълзновения бяха останали незабелязани, защото всички знаеха, че глобалната търговия е мъртва и погребана.

Когато пристигна в Банкок, Андерсън завари офиса на „Жива вода“ затрупан с книги. Трупаха се на купове край бюрото на Йейтс — „Приложение на глобалния мениджмънт“, „Бизнес между културите“, „Азиатското мислене“, „Малките тигри на Азия“, „Логистика и снабдителни вериги“, „Новата глобална икономика“, „Проблеми на валутния обмен при снабдителните вериги“, „Бизнесът в Тайланд“, „Международна конкуренция и законови разпоредби“. Всичко, свързано с историята на старото Разширение.

Накрая, в последните си мигове на отчаяние, Йейтс ги посочи и възкликна:

— Можем да възродим това! Всичко това!

А после се разплака и на Андерсън му дожаля за него. Йейтс беше инвестирал живота си в нещо, което никога нямаше да види бял свят.

Разлисти следващата книга и се загледа в стари снимки. Люти чушлета. Купове люти чушлета, заснети от някой отдавна мъртъв фотограф. Люти чушлета. Патладжани. Домати. И онези прекрасни беладони. Ако не бяха беладоните, централата нямаше да изпрати Андерсън в кралството, а мечтата на Йейтс можеше и да се сбъдне.

Посегна към пакета с ръчно свити цигари, запали една и се облегна назад, загледан в дима на древните. Не беше за вярване, че тайландците, в разгара на повсеместния глад, бяха намерили време и енергия да възродят никотиновото пристрастяване. „Дали човешката природа изобщо подлежи на промяна?“, зачуди се.

Слънцето се пулеше насреща му и го къпеше в светлината си. Въздухът се мержелееше гъст от високата влажност и изпаренията на запален тор, размазваше очертанията на промишления район в далечината, толкова различен с правилните си форми от скупчените покриви на стария град. Отвъд фабриките се виждаше гигантската морска дига със сложната си система от шлюзове, които позволяваха пропускането на товари към открито море. Промяната идваше. Завръщането на истинската глобална търговия. Снабдителни линии, които обикалят света. Всичко това се връщаше, макар и бавно. Макар и бавно, хората възстановяваха загубените си познания. Йейтс беше обичал пружинниците, но още повече беше обичал идеята за възкресената история.

— Тук ти не си човек на „АгриГен“, между другото. Тук ти си поредният *фарангски* предприемач, който се опитва да направи

пачка наравно с нефритотърсачите и простите моряци. Тук не ти е Индия, където да се разхождаш наперено с избродиран житен клас на джоба на сакото и да реквизираш де щото ти падне. Тайландците не лягат по гръб. Ако те разберат какъв си, ще те нарежат на парчета и ще те пратят разфасован там, откъдето си дошъл.

— Тръгваш си със следващия дирижабъл — каза Андерсън. — Радвай се, че от централата се съгласиха изобщо да те приемат.

Ала точно тогава Йейтс извади пружинниковата пушка.

Андерсън дръпна отново от цигарата, раздразнен. Жегата изведнъж му натежа. Манивелният вентилатор на тавана беше спрял да се върти. Манивелчикът, който идваше всеки ден в четири следобед, явно не беше заредил достатъчно джаули. Андерсън се намръщи и стана да спусне щорите. Сградата беше от новите, построена бе на термален принцип, който позволяваше на по-хладния приземен въздух да циркулира свободно към горните етажи, но нищо не можеше да облекчи задуха от преките лъчи на екваториалното слънце.

Върна се към книгите. Разлисти поредните страници. Разгърна пожълтели томове с напукани гръбчета. Хартията се ронеше по краищата, стара и поразена от влагата. Отвори нова книга. Стисна цигарата между устните си. Примижа от лютивия дим и застина.

Нго.

Купища. Малките червени плодове с чудатите си зелени косъмчета се пулеха подигравателно насреща му от стара снимка на *фаранг*, който се пазари с тайландски селянин. Бензинови таксита в ярки цветове задръстваха улицата, но току встрани от двамата мъже се издигаше изкусителна пирамида от плодове *нго*.

Андерсън беше прегледал толкова стари снимки, че отдавна бе спрял да се диви на нещата, запечатани в тях. Научил се беше да не обръща внимание на глупавото самодоволство на миналото — на прахосничеството, арогантността, нелепото богатство, — но тази снимка го вбеси. *Фарангът* беше безобразно дебел, а удивителното изобилие от калории очевидно беше на втори план, изтласкано от цветовете и евтината атрактивност на един пазар, който предлагаше трийсетина вида плодове — мангостини, ананаси, кокосови орехи, както и… портокали, да, сега портокали нямаше. Нито тези… тези… драконови плодове, нито помело, нито онези жълтите неща… *лимони*. Нямаше ги. Толкова много плодове просто бяха изчезнали.

Но хората на снимката не знаеха това. Тези мъртви мъже и жени си нямаха представа, че стоят сред несметно съкровище, че обитават Рая на греамитската библия, където чистите души се

възнасят, за да живеят до дясната ръка на Бога. Където всички ухания и вкусове на света процъфтяват под грижите на Ной и свети Франциск и където никой не гладува.

Загледа се в текста под снимката. Дебелите самодоволни глупаци нямаха представа за генетичната златна мина, до която са застанали. Авторът на книгата дори не си беше направил труда да упомене червения плод по име. За него плодът е бил просто поредният пример за природно изобилие, нещо, което получаваш наготово и в щедри количества.

Прииска му се да измъкне някак дебелия *фаранг* и древния тайландски фермер от снимката, да ги довлече в собственото си настояще и да им се накрещи на воля, преди да ги изхвърли през балкона, както те несъмнено са изхвърляли всеки плод, който е бил леко натъртен или едва забележимо маносан.

Разлисти книгата, но не откри други снимки на *него*, нито описание или поне наименованието на плода. Изправи се и излезе на балкона. Беше на нокти. Пристъпи под напичащото слънце и обходи града с поглед. Викове на водопродавци и рев на мегодонти долитаха от ниското. Звън на клаксони се носеше заедно с реката от велосипедисти. Наближеше ли обед, градът щеше да утихне полупразен, в очакване слънцето да заходи към залеза.

Някъде в този град генехакер си играеше със строителните блокчета на живота. Пренареждаше отдавна изчезнала ДНК, за да я пригоди към ерата след Свиването, да ѝ вгради защити срещу мехурчестата ръжда, японската генехакерска гъгрица и сибискозата.

Ги Бу Сен. Момичето на пружина бе казало, че е сигурно за името. Трябваше да е Гибънс.

Облегна се на парапета, примижа срещу жегата и плъзна поглед по гъстата градска плетеница. Гибънс беше някъде там. Работеше върху следващия си триумф. А недалече от него беше и семенната банка.

6.

Проблемът с банковите депозити беше, че банката за нула време може да се обърне и да те захапе — твоето става нейно, трупаните с труд и пот спестявания, немалката част от живота ти, която си продал срещу пари, стават чужди. Този проблем — проблемът с банките — гризеше ума и душата на Хок Сенг като генехакерска гъгрица, която не можеш да изчоплиш, не можеш да размажеш на гной и парченца екзоскелет.

Ако го погледнеш като време — времето, което си вложил, за да изкараш надниците, които банката след това задържа самоволно, — излизаше, че банката притежава хората наполовина, ако не и повече. Е, най-малко една трета, дори ако си мързелив тайландец. А отнемеш ли една трета от живота на човек, на практика му отнемаш всичко.

С коя една трета да се раздели човек? Онази от кръста до оплешивяващото теме? Или от кръста до пожълтяващите нокти на краката? Или два крака и една ръка? Две ръце и глава? Ако ти изрежат една четвърт, не е изключено да оцелееш с останалото, но една трета е твърде много, неприемливо много.

Такъв беше проблемът с банките. Сложиш ли веднъж парите си в устата на някоя банка, скоро откриваш, че чудовището е сключило паст около главата ти. Една трета, или една втора, или осеяната ти с морави петънца глава — все едно са ти взели всичко.

Но ако човек не може да вярва на банките, на кого да вярва тогава? На паянтови брави? Или на внимателно изтърбушен матрак, който тиктака като бомба със закъснител под тебе? Или увиваш пачките в бананови листа и ги мушкаш под някоя плоча на покрива? Или изрязващ внимателно отвор в бамбуковите греди на някоя колиба в гетото, махаш сърцевината и пъхаш на нейно място рулото банкноти?

Хок Сенг залагаше на бамбука.

Хазяинът беше нарекъл стаята апартамент и в известен смисъл това отговаряше на фактите. „Апартаментът“ имаше четири стени, а не платница от кокосов полимер. Имаше си и миниатюрно дворче отзад, където се намираше клозетът и което Хок Сенг делеше с още шест барачки. За бежанец с жълта карта това не беше апартамент, а цяло имение. И въпреки това Хок Сенг постоянно чуваше около себе си оплаквания и пъшкане.

Дървените стени от материал на „УедърОл“ бяха истински лукс, нищо че не стигаха до земята, нищо че Хок Сенг виждаше в пролуката ютените сандали на съседите си, нищо че воняха на

химикалите, в които ги бяха киснали, за да не гният във влажния въздух на тропиците. Дървените стени му бяха крайно необходими, пък било и само заради скришните местенца, където да държи парите си, местенца много по-безопасни от дъното на варела за дъждовна вода, където от половин година киснеха пачки, увити в три ката кучешка кожа. Дано да не са станали на мокра каша, молеше се Хок Сенг.

Сепна се и се ослуша.

От съседната стая се чуваше шумолене, но нищо не подсказваше, че някой е долепил ухо до стената и шпионира тайните му дела. Поуспокоен, почна отново да човърка около изрязаното в бамбуковата греда парче, като събираше стърготините в шепа.

Нищо не е сигурно — това беше първият урок. Бледоликите чуждоземски дяволи бяха научили това по време на Свиването, когато изчезването на нефта ги бе подгонило обратно към родните брегове. Самият той го беше научил в Малака. Нищо не е сигурно, нищо не е завинаги. Богаташът обеднява. Шумен китайски клан, събирал се на Пролетния празник на най-хубаво свинско, пържен ориз и пиле по островитянски, изведнъж се свежда до един-единствен изпосталял от недохранване бежанец с жълта карта. Нищо не трае вечно. Поне това будистите го разбираха добре.

Усмихна се криво и продължи да чегърта.

Истината бе, че живееше в невиждан лукс. Имаше си кърпена мрежа против комари и малка печка на метан, която можеше да използва по два пъти на ден, стига да плащаше на по-големия брат на местния *пи лиен* за нелегална връзка към тръбите, които захранваха с метан уличните лампи. Имаше си и собствен комплект глинени дъждовни урни в малкия двор, сами по себе си удивителен лукс, защитени от чувството за чест на съседите, които, макар и отчаяно бедни, знаеха, че всяко нещо си има граници дори когато умираш от глад, така че Хок Сенг беше спокоен за своите дъждовни делви, пълни със зеленясала вода и покрити със слой яйца на комари, спокоен беше, че няма да го ограбят, макар да не знаеше дали утре няма да го заколят пред вратата или жената на съседа няма да я изнасили някой *нак ленг*, който ѝ е хвърлил око.

Затаил дъх, Хок Сенг извади малката плочка от бамбуковата греда. Опитваше се да не вдига шум. Избрал беше това жилище заради дебелите греди и ниския тъмен таван. Заради нишите, кьошетата, възможностите. Наоколо обитателите на гетото се събуждаха с пъшкане и мрънкане и палеха първата си цигара за деня, докато той се потеше от напрежение. Глупаво беше да

държи толкова много пари тук. Ами ако бараките се подпалеха? Ами ако дървените стени пламнеха заради съборената свещ на някой глупак? Ако тълпата пощурееше и се опиташе да го ограби?

Спря и избърса потта от челото си. „Не съм в ред. Никой не ме преследва. Зелените ленти са оттатък границата, в Малая, и армиите на кралството няма да ги пуснат тук. А дори да нахлуят в страната, пак ще имам достатъчно време да се приготвя за пристигането им. Тях ги чака неколкодневно пътуване с пружинников влак, и то ако генералите от армията на кралицата не взривят релсите. Най-малко двайсет и четири часа дори ако използват въглища за нападението си. Алтернативата? Ако тръгнат пеша, ще има да вървят със седмици. Това е много време. Нищо не ме заплашва.“

Бръкна в кухата вътрешност на бамбука — непромокаемо скривалище, усъвършенствано от природата — и заопипва.

За миг изтръпна от страх, че някой го е обрал, докато е бил навън, но после пръстите му докоснаха хартия и той заизважда едно по едно рулата банкноти. В съседната стая Сунан и Мали говореха за вуйчо ѝ, които ги убеждавал да прекарват нелегално ананаси сиби11.с.8 с гребна лодка от *фарангския* карантинен остров Кох Ангрит. Бързи пари, ако склоняха да поемат риска да внасят забранен хранителен продукт на калорийните монополи.

Заслуша се в спора им, докато прибираше парите в плик. Напъха го в пазвата си. Диаманти, бахти и нефрит бяха скрити в стените на стаята му и въпреки това го заболя за тези няколко пачки. Изваждането им беше в противоречие с инстинкта му да се запасява.

Нагласи бамбуковата плочка на мястото ѝ, забърка с плюнка гъста каша и запълни процепите покрай нея. Огледа критично работата си. Почти не се забелязваха следи.

Проблемът с банките беше, че не заслужаваха доверие. Проблемът с тайните скривалища беше как да ги опазиш тайни. Проблемът със стая в гетото беше, че всеки може да вземе парите, докато си навън. Трябваха му други скривалища, сигурни места, където да прибере опиума, скъпоценните камъни и парите, които събираше. Трябваше му сигурно място за всичко. Включително за самия него, а всяка банкнота, похарчена за това, щеше да е похарчена добре.

Всички неща са преходни. Буда го е казал, а Хок Сенг, който на младини не даваше пукната пара за кармата и прочие философски щуротии, сега, на стари години, си беше отворил очите за религията на баба си и за нейните болезнени истини. Страданието беше негова съдба. Привързаността беше източникът на неговото страдание. И въпреки това продължаваше да

спестява, да се готви, да се стреми към собственото си съхранение в един живот, който се беше развил толкова зле.

„С какво съгреших, че да заслужа тази горчива съдба? Да видя как роднините ми погиват под окървавени мачете? Да видя как бизнесът ми изгаря в пламъци, а корабите ми потъват?“ Затвори очи и прогони спомените. Съжалението също беше страдание.

Пое си дълбоко дъх, изправи се на вдървените си крака и огледа стаята за издайнически следи, обърна се, отвори вратата — дървото изстърга в спечената пръст — и излезе в тесния проход, който се явяваше главна улица на гетото. Затвори вратата с парче кожен каиш. Един възел, и толкова. И преди бяха влизали в стаята му. Щяха да влязат отново. Това беше в реда на нещата. Голяма брава щеше да привлече твърде много внимание; бедняшката каишка не изкушаваше никого.

Пътят през гетото Яоуарат беше пълен със сенки и клечащи хора. Жегата на сухия сезон притисна Хок Сенг, толкова осезаема, че беше чудо как изобщо хората дишат въпреки надвисналото присъствие на дигите покрай река Чао Фрая. От жегата никой не можеше да избяга. Ако морските диги поддадяха, цялото гето щеше да се удави, но дотогава Хок Сенг щеше да се поти като днес, да се спъва през лабиринта тесни проходи и да забърсва с лакти довлечени от бунището ламарини, които тук изпълняваха функцията на стени.

Прескачаше открити канавки с изпражнения. Минаваше по разхлопани талпи и лавираше между жени, които се потяха над тенджери с нишестени спагети Ю-Текс и смрадлива сушена на слънце риба. Тук-там готварски каруци, чиито собственици бяха подкупили я белоризците, я местния *пилиен* на гетото, горяха малки купчини сушени изпражнения на открито и давеха уличките с гъст дим и лютиво олио за пържене.

Промушваше се покрай тройно заключени велосипеди, стъпваше внимателно. Дрехи, тигани и боклук извираха изпод брезентовите стени и стесняваха и без това малкото общо пространство. Стените шумоляха в унисон с движенията на хората вътре — мъж кашляше зле в последния стадий на дробна вода; жена се оплакваше от сина си, че пиел; малко момиче заплашваше братчето си, че ще го набие. Уединението не беше част от ламаринено-брезентовото гето, но стените осигуряваха любезна илюзия за лично пространство. И пак беше по-добре, отколкото в Разширителните кули, където интернираха бежанците с жълти карти. За Хок Сенг гетото беше лукс. А и нелошо прикритие заради множеството местни тайландци, които го обитаваха. В Малая можеше само да си мечтае за такава

защита. Тук, докато не отвореше уста и не се издадеше с чуждестранния си акцент, можеше да мине за местен.

И все пак Малая му липсваше — беше място, където, макар и чужденци, той и семейството му си бяха създали добър живот. Липсваха му мраморните коридори и червените лакирани колони на родния дом, които ехтяха с виковете на децата и внуците му, на прислугата. Липсваше му пилето по островитянски, лисваха му рибните спагети *лакса асам*, сладкото ароматно кафе *копи* и питките *роти канап*.

Страдаше по флотилията си от ветроходни клипери, липсваха му моряците — а той наемаше дори кафяви хора в екипажите си, между другото, дори издигна някои от тях за капитани, — които плаваха с неговите клипери „Мишимото“ до най-отдалечените точки на света, до Европа дори. На отиване трюмовете им бяха пълни с чаени щамове, резистентни към генехакерската гъгрица, а на връщане — със скъп коняк, невиждан от дните на Разширението. А вечер се прибираше у дома при съпругите си и богатата трапеза и нямаше други грижи освен да нахока някой мързелив син или да ругае ухажорите на някоя от щерките си.

Колко глупав и невеж беше тогава! Смяташе се за морски търговец, а знаеше толкова малко за капризите на ветровете.

Младо момиче се измъкна изпод едно брезентово платнище. Усмихна му се — беше твърде малка, за да познае чужденеца в него, и твърде наивна, за да ѝ пука. Жива беше и кръвта ѝ гореше с огъня на младостта, за който болнав старец като него можеше само да ѝ завижда. Усмихна му се.

Можеше да му е дъщеря.

Нощта в Малая беше черна и лепкава, джунгла, пълна с крясъците на нощни птици и пулсиращото жужене на милиони насекоми. Тъмните води на пристанището се плискаха пред тях. Двамата с Четвъртата щерка — това безполезно същество, единственото, което беше съумял да опази — се криеха сред колоните на кейовете и поклащащите се лодки, а когато мракът се спусна напълно, той я поведе към водата, където вълните заливаха ритмично брега, а звездите бяха като златни кабарчета в небето.

— Виж, Ба. Злато — прошепна тя.

В други времена ѝ беше казвал, че всяка звезда е парченце злато, което чака тя да протегне ръчица към него, защото е китайка и ако работи упорито, ако почита предците и традициите, със сигурност ще преуспее в живота. А ето ги сега, под одеяло от златен прашец, Млечният път — опнат над тях като

гигантски плащ, звездите толкова нагъсто, че ако беше достатъчно висок, би могъл да се протегне, да потопи ръка в тях и да ги стисне, докато не потекат в ръкава му.

Злато навсякъде около него, злато недостижимо.

От многото рибарски лодки и малки пружинникови съдове избра една и натисна греблата към дълбоките води на залива, следваше теченията, беше черно петънце върху неспокойните отражения на океана.

Би предпочел нощта да е облачна, но поне луна нямаше, затова той гребеше ли, гребеше, а наоколо соленоводни шарани излизаха на повърхността и се търкаляха във водата, сякаш да се похвалят с тлъстите си бели коремчета, които хората от неговия клан бяха създали, за да нахранят една гладуваща нация. Той прибра греблата и шараните ги наобиколиха, издули се до пръсване с кръвта и хрущялите на своите създатели.

А после малката му лодка наближи онова, което търсеха — закотвен в дълбоките води тримаран. Тримаранът, където спяха хората от кораба на Хафиз. Той се прехвърли на борда и се промъкна безшумно между тях. Гледаше ги как спят дълбоко, защитени от религията си. Живи и здрави, докато той беше изгубил всичко.

Ръцете, раменете и гърбът го боляха от гребането. Болежки на стар човек. На човек, отвикнал от физически натоварвания, мек.

Промъкна се между тях, оглеждаше се, твърде стар да се бори за едното оцеляване и въпреки това неспособен да му обърне гръб. Току-виж оцелял. Току-виж момичето оцеляло. Единственото дете, което му беше останало, пък макар и женско. Безполезно за традицията на предтечите, но все пак от неговия клан. ДНК мостра, за чието оцеляване още имаше слаба надежда. Накрая откри човека, когото търсеше, наведе се и покри внимателно с ръка устата му.

— Стари приятелю — прошепна.

Мъжът се стресна и опули очи.

— *Енкик* Тан? — Понечи да козирува чинно, нищо че беше полугол и лежеше по гръб. А после си спомни каква промяна бе сполетяла всички и се обърна към него по начин, доскоро немислим: — Хок Сенг? Значи още си жив?

Хок Сенг сви устни.

— С това безполезно мое женско дете трябва да идем на север. Имам нужда от помощта ти.

Хафиз седна и разтърка очи. Хвърли скришно поглед към спящите на палубата хора, хората от собствения му клан. Прошепна:

— Ако те предам, ще ме позлатят. Баш шефът на „Трите сполуки“. Мога да стана много богат.

— Не беше беден и когато работеше за мен.

— Твоята глава струва повече от всички китайски черепи, дето красят на колове улиците на Пенанг. И ще си купя спокойствие освен всичко друго.

Хок Сенг понечи да възрази гневно, но Хафиз вдигна ръка да го спре. Дръпна го към ръба на палубата, до перилото. Наведе се, устните му почти забърсаха ухото на Хок Сенг.

— Даваш ли си сметка на каква опасност ме излагаш? В собственото ми семейство има такива, дето сложиха зелената лента на челата си. Собствените ми синове! Тук е опасно.

— Мислиш, че не го знам ли? Че го научавам сега, от теб?

Хафиз бе така добър да отклони смутено поглед.

— Не мога да ти помогна.

Хок Сенг въздъхна.

— Това ли заслужавам за добрината си към теб? Не дойдох ли на сватбата ти? Не ви ли дарих щедро с Рана? Празненствата траяха десет дни и бяха за моя сметка, помниш ли? А кой плати да приемат Мохамед в колежа в Куала Лумпур?

— Знам, дължа ти и това, и много други неща. Дългът ми към теб е голям. — Хафиз наведе глава. — Но сега сме различни, не сме хората отпреди. Зелените ленти сега са навсякъде и онези от нас, който преди обичаха жълтата чума, сега ги чакат големи неприятности. Твоята глава ще купи сигурност на семейството ми. Съжалявам. Но е вярно. Трябваше вече да съм те фраснал с нещо тежко, честно.

— Имам диаманти, нефрит.

Хафиз въздъхна и му обърна широкия си мускулест гръб.

— И да ти взема диамантите, пак ще се изкуша да ти взема живота. Главата ти е по-скъпа от тях, по-доходоносна. Затова по-добре да не говорим за пари.

— Значи така ще свърши всичко?

Хафиз отново се обърна към него и го погледна умоляващо.

— Утре ще им предам твоя ветроход „Утринна звезда“ и ще се отрека официално от теб. Ако бях по-умен, щях да им предам и теб заедно с кораба. Всички, дето са сътрудничили на жълтата чума, сега са под подозрение. Ние, дето дебелеехме благодарение на китайската промишленост и процъфтявахме покрай вашата щедрост, сега сме най-мразени в нашата нова Малая. Страната е различна. Хората са гладни. И гневни. Наричат ни калорийни пирати, печалбари и жълти кучета. И нищо не може да угаси гнева им. Вас вече ви изклаха, но тепърва ще решават какво да правят с нас. Не мога да рискувам семейството си заради теб.

— Можеш да дойдеш с нас на север. Можем да отплаваме заедно.

— Зелените ленти вече обикалят морето и търсят бегълци. Мрежата им е широка и дълбока. И убиват всеки, когото хванат.

— Но ние сме умни. По-умни сме от тях. Можем да се измъкнем.

— Не, невъзможно е.

— Откъде знаеш?

Хафиз отклони засрамено поглед.

— От синовете си. Обичат да се хвалят.

Хок Сенг свъси горчиво чело и стисна по-здраво ръката на внучката си.

— Съжалявам — каза Хафиз. — Ще нося срама си, докато съм жив. — Обърна се рязко и тръгна към камбуза. Върна се с манго и папая — в отлично състояние, — с торба Ю-Текс и пъпеш на „ПурКал“. — Ето, вземи. Само това мога да направя, съжалявам. Съжалявам. Трябва да мисля и за собственото си оцеляване.

След месец Хок Сенг мина границата сам, лазеше през пълната с пиявици джунгла, изоставен от червеите, които го бяха предали.

По-късно чу, че онези, които бяха сътрудничили на жълтите хора, били избити масово, на тумби, скачали от високите крайбрежни скали с надежда да стигнат с плуване до смазващия прибой под дъжд от куршуми. Често се чудеше дали и Хафиз е бил сред жертвите, или е успял да откупи семейството си с предаването на новата власт на последния от непотопените ветроходи на „Три сполуки“. Дали синовете му, надянали зелените ленти, са се застъпили за него, или хладнокръвно са гледали как баща им си плаща за множеството грехове.

— Дядко? Добре ли си?

Момиченцето докосна Хок Сенг по китката, гледаше го ококорено. — Мама може да ти донесе чаша преварена вода, ако си жаден.

Хок Сенг понечи да каже нещо, но после кимна и обърна гръб на детето. Проговореше ли, акцентът щеше да го издаде. Най-добре беше да си мълчи, да се слива с пейзажа. Да не разкрива, че е бежанец, който живее сред тях по милостта на белоризците, Торния лорд и с помощта на няколко подправени марки върху жълтата си карта. Най-добре беше да не вярва на никого, дори на онези, които изглеждат дружелюбни. Днес момиченцето се

усмихваше, а утре току-виж смазало с камък главата на някое бебе. Това беше истината, единствената валидна истина. Човек си мисли, че има неща като лоялност, доверие и доброта, но те бяха като дяволските котки — накрая остава само дим, който се изплъзва между пръстите ти.

Още десетина минути лъкатуши през проходите, преди да наближи морските диги, където бараките на гетото се бяха залепили за високите бетонни вълноломи като мекотели за дъното на кораб, гушейки се в защитните валове, които почитаемият крал Рама XII беше построил, за да защити града си от гибел. Откри Засмения Чан да седи край една каруца и да яде димяща оризова каша Ю-Текс, в която плуваха парченца месо с неясен произход.

В предишния си живот Засмения Чан се беше подвизавал като бригадир в плантация и заедно със сто и петдесетте си подчинени работници беше събирал смолата на каучукови дървета. В този си живот отново се занимаваше с организационна работа, но в нова ниша — ръководеше голяма група черноработници, които разтоварваха мегодонта и ветроходни клипери на пристанището и летището, когато тайландците ги домързеше да свършат сами работата или когато успееше да подкупи някой от по-големите синдикални шефове и осигуреше заетост на жълтите карти от своя екип. А понякога се занимаваше и с други неща. Пренасяше опиум и местен амфетамин *яба* от реката право в кулите на Торния лорд. Или агригенска СояПРО от Кох Ангрит, въпреки блокадите, вдигнати от министерството на околната среда.

Липсваха му четири зъба и едно ухо, но това не му пречеше да се усмихва. Седеше си и се хилеше като глупак с щърбавата си усмивка, а очите му шареха неуморно по минувачите. Хок Сенг седна до него и незабавно получи купичка оризова каша от казана в каруцата. Ядяха си кротко ориза; пийваха кафе, което почти не отстъпваше на еликсира, с който бяха свикнали да се гощават на юг в недалечното минало, и през цялото време зяпаха хората наоколо — следяха с поглед и жената, която разсипваше кашата в купички, мъжете, клекнали до другите масички в уличката, хората, които се провираха с велосипеди сред навалицата. И двамата бяха жълти карти все пак. Да се оглеждат им беше в природата, така както чешърките се оглеждаха за птици.

— Готов ли си? — попита Засмения Чан.

— Още малко остава. Не искам хората ти да бият на око.

— Споко. Вече ходим почти като тайландци. — Ухили се и празнината в зъбите му зейна. — Ставаме местни, казвам ти.

— Кучеебеца познаваш ли го?

Засмения Чан кимна отсечено и усмивката му изчезна.

— А Сукрит познава мен. Ще съм под дигата, от страната на селото. На закрито. Пратил съм Ах Пинг и Петер Сию да наблюдават.

— Добре. — Хок Сенг си дояде оризовата каша, после плати и порцията на Засмения Чан. Сега, когато Засмения Чан и хората му бяха наблизо, се чувстваше малко по-добре. И въпреки това рискът съществуваше. Ако нещата се объркаха, Засмения Чан щеше да е прекалено далеч, за да направи друго, освен да отмъсти. Или пък не. Реално погледнато, замисли се Хок Сенг, май не беше платил толкова, че услугата да включва и отмъщение.

Засмения Чан се отдалечи с небрежна крачка между брезентовите коптори. Хок Сенг тръгна под жежкото слънце към стръмната неравна пътека, която се изкачваше по стената на дигата: Вървеше нагоре през гетото, коляното го жегваше болезнено при всяка крачка. Накрая стигна до широката бетонна ивица, увенчаваща върха на гигантския вълнолом.

След задушливата смрад на гетото силният морски бриз беше истинско облекчение. Наситено синият океан отразяваше небето като огледало. И други хора стояха на широката пътека и се радваха на чистия въздух. В далечината една от въглищните помпи на крал Рама XII клечеше като гигантска жаба на ръба на вълнолома. Символът на рака Коракот се различаваше ясно върху металния ѝ кожух. Дим и пара изригваха ритмично от димоотводите ѝ.

Някъде дълбоко под земята, родени от вдъхновения гений на един велик крал, пипалата на помпите изсмукваха вода от подпочвените слоеве, така че градът да не се удави. Дори в горещия сезон седем помпи работеха постоянно, като гаранция, че океанът няма да погълне Банкок. През дъждовния сезон всичките дванайсет зодиакални знаци изпомпваха неуморно, докато дъждът се лееше, а хората се придвижваха из града с малки гребни лодки, мокри до кости, благодарни, че мусоните са дошли, а градската дига не е поддала.

Хок Сенг се спусна по другата страна на вълнолома и излезе на пристанището. Фермер, натоварил лодката си с кокосови орехи, му предложи да си купи един, дори отсече върха му, за да може Хок Сенг да утоли жаждата си без бавене. Недалеч от брега потопените сгради на Тонбури подаваха глава над вълните. Гребни лодки, рибарски мрежи и ветроходни кораби браздяха водите на залива. Хок Сенг си пое дълбоко дъх и вдиша жадно миризмата на сол, риба и водорасли. Животът на океана. Японски ветроход мина недалеч, с корпус от палмов полимер и високи

бели платна като криле на чайка. Подводните му криле бяха скрити, но излезеше ли в открити води, клиперът щеше да изстреля високите си платна с помощта на пружинниковото оръдие и да се плъзне по водата като риба.

Хок Сенг си спомни как стоеше на палубата на първия си клипер, високите платна плющяха и носеха кораба по повърхността на океана като камъче, хвърлено от дете, а той се смееше, носен над вълните, жилен от пръските солена вода. Помнеше как се обърна към съпруга номер едно и ѝ каза, че няма нищо невъзможно, че бъдещето е тяхно.

Приседна на брега и допи кокосовата вода. Някакво момче, просяче, го наблюдаваше. Хок Сенг му махна да се приближи. Момчето му изглеждаше умно. Той обичаше да възнаграждава умните, онези, които са достатъчно търпеливи да изчакат, докато непознатият реши какво ще прави с черупката на кокосовия орех. Връчи я на момчето. То я взе с поклон, отдалечи се и я счупи с един удар в каменната зидария на вълнолома. После намери остро парче мида, седна и изстърга с него лигавата сърцевина на кокосовия орех. Умираше от глад.

По някое време Кучеебеца най-после пристигна. Истинското му име беше Сукрит Камсинг, но Хок Сенг рядко го чуваше от устата на жълтите карти. Твърде много жлъчка се беше събрала, при това се беше събирала с години. Не, бежанците го наричаха Кучеебеца и от прякора капеше омраза и страх. Той беше набит мъж, пълен с калории и мускули. Идеален за работата си, така както мегодонтите бяха идеални за превръщането на калориите в джаули. Белезите по ръцете му — от пръстите чак до раменете — изпъкваха светли на фона на кожата му. Прорезите на мястото на отсечения му нос се втренчиха в Хок Сенг, две тъмни вертикални резки, които напомняха на свинска зурла.

Жълтите карти продължаваха да гадаят дали Кучеебеца е допуснал *фа'ган* да се развие твърде много и брадат видите да пуснат пипалата си толкова надълбоко в плътта, че лекарите са били принудени да му отрежат целия нос, за да му спасят живота, или просто Торният лорд го е обезобразил, за да му даде урок.

Кучеебеца клекна до Хок Сенг. Черните му очи бяха корави.

— Твоята доктор Чан дойде при мен. С писмо.

Хок Сенг кимна и каза:

— Искам да се срещна с покровителя ти.

Кучеебеца се изсмя тихо.

— Счупих ѝ пръстите и я чуках до смърт, задето ми прекъсна дрямката.

Хок Сенг запази самообладание. Може би Кучеебеца лъжеше. Може би казваше истината. Можеше само да гадае. Така или

иначе, казаното не беше подхвърлено случайно. Беше проверка. Да види как ще реагира Хок Сенг. Дали ще се смути. Дали ще се пазари. Може би с доктор Чан наистина беше свършено. Още едно име, което да му тежи като воденичен камък на шията, когато най-сетне дойдеше време да се прероди.

— Вярвам, че покровителят ти ще погледне благосклонно на моето предложение — каза Хок Сенг.

Кучеебеца почеса разсеяно чуканчето на носа си.

— Защо не дойде да се срещнем в офиса ми?

— Обичам чистия въздух.

— Имаш хора наоколо? От жълтите карти? Смяташ, че ще те опазят?

Хок Сенг сви рамене. Плъзна поглед към корабите и техните платна. Към широкия свят, който му махаше призивно.

— Искам да предложа сделка на теб и на твоя покровител. Печалбата ще е много голяма.

— Казвай за какво става въпрос.

Хок Сенг поклати глава.

— Не. Трябва да говоря с него лично. Насаме.

— Той не говори с жълти карти. Може пък да те хвърля за храна на червеноперките във водата. Точно както Зелените ленти направиха с твоите хора на юг.

— Знаеш кой съм.

— Знам само каквото твърдиш в писмото си. — Кучеебеца потърка ръбовете на вертикалните си ноздри. — Какъвто и да си бил преди, тук и сега си поредният жълтокартец.

Хок Сенг не каза нищо. Вместо това подаде на Кучеебеца ютената торба с парите. Кучеебеца я погледна с подозрение и не понечи да я вземе.

— Какво е това?

— Подарък. Виж сам.

Кучеебеца беше любопитен. Но и предпазлив. Полезна информация. Не беше от онези, които бъркат в торбата и изваждат оттам скорпион. Изобщо не бръкна в торбата, а я обърна и изсипа съдържанието ѝ. Пачки пари се разпиляха сред мидите и мръсотията на отлива. Кучеебеца опули очи. Хок Сенг сдържа усмивката си.

— Кажи на Торния лорд, че Тан Хок Сенг, шефът на търговската компания „Три сполуки“, има делово предложение за него. Предай му съобщението ми и ти също ще намажеш дебело.

Кучеебеца се усмихна.

— Или пък просто ще взема тая торба, а хората ми ще те пребият от бой, докато не им кажеш къде си скрил всичките си парици, щото си параноик и прочие.

Хок Сенг не каза нищо. Лицето му не трепна.

Кучеебеца продължи:

— Знам всичко за хората на Засмения Чан, дето обикалят наоколо. Тепърва ще има да го глобявам за неуважението.

Хок Сенг с изненада установи, че не изпитва страх. Живееше в страх от какво ли не, но мутри като Кучеебеца, местни *пи лиен*, не присъстваха в нощните му кошмари. В крайна сметка Кучеебеца беше бизнесмен. Не беше белоризец, опиянен от национална гордост и гладен за уважение. Кучеебеца работеше за пари. Действията му се водеха от мисълта за пари. Двамата с Хок Сенг бяха представители на различни части на общия икономически организъм, но под повърхността бяха братя. Хок Сенг се усмихна, почти изпълнен с увереност.

— Торбата е само подарък, задето си си направил труда да дойдеш. Ако се договорим, ще има много повече. За всички ни. — Извади последните две неща, които беше донесъл. Едното беше писмо. — Дай го на господаря си, запечатано. — Даде му и другото нещо, познато на вид по целия свят, с полимерен кожух в мътен оттенък на жълтото.

Кучеебеца го взе и почна да го обръща.

— Пружинник? — каза и се намръщи. — Защо ми го даваш?

Хок Сенг се усмихна.

— Господарят ти ще разбере, щом прочете писмото. — Стана и се обърна, без дори да изчака реакцията на Кучеебеца. Чувстваше се по-силен и по-самоуверен от всякога, или поне откакто не дойдоха Зелените ленти, складовете му не избухнаха в пламъци, а ветроходните му кораби не потънаха в морските дълбини. В този миг Хок Сенг се чувстваше мъж. Дори походката му беше друга, без обичайното накуцване и приведения гръб.

Можеше само да гадае дали хората на Кучеебеца ще тръгнат след него, затова вървеше бавно. Знаеше, че както те, така и хората на Засмения Чан са го заобиколили в хлабави наблюдателни кръгове, докато той върви по уличките и навлиза в гетото.

Най-накрая видя Засмения Чан, чакаше го усмихнат.

— Пуснаха те по живо, по здраво — каза Чан.

Хок Сенг извади още пари.

— Справи се добре. Но той знае, че хората са били от твоите. — Даде на Засмения Чан още едно руло бахти. — Дай му това да се откупиш.

Засмения Чан погледна с усмивка парите.

— И половината ще стигнат. Дори Кучеебеца предпочита да използва нас, когато не иска да рискува с контрабанден внос на СояПРО от Кох Ангрит.

— Нищо. Вземи ги.

Засмения Чан се усмихна и прибра парите в джоба си.

— Много мило от твоя страна. Летището е затворено и малко бахти отгоре ще ни дойдат добре.

Хок Сенг вече се обръщаше, но казаното от Засмения Чан го прикова на място.

— Какво? Какво каза за летището?

— Затворено е. Снощи белоризците са навестили котвените площадки. Сега не пускат никого да припари.

— Какво е станало?

Засмения Чан вдигна рамене.

— Чух, че опожарили всичко. Палили наред.

Хок Сенг не губи време да разпитва за подробности. Обърна се и хукна с максималната скорост на старите си кости. Тичаше и се ругаеше наум. Ругаеше се, че е стар глупак, който не е надушил опасността и е допуснал амбицията, непреодолимото желание да направи нещо повече, да го отклони от основната му мисия — мисията да оцелее.

Всеки път, когато понечеше да погледне в бъдещето си, да гради някакви планове, се проваляше. Всеки път, когато погледнеше напред, светът се стоварваше отгоре му и го натикваше обратно в блатото.

На Танон Сукхумвит, подгизнал от пот под жаркото слънце, спря пред един вестникарски павилион. Разрови вестниците и манивелните шепници, късметлийските страници, които предсказваха кои числа са добри за комар тази седмица и кои състезатели по *муай тай* ще спечелят шампионата.

Отваряше ги един след друг и ужасът му растеше.

Във всички се мъдреше усмихнатото лице на Джайде Роянасукчай, неподкупния Тигър на Банкок.

7.

— Виж! Известен съм!

Джайде вдигна снимката от шепника до лицето си и погледна ухилено Каня. Тя не се усмихна и той върна шепника на рафта при другите ежедневници, всичките с неговата снимка на първа страница.

— Е, права си. Не си приличам много. Сигурно са измъкнали с подкуп снимката от нашия архивен отдел. — Въздъхна с копнеж. — Млад бях тогава.

Каня продължаваше да мълчи и да гледа втренчено водите на канала. Целия ден бяха дебнали за лодки, прекарващи контрабандно хранителни стоки на „ПурКал“ и „АгриГен“ нагоре по реката, и Джайде още усещаше пулсиращия ритъм на вълнението.

Големият им удар за деня беше ветроходен кораб, пуснал котва досами пристанището. Вместо индийски търговски съд, плаващ на север от Бали, корабът се оказа натъпкан с резистентни на сибискоза ананаси. Приятно бе да се види как пристанищният управител и капитанът на кораба мънкат извинения, докато белоризците на Джайде заливат с белина товара, щайга след щайга, и унищожават плодовете и незаконната печалба.

Разрови натрупаните вестници и намери един с друга своя снимка. Тази беше от времето му като състезател по *муай тай*, запечатала го беше как се смее след двубой на стадион „Лумфини“. „Банкок Морнинг Поуст“.

— Тази момчетата ще я харесат.

Отвори вестника и плъзна поглед по статията. Министърът на търговията Аккарат беше побеснял. Вестникът цитираше търговското министерство, което беше нарекло Джайде „вандал“. Не би се учудил, ако го бяха нарекли предател или терорист. Фактът, че бяха избрали по-мекото определение, говореше колко безпомощни се чувстват.

Джайде не се сдържа и отново се усмихна на Каня над разтворения вестник.

— Яко сме ги ужилили.

Както и преди, Каня не отговори.

Беше се научил да не обръща внимание на лошото ѝ настроение. В началото, когато се запознаха, реши, че е глупава — лицето ѝ оставаше толкова пасивно, толкова непромокаемо и за най-смешната шега, все едно ѝ липсваше някакъв орган, като човек, който не усеща миризмите, защото няма нос, или не вижда

поради липса на очи, или му липсва който там незнаен орган помага на всички останали да усетят *санук*, добрата страна на живота.

— Трябва да се връщаме в министерството — каза тя и се обърна да погледне към лодките в канала, сякаш се чудеше коя да използват за транспорт.

Джайде плати на вестникопродавеца, обърна се и видя едно водно такси да наближава по канала.

Каня му махна и таксито се плъзна към тях, маховикът му виеше, акумулирал енергия. Вълни оплискаха брега. Поне половината от теглото на дългата лодка се падаше на огромните пружинници. Богати китайски бизнесмени от Чаожоу се бяха наблъскали под навеса на носа като патки на път за кланицата.

Каня и Джайде скочиха на борда и застанаха прави на пътечката от външната страна на парапета. Момичето, което продаваше билети, хвърли бърз поглед на белите им униформи и ги подмина. Продаде билет срещу трийсет бахти на друг мъж, който се беше качил с тях. Лодката се отдели от кея и Джайде се хвана за обезопасителното въже. Вятърът галеше лицето му, докато водното такси набираше скорост по канала към сърцето на града. Движеха се бързо, като заобикаляха на зигзаг малки педални съдове и дълги лодки с навеси. Редици мърляви къщи и дюкяни се плъзгаха край тях, поли *фа син*, блузи и саронги в ярки цветове висяха на простори под слънцето. Жени миеха дългите си черни коси във водите на канала. Лодката рязко намали и Каня погледна напред.

— Какво става?

Дърво беше паднало и препречваше канала почти докрай. Пред него се трупаха лодки и задръстваха тясната свободна пролука.

— Дърво *бо* — каза Джайде. Огледа се, за да се ориентира за мястото. — Трябва да уведомим монасите.

Никой друг не би рискувал да го премести. И въпреки недостига на дървен материал никой не би го нарязал. Това носеше лош късмет. Таксито им се клатеше на място във всеобщата блъсканица от лодки, които се опитваха да минат през пролуката покрай свещеното дърво.

Джайде изпъшка нетърпеливо, после извика високо:

— Направете път, приятели! По министерски дела сме. Направете път! — И размаха значката си.

Значката и бялата му униформа се оказаха достатъчни — големи и малки лодки се заизтегляха да им направят път. Водачът на таксито му хвърли благодарен поглед. Задвижванията им от пружинник съд се хлъзна към пролуката.

Докато таксито се провираше бавно покрай голите клони, пътниците се кланяха почтително на дървото, събираха длани и удряха чела в тях.

Джайде се поклони и протегна ръка да докосне грапавата кора. Обсипана беше с малки дупчици. Ако я обелеха, фината мрежа от тунелчета отдолу щеше да разкрие всичко за смъртта на дървото. Свещеното дърво *бо*. Дървото, под чиято сянка Буда бе подучил просветление. И което те не бяха успели да спасят. Нито една разновидност на смокинята не беше оцеляла, въпреки искрените им усилия. Белите бръмбари се бяха оказали непобедими. Когато учените се провалиха, тайландците се бяха обърнали с молитви към Фра Сюб Накхасатиен с последна отчаяна надежда, но дори мъченикът не успя да спаси свещената смокиня.

— Не можахме да спасим всичко — каза Каня, сякаш беше прочела мислите му.

— Не можахме да спасим нищо. — Джайде плъзна пръсти по браздите, оставени от белите бръмбари. — *Фарангите* носят вина за толкова много беди, а Аккарат се чуди как да им угоди.

— Не и на „АгриГен“.

Джайде се усмихна горчиво и дръпна ръката си от дървото.

— Да, не и на тях. Но на другите от тяхната пасмина угажда. Генехакери. Калорийници. Дори на „ПурКал“, когато храната привърши съвсем. Защо иначе им позволяваме да клечат на Кох Ангрит? В случай че ни потрябват. В случай че се провалим и опрем до техния ориз, жито и соя.

— Вече и ние си имаме генехакери.

— Благодарение на прозорливостта на негово величество крал Рама XII.

— И на Чаопрая Ги Бу Сен.

— Чаопрая. — Джайде се намръщи. — Не е редно толкова зъл човек да бъде възнаграждаван с толкова висока титла.

Каня вдигна рамене, но не каза нищо. Скоро дървото остана зад тях. При моста Сринакхарин двамата слязоха от таксито. Уханието откъм сергиите за храна събуди апетита на Джайде и той тръгна към една тясна пресечка и даде знак на Каня да го последва.

— Сомчай каза, че тук някъде имало количка с хубава салата. И папаята била здрава и чиста, така каза.

— Не съм гладна — каза Каня.

— Затова винаги си в такова отвратително настроение.

— Джайде… — започна Каня, но веднага млъкна.

Джайде я погледна през рамо и улови тревожното изражение, прекосило за миг лицето и.

— Какво има?

— Тревожа се за летището.

Джайде вдигна рамене.

— Недей.

Пред тях колички и маси за бързо хранене се трупаха покрай стените на къщите. Малки купички с люти чушлета в рибен сос се кипреха в средата на грубо скованите маси.

— Виждаш ли? Сомчай не ме е излъгал. — Откри салатената количка, която търсеше, огледа грижливо подправките и плодовете, после почна да поръчва и за двамата. Каня спря до него, малък плътен облак от мрачно настроение.

— Дори Аккарат трудно ще преживее загубата на двеста хиляди бахти — измърмори тя, докато Джайде казваше на продавачката да сложи още люти чушлета.

Джайде кимна замислено, докато жената разбъркваше настърганата зелена папая с подправките.

— Така е. Не предполагах, че правят толкова много пари там.

Двеста хиляди бахти бяха достатъчни да се създаде нова лаборатория за генехакерски изследвания или да се назначат още петстотин белоризци, които да инспектират рибарниците в Тонбури… Джайде поклати глава. И то само от една проверка. Направо не беше за вярване.

Понякога му се струваше, че разбира устройството на света, а после повдигаше похлупак в някоя нова част на свещения град и намираше хлебарки на неочаквани места. Като сега, на пристанището.

Спря пред съседната количка, която беше отрупана с табли свинско в лют сос и бамбукови връхчета. Пържена змиеглавка *плаа* с хрускава корица, извадена от водите на Чао Фрая днес сутринта. Поръча още храна. Достатъчно и за двамата, плюс бира „Сато“. Седнаха на една от масичките на открито, докато им донесат храната.

Кацнал на бамбуково столче в края на деня, с оризова бира в ръка, Джайде огря с усмивката си намусената си подчинена.

Както обикновено, въпреки вкусната храна, Каня си беше Каня.

— Кун Биромбакди се оплакваше от теб в централата — каза тя. — Каза, че щял да отиде при генерал Прача и че някой трябвало да ти одере тъпата усмивка от лицето.

Джайде прехапа едно люто чушле.

— Не ме е страх от него.

— Котвените площадки са негова територия. На него плащат рекет за протекция, пак на него плащат подкупи.

— Първо се тревожиш за търговското, сега пък за

Биромбакди. Това старче го е страх и от собствената му сянка. Кара жена си да опитва всяко ястие предварително, да не би случайно да се зарази с мехурчеста ръжда. — Поклати глава. — Давай го по-бодро. Трябва да се усмихваш повече. Да се смееш от време на време. Хайде, пий. — Джайде ѝ наля още „Сато“. — Преди сме наричали страната си Земята на усмивките. — Усмихна се за демонстрация. — А ти седиш с тъжна физиономия сякаш цял ден си яла кисело.

— Може би по онова време сме имали повече поводи за усмивки.

— Е, може и да си права! — Джайде остави бирата си на дъсчената масичка и загледа замислено шишето. — Сигурно сме направили нещо ужасно в предишния си живот, за да заслужим сегашния. Само това обяснение ми хрумва. Само то обяснява всичко.

Каня въздъхна.

— Понякога виждам духа на баба да се мотае около храма близо до нашата къща. Веднъж ми каза, че не може да се прероди, докато не направим света по-добро място, в което да се върне.

— Поредният *фии* на Свиването? Как те е намерила? Не е ли била и тя исаанка, от Североизтока?

— Не знам как, но ме намери. — Каня вдигна рамене. — Никак не е доволна от мен.

— Е, на нейно място сигурно и ние нямаше да сме доволни.

Джайде също беше виждал тези духове — разхождаха се по булевардите, седяха в клоните на дърветата. Сега *фии* бяха навсякъде. Безбройни бяха. Виждал ги беше на гробищата, приседнали край скелетите на заразени дървета *бо*, и всички го гледаха с раздразнение.

Медиумите вкупом говореха колко объркани били духовете, как не можели да се преродят и просто висели тук, като навалица от пътници на гара „Хуаламфонг“, които чакат влак да ги откара към плажовете. Чакали прераждане, което им се отказвало, защото не били заслужили страданията на днешния свят.

Монаси като Аян Сутхеп казваха, че това са глупости. Той продаваше амулети за защита срещу *фии* и казваше, че *фии* са просто гладни духове, породени от неестествената смърт, настъпила след консумация на заразени с мехурчеста ръжда зеленчуци. Всеки можеше да отиде в неговия храм и да направи дарение, или да отиде в светилището Ераван, да направи приношение на Брахма — а вероятно и да плати за кратко представление на храмовите танцьори — и да си купи надежда, че с малко късмет духовете ще се успокоят и ще поемат към следващото си прераждане. Възможно беше човек да се надява на

такива неща.

И все пак духовете бяха навсякъде. По това нямаше спор. Жертвите на „АгриГен“, „ПурКал“ и другите от тяхната пасмина.

— На твое място не бих го приел лично, онова с баба ти — каза Джайде. — При пълнолуние съм виждал *фии* да се тълпят по улиците около министерството на околната среда. Десетки. Стотици. — Усмихна се тъжно. — Не виждам как нещата могат да се оправят, честно. Като си помисля, че Ниуат и Сурат ще растат с това… — Спря: емоциите бяха твърде силни, за да ги покаже пред Каня. Отпи от бирата. — Но пък борбата ни е справедлива. Ще ми се да спипаме някой и друг началник от „АгриГен“ или „ПурКал“ и да ги удушим с голи ръце. Или пък да ги натъпчем с мехурчеста ръжда АГ134.с. Тогава щастието ми ще е пълно. Ще мога да умра щастлив.

— И ти едва ли ще се прероди — изтъкна Каня. — Няма начин добър човек като теб да се озове повторно в този ад.

— Ако извадя късмет, ще се прероди в Де Мойн и ще взривя бомба в генехакерските им лаборатории.

— Де тоя късмет.

Джайде вдигна поглед, стреснат от тона ѝ.

— Какво те яде, Каня? Защо си толкова тъжна? И двамата ще се преродим на някое хубаво място, сигурен съм. И двамата. Спомни си колко чест спечелихме снощи, само за една нощ. Честно, когато подпалихме товара, помислих, че онези митнически *хеея* ще се насерат.

Каня се усмихна горчиво.

— Сигурно за пръв път виждаха белоризец, когото да не могат да подкупят — каза и с един замах утрепа опита му да разведри обстановката. Нищо чудно, че никой в министерството не я харесваше.

— Да. Вярно е. Вече всички вземат подкупи. Не е като преди. Хората са забравили най-лошите години. Вече не ги е страх, колкото ги беше страх тогава.

— А сега, с търговското, ти се набута право в гърлото на кобрата — каза Каня. — След Дванайсетодекемврийския преврат генерал Прача и министър Аккарат се дебнат един друг и само чакат нов повод да се хванат за гушите. Кръвната им вражда така и не приключи, а сега ти успя да вбесиш Аккарат допълнително. Това само влошава ситуацията, прави я още по-нестабилна.

— Е, аз винаги съм бил с гореща кръв. Чая също се оплаква от това и казва, че е опасно за здравето. Точно затова те държа близо до мен. Но за Аккарат не бих се притеснявал, честно. Ще вилнее известно време, после ще кротне. Може и да не му харесва, но генерал Прача има твърде много съюзници в армията и един нов

опит за преврат ще е предварително обречен на провал. Сега, когато министър-председателят Сурауонг е мъртъв, Аккарат съвсем го е закъсал. Изолиран е. Без мегодонта и танкове, които да осигуряват тила на заплахите му, той е хартиен тигър. Дано поне си вземе поука.

— Той е опасен.

Джайде я погледна сериозно.

— Същото важи и за кобрите. И за мегодонтите. И за сибискозата. Заобиколени сме от опасности. Аккарат… — Джайде вдигна рамене. — Стореното — сторено. Не можеш да го промениш. Така че защо си го слагаш на сърцето? *Май пен рай.* Да не ти пука.

— И все пак по-добре внимавай.

— Мислиш си за онзи човек на котвените площадки? Онзи, дето го видя Сомчай? Той ли те е уплашил толкова?

Каня сви рамене.

— Не.

— Странно. Защото мен ме уплаши. — Наблюдаваше я и се чудеше колко може да ѝ разкрие от онова, което знаеше за света. — Имам много лошо предчувствие за него.

— Наистина? — Каня го погледна невярващо. — Страх те е? От някакъв глупак?

Джайде поклати глава.

— Не толкова, че да се скрия зад полата на Чая, но все пак… Виждал съм го и преди.

— Не си споменавал за това.

— Отначало не бях сигурен. Вече съм. Мисля, че работи за търговското министерство. — Джайде направи кратка пауза, за да провери реакцията ѝ. — Мисля, че отново са пуснали копои по петите ми. Че може би готвят нов опит за покушение. Ти какво мислиш?

— Не биха дръзнали да те докоснат. Нейно величество кралицата се изказа в твоя полза.

Джайде вдигна ръка към врата си, към стария белег от пружинникова пушка.

— Дори след показното, което им спретнах на котвените площадки?

— Ще ти намеря бодигард.

Джайде се засмя, развеселен от свирепата ѝ физиономия, но също и успокоен и стоплен.

— Ти си добро момиче, а аз ще съм глупак, ако си взема бодигард. Направя ли го, всички ще знаят, че мога да бъде сплашен. Тигрите не правят така. Хайде, яж. — И сложи още пържена риба в чинията ѝ.

— Нахраних се.

— Стига любезности. Яж.

— Трябва да си вземеш бодигард. Моля те.

— Разчитам, че ти ще ми пазиш гърба. Това би следвало да е достатъчно.

Каня трепна. Джайде прикри усмивката си. „Ах, Каня — помисли си. — Всички рано или късно правим избор, с който ще трябва да живеем до края на дните си. Аз съм направил своя. Но ти си имаш своя собствена карма.“ На глас каза нежно:

— Хайде, хапни още малко, много си кльощава. Как ще си намериш гадже, ако си торба с кокали?

Каня побутна чинията настрани.

— Напоследък нямам апетит.

— Хората по света гладуват, а ти отказваш храна?

Каня сбърчи чело и загреба парченце риба с лъжицата си.

Джайде поклати глава, остави приборите си на масата и каза:

— Какво има? По-мрачна си от обикновено, ако изобщо е възможно такова нещо. Все едно току-що сме погребели брат по оръжие. Какво те безпокои?

— Нищо. Наистина. Просто не съм гладна.

— Говори, лейтенант. Искам да си откровена е мен. Това е заповед. Ти си добър офицер. Тъжното ти лице не ми харесва. Не искам никой от хората ми да е тъжен, дори онези, които са от Исаан.

Каня пак сбърчи чело. Джайде я гледаше как обмисля отговора си и се зачуди дали поне веднъж в живота си е бил и наполовина тактичен колкото тази млада жена. Едва ли. Открай време беше рязък, груб дори, и лесно се ядосваше. Не беше като Каня, сериозната Каня, винаги хладнокръвна. Студено сърце и никакъв усет за хубавата страна на живота.

Чакаше с надежда най-после да чуе историята ѝ, пълната история на живота ѝ с цялата ѝ човешка болка, но когато най-после заговори, тя го изненада. Гласът ѝ беше съвсем тих, почти шепот. Сякаш бе толкова засрамена, че с мъка произнасяше думите.

— Някои от мъжете се оплакват, че не вземаш достатъчно подаръци на добра воля.

— Какво? — Джайде я зяпна опулен. — Няма да участвам в такива неща. Ние сме различни. Не сме като другите и се гордеем с това.

Каня кимна.

— Да. И вестниците и шепниците те обичат тъкмо затова. И хората също.

— Но?

Лицето и се изопна страдалчески.

— Но вече не те повишават, а мъжете, които са ти верни, нямат финансова изгода от покровителството ти и губят желание за работа.

— Стига бе, ами това? — Джайде потупа торбата с пари, която стискаше между коленете си. Парите, които бяха конфискували от ветроходния кораб. — Отлично знаят, че ако някой е в нужда, ще му се помогне. Имаме предостатъчно за всеки, който закъса.

Каня сведе поглед към масата и прошепна:

— Някои казват, че предпочиташ да задържиш парите за себе си.

— Какво?! — Джайде я изгледа сащисано. — И ти ли мислиш така?

Каня сви умърлушено рамене.

— Не, разбира се.

— Да, не би си го помислила, знам. Ти си добро момиче. Справяш се чудесно с работата си. — Усмихна ѝ се. Изпитваше искрена симпатия към младата жена, която беше дошла в групата му гладна, изпълнена с преклонение към него и шампионските му титли, копнееща да му подражава.

— Правя каквото мога да смажа слуховете, но… — Каня отново сви рамене. — Кадетите казват, че да служиш под командването на капитан Джайде е като да слабееш заради червеи *аках*. Работиш и работиш, а ставаш все по-гърчав и по-гърчав. Момчетата ни са добри, но няма как да не се срамуват от старите си униформи, като гледат колосаните нови дрехи на колегите си от другите отряди. Когато карат велосипеди, а колегите им яхат пружинникови скутери.

Джайде въздъхна.

— Помня времето, когато белите ризи бяха на почит.

— Човек трябва да яде.

Джайде въздъхна отново. Взе торбата и я бутна към Каня през масата.

— Вземи я. Раздели парите поравно между хората. Кажи им, че са награда за храбростта им снощи. Свършиха добра работа.

Тя го погледна изненадано.

— Сигурен ли си?

Джайде сви рамене и се усмихна; мъчеше се да скрие разочарованието си. Знаеше, че това е най-добрият начин, но въпреки това беше неизмеримо натъжен.

— Защо не? Те са добри момчета, както сама каза. Пък и благодарение на тях *фарангите* и търговското министерство в момента се гърчат. Добра работа свършихме.

Каня се поклони дълбоко — сведе глава и вдигна събраните си длани към челото си.

— О, стига глупости. — Джайде ѝ наля още бира и остави празното шише настрани. — *Май пен рай*. Да не ти пука. Това са дребни неща. Утре ни чакат нови битки. А за тях ще ни трябва подкрепата на добри и лоялни хора. Не бихме могли да надвием „АгриГен“, „ПурКал“ и другите световни убийци, ако не нахраним приятелите си, нали така?

8.

— Аз изгубих трийсет хиляди.

— Петдесет — измърмори Ото.

Луси Нгюен погледна към тавана.

— Сто осемдесет и пет? И шест?

— Четиристотин. — Куойл Напиер остави чашата с топла бира „Сато“ на ниската масичка. — Аз изгубих четиристотин хиляди сини банкноти от проклетия дирижабъл на Карлайл.

Цялата маса потъна в смаяно мълчание.

— Мили боже. — Луси тръсна глава. Алкохолът толкова рано следобед започваше да ѝ действа. — Какво толкова си прекарвал незаконно — резистентни към сибискоза семена?

Събеседниците се бяха излегнали на верандата на „Сър Франсис Дрейк“ — всичките петима, или Фарангската фаланга, както ги беше кръстила Луси, — зяпаха нажежената пещ на сухия сезон и се напиваха до безсъзнание.

Андерсън се беше изпружил като тях на стола си, слушаше с половин ухо заваленте им оплаквания и размишляваше отново за произхода на *нгото*. На пода в краката му лежеше още една торба с червените плодове, а в главата му упорито се въртеше усещането, че отговорът на загадката се крие някъде много наблизо, буквално под носа му, но той е твърде тъп и не го вижда. Пиеше топло кхмерско уиски и мислеше.

Нго: очевидно неподатлив на мехурчеста ръжда и сибискоза плод, дори при пряк контакт; очевидно неподатлив на японската генехакерска гъгрица и гъбично завиване на листата, иначе никога не би могъл да върже плод. Съвършеният продукт. Резултат от достъп до генетичен материал, с какъвто нито „АгриГен“, нито другите калорийни компании разполагаха в своите генехакерски лаборатории.

Някъде в тази страна се криеше семенна банка. Хиляди, а навярно и стотици хиляди грижливо запазени семена, несметно съкровище от биологично разнообразие. Безкрайни ДНК вериги, всяка със свои собствени потенциални приложения. И от тази златна мина тайландците вадеха сполучливи отговори на най-трудните предизвикателства пред своето оцеляване. Осигуреше ли си достъп до тайландската семенна банка, Де Мойн можеше да изрови генетични кодове за поколения напред, да победи чумните мутации. Да оцелее още малко.

Андерсън се размърда, опита се да прогони завладялото го раздразнение, избърса потта от челото си. Толкова беше близо. Първо беладоните се бяха възродили, а сега и *нгото*. А Гибънс си

развяваше байрака някъде в Югоизточна Азия. Ако не беше онова незаконно пребиваващо в страната момиче на пружина, Андерсън изобщо нямаше да знае за Гибънс. Кралството се справяше изненадващо добре със сигурността. Ако само успееше да се докопа до местоположението на семенната банка, сигурно биха могли да организират едно бързо нападение… Бяха си научили урока във Финландия.

Отвъд парапета на верандата светът беше замрял и само низшите животински видове мърдаха в зноя. Капчици пот се стичаха влудяващо бавно по врата на Луси и навлажняваха ризата ѝ, докато тя се оплакваше от развитието на въглищната война с виетнамците. Как да търсела нефрит, щом армията стреля по всичко, дето мърда? Големите бакенбарди на Куойл се бяха спекли от засъхнала пот. Нямаше и помен от ветрец.

На улицата водачи на рикши се криеха под малките сенки. Кости и стави стърчаха под голата им кожа, истински скелети с впита наметка от плът, опъната по рамката. По това време на деня работеха само на повикване, при това срещу двойна такса.

Паянтовата конструкция на бара беше лепната за външната стена на една от порутените Разширителни кули. Ръчно рисувана табелка се мъдреше опряна на едно от стъпалата към верандата и гласеше: „СЪР ФРАНСИС ДРЕЙК“. Табелката беше скорошна придобивка, дело на шепа *фаранги*, решили да дадат име на средата си, но се вписваше отлично в общата атмосфера на упадък наоколо. Глупаците, които бяха измислили името, отдавна бяха изчезнали във вътрешността на страната — или ги беше погълнала джунглата с поредния вариант на мехурчестата ръжда, или бяха станали жертва на непредсказуемите обрати във войната за въглищата и нефрита. Табелката обаче беше останала, било защото собственикът на бара я намираше за забавна, дотолкова, че да възприеме името за свой прякор, било защото никой не беше намерил сили да я замаже с боя и да напише отгоре ѝ нещо друго. А междувременно надписът се белеше на люспи под слънцето.

Въпреки съмнителния си произход „Барът на Дрейк“ беше разположен на страхотно място, на половината път между пристанището и фабриките. Олющената му фасада гледаше към хотел „Виктория“ от другата страна на улицата, така че Фарангската фаланга можеше да се напива до оглупяване на верандата му и да държи хотела под око за нови чужденци, които морето е изхвърлило на брега. За моряците, успели да преминат митницата и карантината, имаше други кръчми, но именно тук, между колосаните бели покривки на хотел „Виктория“ от едната страна на калдъръмената улица и бамбуковия коптор на сър

Франсис от другата, рано или късно потъваха онези чужденци, за които Банкок се оказваше нещо повече от транзитна спирка.

— Та какво прекарваше? — попита отново Луси, подканвайки Куойл да даде някакво обяснение за колосалните си загуби.

Куойл се наведе напред и сниши глас, с което разбуди всички от ленивата дрямка.

— Шафран. От Индия.

Пауза, после Коб се разсмя.

— Подходяща стока за въздушен транспорт. Трябваше и сам да се сетя.

— Идеален е за дирижабъл. Ниско тегло. И е по-доходоносен от опиума — каза Куойл. — Кралството още не е измислило начин да копира семената на минзухара, от който се добива подправката, а всички политици и генерали държат да го имат в кухните си. Дават мило и драго за него, защото го смятат за белег на високо социално положение. Имах страхотни предварителни поръчки. Щях да направя голяма пара. Цяло състояние.

— И сега си разорен, така ли?

— Може и да ми се размине. В момента водя преговори със „Застраховки Сри Ганеша“ и се надявам да покрият част от загубите. — Куойл вдигна рамене. — Около осемдесет процента. Но подкупите, които раздадох тук, в Тайланд? Подаръците, които направих на митническите служители? — Той се намръщи. — Тях няма кой да компенсира. И все пак току-виж съм отървал кожата. В известен смисъл даже извадих късмет. Ако товарът не беше потънал заедно с дирижабъла на Карлайл, от застрахователната компания нямаше да ми платят нищо. Трябва да вдигна тост за пилота, задето се удави в океана, горкият. Ако бяха разтоварили сандъците и белоризците ги бяха изгорили на пепел, стоката щеше да бъде обявена за контрабанда и край с обезщетението. Тогава щях да съм на улицата с другите *фарангски* просяци и жълтите карти.

Ото се намръщи.

— Ето това не му харесвам аз на Карлайл. Ако не си пъхаше носа в политиката, всичко това нямаше да се случи.

Куойл сви рамене.

— Не можем да твърдим такова нещо.

— Напротив, можем — намеси се Луси. — Когато не се оплаква от белоризците, Карлайл заговорничи с Аккарат. Друго не прави: Инцидентът на летището беше послание от генерал Прача към Карлайл и търговското министерство. Ние сме само пощенските гълъби, дето са го отнесли.

— Пощенските гълъби са изчезнал вид.

— Какъвто скоро ще сме и ние. Генерал Прача с радост би

хвърлил всички ни в затвора Клонг Прем, ако сметне, че с това ще свие сармите на Аккарат. — Луси стрелна с поглед Андерсън. — Какво си се умълчал, Лейк? Ти нищо ли не загуби?

Андерсън се размърда.

— Промишлено оборудване. Компоненти за поточната линия. На стойност около сто и петдесет хиляди сини банкноти. Секретарят ми още изчислява загубите. — Хвърли поглед на Куойл. — Нашата стока беше разтоварена. Няма да вземем нищо от застрахователя.

Споменът за разговора му с Хок Сенг още бе пресен. Отначало Хок Сенг взе да отрича и да се оплаква от некомпетентността на летищните служители, преди най-накрая да признае, че всичко е загубено и че изобщо не е платил цялата сума, предвидена за подкупи. Беше грозно признание, истерично почти — старецът беше ужасен, че ще си изгуби работата, а Андерсън го притискаше все повече, натикваше го дълбоко в страха му, унижаваше го, крещеше му, искаше старецът най-после да се стресне и да разбере, че работодателят му е недоволен. Ала можеше само да гадае дали Хок Сенг най-после си е научил урока, или скоро пак ще развърти номерцата си. Намръщи се. Или старецът щеше да му освободи време за по-важна работа, или той щеше да го прати обратно в кулите на жълтите карти.

— Сто пъти съм ти казвала, че е тъпо да изнесеш производството си тук — подхвърли Луси.

— Японците го правят.

— Да, но те имат специални договорки с двореца.

— Китайците от Чаожоу също се справят, добре с местните си фабрики.

— Те са тук от поколения — възрази Луси. — На практика са станали тайландци. Ако ще сравняваш, ние сме по-близко до жълтите карти, отколкото до тях. Умният *фаранг* никога не прави грешката да инвестира твърде много средства тук. Земята постоянно се мести. Каква е гаранцията, че утре фабриката ти няма да пропадне в някоя нова пукнатина? Или че няма да изгубиш всичко заради поредния политически заговор?

— Всички работим според картите, които са раздадени. — Андерсън сви рамене. — Пък и мястото всъщност го е избрал Йейтс.

— И на Йейтс казвах, че е направил глупост.

Андерсън се замисли за Йейтс, спомни си очите му, блеснали с мечтите за една нова глобална икономика.

— Йейтс не беше глупак. Но определено беше идеалист.

Допи питието си. Собственикът на бара не се виждаше никъде. Андерсън даде знак на сервитьорките, но нито една не

реагира. Сигурно половината спяха прави.

— И не се притесняваш, че може да те разкарат, както разкараха Йейтс? — попита Луси.

Андерсън вдигна рамене.

— Има и по-лоши неща от това. Дяволски горещо е. — Вдигна ръка към изгорелия си от слънцето нос. — На мен ми дай пущинаците на север.

Нгюен и Куойл, и двамата с тъмна кожа, се разсмяха, но Ото само кимна мрачно — собственият му белещ се нос беше доказателство за неспособността му да се адаптира към несгодите на екваториалното слънце.

Луси извади лула и размаха ръка да прогони няколко нахални мухи, преди да подреди на масата комплекта си за пушене и топчето опиум. Мухите се отдалечиха пешком — не събраха сили да излетят. Дори те бяха зашеметени от жегата. В една пресечка близо до опоскания скелет на стара Разширителна кула деца си играеха край помпа за прясна вода. Луси се загледа в тях, докато пълнеше лулата си.

— Боже, ще ми се пак да стана дете.

Изглежда, всички бяха загубили ищаха си да разговарят. Андерсън вдигна торбата с *нго*. Извади един плод и го обели. Отдели прозрачната сърцевина, а празната космата обелка хвърли на масата.

Ото килна любопитно глава.

— Какво е това чудо?

Без да спира да дъвче, Андерсън извади още плодове от торбата и ги раздаде.

— Не съм сигурен. Местните го наричат *нго*.

Луси заряза за миг лулата си.

— Виждала съм ги. Пазарът е пълен с тях. Нямат мехурчеста ръжда, така ли?

— Така изглежда — отговори Андерсън. — Жената, от която ги купих, твърдеше, че са чисти. Имаше сертификати от министерството.

Всички се изсмяха, но Андерсън отмина цинизма им с мълчание.

— Оставих ги да престоят една седмица. Нищо. По-чисти са от Ю-Текс.

Другите последваха примера му и опитаха плодовете. Очите им се разшириха. На лицата им се появиха усмивки. Андерсън отвори широко торбата и я остави на масата.

— Вземайте си. И без това прекалявам с тях.

Сътрапезниците му нападнаха торбата. Купчинката обелки в средата на масата растеше бързо. Куойл дъвчеше замислено.

— Малко ми напомня за личи.

— О? — измънка Андерсън, с надеждата, че е прикрил успешно интереса си. — Никога не съм чувал за личи.

— Няма откъде да си чувал. Веднъж пих сок, който на вкус напомняше това нещо. Когато за последно ходих в Индия. В Калкута. Търговски представител на „ПурКал“ ме заведе в един от ресторантите си, когато започнах да се оглеждам за вноса на шафран.

— И мислиш, че това е… онова личи?

— Възможно е. Макар че онзи тип нарече личи самата напитка. Може плодът да се казва другояче.

— Ако е продукт на „ПурКал“, не виждам как може да се появи тук — каза Луси. — Би трябвало да е на Кох Ангрит, под карантина, докато министерството на околната среда измисли десетте си хиляди начина да го обложи с мита и такси. — Изплю костилката в дланта си и я метна през парапета на балкона. — Продават се навсякъде. Трябва да са местен продукт. — Бръкна в торбата и извади още един плод. — Обаче… сещам се кой може да знае нещичко за тях… — Наведе се назад и извика през рамо към сумрачната вътрешност на бара: — Хаг! Спиш ли бе, човек?

Чули името, другите се размърдаха и дори се поизправиха на столовете си, като деца, хванати в крачка от строг родител. Андерсън овладя полазилите го тръпки.

— Ще ми се да не го беше правила — измърмори той.

— Мислех, че е умрял — подметна Ото.

— Мехурчестата ръжда никога не поразява избраните, не знаеш ли?

Откъм сумрака с провлечена крачка се появи тъмен силует. Лицето на Хаг беше зачервено и потно.

— Здравейте. — Кимна на Луси. — Още ли нарушаваш законите с тая пасмина?

Луси вдигна рамене.

— Както дойде. — Кимна му към един свободен стол. — Недей да висиш така. Седни и пийни с нас. Разкажи ни някоя от твоите историйки. — Запали опиумната си лула и дръпна от дима, а мъжът придърпа стола до нея и се свлече тежко отгоре му.

Хаг беше едър, добре подплатен с месо мъж. Не за пръв път Андерсън се замисли как така греамитските свещеници винаги са по-дебели от последователите си и определено изпълват докрай своята „ниша“. Хаг махна да му донесат уиски и за изненада на всички сервитьорката се материализира до лакътя му почти моментално.

— Без лед — каза сервитьорката.

— Да, без лед. Естествено, че без лед. — Хаг поклати многозначително глава. — Не искаме да хабим излишни калории, нали така.

Щом сервитьорката донесе питието, Хаг го гаврътна и я прати за второ.

— Хубаво е да се върне човек от провинцията — каза той. — Рано или късно удоволствията на цивилизацията започват да ти липсват. — Вдигна втората чаша за наздравица, после гаврътна и нея.

— Колко навътре стигна този път? — попита Луси, стискаше лулата между зъбите си. Очите ѝ започваха да сълзят от лютивия дим.

— Близо до старата граница с Бирма, при прохода на Трите пагоди. — Изгледа ги сърдито, сякаш те бяха виновни за греховете, които изследваше. — Исках да видя докъде са стигнали пораженията от белите бръмбари.

— Чух, че не било безопасно там горе — каза Ото. — Кой е *джао пор* там?

— Някой си Чанаронг. И изобщо не ми създаде проблеми, между другото. Много по-лесно е да се работи с него, отколкото с Торния лорд или с другите по-дребни *джао пор* в града. Не всички кръстници са в еднаква степен обзети от мисълта за печалби и власт. — Изгледа ги многозначително. — За онези от нас, които не се интересуват от въглищата, нефрита и опиума на кралството, провинцията е достатъчно безопасна. — Сви рамене. — Във всеки случай бях поканен от Фра Критипонг да посетя манастира му. Да видя в реална обстановка промените в поведението на белите бръмбари. — Поклати глава. — Опустошението е невъобразимо. Цели гори са напълно обезлистени. Само лианите кудзу са останали, нищо друго. Целият горен етаж на горите е заминал, навсякъде има повалени дървета.

Ото изведнъж живна.

— Някакъв дървен материал не може ли да се използва?

Луси го изгледа с отвращение.

— Говорим за белия бръмбар бе, идиот такъв. Никой не го иска тук.

Андерсън се обърна към свещеника.

— Казвате, че сте отишли по покана на манастира? Макар да сте греамит?

— Фра Критипонг е достатъчно просветен и знае, че нито Исус Христос, нито учението за нишите заклеймяват неговия вид. Ценностите, изповядвани от будистите и греамитите, имат много допирни точки. Ной и мъченикът Фра Сюб например

символизират едно и също нещо, отначало докрай.

Андерсън потисна напушилия го смях.

— Ако този ваш монах види как греамитите действат у дома, може и да си промени мнението.

Хаг като че ли се засегна.

— Аз не съм някакъв прост проповедник, който призовава хората да опожаряват нивите. Аз съм учен.

— Не исках да ви засегна. — Андерсън извади едно нго от торбата и му го предложи. — Това може да ви се стори интересно. Наскоро се появи на пазара.

Хаг изгледа изненадано плода.

— На пазара? На кой пазар?

— На всички — вметна услужливо Луси.

— Появиха се, след като вие сте заминали за провинцията — обясни Андерсън. — Опитайте го, не е лошо.

Хаг взе нгото и го огледа отблизо.

— Невероятно.

— Знаеш ли какво е това? — попита го Ото.

Андерсън се зае да обели още един плод за себе си, но не пропускаше и дума от разговора. Никога не би задал пряко въпроса на един греамит, но нямаше нищо против друг да свърши работата.

— Куойл мисли, че е личи — каза Луси. — Прав ли е?

— Не, това не е личи. Убеден съм. — Хаг огледа плода. — Прилича ми на нещо, което старите текстове наричат рамбутан — каза замислено. — Макар че, ако не греша, личито и рамбутанът са от едно семейство, или нещо такова.

— Рамбутан? — повтори Андерсън незаинтересовано. — Странно име. Местните го наричат *нго*.

Хаг изяде плода, изплю възголямата черна костилка в шепата си, после взе да я оглежда, както беше мокра от слюнка.

— Чудя се дали от костилката ще поникне дръвче.

— Ами сложете я в саксия и ще разберете.

Хаг го изгледа с раздразнение.

— Ако не е дело на някоя от калорийните компании, ще поникне. Тайландците не правят стерилни генехакнати продукти.

Андерсън се засмя.

— Аз пък не знаех, че калорийните компании правят тропически плодове.

— Правят ананаси.

— Вярно. Бях забравил. — Андерсън изчака. — Вие откъде знаете толкова много за плодовете?

— Учих биосистеми и екология в Новия университет на Алабама.

— Това е вашият греамитски колеж, нали? Аз пък бях останал с впечатлението, че там ви учат как да палите ниви.

Другите затаиха дъх при тази провокация, но Хаг само го измери студено с поглед.

— Не си прави труда да ме дразниш. Няма да се хвана на въдицата ти. Ако искаме да възстановим Рая, ще ни е необходимо цялото знание на предишните ери. Преди да дойда тук, цяла година изучавах екосистемите на Югоизточна Азия отпреди Свиването. — Посегна и взе нов плод.

— Това направо ще вбеси калорийните компании.

Луси също посегна към торбата.

— Мислиш, че можем да напълним един ветроход с тези плодове и да ги пратим през Голямата вода? Така де, да фраснем калорийните компании по главите със собствените им камъни? Хората биха платили мило и драго за тези плодове, обзалагам се. Вкусът им е нов и прочие. Можем да ги продаваме като луксозна стока.

Ото поклати глава.

— Първо ще трябва да ги убедиш, че не са заразени с мехурчеста ръжда. А няма да е лесно, предвид червения цвят на кората.

Хаг кимна в знак на съгласие.

— По този път е по-добре да не се тръгва.

— Но калорийните компании го правят — изтъкна Луси.

— Транспортират семена и храна където си поискат. Работят глобално. Защо и ние да не опитаме същото?

— Защото е против самата философия на учението за нишите — каза спокойно Хаг. — Калорийните компании вече си заслужиха място в ада. Няма причина и вие да тичате натам.

Андерсън се изсмя.

— Стига, Хаг. Какво лошо има в предприемаческия дух? Идеята на Луси си я бива. Може дори да сложим твоето лице на щайгите. — Направи греамитския знак за благослов. — Сещаш се, одобрено от Светата църква и така нататък. Сигурно като „СояПРО“. — Ухили се широко. — Какво ще кажеш?

— Никога не бих участвал в такова богохулство — отвърна Хаг и се намръщи. — Храната трябва да идва от мястото си на произход и да си остава там. А не да загнива в трюмовете на кораби, кръстосвайки земното кълбо заради нечия печалба. Веднъж вече тръгнахме по този път и той ни доведе до катастрофа.

— Аха. Пак учението за нишите. — Андерсън си обели още един плод. — Някъде в учението на греамитите все трябва да има ниша и за парите. Защото кардиналите ви до един са въздебели.

— Учението е добро дори паството да се отклонява понякога от него. — Хаг внезапно се изправи. — Благодаря ви за компанията. — Изгледа смръщено Андерсън, но все пак се пресегна през масата и си взе още един плод от торбата, преди да си тръгне.

Всички моментално се отпуснаха.

— За бога, Луси, защо ти трябваше да го викаш? — попита Ото. — От този тип ме побиват ледени тръпки. Напуснах „Компакт“, за да не ми надничат разни греамитски свещеници през рамото. А ти и тук намери да повикаш такъв!

— Чух, че в общото посолство имало още един свещеник — изсумтя Куойл.

— Навсякъде са. Като личинките. — Луси размаха ръка. — Я ми метнете още едно *нго*.

Всички отново се заеха с плодовете. Андерсън ги наблюдаваше с любопитство и се чудеше дали тези врели и кипели пътешественици няма да родят още някоя идея за произхода на *нгото*. Макар че рамбутанът беше интересна възможност. Дотук, въпреки лошите новини за унищожените водораслени резервоари и хранителни култури, денят се развиваше по-добре от очакваното. Рамбутан. Интересна дума, която да препрати към учените в Де Мойн. Алтернативна посока на изследване, която да проследят. Възможен отговор на загадката откъде произхожда този тайнствен ботанически обект. Все някъде трябваше да има архивни записи за него. Самият той непременно трябваше да се разрови отново в книгите си и да потърси…

— Я вижте кой идва — измърмори Куойл.

Всички се обърнаха. По стълбите се качваше Ричард Карлайл, със съвършено изгладен ленен костюм. Стигна до сянката на навеса, свали си шапката и почна да я развява пред лицето си.

— И в червата го мразя тоя — прошепна Луси, припали отново лулата и дръпна силно.

— И на какво толкова се усмихва, да се чуди човек? — каза Ото.

— Да пукна, ако знам. Цял дирижабъл изгуби.

Карлайл спря под сянката, плъзна поглед по хората в бара, кимна им и подвикна:

— Здравейте.

— Много е горещо днес — измърмори Ото. Гледаше го втренчено, със зачервено лице и отрова в очите. — Ако не беше тъпото му политиканстване, днес щях да съм богат!

— Не драматизирай. — Андерсън лапна поредното *нго*. — Луси, дай му да си дръпне от лулата ти. Не ми се ще сър Франсис

да ни изрита на жегата, защото Ото се е сбил.

Очите на Луси се бяха оцъклили от опиума, но тя все пак размаха лулата по посока на Ото. Андерсън се пресегна, взе я от пръстите ѝ и я даде на Ото, а после стана и взе празната си чаша.

— Някой друг ще иска ли нещо?

Всички поклатиха умърлушено глави.

Карлайл го посрещна с широка усмивка на бара.

— Грижиш се за милия Ото, а?

Андерсън хвърли поглед назад.

— Луси пуши сериозен опиум. Като си дръпне два пъти от лулата ѝ, няма да може да ходи, камо ли да се бие.

— Дяволска работа е това опиумът.

Андерсън вдигна за тост празната си чаша.

— Същото важи и за пиячката — каза и се надигна да погледне зад бара. — Къде, по дяволите, е сър Франсис?

— Надявах се ти да ми кажеш.

— Обаче не мога — отвърна Андерсън. — Ти много ли загуби?

— Доста.

— Сериозно? Не ми изглеждаш притеснен. — Андерсън махна към другите от Фалангата. — Щото всичко живо мрънка и се оплаква как си вреш носа в политиката и си се сдушил с Аккарат и търговското министерство. А ти си се ухилил до уши. Все едно си тайландец.

Карлайл вдигна рамене. Сър Франсис, елегантно облечен и грижливо фризиран, излезе от една стаичка зад бара. Карлайл си поръча уиски, а Андерсън вдигна подканящо празната си чаша.

— Лед нямам — каза сър Франсис. — Помпаджиите поискаха по-голяма надница.

— Ами плати им.

Сър Франсис поклати глава и взе чашата на Андерсън.

— Ако се пазариш, когато са те хванали за топките, само ги насърчаваш да стиснат по-силно. А за разлика от вас, *фарангите*, аз не мога да подкупя министерството на околната среда да ме държат към въглищната решетка.

Обърна се, взе бутилка кхмерско уиски и наля с нетрепващата ръка и отмереното движение на опитен барман. Андерсън се зачуди дали слуховете, които се носеха за сър Франсис, са верни.

Ото, който в момента мънкаше несвързано за „шиваните дир'шапли“, твърдеше, че сър Франсис навремето бил Чаопрая, висш служител на короната, изритан от двореца, след като изгубил позициите си в поредното стълкновение между властовите фракции. Тази теория звучеше точно толкова

правдоподобно, колкото и другите — че е бивш слуга на Торния лорд, понастоящем оттеглил се от активна дейност, или че е кхмерски принц, свален от власт и пребиваващ инкогнито в Банкок, след като Тайландското кралство беше погълнало Изтока, разширявайки границите си. Така или иначе, всички бяха единодушни по въпроса, че някога сър Франсис е бил голяма работа — само това обясняваше презрението му към клиентите.

— Плащайте — каза той и остави пълните чаши на бара.

Карлайл се разсмя.

Сър Франсис поклати глава.

— И двамата изгубихте доста на котвените площадки. Всички го знаят. Плащайте.

Карлайл и Андерсън пребъркаха джобовете си за съответното количество монети.

— Мислех, че сме си заслужили поне толкова доверие — оплака се Андерсън.

— Това е политика бе, човек — усмихна се сър Франсис. — Утре може да сте тук. А може отливът да ви е отнесъл като найлоново пликче от времето на Разширението. На всеки ъгъл има шепници, които призовават капитан Джайде да бъде издигнат в Чаопрая, в съветник на двореца. А ако това стане, всички вие, *фарангите*… — той размаха красноречиво ръка, — ще изчезнете яко дим. — Вдигна рамене. — Радиостанциите на генерал Прача наричат Джайде тигър и герой, а студентските асоциации настояват търговското министерство да бъде затворено и поставено под командването на белоризците. Министерството на търговията се опозори. Онези от търговското и *фарангите* са си близки колкото *фарангите* и въшките.

— Браво бе!

Сър Франсис сви рамене.

— Наистина миришете.

Карлайл свъси чело.

— Всички миришат. Горещо е, мамка му.

Андерсън го прекъсна:

— В търговското сигурно са бесни, задето са се опозорили и прочие. — Отпи от топлото уиски и се намръщи. А обичаше алкохол със стайна температура. Преди да дойде тук обаче.

Сър Франсис преброи монетите и ги прибра в касата.

— Министър Аккарат още се усмихва, но японците искат обезщетение за загубите си, а белоризците никога няма да им го дадат. Така че или Аккарат ще плати, за да замаже стореното от Тигъра на Банкок, или ще се опозори и пред японците.

— Мислиш ли, че японците ще си тръгнат?

— Японците са като калорийните компании, вечно търсят

начин да се вмъкнат. Никога няма да си тръгнат оттук. — Намръщи се отвратено, премести се в другия край на бара и двамата отново останаха сами.

Андерсън извади едно *нго* от торбата и го предложи на Карлайл.

— Искаш ли да опиташ?

Карлайл взе плода и го огледа.

— Какво е това, по дяволите?

— *Нго.*

— Навява ми мисли за хлебарки. — Карлайл направи физиономия. — Не те е страх да експериментираш, признавам. — Върна му *нгото* и изтри ръцете в панталоните си.

— Страх те е, а? — подразни го Андерсън.

— И жена ми си мреше да опитва нови неща. Направо не можеше да се спре. Видеше ли някаква нова храна, непременно трябваше да я пробва. — Карлайл вдигна рамене. — Ще изчакам до следващата седмица да видя ще почнеш ли да храчиш кръв.

Загледаха се през прахоляка и жегата към лъскавата белота на хотел „Виктория“. В една от тесните улички перачка беше курдисала казаните си близо до останките на порутен небостъргач. Друга жена се миеше — изтъркваше предпазливо тялото си под саронга, който лепнеше мокър по кожата ѝ. Дечурлига тичаха голи сред боклуците, прескачайки отломки отчупен бетон, отлят преди повече от сто години по време на Разширението. В края на улицата се издигаха дигите, които удържаха напора на океана.

— Ти колко загуби? — попита накрая Карлайл.

— Много. Благодарение на теб.

Карлайл замълча. Изпи си уискито, махна за второ и щом Сър Франсис го донесе, попита:

— Наистина ли няма лед? Или се правиш на луд само защото смяташ, че утре няма да сме тук?

— Попитай ме утре.

— Ако и утре съм тук, лед ще има ли?

Сър Франсис се ухили.

— Зависи колко ще плащаш на работниците и мегодонтите да ти разтоварват стоката. Всички говорят как щели да станат богати, като горят калории за *фарангите*… така че, няма лед за сър Франсис.

— Но ако ние си заминем, няма да имаш клиенти. Какво ще стане с леда ти тогава?

Сър Франсис вдигна рамене.

— Каквото стане — стане.

Карлайл изгледа намръщено гърба на тайландеца.

— Мегодонтски синдикати, белоризци, сър Франсис. Накъдето и да се обърнеш, те чака някой с протегната ръка.

— Това е цената да правиш бизнес — каза Андерсън. — Макар че, ако се съди по усмивката ти на влизане, ти май не си изгубил нищо.

— Просто ми стана кеф, като ви видях да седите оклюмали на верандата, все едно кучето ви е умряло от сибискоза. Пък и дори да сме понесли известни загуби, никой не ни е тикнал в затворническа килия, нали? А това си е повод за усмивка откъдето и да го погледнеш. — Наведе се към Андерсън. — Това не е краят на историята. Изобщо. Аккарат още държи няколко коза в ръкава си.

— Ако притиснеш твърде силно белоризците, те винаги отвръщат на удара — предупреди го Андерсън. — Двамата с Аккарат вдигнахте много шум. Непрекъснато говорите за промяна в митата и квотите за замърсяване. Че и за пружинките даже. А сега от моя помощник чувам същото, което каза и сър Франсис — че всички вестници наричат нашия приятел Джайде Тигъра на кралицата. Че го възхваляват и славословят.

— Твоят помощник? За кого говориш, за онзи параноиден жълтокартски паяк, дето го държиш в офиса си? — Карлайл се изсмя. — Това ви е проблемът на вас. Не си помръдвате задниците и само псувате и пъшкате, докато аз се опитвам да променя правилата на играта. Всички вие сте продукт на Свиването. Дървени философи.

— Не аз изгубих дирижабъл.

— Това е оперативен разход.

— Не мисля, че загубата на една пета от флотилията ти може да мине за оперативен разход.

Карлайл се наведе още по-близо и сниши глас.

— Стига, Андерсън. Тази история с белоризците не е каквото изглежда. Някои хора само ги чакаха да прекрачат границата. — Направи пауза, за да е сигурен, че думите му са разбрани правилно. — Нещо повече, има такива, които се постараха да ги подтикнат натам. Току-що се връщам от лична среща с Аккарат и мога да те уверя, че везните скоро ще се наклонят в наша полза.

Андерсън едва не се разсмя, но Карлайл вдигна предупредително пръст.

— Давай, смей се, но скоро ще ми целуваш задника и ще ми благодариш за новата митническа структура и за обезщетенията, които ще се появят в банковите сметки на всички ни.

— Белоризците никога не плащат обезщетения. Нито когато опожарят нечия ферма, нито когато конфискуват нечий товар. Никога.

Карлайл сви рамене, погледна към напечената от слънцето веранда и отбеляза:

— Мусоните наближават.

— Не мисля. — Андерсън също погледна към ярката светлина навън. — Трябваше да дойдат още преди два месеца.

— О, ще дойдат те, ще дойдат. Може да не е този месец. Може да не е и следващия, но ще дойдат.

— И?

— Министерството на околната среда очаква доставка на резервни части за градските помпи, онези при вълноломите. Спешна доставка. За седем помпи. — Направи пауза. — Та къде според теб се намира въпросното оборудване?

— Ами просветли ме.

— От другата страна на Индийския океан. — Внезапна хищническа усмивка разтегна лицето на Карлайл. — В един хангар в Калкута, който случайно е моя собственост.

Андерсън се огледа нервно.

— За бога, тъпо копеле такова! Сериозно ли говориш?

Сега всичко придобиваше смисъл. Хвалбите на Карлайл, странната му самоувереност. Склонността му да поема чудовищни рискове беше пословична. От друга страна, обичаше да преувеличава и беше трудно да отсееш истината от фукните му. Когато казваше, че говори в ушенцето на Аккарат, това най-вероятно означаваше, че има вземане-даване със секретарите му. Празни приказки, и толкова. Но това.

Андерсън понечи да попита за подробности, но видя сър Франсис да се приближава и се отказа. Очите на Карлайл светеха пакостливо. Сър Франсис сложи чаша с уиски до ръката на Андерсън, но на него вече не му се пиеше. Изчака сър Франсис да се отдалечи и наведе глава към Карлайл.

— Държиш града за заложник?

— Белоризците, изглежда, са забравили, че имат нужда от външния свят. Новото Разширение вече се задава на хоризонта, всяка нишка води към всички други нишки, а те още разсъждават като във времената на Свиването. Не проумяват колко зависими са станали от *фарангите*. — Сви рамене. — В момента белоризците са само фигурки върху шахматна дъска. Представа си нямат кой ги мести и че не могат да ни спрат по никакъв начин.

Гаврътна поредното уиски и остави чашата на бара.

— Трябва всички да пратим цветя на онова белоризо копеленце Джайде. Чудесно си свърши работата той. Като се има предвид, че половината помпи на града не работят… — Отново сви рамене. — Хубавото на тайландците е, че са много досетливи.

Дори няма да се наложи да ги заплашвам. Сами ще се сетят и ще направят каквото трябва.

— Голям риск поемаш.

— А нима животът не е риск? — Карлайл го удостои с цинична усмивка. — Утре може всички да пукнем от нов вариант на мехурчестата ръжда. Или да станем най-богатите хора в кралството. Тайландците играят сериозно и с големи залози. Същото трябва да правим и ние.

— Аз просто бих ти опрял пружинников пистолет в главата и бих изтъргувал живота ти срещу помпите.

— Браво! — засмя се Карлайл. — Сега вече мислиш като истински тайландец. Но аз съм се подсигурил и от този ъгъл.

— Как? С търговското министерство? Аккарат не разполага с биячи, които да те вардят.

— Разполага с нещо по-добро. С генерали.

— Пиян си. Армията се ръководи от приятелския кръг на генерал Прача. Ако старият крал не се беше намесил преди Прача да смаже окончателно Аккарат при последния, им сблъсък, белоризците вече щяха да управляват цялата страна.

— Времената се променят. Белоризците на Прача и подкупите, които вземат, вбесиха много хора. Хората искат промяна.

— Ти за революция ли говориш?

— Революция ли ще е, ако дворецът я поиска? — Карлайл посегна небрежно през бара, взе шишето и си наля уиски. Уви, бутилката беше почти празна. Той вдигна вежда към Андерсън. — А. Сега вече ме слушаш внимателно, виждам. — Кимна към чашата му. — Това ще го пиеш ли?

— Колко нависоко е стигнал заговорът ви?

— Искаш да участваш ли?

— А ти би ли ме поканил?

— И още питаш? — Карлайл сви рамене. — Когато отвори твоята фабрика, Йейтс утрои надниците на водачите от Мегодонотския синдикат. Хвърляше пари наляво и надясно. Трудно е да не забележиш такова финансиране.

Кимна към останалите имигранти, които играеха унило на покер и чакаха жегата да намалее, за да се заловят най-сетне с работата си, с ходенето по курви или е пасивното чакане на следващия ден.

— Онези там… те са деца. Деца, които са облекли дрехите на мама и татко и си играят на големи. Ти си различен.

— Мислиш, че сме богати?

— О, стига театър. Твоите товари пътуват с моите дирижабли все пак. — Карлайл го изгледа многозначително. — Знам откъде

идват товарите ти, преди да пристигнат в Калкута.

Андерсън се престори, че не му пука.

— Е, и?

— Огромната част идва от Де Мойн.

— И смяташ, че си струва да говориш с мен, защото имам инвеститори от „Мидуест“? Нима всички не търсят инвеститори там, където има най-много пари? Какво толкова, ако някоя богата вдовица иска да експериментира с пружинници? Четеш твърде много между редовете.

— Така ли? — Карлайл се огледа и пак приближи глава до неговата. — Хората говорят за теб.

— В смисъл?

— Казват, че проявяваш необичаен интерес към семената. — Карлайл погледна многозначително обелката от нгото, която лежеше на бара между тях. — В наши дни всички си отваряме очите за тези неща. Но само ти плащаш за информация по въпроса. Само ти разпитваш за белоризците и генехакерите.

Андерсън се усмихна студено.

— Говорил си с Роли.

Карлайл въздъхна.

— Ако това ще те утеши, не ми беше лесно. Той не искаше да говори за теб. Изобщо.

— Трябвало е да помисли малко повече.

— Без мен не може да получи подмладяващите си процедури. — Карлайл сви рамене. — Ние имаме търговски представители в Япония. А ти не си в състояние да му предложиш още десетина години лесен живот.

Андерсън се изсмя насила.

— Разбира се. — Усмихна се, но вътрешно кипеше. Налагаше се да отстрани Роли. А и Карлайл навярно. Проявил беше немарливост. Изгледа *нгото* с отвращение. Допуснал бе всички да видят какво занимава мислите му. Дори пред греамитския свещеник се беше издал, а сега и това. Лесно беше да свали гарда човек. Да забрави по колко линии може да се издъни. А после влизаш един ден в бара и някой те шамаросва през лицето.

— Ако само можех да говоря с някои хора. Да обсъдим определени варианти за… — Карлайл не довърши, кафявите му очи наблюдаваха Андерсън за някакъв знак на съгласие. — За мен е без значение за коя компания работиш. Ако правилно съм разбрал какво те интересува, не е изключено целите ни да лежат в една и съща посока.

Андерсън потропа с пръсти по бара и свъси замислено вежди. Ако Карлайл изчезнеше, щеше ли това да вдигне шум? С малко късмет дори би могъл да го припише на нахъсаните белоризци…

После попита:

— Смяташ, че имаш шанс, така ли?

— Няма да е първият път, когато тайландците реформират правителството си със сила. Хотел „Виктория“ нямаше да съществува, ако министър-председателят Сурауонг не беше изгубил главата и имуществото си в преврата от дванайсети декември. Тайландската история е пълна с промени в администрацията.

— Проблемът е, че щом говориш с мен за това, вероятно си говорил и с други. Може би с твърде много други.

— С кои *други* да говоря? — Карлайл кимна към останалите от Фарангската фаланга. — Те са нищо. Не бих си и помислил да ги включа в плановете си. Твоите хора, от друга страна… — Карлайл замълча, обмисляйки внимателно думите си. — Виж, Аккарат има известен опит с тези неща. Белоризците са си създали много врагове. И не само сред *фарангите*. Проектът ни е супер, трябва му само малко помощ в набирането на инерция. — Отпи глътка уиски, примлясна и остави чашата. — Ако планът успее, последствията ще са много благоприятни за нас. — Задържа погледа на Андерсън. — За теб. И за твоите приятели в „Мидуест“.

— Ти какво ще спечелиш?

— Търговия, разбира се. — Карлайл се ухили. — Ако тайландците обърнат лице навън, вместо да клечат зад стените си, моята компания ще се разшири. Ще има добри условия за бизнес. На твоите хора едва ли им е приятно да висят на Кох Ангрит и да чакат местната реколта да се провали, за да продадат няколко тона Ю-Текс или СояПРО на кралството. Сигурно и те предпочитат свободната търговия вместо чакането на карантинния остров. Аз определено я предпочитам.

Андерсън го измери с поглед. Опитваше се да прецени доколко може да му има доверие. Вече две години пиеха заедно, случваше се да ходят заедно по курви, договаряли бяха сделки за транспорт и доставка само с едно джентълменско ръкостискане, но истината бе, че Андерсън знаеше много малко за него. В централата имаха досие за Карлайл, но папката беше доста тънка. Андерсън мислеше трескаво. Семенната банка беше някъде тук и го чакаше. С едно по-сговорчиво правителство…

— Кои генерали са с теб?

Карлайл се разсмя.

— Ако ти отговоря, ще решиш, че съм глупак, който не може да пази тайна.

Този човек беше плямпало и нищо повече, реши Андерсън. Налагаше се да уреди изчезването му — бързо и без много шум,

преди собственото му прикритие да е отишло по дяволите.

— Звучи интересно. Може би трябва пак да поговорим за общите си цели.

Карлайл отвори уста да каже нещо, после спря, усмихна се и поклати глава.

— О, не. Ти не ми вярваш. — Сви рамене. — Хубаво. Изчакай тогава. Мисля, че след два дни ще си промениш мнението. Тогава пак ще говорим. — Изгледа го многозначително. — И ще говорим на място по мой избор.

— Защо да чакаме? Какво толкова ще се промени?

Карлайл си сложи шапката и се усмихна.

— Всичко, скъпи мой *фаранг*. Всичко.

9.

Емико се събуди в следобедната жега. Едва дишаше в пещта на стаята си.

Имаше място, където пружинките живееха свободно. Тази мисъл не я оставяше и за миг. Даваше ѝ причина да живее.

Притисна длан към дъските „УедърОл“, които деляха нейното спално място от спалното място над нея. Опипа неравната повърхност. Отдавна не се беше чувствала толкова спокойна. Спомни си Япония и глезотийките, които ѝ осигуряваше Гендо-сама — неин собствен апартамент, климатична система, която я галеше с хлад във влажните летни дни, рибки *данган*, които светеха и си сменяха цвета като хамелеони, но не за да се слеят с околната среда, а според скоростта, с която се движеха — сини бавни рибки и червени бързи рибки. Емико обичаше да почуква по аквариума и да се радва на червените резки, да се диви на красотата, родена от пружинниковата им природа.

Преди и тя грееше ярко. Беше направена добре. Обучена добре. Владееше до съвършенство изкуството на компаньонката по възглавка, беше отлична секретарка и преводачка, умееше да наблюдава и преценява хората — все неща, които вършеше в услуга на своя господар, и ги вършеше толкова добре, че той я уважаваше и гледаше на нея като на безценен гълъб, който да пусне във ведрия син небосклон. Да, така я почитаха навремето.

Чворовете на дъските я зяпаха отгоре, единствената украса на дъсчения таван-под, който разделяше нейното спално място от спалното място отгоре и я предпазваше от боклуците на съседите ѝ. Воня на ленено масло лъхаше от дървесината и изпълваше нажежената теснотия на помещението. В Япония беше забранено да се използват обработени по този начин материали в жилищни помещения. Тук, в копторите на кулата, никой не обръщаше внимание на това.

Дробовете ѝ горяха. Заслуша се в сумтенето и хъркането на другите обитатели. Откъм мястото горе не се чуваше нищо. Пуентай явно още не се беше прибрал. В противен случай вече щеше да го е отнесла — или щеше да я е наритал, или изчукал. Рядко минаваше цял ден, без да понесе едно от двете. Да, Пуентай още не се беше върнал. Може да беше мъртъв. Растежът фа'ган на врата му определено изглеждаше достатъчно голям да го убие.

Измъкна се от мястото си и се изправи в тясната пролука между спалните клетки и вратата. Протегна се, после посегна да

вземе пластмасовото си шише, изтъняло и пожълтяло от дългогодишна употреба. Надигна го и отпи жадно от топлата като кръв вода. Гълташе и си мечтаеше за лед.

Два етажа по-нагоре паянтова врата я изведе на покрива, на слънчевата светлина и в жегата. Дори под преките лъчи на слънцето беше по-поносимо, отколкото в спалното помещение долу.

Простори, накачени с поли *фа син* и панталони, се поклащаха на морския бриз. Слънцето се спускаше към залез и огряваше храмовете. Водата в каналите и в река Чао Фрая искреше. Задвижвани с пружинници лодки и трикорпусни ветроходи се плъзгаха по нея като по червено огледало.

Хоризонтът на север се губеше в оранжевата мъгла на горяща тор и тропическа влага, но някъде там, ако можеше да се вярва на бледоликия *фаранг* с шева, живееха пружинки. Някъде отвъд армиите, които се сражаваха за дял от въглищата, нефрита и опиума, я чакаше нейното изгубено племе. Защото тя всъщност не беше японка; и преди, и сега беше момиче на пружина. Истинският ѝ клан я чакаше. Трябваше да намери начин да стигне до него.

Задържа още миг жадния си поглед натам, после отиде при кофата, която беше оставила предната вечер. На горните етажи вода нямаше, налягането не я качваше толкова високо, а да се къпе при обществените помпи беше излишен риск — затова всяка вечер Емико мъкнеше кофата по стълбите към покрива и я оставяше там за следващия ден.

Изкъпа се в уединението на откритото небе и залязващото слънце. За нея това беше ритуал, пречистване. Кофа вода и малко парченце сапун. Клекна до кофата и започна да се облива с топлата вода. Къпането беше прецизна церемония, отрепетирани движения в строга последователност като при традиционния японски танц *джо но май*, движения икономични до фанатизъм.

Изля един черпак на главата си. Водата обля лицето ѝ, стече се по гърдите, ребрата и бедрата ѝ, покапа по горещия бетон. Още един черпак, който напои черната ѝ коса, водата се стече по гърба ѝ, раздели се на две около ханша ѝ. Трети черпак обля кожата ѝ като живак. А после сапунът — втриваше го в косата си и в кожата си, изтъркваше омерзението от предишната нощ, докато цялата не се загърна в дантелен пеньоар от пяна. После пак кофата и черпакът, и изплакването, също толкова грижливо и отрепетирано като в началото.

Водата отмиваше сапунената пяна и мръсотията, отми дори част от срама. Потта, алкохола, солената влага на семенна течност и деградация, тях Емико можеше да отмие. Толкоз ѝ

стигаше. Твърде уморена беше да се изтърка повторно. Винаги беше твърде уморена заради жегата.

Вече се беше изплакнала, но в кофата имаше още малко вода. Емико гребна с черпака и пи на големи глътки. А после в пристъп на нетипично прахосничество изля кофата на главата си с чувство близко до катарзис. И в този миг, докато водата я обливаше, преди да се разлее с плисък около краката ѝ, се почувства чиста.

На улицата направи опит да се слее с общия пулс на града. Мидзуми-сенсей я беше научила да ходи по определени начини, да акцентира и разкраси неравномерните движения на своя вид. Но ако внимаваше много, ако се бореше постоянно с природата и обучението си — ако беше с пола *фа син* и държеше ръцете си плътно до тялото, — Емико почти можеше да мине за нормален човек.

Шивачки бяха накацали покрай тротоарите с педални шевни машини и чакаха вечерната търговия. Продавачи на закуски редяха на спретнати купчинки изостаналата си стока и чакаха последните клиенти. Нощни сергии за храна разпъваха походни масички и столове на самата улица, ритуалното настъпление, което бе знак за края на деня и началото на живота в тропическия град.

Емико се опитваше да не зяпа открито навалицата — отдавна не беше поемала риска да излезе навън по светло. Когато я купи, Роли ѝ даде изрични указания. Не можел да я задържи в кулата на булевард „Плоенчит“ — дори курвите, сводниците и пристрастените към опиума трябвало да се съобразяват с известни ограничения, — затова щял да я настани в коптор, където подкупите били по-ниски, а обитателите не били толкова придирчиви към съседите си. Указанията му бяха пределно ясни — да се движи из града само нощем, като избягва осветените части, да идва право в клуба и после да се прибира право вкъщи. От това зависело оцеляването ѝ, така каза.

Беше напрегната. Повечето хора едва ли биха я погледнали и веднъж. Хубавото на разходките по светло беше, че през деня хората бяха твърде заети със собствените си дела и не даваха пукната пара за създание като нея, дори онези, които забележеха странните ѝ движения. Нощем, под зеления метанов светлик, имаше по-малко очи, но те бяха очи бездейни, надрусани с яба или лаолао, очи, които имаха времето и възможността да се впуснат в преследване.

Жена, продаваща сертифицирани от министерството на околната среда пръчици от нарязана на тънко папая, я изгледа с

подозрение. Емико успя да овладее паниката си и продължи по улицата с малките си крачки и с надеждата, че изглежда ексцентрична, а не генетично сбъркана. Сърцето ѝ биеше като полудяло.

„Бързаш. Забави малко. Имаш време. Не колкото ти се иска, но достатъчно, за да зададеш въпросите си. Бавно. Търпеливо. Не се издавай. И гледай да не прегреещ.“

Дланите ѝ бяха влажни от пот: те всъщност бяха единствената част от тялото ѝ, която не пареше постоянно. Тя ги разтвори широко, като ветрила, с надеждата да попие поне мъничко хлад през тях. Спря при една обществена помпа да се наплиска и да пие вода. Пи до насита. Ако не друго, Новите хора не се бояха поне от бактерии и паразити. Тя беше негостоприемен гостоприемник. Една полза поне.

Ако не беше от Новите хора, щеше просто да иде на гара „Хуаламфонг“, да си купи билет за пружинников влак, да стигне с него чак до пущинаците на Чианг Май и после да продължи пешком. Би било толкова лесно. Вместо това трябваше да внимава и да обмисля всяка своя стъпка. Пътищата със сигурност се охраняваха. Всички пътни артерии, водещи към Североизтока и река Меконг, щяха да са задръстени с войници, придвижващи се между източния фронт и столицата. Пружинка като нея със сигурност щеше да привлече внимание, още повече че военните модели на Новите хора понякога се сражаваха на страната на виетнамците.

Но имаше и друг начин. От Гендо-сама беше научила, че голяма част от товарните превози в кралството се извършват по реките.

Свърна по Танон Монгкут към доковете и вълнолома и само след няколко крачки спря. Белоризци. Двама. Сви се до една стена, докато минаваха покрай нея. Дори не я погледнаха — ако не се движеше, нищо не я издаваше, — и въпреки това, когато се изгубиха от погледа ѝ, едва не хукна обратно към кулата. Повечето белоризци там бяха подкупени. Тези обаче… Тя потръпна.

Най-сетне наближи складовете и търговските станции на *гайджините* — новопостроения търговски квартал. Тръгна нагоре по дигата. Изкачи се до върха и океанът се ширна пред нея, пълен с ветроходи на котва в пристанището, с докери, които разтоварваха стока от трюмовете им, с водачи, които окуражаваха с викове мегодонтите си и ги насочваха с товара им от сандъци към огромните фургони с гумени колелета, които щяха да откарат стоката до складовете. Все неща, които ѝ напомняха за предишния живот.

Петно на хоризонта бележеше карантинната зона Кох Ангрит, където търговци и земеделски мениджъри *гайджини* клечаха сред купове калории и търпеливо чакаха слаба реколта или поредната зараза по посевите да вдигне търговските бариери на кралството. Веднъж Гендо-сама я беше завел на този плаващ остров от бамбукови салове и складове. Там, на поклащащите се палуби, Емико беше превеждала на господаря си, който уверено зарибяваше чужденците с най-новите плавателни технологии, които да ускорят транспортирането на патентована СояПРО по целия свят.

Въздъхна и се мушна под провисналото въже *сайсин*, опънато над вълнолома. Свещеното въже се виеше над дигата и в двете посоки и изчезваше в далечината. Всяка сутрин монаси от различен храм благославяха въжето — добавяха духовна подкрепа към физическите защитни стени, които удържаха гладното море.

В предишния си живот, когато Гендо-сама ѝ осигуряваше разрешителни да се движи свободно в града, Емико бе имала възможността да наблюдава годишната церемония по благославянето на вълнолома, помпите и въжето *сайсин*, което ги свързваше. Докато първите мусонни дъждове се изливаха върху насъбралото се множество, нейно благородно величество Неврътната кралица беше натиснала ръчките, които задвижваха с рев помпите, самата тя миниатюрна в сравнение с машината, създадена от нейните предци. Монасите запяха и опънаха ново въже *сайсин* от Градската колона, духовното сърце на Крунг Теп, както местните наричаха Банкок, към дванайсетте задвижвани с въглища помпи около града, а после всички се помолиха заедно уязвимият им дом да пребъде и тази година.

Сега, в сухия сезон, въжето изглеждаше разръфано, а помпите кротуваха. Плаващите докове и привързаните към тях лодки и баржи се полюшваха кротко под червената светлина на слънцето.

Емико се вля в навалицата, оглеждаше трескаво лицата на хората с надеждата да открие някой с по-благ характер. Спря, за да не издава с движения природата си, и продължи да оглежда хората. Накрая събра сили и подвикна на един работник:

— *Катор ка*. Моля ви, *кун*. Бихте ли ми казали откъде да си купя билет за ферибота на север?

Мъжът, целият покрит с прах и пот след края на работния ден, все пак ѝ се усмихна дружелюбно.

— Колко далеч на север?

Емико назова името на един град, макар че нямаше представа дали той е достатъчно близо до мястото, за което ѝ беше споменал *гайджинът*.

— Фицанулок?

— Нищо не отива толкова далеч на север — отвърна мъжът. — Най-много до Аютая. Реките са плитки заради безводието. Някои хора използват мулета да влачат лодките от брега, но за друг начин не съм чувал. Освен може би с пружинникова плоскодънка. А и войната… — Той вдигна рамене. — Ако искате да отидете на север, тръгнете по суша. Пътищата ще са проходими още известно време.

Емико прикри разочарованието си и се поклони вежливо. Значи и по реката не ставаше. Или по пътищата, или нищо. Пътуването по реката би имало и друго предимство — възможността да се охлажда. А по пътищата… представи си огромното разстояние под тропическия пек на сухия сезон. Може би трябваше да изчака мусоните. Дойдеха ли, температурите щяха да спаднат, а реките — да се напълнят…

Тръгна назад, изкачи отново вълнолома, спусна се от другата му страна и навлезе в гетото, където живееха докерските семейства и моряците в брегови отпуск, след като са преминали карантината. По пътищата значи. Тоест огромен и неоправдан риск. Ако можеше да се качи на някой пружинно задвижван влак… но това изискваше разрешителни. Много, много разрешителни, и то само за да се качиш. Ако можеше да подкупи някого, да се промъкне тайно във влака… Не, нямаше начин. Всички пътища водеха към Роли. Иска, не иска, трябваше да говори с него. Да измоли от стария гарван неща, които той нямаше причина да ѝ даде.

Мъж с татуирани на корема дракони и топка за *такро*, татуирана на раменете, я изгледа и подметна:

— Скок-подскок.

Емико не забави крачка, не се обърна, но настръхна. Мъжът тръгна след нея и повтори:

— Скок-подскок.

Емико хвърли поглед през рамо. Лицето на мъжа беше враждебно. Освен това беше с една ръка, забеляза тя с ужас. Мъжът протегна чуканчето си и я бутна по рамото. Тя отскочи настрани и насеченото движение издаде природата ѝ. Непознатият се усмихна, зъбите му бяха черни от сока на бетел.

Емико свърна в някаква пресечка.

— Скок-подскок — извика той за трети път.

Емико ускори крачка. Тялото ѝ се сгорещи. Дланите ѝ станаха хлъзгави от пот. Започна да диша бързо в опит да изхвърли поне част от акумулиращата се в тялото ѝ топлина. Мъжът не се отказваше. Повече не извика след нея, но Емико чуваше стъпките му. Направи нов завой. Чешърки се пръснаха

пред нея като хлебарки от светлина и сенки. Ако и тя можеше да се изпари като тях, да се слее със стената и да стане невидима…

— Къде отиваш, пружинке? — извика мъжът. — Просто искам да те погледна.

Ако още беше с Гендо-сама, Емико щеше да се изправи лице в лице с непознатия. Да се изправи пред него уверена, защитена от митнически печати, разрешителни от собственика и консулството, пазена от страха, който отмъщението на господаря ѝ вдъхваше у всеки кандидат-изнасилвач. Собственост, да, но високо ценена и недосегаема. Би могла да се обърне за помощ дори към белоризците или полицията. С печати и паспорт тя не беше престъпление срещу природата и естествените ниши, а ценен предмет с висока художествена стойност.

Пресечката излизаше на голяма улица, пълна с *гайджински* складове и магазини, но мъжът я сграбчи за ръката, преди да е стигнала дотам. Температурата ѝ се бе повишила опасно. Заради жегата и паниката. Емико оглеждаше трескаво улицата, но там имаше само складове, сандъци със стока и няколко *гайджина*, които нямаше да ѝ помогнат. А ако бяха и греамити, щеше да стане още по-лошо.

Мъжът я дръпна назад.

— Къде си тръгнала, пружинке?

Очите му горяха. Дъвчеше нещо — амфетаминова пръчица. *Яба.* Черноработниците прибягваха до този наркотик, за да работят по-дълго, да горят калории, които нямат. Стисна я за китката. Дръпна я още по-навътре, където никой нямаше да ти види. Емико не можеше да тича повече, прегряла беше. А и да можеше, нямаше къде да отиде.

— Застани до стената — заповяда ѝ той. — Не. — Завъртя я с гръб. — Не ме гледай.

— Моля ви.

В здравата му ръка се появи нож.

— Млъкни! Стой мирна.

Гласът му прозвуча авторитетно, като на човек, свикнал да дава заповеди, и въпреки че инстинктите ѝ крещяха обратното, Емико се подчини.

— Моля ви. Просто ме пуснете да си вървя по пътя — прошепна тя.

— Бил съм се с такива като тебе. В джунглите на север. Пружинките бяха навсякъде. Войници скок-подскок.

— Аз не съм такава — прошепна Емико. — Не съм военен модел.

— Японци, същите като теб. Загубих си ръката заради твоите хора. Ръката и куп добри приятели. — Показа и чуканчето си с

липсващата длан, опря го грубо в бузата ѝ. Дъхът му я опари по тила, когато мъжът уви ръка около гърлото ѝ и притисна ножа към шията ѝ отстрани.

— Моля ви. Просто ме пуснете. — Емико притисна задничето си към чатала му. — Ще направя каквото поискате.

— Мислиш, че ще се омърся с такава като теб ли? — Блъсна я силно към стената и Емико извика от болка. — С животно като теб ли? — Пауза, после: — Падни на колене.

Велосипедни рикши тракаха по калдъръма на по-широката улица. Хора питаха на висок глас за цената на конопените въжета и кога започва *муай тай* на „Лумфини“. Ножът се плъзна по шията ѝ, откри пулсиращата артерия и спря там.

— Приятелите ми умряха като кучета в джунглата заради японските пружинки.

Тя преглътна и повтори тихо:

— Аз не съм от този модел.

Той се изсмя.

— Разбира се. Ти си някакъв друг модел. От дяволите, дето ги държат в корабостроителницата от другата страна на реката. Нашите хора гладуват, а твоите им изяждат ориза.

Ножът се притисна към гърлото ѝ. Този мъж щеше да я убие. Несъмнено щеше да я убие. Омразата му бе изгаряща, а тя, Емико, беше нищо, боклук. Той беше висок, ядосан и опасен, а тя беше нищо. Дори Гендо-сама не би могъл да я защити от такъв като него. Преглътна и усети натиска на ножа върху гърлото си.

„Така ли ще умреш? Това ли е било предназначението ти? Да те заколят като прасе?“

Гневна искра блесна в сърцето ѝ, противоотрова на отчаянието.

„Няма ли поне да се опиташ? Нима учените са те създали толкова тъпа, че да се простиш с живота си без капка съпротива?“

Затвори очи и се помоли на Мицуко Джидзо Бодхисатва, а после, за всеки случай, и на чешърския дух *бакенко*. Пое си дъх, а после с всички сили блъсна ножа с ръка. Острието я поряза напречно, все едно я е парнал камшик.

— *Араи уа?!* — изкрещя мъжът.

Емико го блъсна силно и се мушна под размахания нож. Чу пъшкане и тропот зад себе си, докато тичаше към улицата. Не се обърна да погледне. Не ѝ пукаше, че движенията я издават, не ѝ пукаше, че тичането ще я прегрее до смърт. Тичаше, решена да избяга от демона зад себе си, и толкова. Щеше да изгори, но нямаше да умре покорна като прасе в кланица.

Летеше по улицата, заобикаляше купове плодове дуриан и прескачаше намотки конопено въже. Самоубийственият ѝ бяг

беше безсмислен, ала тя не искаше да спре. Изблъска един *гайджин*, който се пазареше за цената на местен ориз Ю-Текс. *Гайджинът* отскочи и извика стреснато.

Свърна под бамбуковото скеле на някакъв строеж. Бягането ѝ се удаваше неочаквано лесно. Хората се движеха бавно, сякаш някой ги е набутал в гъст мед. Сякаш само тя се движеше. Обърна се да погледне и видя, че преследвачът ѝ е изостанал далеч назад. Не беше за вярване колко е бавен. Защо изобщо се беше уплашила от него? Засмя се, развеселена от абсурдността на този петмезен свят…

Налетя върху някакъв работник и падна по очи, като повали и него. Мъжът извика:

— *Араи уа!* Не гледаш ли къде търчиш!

Емико се надигна на колене, дланите ѝ бяха ожулени. Понечи да стане, но светът се кривна размазан и тя се строполи на земята. Надигна се отново, замаяна от горящата пещ на собственото си тяло. Земята под нея се люшкаше и въртеше, но Емико все пак успя да се изправи. Облегна се на някаква напечена от слънцето стена. Мъжът, когото беше съборила, ѝ крещеше. Гневът му я заливаше, без да стига до нея. Мрак и жега я притискаха. Изгаряше.

На улицата отпред, в плетеницата от каруци и велосипеди, зърна *гайджинско* лице. Примигна да прогони сбиращия се мрак и залитна крачка напред. Полудяваше ли? Или чешърският *бакенко* си играеше с нея? Сграбчи рамото на мъжа, който ѝ крещеше. Взираше се в човешкото гъмжило, опитваше се да потвърди или да отхвърли халюцинацията, родена от възвrелия ѝ мозък. Работникът извика отвратено и отблъсна ръката ѝ, но тя не му обърна внимание.

Ето го пак онова лице. Същият *гайджин*, бледоликият с шева — вече само белег — от кабинета на Роли. Онзи, който ѝ беше казал да иде на север. Рикшата му се мярна за миг, преди да изчезне зад туловището на един мегодонт. А после се показа отново от другата страна на животното… и мъжът гледаше право в нея. Очите им се срещнаха. Той беше. Несъмнено.

— Дръжте я! Тя е пружинка! Ще избяга!

Беше нападателят ѝ — крещеше, размахваше ножа си и тичаше задъхан под бамбуковото скеле. Не беше за вярване, че е толкова бавен, много по-бавен, отколкото беше очаквала. Гледаше го озадачена. Може да беше окуцял във войната. Не, походката му изглеждаше нормална, просто всичко около нея се беше забавило. Странно. Наистина странно.

Работникът я сграбчи, но Емико продължи да оглежда уличното движение за *гайджина*. Халюцинации ли имаше?

Ето го! Емико се измъкна от хватката на работника и хукна през платното. Мушна се под търбуха на някакъв мегодонт, като едва не се блъсна в дебелите му като колони крака, изскочи от другата страна и заподтичва покрай рикшата на *гайджина*, протегнала ръка като просяк…

Той я гледаше студено, безразлично. Емико се спъна и посегна да се хване за рикшата, макар да знаеше, че бледоликият ще я отблъсне. Тя беше само пружинка все пак. Глупачка, при това глупачка, която таи глупавата надежда, че той ще види в нея човек, жена, а не само сбъркана карантия.

Най-изненадващо *гайджинът* я хвана за ръката и я издърпа при себе си в рикшата. После се развика на човека, който въртеше педалите — викаше му да побърза, *ган кус чи че, куай куай куай*. Крещеше му на три различни езика и рикшата постепенно ускори, но твърде бавно.

Нападателят на Емико скочи в рикшата. Замахна с ножа и разсече рамото ѝ. Тя видя как кръвта ѝ опръска седалката. Капчици като скъпоценни камъни, уловили слънчевата светлина. Мъжът вдигна отново ножа. Емико понечи да вдигне ръка да се защити, да го отблъсне някак, но беше твърде уморена. Пресъхнала беше от изтощение и прегряване. Мъжът изкрещя и замахна отново.

Емико гледаше как ножът се спуска, бавно като полузахаросан мед. Много бавно. Много далеч. Плътта ѝ цъфна разпрана. Въздухът се сгъсти от зной и изтощение. Сгъсти се и почна да се разпада по краищата. Ножът се вдигна и се спусна отново.

Внезапно *гайджинът* се хвърли помежду им. В ръката му блесна пружинников пистолет. Емико се зачуди лениво, че е въоръжен, но битката между него и наркомана бе някъде много далеч и беше някак твърде незначителна. А всичко ставаше толкова тъмно… Зноят я погълна.

10.

Момичето на пружина не направи нищо да се защити. Извика, но почти не помръдна, когато ножът се заби в тялото ѝ.

— *Бай!* — извика Андерсън на Лао Гу. — *Куай куай куай!*

Тайландецът замахна към него, после отново заби ножа си в момичето на пружина. Тя изобщо не се дръпна. Плисна кръв. Андерсън измъкна изпод ризата си пружинников пистолет и го тикна в лицето на нападателя.

Той се опули, скочи от рикшата и си плю на петите. Андерсън се прицели в гърба му, но докато се чудеше дали да му пусне един диск в тила, или да го остави да избяга, той се мушна зад теглена от мегодонт каруца и му спести необходимостта да вземе решение.

Андерсън прибра пистолета под ризата си и погледна отпуснатото на седалката момиче.

Лежеше като счупена кукла, дрехите ѝ — нарязани и раздърпани, очите — затворени, дишането — плитко и ускорено. Когато притисна длан към зачервеното ѝ чело, тя трепна и клепачите ѝ изпърхаха. Кожата ѝ буквално гореше. Безжизнени черни очи се вдигнаха към него.

— Моля — прошепна тя.

Температурата ѝ беше ненормално висока. Момичето умираше пред очите му. Андерсън разтвори жакетчето ѝ в опит да я охлади поне малко. Но тя изгаряше, прегрята от бягството си и от лошия си генетичен дизайн. Не беше за вярване, че някой може да направи подобно нещо на живо същество, да го осакати по този начин.

— Лао Гу! Към вълнолома! — извика Андерсън. Лао Гу го стрелна с празен поглед. — *Шуи!* Вода! *Нам!* Океанът, по дяволите! — Махна към морските диги. — Бързо! *Куай, куай, куай!*

Лао Гу кимна отсечено. Изправи се на педалите и набра скорост, провираше колелото през гъстия трафик, крещеше да му направят път и ругаеше бавните пешеходци и тромавите впрегатни животни. Андерсън вееше на момичето с шапката си.

Когато най-сетне стигнаха до вълнолома, Андерсън метна момичето на пружина през рамото си и пое нагоре по неравните стъпала. Каменни дракони-пазители се редяха от двете страни на стълбището, дългите им змийски тела го водеха нагоре. Човешките им лица го гледаха безразлично. Пот капеше в очите му. Пружинката го пареше дори през дрехите.

Прехвърли върха на вълнолома. Червеното слънце го зашлеви

в лицето, грейналите очертания на потопения Тонбури изглеждаха черни. Слънцето пареше почти колкото прегрятото тяло, което носеше на рамо. Андерсън се запрепъва по стълбището от другата страна и метна момичето в морето. Солената вода обля и него.

Момичето потъна като камък. Андерсън пое дълбоко въздух и се хвърли след нея. „Глупак. Проклет глупак!“ Улови отпуснатата ѝ ръка и изтегли тялото ѝ от дълбините. Задържа лицето ѝ над водата и заби пети в дъното за опора. Кожата ѝ гореше. Чудо бе как водата около нея не възвираше. Черната ѝ коса се беше разстлала като мрежа по вълните. Момичето се полюшваше в хватката му. Лао Гу доцапа до тях и Андерсън му викна:

— Дръж! Хвани я.

Лао Гу се поколеба.

— Хвани я, по дяволите. *Жуа та.*

Лао Гу я подхвана неохотно под мишниците. Андерсън опипа шията ѝ за пулс. Беше ли се изпекъл вече мозъкът ѝ? Току-виж се оказало, че се опитва да съживи зеленчук.

Пулсът на пружинката пърхаше като сърчицето на пойна птичка, много по-бързо от нормалното за същество с нейните размери. Андерсън се наведе да чуе дишането ѝ.

Очите ѝ изведнъж се отвориха, тя започна да се мята и Лао Гу я пусна. Пружинката потъна моментално.

— Не! — Андерсън се гмурна и я хвана.

Тя пляскаше, кашляше, протягаше ръце към него. Той я издърпа на брега. Дрехите се бяха лепнали по тялото ѝ като водорасли, черната ѝ коса лъщеше като коприна. Тя вдигна тъмните си очи към него. Кожата ѝ студенееше благословено под пръстите му.

— Защо ми помогнахте?

Метановите улични лампи примигваха и превръщаха града в кипнал океан от зелени светлосенки. Беше се мръкнало и лампите съскаха да прогонят тъмнината. Високата влажност на въздуха лъщеше по калдъръма и бетона, по кожата на хората, скупчили се около свещите на нощните пазарища.

Момичето на пружина попита отново:

— Защо?

Андерсън сви рамене, доволен, че мракът скрива изражението му. Не знаеше какво да отговори, нито на нея, нито на себе си. Ако мъжът, който я беше нападнал, подадеше оплакване срещу *фаранг* и момиче на пружина, това щеше да породи куп въпроси и да насъска белоризците по петите му.

Което беше адски глупав риск, предвид компрометираното му прикритие. Лесно щяха да го идентифицират — Андерсън изпъкваше като бяла врана сред смуглото тайландско множество, а и случката с момичето беше станала недалеч от бара на сър Франсис. Проследяха ли го дотам, несъмнено щяха да възникнат и други неудобни въпроси.

Потисна параноята си. Държеше се също като Хок Сенг. Онзи негодник очевидно се беше надрусал с *яба*. Нямаше да отиде при белоризците. Щеше да се изниже нанякъде и да си ближе раните.

И въпреки това постъпката му беше глупава.

Когато момичето припадна в рикшата, Андерсън си помисли, че умира, и тази мисъл, откровено казано, му донесе облекчение. Надежда, че ще успее да заличи някак онзи миг, когато я беше познал и напук на цялата си професионална подготовка бе свързал съдбата си с нейната.

Сега кожата ѝ вече не гореше зачервена. И се беше увила с остатъците от разкъсаните си дрехи в опит да запази някакво приличие. Жалка картинка, като си помислиш, предвид статута ѝ на движима собственост.

— Защо? — попита тя за трети път.

Той отново вдигна рамене.

— Защото имаше нужда от помощ.

— Никой не помага на пружинки. — Гласът ѝ беше безизразен. — Вие сте глупак. — Отметна кичур влажна коса от лицето си. Движението беше сюрреалистично в своята разглобеност на съставни части, издайническото заекване на генетичния ѝ недъг. Гладката ѝ кожа сияеше в прорезите на блузата, загатвайки нежно формата на гърдите. Какво ли би било да я има? Кожата ѝ грееше, гладка и подканяща.

Тя го хвана, че я зяпа.

— Искате ли да ме използвате?

— Не. — Той отклони смутено поглед. — Не е необходимо.

— Няма да се противя — каза тя.

Покорството в гласа ѝ го изпълни с отвращение. В друг ден, по друго време, сигурно би я взел просто от любопитство. Без да се замисля. Но сега фактът, че тя очаква толкова малко от живота и хората, го изпълни с отвращение.

— Не, благодаря.

Тя кимна и отново погледна към влажната нощ и зеления светлик на уличните лампи. Трудно бе да се каже дали е благодарна, изненадана или напълно безразлична към решението му. Макар маската ѝ да се беше пропукала под натиска на дивия ужас и после от облекчението, че се е спасила, сега мислите ѝ бяха заключени грижливо.

— Да те закарам някъде?

Тя сви рамене.

— При Роли. Само той ще ме прибере.

— Но не той ти е бил първият, нали? Невинаги си била… — Андерсън не довърши. Нямаше любезна дума, която да използва като заместител, а не му се искаше да я нарича „играчка“ в лицето.

Тя го погледна, после отново насочи поглед към улицата. Газовите лампи изпъстряха града със зелени фосфорни локви и дълбоки каньони от мрак. Минаха под една лампа и Андерсън зърна за миг лицето ѝ, влажно и замислено, преди тъмнината отново да ги погълне.

— Не. Невинаги съм била такава. Не… Не точно такава. — Замълча, вглъбена в себе си. — Работех за „Мишимото“. Имах… — тя сви рамене — собственик. Собственик от компанията. Бях собственост. Ген… собственикът ми получи временно разрешително да ме доведе в кралството. Разрешителното беше за деветдесет дни. Такива разрешителни се даваха много рядко и се одобряваха от двореца като изключение от общото правило заради пакта за приятелство с Япония. Аз бях личната му секретарка, преводачка, офис мениджър и… компаньонка. — Сви отново рамене, едва доловимо. — Но да се върнеш в Япония е скъпо. Дирижабълният билет за такива като мен не е по-евтин от билета за хората като вас. Собственикът ми реши, че ще му е по-изгодно, ако остави секретарката си в Банкок. Когато приключи с работата си тук, той замина за Осака.

— Господи!

Тя вдигна рамене.

— Получих последната си заплата на котвената площадка и той замина. Качи се на дирижабъла и отлетя.

— И те взе Роли?

Момичето пак сви рамене.

— Никой тайландец не би взел Нов човек за секретар или преводач. В Япония го правят. Дори предпочитат Новите хора за такива неща. А и за всякаква работа, защото раждаемостта е много ниска и прочие. Тук… — Тя поклати глава. — Тук калорийните пазари се контролират от държавата. Всеки си пази ревниво ориза. А Роли… той е непукист. И… обича новостите.

Лъхна ги миризма на пържена риба, мазна и лепкава. Поредното нощно пазарче, пълно с хора, които вечеряха под светлината на свещи, всеки сгърбен над купичка със спагети, шишчета октопод и чинии с *паст*. Андерсън овладя импулса си да вдигне гюрука на рикшата и да дръпне перденцето, за да скрие спътничката си. Дълбоки тигани грееха нажежени, обгърнати от

пламъци с издайническите зелени оттенъци на одобрен от министерството на околната среда метан. Потта по тъмната кожа на хората едва се виждаше на мътния светлик. Чешърки се мотаеха в краката им, нащрек за някоя огризка, хвърлена по милост, или за мръвка, която да отмъкнат изпод носа на вечерящите.

Чешърка се преля кървавочервена през мрака и Лао Гу свърна рязко, за да я избегне, и изпсува тихо. Емико се засмя звънко и изненадано някак и плесна доволно с ръце. Лао Гу я изгледа кръвнишки през рамо.

— Обичаш ли чешърки? — попита я Андерсън.

Емико го погледна изненадано.

— А вие не ги ли обичате?

— У дома ги избиваме масово — отвърна той. — Греамитите дори предлагат сини банкноти за кожите им. Това май е единственото им начинание, което одобрявам.

— Ммм, да. — Емико навъси замислено чело. — Може би са твърде подобрени за този свят. Птичките нямат почти никакъв шанс заради тях. — Усмихна се. — Като си помисля какво ли би станало, ако бяха създали най-напред Новите хора.

Пакостлива искра ли виждаше в очите ѝ? Или меланхолия?

— Защо, какво би станало според теб? — попита Андерсън.

Емико гледаше котките, които се мотаеха в краката на вечерящите хора.

— Генехакерите научиха твърде много от чешърките.

Не каза нищо повече, но Андерсън се досещаше за какво мисли. Ако генехакерите бяха създали нейния вид, преди да се поучат от горчивия си опит с генетично изменените котки, Емико и другите като нея нямаше да са стерилни. Нямаше да носят маркера на насечените движения, които ги отличаваха от нормалните хора. Самата тя можеше да бъде снабдена с подобрените характеристики на военните пружинки, които действаха понастоящем във Виетнам — да бъде смъртоносна и безстрашна. Ако не бяха чешърките, Емико и другите като нея биха имали шанса да заменят човешкия род със своята подобрена версия. Вместо това Новите хора бяха генетическа задънена улица. Обречени бяха на един-единствен жизнен цикъл точно като СояПРО и генномодифицираната пшеница.

Още една сенчеста котка пресече на бегом платното — трептеше и се смесваше с мрака. Високотехнологичен поклон пред Луис Карол, няколко пътувания по въздух и вода, и ето че цели животински видове бяха изчезнали от лицето на планетата, неспособни да устоят на невидимата заплаха.

— Щяхме да осъзнаем грешката си — изтъкна Андерсън.

— Да. Несъмнено. Но може би не навреме. — Емико смени темата и кимна към купола на един храм, който се издигаше тъмен на звездния фон. — Много е красив, нали? Харесвате ли местните храмове?

Андерсън се запита дали е сменила темата, за да избегне по-нататъшния спор, или защото се страхува, че той ще обори с аргументи фантазията ѝ. Загледа се в очертанията на храма.

— Много по-красив е от храмовете, които греамитите строят в моята страна.

— Греамитите. — Емико се намръщи. — Така са се втренчили в своите ниши и природата. И в Ноевия ковчег, макар потопът вече да е факт.

Андерсън се замисли за Хаг, потен и гневен заради напастта на белите бръмбари.

— Ако можеха, щяха да ни забранят да напускаме родните си континенти.

— Което би било невъзможно според мен. Хората обичат да се разширяват. Да запълват нови ниши.

Златният филигран на храма лъщеше матово под лунната светлина. Светът наистина се смаляваше отново. Няколко пътувания по въздух и вода и ето че Андерсън се возеше в рикша по тъмни улички на другия край на планетата. Невероятно. По времето на дядо му било невъзможно да се придвижиш дори от предградие на старите метрополиси до центъра на града. От баба си и дядо си беше чувал истории как хората организирали експедиции, за да проучат изоставени предградия, да се ровят за нещо полезно и използваемо сред отломките на големи жилищни комплекси, обезлюдени по време на петролното Свиване. Разстояние от десетина мили било истинско пътешествие за тях, а вижте го него…

Недалеч пред тях изникнаха бели униформи.

Емико пребледня и се притисна към него.

— Прегърнете ме.

Андерсън се опита да я отблъсне, но тя се вкопчи в ръката му. Белоризците бяха спрели и ги наблюдаваха. Пружинката се притисна в него още по-силно. Андерсън с мъка потисна импулса си да я избълска от рикшата и да избяга. Точно сега не му трябваха излишни усложнения.

Тя прошепна:

— В нарушение на карантинния закон съм, като японската генехакерска гъгрица. Ако ме видят да се движа, ще разберат. И ще ме убият. — Сгуши се в него. — Съжалявам. Моля ви.

Победен от внезапен прилив на съчувствие, той я прегърна, дари ѝ слабата защита, която калорийник като него можеше да

осигури на нелегален японски боклук като нея. Мъжете от министерството им извикаха нещо и се разсмяха. Андерсън се усмихна и им кимна, макар да беше настръхнал от ужас. Белоризците ги гледаха. Единият се усмихна и каза нещо на другия, който въртеше лениво провисналата на каишка от китката му палка. Емико трепереше безпомощно, усмивката ѝ беше изкуствена, беше маска, Андерсън я притисна по-близо до себе си.

„Моля ви, не си просете подкуп. Поне този път. Моля.“

Рикшата подмина белоризците без проблеми.

Зад тях те се разсмяха на нещо, може би на *фаранга* и момичето, които се натискаха на седалката, може би на нещо друго — нямаше значение, важното бе, че белите им униформи се стопиха в мрака. Андерсън и Емико отново бяха в безопасност.

Тя се дръпна разтреперана и прошепна:

— Благодаря ви. Изобщо не трябваше да излизам. Постъпих глупаво. — Приглади косата си назад и погледна през рамо. Мъжете от министерството вече бяха далече зад тях. Сви юмруци и измърмори: — Глупаво момиче. Не си чешърка, която изчезва при нужда. — Поклати ядосано глава, сякаш да подчертае урока, който сама си беше дала. — Глупачка. Глупачка. Глупачка.

Андерсън я гледаше омагьосан. Емико беше създадена за друг свят, различен свят, а не за това брутално и знойно място. Градът рано или късно щеше да я изяде. Това беше очевидно.

Тя усети погледа му и му се усмихна неустоимо.

— Е, нищо не е вечно, нали?

— Да — отвърна Андерсън със свито гърло.

Гледаха се в очите. Блузката ѝ се беше разтворила отново, разкриваше линията на шията ѝ, вдлъбнатината между гърдите. Емико не посегна да се прикрие, само го гледаше сериозно, тържествено. Нарочно ли го правеше? Искаше да го насърчи ли? Или съблазънта ѝ беше в природата? Може би го правеше несъзнателно. Безусловен инстинкт, вграден в ДНК-то ѝ като непогрешимия ловен инстинкт на чешърките, срещу който птиците нямаха шанс. Андерсън се наведе към нея разколебан.

Емико не се дръпна, напротив, приближи се. Устните ѝ бяха меки. Андерсън плъзна ръка по бедрото ѝ, разтвори блузката и бръкна вътре. Тя ахна и се притисна към ръката му, устните ѝ се отвориха за него. Искаше ли го? Или просто се подчиняваше безропотно? Способна ли беше изобщо да откаже? Гърдите ѝ се притискаха в шепата му. Ръцете ѝ се плъзнаха надолу по тялото му. Андерсън усети, че се е разтреперил. Трепереше като шестнайсетгодишно момче, направо се тресеше. Дали пък генетиците не я бяха снабдили с феромони? Тялото ѝ му

действаше опиняващо, като наркотик.

Забравил за улицата, за Лао Гу, за всичко, той я дръпна към себе си и плъзна жадно ръка по съвършената плът на гърдите ѝ.

Сърцето на пружинниковото момиче запърха като пойна птичка в шепата му.

11.

Джайде изпитваше известно уважение към китайците от Чаожоу. Техните фабрики бяха големи и добре управлявани. Заселили се бяха в кралството преди поколения и бяха верни до гроб на нейно величество Невръстната кралица. И нямаха нищо общо е жалките китайски бежанци, които бяха пристигнали на тумби от Малая и бяха залели страната му с надеждата да получат помощ, след като бяха настроили срещу себе си малайците. Ако бяха поне наполовина умни колкото сънародниците си от Чаожоу, малайските китайци щяха да приемат исляма още пред поколения и да се вплетат в тъканта на малайското общество.

Вместо това китайците от Малака, Пенанг и Западния бряг се бяха държали арогантно настрана, живели бяха със заблудата, че надигащият се фундаментализъм ще ги подмине. И сега идваха да просят милост в кралството, с надеждата, че чаожойските им братовчеди ще ги измъкнат от незавидното положение, в което бяха проявили глупостта да изпаднат.

За разлика от глупавите малайски китайци, чаожойците бяха умни хора, съобразителни. Те бяха на практика тайландци. Говореха на тайландски. Кръщаваха децата си с тайландски имена. Може и да имаха китайски корени нейде в далечното си минало, но във всичко друго бяха тайландци. И бяха верни на короната. А това, размишляваше Джайде, беше повече, отколкото можеше да се каже за някои представители на собствената му нация, и със сигурност повече, отколкото можеше да се каже за Аккарат и другите от неговата порода в търговското министерство.

Затова Джайде изпитваше известно съчувствие, като гледаше чаожойския бизнесмен с дълга бяла риза, свободни памучни панталони и леки сандали, който крачеше напред-назад пред него в цеха на фабриката си и се оплакваше, че затварят предприятието само защото бил превишил въглищната си квота, при положение че бил платил на всеки белоризец, прекрачил някога прага му, и че Джайде нямал право — *никакво право* — да затваря цялата му фабрика.

Джайде продължи да му съчувства дори когато мъжът го нарече костенурско яйце — което определено беше неприятно, предвид, че на китайски да те нарекат „костенурско яйце“ беше тежка обида. И въпреки това Джайде беше склонен да си затвори очите за емоционалния изблик на бизнесмена. Китайците по природа бяха темпераментни. Горещяха се за неща, с които един

тайландец никога не би се посрамил.

Като цяло Джайде съчувстваше на човека.

Не можеше обаче да изпита съчувствие към човек, който постоянно го ръчка с пръст в гърдите и го псува, затова в момента седеше върху гърдите на въпросния човек — притиснал с черната си палка гръкляна му — и му обясняваше подробно какво уважение се дължи на един белоризец.

— Изглежда, ме бъркаш с поредния чиновник от министерството — отбеляза Джайде.

Мъжът изгъргори нещо и понечи да се освободи, но палката на гърлото му пречеше. Джайде го наблюдаваше внимателно.

— Ти несъмнено разбираш, че имаме въглищни квоти, защото градът ни на практика се намира под океанското ниво. И че си надвишил своята преди месеци.

— Гхрагхр.

Джайде обмисли отговора му и поклати тъжно глава.

— Не. Боя се, че това не може да продължи. Крал Рама XII го постанови с декрет, потвърден по-късно и от нейно величество Невръстната кралица, че никога няма да изоставим Крунг Теп и да го отстъпим даром на алчния океан. Ние няма да избягаме от Града на свещените създания, както страхливците от Аютая избягали пред настъпващите бирмански войски. Океанът не е вражеска армия. Отстъпим ли пред него, никога няма да си върнем загубеното. — Изгледа съсредоточено потящия се китаец. — Затова всички трябва да дадем своя дял в борбата. Трябва да се съпротивляваме с общи усилия, също като селяните от Банг Раджан, за да не плъзне нашественикът по нашите улици, не си ли съгласен?

— Гггхгхгххгхххх…

— Браво — Джайде се усмихна одобрително. — Радвам се, че отбелязваме напредък.

Някой се изкашля.

Джайде вдигна поглед, преглътна раздразнението си и каза:

— Да?

Новобранец в лъскава бяла униформа стоеше мирно малко встрани и чакаше.

— *Кун* Джайде. — Сведе глава към събраните си длани и остана така. — Много съжалявам за прекъсването.

— Да?

— *Чао кун* генерал Прача ви вика.

— Зает съм — каза Джайде. — Нашето приятелче тук, изглежда, най-после е склонно да разговаря спокойно и възпитано. — Усмихна се любезно на полузадушения бизнесмен.

Момчето каза:

— Пратиха ме да ви кажа… Казаха ми да… да…

— Слушам.

— Да ви кажа да замъкнете — много се извинявам — „жадния си за слава задник“ — моля да ме извините — в министерството. Незабавно. — Младежът примижа, засрамен от изречените думи. — И ако нямате велосипед, да ви дам моя.

— А. Ясно. Добре. — Джайде се надигна и кимна на Каня. — Лейтенант? Бъди така добра и се разбери с нашето приятелче, става ли?

Каня го гледаше озадачено.

— Проблем ли има?

— Изглежда, Прача най-сетне е събрал смелост да ми се развика.

— Да дойда ли с теб? — Каня хвърли поглед към бизнесмена. — Този гущер може да почака още един ден.

Джайде се усмихна, трогнат от загрижеността ѝ.

— Не се притеснявай. Довърши тук. Като се върнеш в министерството, ще те уведомя дали са ни заточили на юг да охраняваме бежански лагери до пенсия.

Тръгна към изхода с младежа, а бизнесменът отново събра кураж:

— Ще ти взема главата за това, *хеея*!

Звукът от удара на палката на Каня и изненаданият крясък на китаеца бяха последното, което Джайде чу на излизане от цеха.

Навън слънцето напичаше жарко. Джайде вече се бе изпотил от усилието да набие здрав разум в главата на бизнесмена и сега, на слънце, жегата му дойде в повече. Застана под сянката на една кокосова палма и зачака пратеникът да докара велосипеда си.

Младежът погледна с тревога потното му лице.

— Не искате ли да си починете малко?

Джайде се разсмя.

— Не се тревожи за мен, просто остарявам. Онзи *хеея* ми създаде неприятности, а и не съм боец като едно време. Дойдат ли мусоните, няма да се потя толкова.

— Спечелили сте много двубои.

— Вярно е. — Джайде се ухили. — И тренирах в по-горещо време от това.

— Лейтенантката ви би могла да поеме тази част от работата — каза момчето. — Не е нужно да се преуморявате.

Джайде изтри челото си и поклати глава.

— Да бе, и какво ще си помислят хората ми? Че мързелувам.

Момчето ахна.

— Никой не би помислил такова нещо за вас. Никога!

— Като станеш капитан, ще разбереш какво имам предвид. —

Джайде се усмихна снизходително. — Хората, които командваш, са ти верни само ако ги предвождаш в първата редица. Никога не бих пилял силите им да ми въртят манивелен вентилатор или да ми веят с палмово листо като онези *хеея* в търговското. Аз може да съм начело, но иначе всички сме братя. Обещай ми, че ще правиш същото, когато станеш капитан.

Очите на момчето блеснаха и то се поклони отново.

— Да, *кун*. Няма да забравя. Благодаря ви!

— Само така. — Джайде преметна крак през рамката на колелото. — Когато приключи тук, лейтенант Каня ще те метне до министерството с нашия тандем.

Вля се в движението. През горещия сезон, преди да дойдат дъждовете, само лудите излизаха по това време на деня, но тук-там, под навеси и покрити арки, на сянка се криеха пазарчета, пълни със зеленчуци, хранителни продукти и дрехи.

На Танон На Фралан Джайде пусна кормилото, колкото да се поклони пътьом на Градската колона и да прошепне молитва за дълговечността ѝ. Именно тук, в прилежащия ѝ храм, в духовното сърце на Банкок, крал Рама XII беше обявил, че няма да предадат града си на надигащото се море. Сега монотонните напеви на монасите, които се молеха ежедневно за оцеляването на Банкок, стигаха приглушени до улицата и изпълваха Джайде с покой. Той вдигна три пъти ръце към челото си — един от десетките други велосипедисти, които правеха същото.

След петнайсетина минути пред погледа му се появи министерството на околната среда — комплекс сгради с облицовка от червени плочи и стръмни покриви, надничащи през бамбукови гъсталаци, тикови и дъждовни дървета. Високи бели стени с изображения на митичните създания Гаруда и Сингха охраняваха територията на министерството, белязани от стари влажни петна и обрасли в основата си с мъх и папрати.

Джайде беше виждал комплекса от въздуха — беше един от малцината, качвали се на дирижабъл за полет над града по времето, когато Чаянучит все още беше министър, а властта на белоризците беше абсолютна, когато чумите, върлуващи по целия свят, унищожаваха реколтата с такива невиждани темпове, че никой не знаеше дали човечеството изобщо ще оцелее.

Чаянучит помнеше първата поява на чумите. Малцина можеха да се похвалят с това. А Джайде беше извадил невиждания късмет да започне кариерата си в министерството като куриер в кабинета на този велик мъж.

Чаянучит разбираше какво е заложено на карта и какво трябва да се направи. Когато трябваше да се затворят граници, да се изолират министерства, а Фукет и Чианг Май да бъдат сринати

със земята, той не се поколеба. Когато на запад плъзнаха джунгли, той ги гореше със скоростта, с която настъпваха, а когато се издигна във въздуха с дирижабъла на негово величество краля, Джайде бе благословен да го придружи!

По онова време вече само разчистваха, „АгриГен“, „ПурКал“ и другите като тях транспортираха по море резистентните си на зарази семена и ги предлагаха на кралството на безбожни цени, а милеещи за родината си генехакери вече се опитваха да разбият кодовете на продуктите, създадени от калорийните компании, с надеждата да нахранят кралството, докато бирманци, виетнамци и кхмери умираха от глад. „АгриГен“ и подобните им заплашваха да наложат ембарго заради нарушения на международните закони за интелектуална собственост, но Тайландското кралство успяваше да оцелее. Напук на всичко. Много други държави попаднаха под ботуша на калорийните компании, но кралството отстоя независимостта си.

„Ембарго! — беше се изсмял Чаянучит. — Та ние тъкмо ембарго искаме! Притрябвали са ни техните боклуци.“

И така бяха издигнати стените — нови стени в допълнение към онези, които петролният колапс вече беше издигнал, и другите, издигнати срещу гражданската война и гладуващите бежанци — още една бариера, която да варди кралството от безобразията на външния свят.

Новобранецът Джайде бе изумен от трескавата дейност, която кипеше в министерството на околната среда. Белоризци тичаха от кабинетите на улицата и обратно в стремежа си да държат под контрол стотиците опасности. Министерството беше като кошер с разлютени пчели — в нито една друга държавна институция чувството за неотложност не беше толкова силно. Чумите не чакаха никого. Една-единствена генехакерска гъгрица, открита в отдалечен район на страната, вдигаше по тревога отрядите и те веднага се качваха на пружинникови влакове и потегляха към епицентъра на заразата.

Компетенциите на министерството се разширяваха непрекъснато. Чумите бяха последната атака, заплашваща оцеляването на кралството: преди тях дойдоха проблемите с покачващото се морско равнище и необходимостта от изграждането на диги и вълноломи. А после и пропуските при сключването на енергийни договори и търговията със замърсителни квоти и климатични нарушения. Тогава белоризците поеха лицензите за производството на метан. После дойде ред и на рибата — министерството бе натоварено със задачата да следи и ограничава натрупването на токсини в рибните популации, този последен бастион на калорийна

подкрепа за кралството (добре, че *фарангските* калорийни компании мислеха като сухоземни и почти не бяха пипнали рибните запаси). После в компетенциите на министерството бяха включени здравеопазването и контролирането на бактериалните и вирусните инфекции — H7V9; сибискоза 111 тип l, c и d; растежът *фа'ган*; мидите на горчивата вода и техните вирусни мутации, които толкова лесно прескачаха от океана към сушата; мехурчестата ръжда… Задълженията на министерството нямаха край. — Джайде видя някаква жена, която продаваше банани. Не се сдържа, скочи от колелото ѝ си купи един. Бананите бяха от новия вариетал, дело на отдела за бързо прототипиране към министерството. Бързорастящи и резистентни към червейчетата *макмак,* които снасяха миниатюрните си черни яйца в цветовете и ги съсипваха, преди да са вързали плод. Джайде обели банана и го изяде на три хапки, после подкара отново колелото с мисълта за обяда, който щеше да пропусне поради липса на време. Изхвърли обелката от банана в корените на едно дъждовно дърво.

Животът по правило произвежда отпадъци. Живеенето произвежда разходи, опасности и проблеми с управлението на отпадъците — и постепенно министерството се беше озовало в центъра на живота, със задачата да договаря, насочва и санкционира отпадъците, произведени от средностатистическия човек, както и да разследва нарушенията на алчните и късогледите, онези, които се стремяха към бързи печалби, рискувайки живота на всички останали.

Емблема на министерството беше окото на костенурка — заради острия поглед на тези животни и като символ на убеждението, че онова, което ни се дава евтино или бързо, винаги идва със скрита цена. И ако другите ги наричаха министерство на костенурките, и ако разни чаожойски китайци обиждаха белоризците на костенурски яйца, така да е. Ако *фарангите* се подиграваха на костенурката заради бавния ѝ ход, така да е. Министерството на околната среда беше опазило кралството от страшни беди и Джайде искрено се гордееше с победите му.

И въпреки това, когато слезе от колелото пред портите на министерството, Джайде видя мъж, който го изгледа злобно, и жена, която му обърна гръб. Дори пред прага на самото министерство — именно там — хората, които се опитваше да защити, му обръщаха гръб. Намръщи се и избута колелото покрай охраната.

Комплексът все още жужеше като кошер, но разликата с времето на неговата младост беше голяма. Стените тъмнееха от плесен, парчета от облицовката се бяха напукали под тежестта на лианите. Старо дърво бо се беше подпряло на една стена и

гниеше отвътре като символ на техните провали. Стоеше така вече от десетина години, стоеше и гниеше. Останало бе незабелязано, едно от многото умрели междувременно неща. Някакво усещане за развала и запуснатост се усещаше в комплекса, сякаш джунглата се опитваше да си върне онова, което с мъка ѝ е било отнето. Ако някой не разчистеше лианите от алеите, скоро цялото министерство щеше да изчезне в зеленото им море. В едно друго време, когато министерството беше герой в очите на хората, нещата бяха различни. Тогава хората падаха на колене пред служителите на министерството и удряха три пъти чело в земята като пред монаси, а белите униформи вдъхваха почит и възхищение. А сега цивилните се стряскаха, щом видеха Джайде. Стряскаха се и бързаха да му обърнат гръб.

Ти си лошо дете, побойник, мислеше си горчиво Джайде. Побойник и нищо повече, който крачи сред стадо биволи и се опитва да ги насочва с добро, ала твърде често открива, че е прибегнал до бича на страха. И цялото министерство беше такова — или поне онези негови служители, които все още разбираха дълга си, които държаха очите си отворени за опасностите и които още вярваха в яркобялата линия на защита, която трябваше да бъде удържана на всяка цена.

„Аз съм побойник.“

Въздъхна и остави колелото пред административната сграда, която отчаяно се нуждаеше от варосване, но пари в отънелия бюджет на министерството така и не се намираха. Погледна я. Запита се дали министерството е стигнало до тази криза заради прекомерната си амбиция, или заради феноменалния си успех. Хората вече не се страхуваха от външния свят. Бюджетът на министерството намаляваше всяка година, а този на търговското министерство се увеличаваше.

Джайде седна пред кабинета на генерала. Служители в бели униформи минаваха покрай него и се правеха, че не го виждат. Фактът, че чака пред кабинета на Прача, би трябвало да го изпълни с доволство. Рядко го викаха при началството. Явно този път беше направил нещо както трябва. Млад мъж се приближи колебливо към него и се поклони.

— *Кун* Джайде?

Джайде кимна и младежът се усмихна широко. Косата му беше подстригана много късо, веждите му едва се, забелязваха. Явно наскоро беше излязъл от манастира.

— *Кун*, надявах се, че сте вие.

Младежът се поколеба, после му подаде малка картичка. Нарисувана беше в стария стил Сукотай и изобразяваше млад

мъж в разгара на двубой, с окървавено лице, който притиска противника си на ринга. Чертите на мъжа бяха стилизирани, но Джайде неволно се усмихна.

— Откъде си взел това, момко?

— Гледах двубоя, *кун*. В нашето село. Бях ей толкав… — младежът вдигна ръка на височината на кръста си, — а може и по-малък да съм бил. — Засмя се смутено. — Заради вас реших да стана боец. Когато Дитакар ви повали, реших, че това е краят, кръвта ви беше навсякъде. Не вярвах, че ще го победите, защото той беше много по-едър. Мускулите му… — Гласът на момчето пресекна.

— Спомням си, да. Беше хубав двубой.

Младежът се ухили.

— Да, *кун*. Страхотен двубой беше. Тогава реших, че и аз искам да стана боец.

— А виж се сега.

Момчето прокара длан по едва наболата си коса.

— А. Да. Двубоите се оказаха по-трудни, отколкото си мислех… Но… Ще я подпишете ли? Картичката. Моля ви. Ще я дам на татко. Той винаги говори с възхищение за вашите двубои.

Джайде се усмихна и подписа картичката.

— Дитакар не беше най-умният противник, с когото съм се бил, но беше силен. Де всичките ми битки да бяха с толкова ясни правила.

— Капитан Джайде — прекъсна ги строг глас. — Ако си приключил с феновете…

Младежът се поклони и избяга. Джайде се загледа след него и си помисли, че в крайна сметка може би не всички младежи са изгубени за каузата. Може би… Обърна се към генерала.

— Още е съвсем млад.

Прача го изгледа строго. Джайде се ухили.

— А и не съм виновен, че бях толкова добър на ринга. По онова време министерството ми беше спонсор. И мисля, че спечелихте доста пари и новобранци благодарение на мен, *кун* генерал, сър.

— Не ме генералосвай, ако обичаш. Познаваме се твърде отдавна, за да ми пробутваш официалности. Влизай.

— Да, сър.

Прача направи физиономия и му махна към отворената врата на кабинета си.

— Влизай!

Джайде влезе. Прача затвори вратата и седна зад голямото си махагоново бюро. Манивелен вентилатор на тавана раздвижваше уморено въздуха. Стаята беше голяма, с капаци на прозорците,

които бяха отворени наполовина, за да пропускат въздух и светлина, но не и преките слънчеви лъчи. Гледаха към запуснатия двор на министерството. По стените бяха накачени много картини и фотографии, включително снимка на випуска на Прача от церемонията по завършването на кадетската школа към министерството, до нея се мъдреше снимка на Чаянучит — човека, създал министерството в съвременния му вид. Имаше снимка и на нейно величество Невръстната кралица, миниатюрна и ужасяващо уязвима в големия си трон, а в един ъгъл имаше малък олтар на Буда, Фра Пиканет и Сюб Накасатиен. Тамян и невени красяха олтара.

Джайде се поклони към олтара, после седна на един ратанов стол срещу Прача.

— Откъде намери тази снимка на випуска?

— Какво? — Прача погледна назад. — А, това ли? Млади бяхме тогава, нали? Намерих я сред нещата на майка ми. Пазила я, представи си, в един шкаф. Кой да предположи, че старата дама е толкова сантиментална.

— Хубава е снимката.

— Превишил си правата си на котвените площадки.

Джайде откъсна поглед от снимката и насочи вниманието си към Прача. Шепници бяха разхвърляни по бюрото му и шумоляха под повея на вентилатора: „Тай Рат“, „Ком Чад Люек“, „Фучаткан Раи Уан“. Повечето със снимката на Джайде отпред.

— Вестниците не мислят така.

Прача се намръщи, събра вестниците и ги изхвърли в кошчето за компостиране.

— Вестниците обичат героите. Героите продават. Не вярвай на тези хора, които те наричат тигър, защото се бориш срещу *фарангите*. *Фарангите* са ключът към нашето бъдеще.

Джайде кимна към портрета на Чаянучит, неговия ментор, който висеше на стената под образа на кралицата.

— Не съм сигурен, че той би се съгласил.

— Времената се променят, приятелю. Има хора, които ти искат главата.

— И ти ще им я дадеш?

Прача въздъхна.

— Джайде, познаваме се твърде отдавна, за да ми пробутваш тези глупости. Знам, че си боец. Знам, че кръвта ти е гореща. — Вдигна ръка, когато Джайде понечи да възрази. — Да, знам, сърцето ти е добро, точно както гласи името ти, и все пак си *джай рон*. И капчица *джай йен* няма в теб. Ти обичаш конфликтите. — Стисна устни. — Затова знам, че ако се опитам да ти стегна юздите, ще се възпротивиш. Ако те накажа — също.

— Тогава ме остави да си гледам работата. Министерството има полза от дивак като мен.

— Разсърдил си много хора с действията си. И не само глупави *фаранги* при това. В наше време не само *фаранги* прекарват товари по въздуха. Интересите ни стигат все по-далеч. *Тайландските* интереси.

Джайде плъзна поглед по бюрото на генерала.

— Не знаех, че министерството на околната среда инспектира товари по чужда поръчка.

— Виж, опитвам се да поговорим като разумни хора. Имам куп тигри на главата си — мехурчестата ръжда, гъгрицата, въглищната война, шпиони на търговското, жълти карти, квоти за парниковия ефект, епидемични огнища на *фа'ган*… А сега ти ми стоварваш още един.

Джайде вдигна поглед към него.

— Кой?

— Какво кой?

— Кой се е ядосал толкова, че да си подмокриш гащите заради него? Да ме викаш и да ме молиш да си затворя очите? Някой от търговското, нали? Някой от търговското министерство те е хванал за топките.

Прача замълча. След миг каза:

— Не знам кой е. Моли се и ти да не разбереш. Срещу призраци не можеш да се бориш. — Плъзна една картичка по плота към Джайде. — Това дойде днес, пъхнато под вратата ми. — Гледаше Джайде право в очите, втренчено, немигащо. — Тук, в собствения ми кабинет. На територията на министерството, разбираш ли? Някой е внедрил шпионите си в самото ни сърце.

Джайде обърна картичката.

Ниуат и Сурат бяха добри момчета. На четири и на шест. Малки мъжленца. Бойци. Неотдавна Ниуат се беше прибрал у дома с разкървавен нос и блеснали очи. Каза на Джайде, че се е бил честно и е загубил позорно, но че щял да тренира и следващия път да вземе здравето на онзи *хеея*.

Чая много се сърдеше. Обвиняваше Джайде, че им пълни главиците с абсурдни идеи. Сурат ходеше по петите на брат си, окуражаваше го и му повтаряше, че никой не може да го победи. Че е тигър. Че е най-добрият. Че ще властва над Крунг Теп и всички ще се гордеят с него. Сурат пък му бил личният треньор и му обяснявал как следващия път трябвало да удря по-силно. Ниуат не се страхуваше от битките. Не се страхуваше от нищо. Беше на четири години.

Точно в такива моменти Джайде го болеше сърцето. Навремето, когато участваше в двубои по *муай тай*, обикновено не се страхуваше. Само веднъж беше изпитал истински страх на ринга. По-късно обаче, след като започна работа, често бе ужасен до смърт. Страхът беше част от него. Страхът беше част от министерството. Какво друго, ако не страхът, можеше да затваря граници, да опожарява градове, да мине под ножа петдесет хиляди пилета и да зарови труповете им под чиста пръст и дебел слой луга? Когато ги удари тонбурийският вирус, той и хората му носеха безполезни маски от тънка оризова хартия, докато ринеха с лопати птичите трупчета в масови гробове, а страхът кръжеше около тях като *фиш*. Как беше възможно вирусът да се придвижи на такова голямо разстояние толкова бързо? Ще се разпространи ли още? Скоростта му на разпространение ще продължи ли да нараства? Това ли е вирусът, който ще ги довърши? Заедно с хората си Джайде прекара трийсет дни под карантина, трийсет дни, в които очакваха смъртта, а страхът им правеше компания. Джайде работеше в министерство, което не можеше да даде отпор на всички заплахи, пред които се изправяше; Джайде се страхуваше непрекъснато.

Не от битките се страхуваше той; нито от смъртта; страхуваше се от чакането и несигурността. И сърцето го болеше, че Ниуат не знае нищо за ужаса на чакането, няма представа, че този ужас ги дебне отвсякъде. Толкова много неща можеха да се преборят единствено чрез чакане. Джайде беше човек на действието. Човек, който излиза на ринга и се бие. Носеше късметлийските си амулети, благословени лично от Аян Нопадон в Белия храм, и продължаваше напред. Въоръжен само с черната си палка, той беше потушил без чужда помощ бунтовете в Качанабури — тръгна решително към тълпата и тя се пръсна пред него.

И все пак единствените важни битки бяха онези, които изискваха чакане — когато майка му и баща му се разболяха от сибискоза и кашлицата раздра дробовете им на каша; докато неговата сестра и сестрата на Чая гледаха как ръцете им се подуват и напукват от гигантските брадавици на растежа *фа'ган*, преди министерството да открадне от китайците генетичната карта и да произведе лекарство, което решаваше проблема поне частично. Всеки ден се молеха на Буда, упражняваха се в *антипривързаност* и се надяваха сестрите им да се преродят на по-добро място, някъде, където пръстите им няма да се превърнат в деформирани парчета месо, а ставите им да станат на камък. Молеха се. И чакаха.

Болеше го сърцето, че Ниуат не знае що е страх, а Сурат му е

треньор и учител. Болеше го сърцето, че самият той не намира сили да се намеси, мразеше се за тази си неспособност. Защо трябваше да разрушава детските илюзии за непобедимост? Защо да го прави *той*? Не искаше да поеме тази роля, не искаше.

Вместо това се боричкаше охотно с децата си и ревеше: „Аааа, вие сте синове на тигър! Много сте свирепи! Не мога да ви надвия!“ А те се смееха, мятаха се отново отгоре му и той ги оставяше да победят, показваше им разни номерца, които беше научил след края на спортната си кариера, номера, които трябваше да знае всеки уличен боец, там, на улицата, където битките не са ритуални и където дори шампионите имат какво да научат. Учеше ги как да се бият, защото само от това разбираше. Колкото до другото — онова с чакането, — за него и без това не би могъл да ги подготви.

Тези мисли се стълпиха в главата му, когато обърна картичката на Прача, а сърцето му се сгъна навътре като камък, който се свива под гигантски външен натиск, сякаш центърът на съществото му потъваше шеметно в дълбок кладенец, повличаше вътрешностите му след себе си, а него оставяше празен, кух.

Чая.

Свита до някаква стена, с превръзка на очите, ръцете — зад гърба, глезените — вързани. На стената — надраскано с кафяви букви, навярно засъхнала кръв — пишеше: „С поздрав до министерството на околната среда“. На едната буза на Чая тъмнееше синина. Беше със същата пола *фа син*, която носеше сутринта, когато му направи *гаенг кию уан* за закуска и го изпрати през смях.

Джайде се взираше изтръпнал в снимката.

Синовете му може да бяха бойци, но за тази война не знаеха нищо. Самият той не познаваше правилата на тази битка. Безлик враг, който се пресяга да го докосне по гърлото, който плъзва демонските си нокти по лицето му и шепне: „Мога да те нараня“, без нито за миг да покаже лицето си, без да излезе на светло като негов противник.

Джайде понечи да попита, но гласът му не му се подчини. След няколко опита успя да изграчи:

— Жива ли е?

Прача въздъхна.

— Не знаем.

— Кой го е направил?

— Не знам.

— Трябва да знаеш!

— Ако знаехме, вече щяхме да сме я спасили! — Прача потърка гневно лицето си, после се втренчи в Джайде. —

Получихме толкова много оплаквания от теб, от толкова различни източници, че можем само да гадаем кой е отговорен за това! Може да е всеки.

Нов ужас връхлетя Джайде.

— А синовете ми? — Скочи на крака. — Трябва да…

— Седни! — Прача се пресегна през бюрото и го сграбчи. — Пратих хора в училището им. От твоите хора. Които са верни лично на теб. Единствените, на които можехме да поверим такава задача. Децата са добре. В момента ги водят насам. Искам от теб да се успокоиш и да обмислиш хладнокръвно ситуацията. Важно е да не се вдига шум. Важно е да не подплашим никого. Искаме Чая да се върне при нас жива и здрава. Раздухаме ли нещата, току-виж някой изгубил самообладание и тогава ще ни я върнат на кървави парчета.

Джайде гледаше втренчено снимката. После стана и започна да крачи напред-назад.

— Трябва да е търговското. — Върна се в ума си към нощта на котвените площадки и мъжа, който ги наблюдаваше отдалеч, него и белоризците му. Наблюдаваше ги спокойно, небрежно почти. Презрително. А после изплю струйка сок от бетел, червена като кръв, и потъна в мрака. — Трябва да е търговското.

— Може да са били *фаранги* или Торният лорд — той отдавна ти има зъб, още откакто отказваше да участваш в уговорени мачове. А може да е някой от другите кръстници, някой *жао пор*, който е загубил пари от контрабанда, която ти си пресякъл.

— Никой от тях не би паднал толкова ниско. Трябва да е било търговското. Има един тип…

— Стига! — Прача удари с длан по бюрото. — Всеки би паднал толкова ниско, при това без да се замисли! За нула време си създаде куп врагове. Дори от двореца ми се оплакаха. Може да е всеки.

— Мен ли виниш?

Прача въздъхна.

— Няма смисъл да търсим вина. Стореното — сторено. Ти си създаде врагове, защото аз ти позволих. — Опря чело на ръцете си. — Трябва да се извиниш публично. Да им дадеш нещо, за да се успокоят.

— Няма.

— Няма ли? — Прача се изсмя горчиво. — Забрави за тази своя глупава гордост. — Посочи снимката на Чая. — Какъв ще е следващия им ход, как мислиш? Не е имало такива грозни времена от последното Разширение насам. Пари на всяка цена. Богатство на всяка цена. — Намръщи се. — Все още има надежда да си я върнем. Но ако ти продължиш постарому? — Поклати

глава. — Със сигурност ще я убият. Тези хора са животни. А ти… Ти ще се извиниш публично за действията си на котвените площадки и ще бъдеш понижен. Ще бъдеш прехвърлен, вероятно на юг, където ще се занимаваш с жълтите карти и бежанските лагери. — Въздъхна и отново погледна снимката. — И ако сме много, много предпазливи, и извадим много, много голям късмет, може би ще си върнеш Чая. Не ме гледай така, Джайде. Ако още беше на ринга за *муай тай*, бих заложил и последната си бахта на теб. Но тази битка е друга. — Прача се наведе напред и го погледна умолително. — Моля те. Направи каквото ти казвам. Наведи се пред тези ветрове.

12.

Откъде можеше да знае Хок Сенг, че проклетите котвени площадки ще бъдат затворени? Откъде можеше да знае, че всичките подкупи, които беше раздал, ще отидат на вятъра заради Тигъра на Банкок?

Потръпна при спомена за срещата си с г-н Лейк. Как беше коленичил пред онова бледолико чудовище като пред бог някакъв, как му се кланяше и удряше чело в пода, докато онзи крещеше, псуваше и мяташе вестници по главата му, всичките със снимката на Джайде Роянасукчай на първа страница. Тигъра на Банкок, истинско бедствие сам по себе си, като да беше излязъл от тайландската демонология.

— *Кун*… — Хок Сенг се беше опитал да възрази, но г-н Лейк го прекъсна.

— Ти ми каза, че всичко е уредено! — изкрещя бледоликият. — Дай ми поне една причина да не те уволня!

Хок Сенг се сви още повече и овладя гнева си. Може би ако изложеше разумен аргумент в своя защита…

— *Кун*, всички изгубиха стока. Виновни са онези от „Карлайл и синове“. Господин Карлайл е прекалено близък с търговския министър Аккарат. Постоянно дразни белоризците. Постоянно ги обижда…

— Не сменяй темата! Водорасленията резервоари трябваше да минат през митницата още преди седмица. Каза ми, че си дал подкупите. А сега излиза, че си задържал част от парите. Не е бил Карлайл, ти си бил. Ти си виновен.

— Не, *кун*, виновен е Тигъра на Банкок. Той е истинско природно бедствие. Земетресение, цунами. Откъде можех да зная, че…

— Писна ми да ме лъжеш. Мислиш си, че понеже съм *фаранг*, значи съм глупав? Че не виждам как манипулираш счетоводните книги? Как мамиш и лъжеш, и…

— Не лъжа…

— Не ми пробутвай тъпите си извинения! Думите ти не струват нищо. Не ми пука какво ще кажеш. Не ми пука какво мислиш, какво чувстваш, какво казваш. Интересуват ме единствено резултатите. Или ще вдигнеш надеждността на четиридесет процента за един месец, или се връщаш в кулите на жълтите карти. Избирай. Имаш един месец, преди да те уволня и да намеря друг мениджър.

— *Кун*…

— Разбра ли?

Хок Сенг се взираше горчиво в пода, доволен, че чудовището не може да види изражението му.

— Разбирам, Лейк Зианшенг. Ще направя както искате.

Чуждоземският дявол дори не го изслуша докрай — врътна се и излезе от офиса. А това беше толкова тежка обида, че Хок Сенг сериозно се замисли дали да не излее киселина върху големия сейф и да духне със спецификациите. Тласкан от нажежения си до бяло гняв, Хок Сенг стигна чак до канцеларския шкаф, преди здравият разум да надделее.

Ако някаква беда сполетеше фабриката или сейфът бъдеше разбит и ограбен, подозрението щеше да падне най-напред върху него. А ако искаше да си създаде живот в тази нова страна, не биваше да допуска петна върху името си. Белоризците се възползваха и от най-малкия повод да прогонят поредната жълта карта, да изритат поредния оскотял китаец през границата право в ръцете на фундаменталистите. Трябваше да е търпелив. Трябваше да издържи още един ден в тази трижди проклета фабрика. А после още един, и още един.

Затова, вместо да разбива сейфа, Хок Сенг пришпори здраво работниците, одобри няколко скъпи ремонта на оборудването, използва дори от собствените си грижливо скътани парици, за да ускори работата, само и само да угоди на г-н Лейк и трижди проклетият чуждоземски дявол да не го унищожи. Проведоха безброй тестове на поточната линия, демонтираха старите звена на енергийното захранване, обиколиха целия град в търсене на тиков дънер, от който да направят временно вретено.

Накара Засмения Чан да обяви награда за всеки бежанец с жълта карта, който му донесе полезна информация за срутени сгради от времето на Разширението, в чиито отломки могат да се намерят използваеми материали. Всичко, което би им позволило да задвижат поточната линия на пълна мощност, преди мусонните дъждове най-после да се излеят и речният транспорт да се възобнови, а с него да дойде и истински тиков дънер за ново вретено.

Хапеше устни от безсилие. Толкова близо беше до успеха. А ето че сега оцеляването му зависеше от поточна линия, която никога не беше работила добре, и от хора, които не си разбираха от работата. Толкова беше ядосан и объркан, че се изкушаваше на свой ред да притисне чуждоземския дявол. Да му каже, че покрай Лао Гу знае това-онова за страничните му занимания. Че знае къде ходи г-н Лейк в свободното си време, за посещенията му в библиотеките и в старите фамилни домове на Банкок. За необичайния му интерес към семената.

А сега и това, последното. Най-странното и невероятното от

всичко. Новината, която Лао Гу му беше донесъл на бегом. Момиче на пружина. Нелегално парче генетичен боклук. Момиче, с което г-н Лейк се държал така, сякаш мерзката ѝ сбъркана природа го опиянявала. Лао Гу му беше прошепнал, че г-н Лейк вкарвал съществото в леглото си. Редовно при това. Направо не можел да ѝ се насити.

Удивително. Отвратително.

Полезно.

Но това оръжие Хок Сенг щеше да използва само в най-краен случай, само ако г-н Лейк наистина се опиташе да го изхвърли от фабриката. По-добре Лао Гу и занапред да наблюдава, да слуша и да докладва, отколкото Хок Сенг да го разкрие прибързано и г-н Лейк да го уволни. Когато вербува Лао Гу за свой информатор, Хок Сенг го направи именно с тази цел. Глупаво би било да пропилее такъв силен коз само защото е ядосан. Затова, макар лицето да го смъдеше, сякаш са търкали пода с него, Хок Сенг продължи да скача като маймунка под диктовката на чуждоземския дявол.

Намръщи се и последва Кит към другия край на цеха, където беше възникнал поредният проблем. Край нямаха проблемите. Вечно изникваше нещо ново.

Ремонтните дейности кипяха с пълна сила. Половината от захранващата верига беше изтръгната от пода, ремонтирана и положена обратно. Деветима будистки монаси напиваха монотонно в другия край на сградата, опъваха свещеното тайландско въже *сайсин* и умоляваха духовете, обитаващи сградата — поне половината от тях сигурно бяха *фии* от времето на Свиването, които се гневяха, че тайландците са паднали дотам да работят за *фаранги*, — умоляваха ги да не пречат на работата във фабриката. При вида на монасите и мисълта за допълнителните разходи, които щяха да произтекат от тяхното присъствие, Хок Сенг се намръщи още повече.

— Какъв е този нов проблем? — попита, докато се провираха покрай режещите преси. Наведоха се и се мушнаха под поточната линия.

— Ето тук, *кун*. Ще ви покажа — каза Кит.

Топлата солена миризма на водораслите се сгъсти във влажна воня. Кит посочи резервоарите — три дузини, подредени в редици и пълни с вода, покрита с дебел слой размножаващи се зелени водорасли. Една работничка прокарваше мрежа по повърхността и събираше каймака. Прехвърляше и разстилаше събраното върху голяма решетка, после издърпа конопените въжета, които я вдигнаха към тавана при стотиците подобни решетки, които висяха там.

— Резервоарите — каза Кит. — Заразени са.

— Е, и? — Хок Сенг обходи с поглед резервоарите, прикривайки отвращението си. — Какъв е проблемът?

В резервоарите, където културата беше най-добра, каймакът образуваше слой дебел петнайсетина сантиметра, полюшваща се хлорофилна зеленина, полегнала като възглавница върху водата. Пищно ухание на морска вода и живот се излъчваше от тях. Вода се стичаше на малки ручейчета по прозрачните стени на резервоарите и оставяше по пода мокри следи, които бързо побеляваха, щом водата се изпареше. Тук-там гирлянди от живи водорасли попадаха в отточните канали, водата ги отнасяше към ръждивите железни решетки и там те изчезваха в мрака.

Свинска ДНК и нещо друго… ленено масло май, спомни си Хок Сенг. Г-н Йейтс беше убеден, че лененото масло е ключът към тези водорасли. Че благодарение на него каймакът ставал плътен и хубав. Но Хок Сенг повече харесваше свинските протеини. Свинете носеха късмет. Така че водораслите също би трябвало да носят късмет, нали така. Уви, въпреки потенциала си досега носеха единствено проблеми.

Кит се усмихна притеснено и посочи на Хок Сенг няколко резервоара, в които размножителните темпове на водораслите бележеха спад, каймакът бе започнал да се обезцветява, а миризмата на риба беше твърде осезаема, родееше се повече с миризмата на пастет от скариди, отколкото с чистата солена миризма на другите резервоари.

— Банят каза да не ги използваме. Да изчакаме да дойде новата доставка.

Хок Сенг се изсмя остро и поклати глава.

— Няма да дойде нова доставка. Тигъра на Банкок драсва клечката на всичко, което дирижаблите разтоварят на летището. Ще трябва да се справите с наличното.

— Но то е заразено. И ако има вектор, заразата може да се прехвърли и към другите резервоари.

— Сигурен ли си в това?

— Банят каза…

— Банят го смаза мегодонтът. Ако не пуснем скоро поточната линия, *фарангът* ще ни изрита всичките на улицата.

— Но…

— Мислиш, че навън няма петдесетина тайландци, които чакат на опашка за твоята работа? И хиляда жълти карти?

Кит си затвори устата. Хок Сенг кимна и свъси вежди.

— Гледай линията да тръгне.

— Ако белоризците дойдат на проверка, ще видят, че резервоарите не са чисти. — Кит прокара пръсти по сивкавата

пяна, полепнала по ръба на един от резервоарите. — Това не би трябвало да го има. Водораслите би трябвало да са с много по-наситен цвят. И без толкова пяна.

Хок Сенг огледа сърдито резервоарите.

— Ако не пуснем линията, всички ще останем без прехрана. — Понечи да каже още нещо, но дотича момичето Маи.

— *Кун.* Един човек ви търси.

Хок Сенг я изгледа раздразнено.

— Някой, които има информация за ново вретено? Тиков ствол, откъртен от някой храм може би? — Маи отвори и затвори уста, защисана от такова богохулство, но Хок Сенг не даваше и пукната пара какво си мисли момичето. — Ако въпросният тип не ми носи ново вретено, хич да не ми губи времето. — Обърна се отново към Кит. — А ако източиш и почистиш основно резервоарите?

Кит колебливо сви рамене.

— Може да опитаме, *кун*, но Банят каза, че без нови хранителни култури нямало как да започнем на чисто. Ще се наложи да използваме култури от същите резервоари. И проблемът сигурно ще се появи отново.

— Не може ли да се пресее? Да се филтрира някак?

— Резервоарите и културите не могат да се изчистят напълно. Рано или късно ще се появи вектор, преносител. И ще зарази и другите резервоари.

— Рано или късно? Само толкова? Рано или късно? — Хок Сенг го изгледа ядно. — Изобщо не ми пука за твоето „рано или късно“. Пука ми какво ще стане този месец. Ако фабриката не започне производство, изобщо няма да се стигне до твоето „рано или късно“. Ти ще се върнеш в Тонбури и ще се ровиш в пилешки дреболии с надеждата да не хванеш грип, а аз ще се върна в някоя от жълтокартите кули. Не се тревожи за утрешния ден, човече. Тревожи се дали г-н Лейк няма да изрита всички ни днес. Използвай въображението си. Накарай тези трижди проклети водорасли да се размножават.

Не за пръв път съжалил, че работи с тайландци. На тях просто им липсваше предприемаческият хъс, с който един китаец би се хвърлил в работата си.

— *Кун?*

Беше Маи, още се мотаеше край него. Сви се под погледа му.

— Онзи човек рече, че това е последният ви шанс.

— Последният ми шанс? Я ми го покажи този *хеея*. — Хок Сенг отметна ядно завесите на пречиствателното и пристъпи в основното помещение на цеха, където мегодонтите въртяха бавно манивелите на вретената и изгаряха пари, които фабриката

нямаше. Там Хок Сенг спря на място и взе да чисти полепналите по ръцете му водорасли. Чувстваше се като последен глупак.

Кучеебеца стоеше в средата на цеха като сибискоза в разгара на Пролетния празник и зяпаше включената за тестове поточна линия и подтичващите покрай нея работници. Стария кокал, Ма Конските зъби и Кучеебеца. Всички стояха самоуверено, като у дома си. Кучеебеца, с обезобразеното си от растеж на *фа'ган* лице и липсващ нос, и неговите мутри, корави *нак ленг*, които нямаха милост към жълтите карти и нямаха страх от полицията.

Хок Сенг си даде сметка, че е извадил невиждан късмет — чист късмет, че г-н Лейк се беше затворил в офиса горе и преглеждаше документацията, чист късмет, че малката Маи беше дошла при него, а не беше отишла при чуждоземския дявол. Момичето подтичваше напред, право към неговото бъдеще.

Хок Сенг даде знак на Кучеебеца да минат по-встрани, където нямаше да се виждат от прозореца на офиса, но проклетникът не помръдна от мястото си. Продължи да зяпа дрънчащата поточна линия и тътрещите се мегодонта.

— Много внушително — каза той. — Тук ли произвеждате прехваленитe си пружинници?

Хок Сенг го изгледа ядосано и отново му даде знак да излязат навън.

— Не бива да водим този разговор тук.

Кучеебеца не му обърна внимание. Вместо това вдигна очи към офиса в галерията и големия му вътрешен прозорец.

— Ти там ли работиш? Горе?

— Не задълго, ако един конкретен *фаранг* те види. — Хок Сенг докара любезна усмивка. — Моля ви. Нека излезем навън. Присъствието ви тук ще повдигне въпроси.

Кучеебеца не помръдна, все така упорито загледан в офиса горе. Хок Сенг изпита нелепата увереност, че проклетникът вижда през стените и гледа право към големия железен сейф, който пазеше безценните си тайни.

— Моля — промълви Хок Сенг. — Работниците и без това ще се разприказват. Нека не усложняваме нещата допълнително.

Гангстерът се обърна рязко и даде знак на биячите си да го последват. Хок Сенг си отдъхна тайничко и заподтичва след него.

— Един човек иска да те види — каза Кучеебеца и махна към външната порта.

Торният лорд. Баш сега. Хок Сенг хвърли поглед към прозореца на офиса. Г-н Лейк щеше да се ядоса, ако излезеше от фабриката в работно време.

— Да, разбира се — каза той и махна към офиса. — Само да си прибера документите.

— Веднага — каза Кучеебеца. — Той не чака никого. — И даде знак на Хок Сенг да тръгне с него. — Или сега, или никога.

Хок Сенг се поколеба, после махна на Маи. Момичето хукна към него, докато Кучеебеца вървеше към портите. Хок Сенг се наведе към нея и прошепна:

— Кажи на кун Андерсън, че се налага да изляза… че имам идея откъде да намерим ново вретено. — Кимна рязко. — Да. Така му кажи. Вретено.

Маи кимна и понечи да хукне, но Хок Сенг я дръпна и продължи тихо:

— И гледай да говориш бавно и с простички думи. Не искам *фарангът* да ме изрита на улицата само защото те е разбрал погрешно. Ако аз изхвърча, изхвърчаш и ти. Разбра ли?

Маи се ухили широко.

— *Маи пен раи.* Ще кажа на кун Андерсън колко усилено работите и той ще остане доволен. — И хукна назад през цеха.

Кучеебеца се ухили през рамо.

— Аз си мислех, че си крал само на жълтите карти. А ето че тая тайландска хубавелка също ти играе по свирката. Не е лошо за един Жълтокарт крал.

— Крал на жълтите карти не е титла, към която човек да се стреми.

— Същото е и с титлата на Торния лорд. Имената крият много. — Огледа комплекса. — Не бях влизал във *фарангска* фабрика. Много впечатляващо. Много пари има тук.

Хок Сенг побърза да се усмихне.

— *Фарангите* са много стиснати и откачат всеки път, като им поискаш пари за нещо. — Настръхна от усещането, че работниците го гледат. Колко ли от тях знаеха за Кучеебеца? Като никога изпита облекчение, че във фабриката работят тайландци, а не китайци с жълта карта. Китайците моментално биха познали събеседника му. Хок Сенг прикри страха и раздразнението си. Точно това целеше Кучеебеца — да го постави в рискова ситуация, да разклати самообладанието му, да спечели предимство в предстоящия пазарлък.

„Ти си Тан Хок Сенг, директор на «Нов Три-клипер». Не позволявай елементарната тактика на противника да те изнерви.“

Уви, тази мантра го ободри съвсем за кратко. Стигнаха до външните порти и Хок Сенг се закова на място.

Кучеебеца му отвори вратата със смях.

— Какво? Не си ли виждал кола?

Хок Сенг едва се сдържа да не го фрасне в лицето заради нахалството и глупостта му.

— Ти си глупак — измърмори той. — Имаш ли представа как

ме злепоставяш с това? Как можа да паркираш нещо толкова екстравагантно пред фабриката! Хората ще ме одумват с месеци!

Качи се в колата. Кучеебеца се качи след него, все така ухилен. Биячите му също се натъпкаха в колата. Стария кокал извика на шофьора. Двигателят на машината се събуди с рев. Потеглиха.

— На въглищен дизел ли е? — попита Хок Сенг шепнешком, очарован въпреки всичко.

Кучеебеца се ухили.

— Шефът прави толкова много за намаляването на въглеродните емисии… — Сви рамене. — Това е просто малък лукс.

— Но цената… — не довърши Хок Сенг. Цената да се приведе в движение този стоманен бегемот сигурно удряше в тавана. Какво прахосничество. И доказателство за монопола на Торния лорд. Дори в най-охолните малайски дни на Хок Сенг не би му хрумнало да купи нещо толкова екстравагантно.

Въпреки жегата в колата той потръпна зиморничаво. Имаше някаква древна солидност в автомобила — толкова беше тежък, толкова масивен, почти като танк. Почти все едно го бяха затворили в някой от сейфовете на „Жива вода“, напълно изолиран от външния свят. Клаустрофобията го затисна.

Кучеебеца го наблюдаваше ухилен как се бори с чувствата си. После каза:

— Надявам се, че няма да му загубиш времето.

Хок Сенг се стегна и го погледна.

— Напротив, мисля, че се надяваш на обратното. Да се проваля.

— Прав си. — Кучеебеца вдигна рамене. — Ако зависеше от мен, изобщо не трябваше да ви пускаме в страната. Нямате място тук.

Автомобилът ускори и инерцията притисна Хок Сенг към кожената седалка.

От другата страна на прозореца Крунг Теп се нижеше безразличен пред погледа му — хора с напечена от слънцето кожа, прашни впрегатни животни и велосипеди като рибни пасажи. Автомобилът привличаше погледите като магнит. Хората ги запяха и сочеха с пръст.

Скоростта на машината беше ужасяваща.

Множество жълтокартци се тълпеше около входовете на кулата, китайци от Малая, мъже и жени, които не губеха надежда, че някой ще ги наеме дори по това време на деня, в разгара на

следобедната жега. Опитваха да изглеждат жизнени, да покажат, че в костеливите им крайници има излишни калории, които са готови да изгорят срещу минимално заплащане.

Всички зяпнаха колата на Торния лорд. Когато вратата се отвори, до един коленичиха, като вълна, и се поклониха смирено на човека, който им осигуряваше жилища, на единствения човек в Крунг Теп, който се беше нагърбил с техния товар, който им осигуряваше защита от червените мачетета на Малая и черните палки на белоризците.

Хок Сенг плъзна поглед по превитите гърбове на своите сънародници, запита се колцина от тях познава лично, за миг дори се изненада, че не е сред тях сега и също не се унижава с тройния почтителен поклон пред господаря.

Кучеебеца го поведе в мрака на кулата. Топуркане на плъхове и воня на потни тела долитаха от горните етажи. Спряха пред две зеещи асансьорни шахти. Кучеебеца се наведе към пиринчена рупорна тръба и извика команда с рязък авторитетен глас. Зачакаха. Кучеебеца изглеждаше отегчен, Хок Сенг криеше грижливо тревогата си. Някъде отгоре се чу тракане, прещракване на зъбчати колела, стържене на метал в камък. Асансьорна клетка се спусна бавно в едната шахта.

Кучеебеца отвори решетката и влезе в асансьора. Жената, която работеше с контролното табло, освободи спирачката и изкрещя в рупорната тръба, преди да затвори с трясък решетката. Кучеебеца се усмихна на Хок Сенг от вътрешността на кабината.

— Изчакай тук, жълтокартецо. — А после изчезна нагоре в мрака на шахтата.

След минутка хората, изпълняващи ролята на баласт, се появиха във втората шахта. Измъкнаха се в коридора и хукнаха като стадо към стълбището. Един от тях спря погледа си на Хок Сенг и очевидно го взе за поредния бежанец.

— Няма място. Повече хора не му трябват.

— Да, да, разбира се — измърмори Хок Сенг, но мъжът вече тичаше нагоре по стълбите, сандалите му плющяха заедно със сандалите на другите от групата, устремени към небето и поредното спускане в шахтата под формата на баласт.

От мястото си Хок Сенг виждаше знойния тропически блясък на жежкия ден като далечен правоъгълник, полепнал с бежанци, които зяпаха бездейно улицата, жени и мъже, които нямаше какво да правят, нито къде да идат. Жълти карти се мотаеха по коридорите. Бебета плачеха, слабите им гласчета отекваха в нажежения бетон. Някъде от горните етажи долиташе грухтенето на любовници. Хората правеха секс по коридорите като животни, без да се свенят, защото уединението беше невъзможно. Всичко

това му беше познато до болка. Не беше за вярване, че някога и той е живял в същата сграда, потял се е в същия обор.

Минутите се точеха бавно. Дали Торният лорд не беше променил решението си? Кучеебеца трябваше да се е върнал вече. Нещо помръдна в ъгъла на полезрението му и Хок Сенг се сепна, но когато се обърна, видя само сенки.

Понякога сънуваше, че Зелените ленти са се превърнали в чешърки, че могат да чезнат и да се появяват където най-малко ги очаква — докато си полива с вода главата в банята, докато загребва от купичката си с ориз, докато клечи в клозета… — просто се появяват с мъждене от празния въздух, грабват го, изкормват го и набучват главата му на улицата за назидание. Точно както бяха направили с Нефритен цвят и с по-голямата сестра на Първата съпруга. Точно както бяха направили със синовете му…

Асансьорът издрънча. Миг по-късно Кучеебеца се появи в шахтата. Жената, която работеше с контролното табло, не беше в кабината и Кучеебеца сам дръпна спирачния лост.

— Браво. Не си си плюл на петите.

— Не ме е страх от това място.

Кучеебеца го изгледа преценяващо.

— Да. Естествено. Ти оттук идваш, нали? — Излезе от кабината и махна към сумрачния коридор. Откъм сенките, които уж бяха празни, се появиха пазачи. Хок Сенг се сепна. Овладя се, преди да е извикал, но Кучеебеца видя реакцията му и се ухили.

— Претърсете го.

Ръце опипаха ребрата на Хок Сенг, плъзнаха се надолу по краката му, забърсаха гениталиите. Когато пазачите приключиха с проверката, Кучеебеца му махна да влезе в асансьора. Измери го отново с поглед да прецени допълнителното тегло и извика указания в тръбата.

Далеч горе се чу тропането на хората, които се прехвърляха в баластната клетка. Миг по-късно тяхната кабина пое нагоре през слоевете на ада. Жегата растеше с всеки етаж. Тук, където сградата беше изложена отвсякъде на безмилостния тропически пек, горещината беше непоносима.

Хок Сенг си спомни как спеше на стълбището, как се бореше за всяка глътка въздух, притиснат от телата и вонята на своите другари по съдба. Помнеше как коремът му се беше залепил за гърба от хронично недохранване. А после като вълна го заля споменът за кръвта по ръцете му, гореща, жива. Кръвта на друг бежанец с жълта карта, който протяга умолително ръка към него миг преди Хок Сенг да му пререже гърлото с острия ръб на счупена бутилка от уиски.

Затвори очи да прогони спомена.

„Тогава умираше от глад. Нямаше друг избор.“

Ала му беше трудно да убеди сам себе си.

Продължаваха да се движат нагоре. Отнякъде се усети повей. Въздухът стана по-хладен. Усещаше се аромат на китайска роза и цитрусови плодове.

Минаха покрай открит към небето широк коридор — приличаше на крайречна алея с лехи по края и лимонови дръвчета, разделящи широките тераси. Хок Сенг се запита колко ли вода е необходима за поддържането на тази растителност и как я качват на такава височина. Запита се колко ли калории струва това, замисли се за човека, които имаше достатъчно власт, за да си ги осигури. Мисълта беше едновременно вълнуваща и ужасяваща. Беше близо. Толкова близо.

Стигнаха до върха на сградата. Напеченият от слънцето град се стелеше в краката им. Златните куполи на Великия дворец, където Невръстната кралица живееше с придворните си и където Сомдет Чаопрая дърпаше конците, храмът на крал Монгкут, кацнал на своя висок хълм, единствената сграда, която щеше да оцелее, ако вълноломите поддадяха. Порутените кули на старото Разширение. И около всичко това — океанът.

— Хубава гледка, нали, жълтокартецо?

В другия край на широкия покрив беше издигнат бял павилион. Платнищата му шушнеха тихо под повея на соления бриз. На ратанов стол под сянката му се беше изпружип Торният лорд.

Беше дебел. Толкова дебел човек Хок Сенг не беше виждал, откакто „Пърл Кох“ бе монополизирал малайския пазар на резистентни към мехурчеста ръжда дуриани. Може би не толкова дебел, колкото Ах Денг — собственика на една сладкарница в Пенанг, — но все пак забележително дебел предвид ограниченията на калорийната икономика.

Хок Сенг се приближи бавно, поклони се, като сведе глава така, че брадичката му да докосне гърдите, а събраните си длани вдигна над главата си в знак на дълбоко уважение.

Дебелакът го изгледа.

— Искаш да преговаряш с мен?

Гърлото на Хок Сенг се сви болезнено. Той кимна. Мъжът чакаше търпеливо. Слуга донесе чаша студено сладко кафе и го поднесе на Торния лорд. Той взе чашата, отпи и попита:

— Жаден ли си?

Хок Сенг прояви благоразумието да поклати отрицателно глава. Торният лорд сви рамене. Отпи отново. Мълчеше. Четирима слуги в бели дрехи притичаха, понесли маса с ленена

покривка. Оставиха я пред господаря си. Торният лорд кимна на Хок Сенг.

— Ела и спри с любезностите. Яж. Пий.

Предложиха му стол. Торният лорд го покани да си вземе пържени спагети Ю-Текс, салата от раци със зелена папая, *лааб му*, *гаенг гаи* и ориз Ю-Текс на пара. Заедно с всичко това му предложи и чиния с нарязана на тънки ивици папая.

— Не се бой. Пилето е последно поколение генехакерски продукт, а папаята е прясно набрана от източната ми плантация. През последните два сезона нямахме никакъв проблем с мехурчестата ръжда.

— Как?…

— Изгаряме всяко дърво, което покаже признаци на заразата, и околните също. Освен това разширихме буферния периметър на пет километра. Ултравиолетовата стерилизация явно върши работа.

— А.

Торният лорд кимна към малкия пружинник на масата.

— Гигаджаул?

Хок Сенг кимна.

— И ги продаваш?

Хок Сенг поклати глава.

— Продавам технологията за производството им.

— И защо смяташ, че аз съм потенциален купувач?

Хок Сенг вдигна рамене, макар сърцето му да препускаше бясно. А имаше време, когато този вид пазарлъци му идеха отръки. Бяха му втора природа. Но тогава не беше отчаян.

— Ако вие не проявите интерес, има и други.

Торният лорд кимна. Допи си кафето. Един от слугите му наля още.

— А защо дойде при мен?

— Защото сте богат.

Торният лорд се разсмя. Едва не изплю кафето си. Шкембето му се разтресе комично. Слугите замръзнаха нащрек. Когато най-после се овладя, Торният лорд изтри устата си и поклати глава.

— Добър отговор, признавам. — Усмивката му изчезна. — Но освен това съм опасен.

Хок Сенг потисна нервността си и заговори направо:

— Когато кралството ни обърна гръб, вие ни приехте под крилото си. Дори собствените ни сънародници, местните китайци, не бяха толкова щедри. Нейно величество кралицата прояви милост, като ни позволи да преминем границата, но вие бяхте човекът, който ни даде убежище.

Торният лорд вдигна рамене.

— И без това никой не използваше тези кули.

— Може и така да е, но единствено вие проявихте състрадание. Тайланд уж е пълен с будисти, а само вие ни дадохте пристан. Ако не бяхте вие, щяхме пак да се озовем оттатък границата. Ако не бяхте вие, досега щях да съм мъртъв.

Торният лорд го измери с поглед.

— Съветниците ми твърдяха, че постъпвам глупаво. Че това ще ме противопостави на белоризците. Че ще ме скара с генерал Прача. Че може дори да заплаши метановите ми сделки.

Хок Сенг кимна и каза:

— Само вие имахте достатъчно голямо влияние, за да поемете този риск.

— А ти какво ще искаш за тази чудодейна технологична джаджа?

Хок Сенг се напрегна.

— Кораб.

Торният лорд го погледна изненадано.

— Не пари? Нито нефрит? Или опиум?

Хок Сенг поклати глава.

— Кораб. Бърз клипер. От корабостроителниците на „Мишимото“. Регистриран и с разрешително да транспортира товари до кралството и из цялото Южнокитайско море. Под протекцията на нейно величество… — Изчака един удар на сърцето. — И под вашия патронаж.

— А. Умен жълтокартец си ти. — Торният лорд се усмихна. — А аз си помислих, че го правиш от благодарност.

Хок Сенг сви рамене.

— Само вие имате нужното влияние, за да осигурите необходимите разрешителни и гаранции.

— Тоест само аз мога да направя жълта карта като теб официално признат фактор в държавата. Единственият, който може да убеди белоризците да си затворят очите пред появата на корабен крал жълтокартец.

Хок Сенг не мигна.

— Вашият синдикат осигурява осветлението на града. Влиянието ви е безпрецедентно.

Торният лорд се надигна от стола си и се изправи.

— Да. Така си е. — Обърна се и тръгна с тежка стъпка към ръба на терасата. Спря с ръце зад гърба и плъзна поглед по ширналия се в ниското град. — Да. Мисля, че все още държа конци, които да дръпна. Министри, които да ме чуят. — Обърна се към него. — Много искаш.

— И още повече предлагам.

— Откъде да знам, че няма да продадеш и на друг?

Хок Сенг поклати глава.

— Не ми трябва флотилия. Само един кораб.

— Тан Хок Сенг, който се надява да възстанови корабната си империя тук, в Тайландското кралство. — Торният лорд го прикова с поглед. — Няма да се учудя, ако вече си го продал на други.

— Мога да се закълна, че не съм.

— Би ли се заклел в предците си? В духовете на родниите си, които още бродят гладни в Малая?

Хок Сенг се размърда неспокойно.

— Да, бих се заклел.

— Искам да видя тази твоя технология.

Хок Сенг го погледна с изненада.

— Не сте ли го изпробвали още?

— Защо сам не ми го демонстрираш?

Хок Сенг се ухили.

— Опасявате се да не е някакъв капан, така ли? Нещо като бомба? — Засмя се. — Аз не играя игрички. Тук съм да правим бизнес, и толкова. — Огледа се. — Имате ли навивач? Да видим колко джаула може да вкара в пружинника. Нека го навием и сам ще се убедите. Но трябва да се действа внимателно. По-крехък е от стандартните пружинници заради огромното усукване. Не бива да се изпуска също. — Посочи един от слугите. — Ти там, сложи пружинника върху навиващото си вретено да видим колко джаула ще можеш да вкараш в него.

Слугата се поколеба. Торният лорд му кимна да действа. Морският бриз прошумоля над небесната градина, докато младежът се занимаваше с пружинника — нагласи го върху вретеното и настрои въртящия цикъл.

Нова тревога натежа в стомаха на Хок Сенг. Банят му беше гарантирал, че този е от добрите пружинници, че е минал тестовете в отдела по контрол на качеството, за разлика от многото други, които се пропукваха в самото начало на навиващия цикъл. Банят му беше обяснил от коя партида да вземе мострата. Сега обаче, докато слугата се готвеше да завърти педалите, Хок Сенг изведнъж се разколеба. Ако беше сбъркал партидата, ако Банят беше сгрешил… Банят, който беше загинал, смазан от пощурелия мегодонт. Хок Сенг така и не беше успял да говори отново с него, да потвърди информацията. Банят изглеждаше сигурен… и все пак…

Слугата завъртя педалите. Хок Сенг затаи дъх. По челото на слугата изби пот, младежът погледна към Хок Сенг и Торния лорд, изненадан от съпротивлението. Смени скоростите. Педалите се завъртяха, отначало бавно, после по-бързо. Младежът

набра инерция и започна да сменя постепенно скоростите, вкарвайки още и още енергия в пружинника.

Торният лорд наблюдаваше замислено.

— Познавах един човек, който работеше в твоята компания за пружинници. Преди няколко години. Той не раздаваше подкупи като теб. Не се подмазваше на събратята си жълти карти. — Направи пауза. — Чух, че белоризците го убили. Пребили го до смърт, ограбили го насред улицата, защото го хванали навън след вечерния час.

Хок Сенг вдигна рамене и прогони мисълта за проснатия на калдъръма човек, пребит, окървавен, полумъртъв, как протяга ръка за помощ…

Очите на Торния лорд бяха замислени.

— А сега ти работиш за същата компания. Странно съвпадение.

Хок Сенг не каза нищо.

Торният лорд продължи:

— Кучеебеца те е подценил. Ти си опасен човек.

Хок Сенг поклати категорично глава.

— Искам да си стъпя на краката, нищо друго.

Слугата продължаваше да върти педалите, нагнетяваше все повече джаули в пружинника, вкарваше още енергия в мъничката кутия. Торният лорд не отделяше поглед от него, опитваше се да скрие удивлението си. Ала очите му все пак се бяха разширили. Слугата вече бе вкарал в кутийката повече енергия, отколкото изглеждаше възможно да се вкара в толкова малко устройство. А продължаваше да върти педалите. Хок Сенг каза:

— Цялата нощ няма да му стигне. Такива пружинници трябва да се навиват от мегодонт, иначе става много бавно.

— Каква е тайната?

Хок Сенг вдигна рамене.

— Има нов смазочен разтвор, който позволява пружината да бъде натегната много повече, без да се скъса или заклини.

Мъжът продължаваше да нагнетява енергия в пружинника. Слуги и охранители започваха да се събират, зяпнали, със страхопочитание малката, сякаш бездънна кутийка.

— Удивително — измърмори Торният лорд.

— Ако го вържете за по-ефективен навивач — мегодонт или муле, — загубите при трансфера на калории в джаули са почти нулеви — каза Хок Сенг.

Торният лорд беше вперил очи в пружинника. Усмихваше се.

— Ще изпробваме твоя пружинник, Хок Сенг. Ако отдава енергията толкова добре, колкото я складира, ще си получиш кораба. Донеси ми спецификациите. С хора като теб мога да

правя бизнес. — Даде знак на един слуга и поръча алкохол. — Да вдигнем тост. За новия бизнес партньор.

Облекчение заля Хок Сенг. За пръв път, откакто кръв бе оцапала ръцете му в една пресечка преди много време, откакто един човек бе помолил за милост и не я бе получил, във вените на Хок Сенг потече алкохол и той се почувства доволен.

13.

Джайде се замисли за първата си среща с Чая. Току-що беше приключил един от ранните си двубои по *муай тай*. Вече не помнеше противника си, но помнеше как слезе от ринга, а хората го поздравяваха и го сравняваха с Най Каном Том. Онази нощ пи *лаолао*, а после излезе на улицата с приятелите си, всичките подпийнали, оглупели, заливащи се от смях. Сборичкаха се за една топка *такро*, опиянени от победата, преливащи от жизненост.

И тогава се появи Чая — затваряше магазинчето на родителите си, вдигаше дървените панели на витринката, където денем продаваше невен и генетично обработени жасминови цветове за храмовите приношения. Джайде ѝ се усмихна, а тя изгледа и него, и пияните му приятели с отвращение. Ала Джайде се сепна, защото я позна — сякаш се бяха срещали в предишен живот и сега се срещаха отново, най-сетне, обречени да се влюбят.

Зяпна я с отворена уста и реакцията му не убегна от вниманието на компанията — Сутипонг, Джайпорн и другите, всички до един загинаха по-късно, когато ги пратиха да изгорят селата, пламнали от епидемия от виолетов гребен, заразата покори и тях, до един, — но Джайде винаги щеше да ги помни как го хванаха да зяпа оглупял момичето и го засипаха със закачки. А Чая го измери с пренебрежителен поглед и му махна да си върви по пътя.

Джайде лесно си намираше женска компания, момичетата си падаха по него, било заради победите му на ринга, било заради бялата униформа. Но Чая само го погледна и му обърна гръб.

Цял месец събира смелост да се върне. Появи се изтупан пред магазинчето, купи цветя за храмово приношение, взе си рестото и се изниза, без да каже дума. През следващите седмици продължи да наминава, престраши се да я заговори. Отначало мислеше, че момичето е познало в него пияния глупак, който прави несръчни опити да измие срама си, но с времето стана ясно, че Чая не е направила връзката с онази първа среща и напълно е забравила за нахалния пияница и неговите шумни приятели.

Джайде така и не ѝ каза за първата им среща, дори след като се ожениха. Беше твърде унизително да признае на глас какъв го е видяла в онази първа нощ. Да ѝ каже, че мъжът, когото обича, е същият онзи глупак.

А ето че сега се готвеше да направи нещо още по-лошо. Облече бялата си униформа пред погледите на Ниуат и Сурат. Те

го гледаха тържествено и сериозно, а той се готвеше да падне в очите им. Коленичи пред тях.

— Каквото и да видите днес, не позволявайте то да ви засрами.

Момчетата кимнаха сериозно, но Джайде знаеше, че не разбират. Прекалено малки бяха да разберат какво е натиск, какво е да си притиснат до стената. Прегърна ги, после излезе под ослепителното слънце.

Каня го чакаше на велосипедна рикша. В очите ѝ се четеше съчувствие — беше твърде възпитана, за да изрази гласно онова, което ѝ тежеше на сърцето.

Потеглиха бавно по улиците. Скоро министерството се появи пред тях. Слуги, рикшари и каруцари се тълпяха пред портите, чакаха господарите и клиентите им да излязат. Значи публиката вече беше пристигнала.

Рикшата мина през портите и се отправи към храма. Малкият храм в комплекса на министерството беше издигнат в чест на мъченика Фра Сюб, посветил живота си на биоразнообразието. Именно тук белоризците даваха клетва и биваха официално провъзгласявани за пазители на кралството, преди да бъдат издигнати в чин. Тук биваха помазвани, пак тук ги…

Джайде се стресна и едва не скочи от рикшата. Около стъпалата на храма беше пълно с *фаранги*. Чужденци в комплекса на министерството. Търговци, фабриканти и японци, потни смърдящи същества, налазили свещеното сърце на неговото министерство.

— *Джай йен йен* — измърмори Каня. — Аккарат ги е докарал. Като част от сделката.

Джайде дори не се опита да скрие отвращението си. Още по-лошо, самият Аккарат стоеше до Сомдет Чаопрая ѝ му говореше нещо, сигурно му разказваше виц. Двамата доста се бяха сближили напоследък. Джайде отклони поглед и видя генерал Прача да го гледа с безизразно лице от върха на храмовите стъпала. Наоколо братята и сестрите, с които Джайде беше работил и с които нерядко бе влизал в конфликт, се стичаха към храма. Ето го Биромбакди, широко усмихнат, доволен най-после да си отмъсти за загубените приходи.

Хората го забелязаха. Тълпата постепенно се смълча.

— *Джай йен йен* — измърмори отново Каня, а после двамата слязоха от рикшата и тръгнаха към храма.

Златни статуетки на Буца и Фра Сюб гледаха отвисоко и с ведри погледи към събралото се множество. По стените на храма бяха изобразени сцени от падането на Стария Тайланд — *фаранги*, които отприщват заразите си и заливат с тях света;

животни и растения, които загиват масово заради разпадналите се хранителни вериги; негово величество крал Рама XII, който мобилизира жалки човешки останки, подкрепен от митологичното божество Хануман и неговите бойци маймуни. Имаше образи и на куп други митологични същества и демони — на Крут, Киримука и армия от получовешки *кала*, — които се борят безстрашно с надигащия се океан и заразите. Джайде плъзна поглед по изображенията, спомни си каква гордост беше изпитал по време на помазването си преди години.

На територията на министерството камерите бяха забранени, но драскачите от шепниците бяха тук с моливи в ръка. Джайде си събу обувките и влезе, последван от чакалите, които точеха лиги, нетърпеливи да видят поражението на своя най-голям враг. Сомдет Чаопрая коленичи до Аккарат.

Джайде изгледа назначения протектор на кралицата и се зачуди как мъдър човек като последния крал бе допуснал глупавата грешка да избере именно него за протектор на Невръстната кралица. Твърде малко бяха достойнствата му. Джайде потръпна при мисълта, че кралицата живее в сянката на човек, позорно известен със своята тъмна…

Дъхът му секна. Мъжът от котвените площадки коленичеше до Аккарат. Същото издължено лице като на плъх, същите арогантни бдителни очи.

— Хладно сърце — измърмори за трети път Каня, докато го водеше напред. — Заради Чая.

Джайде потисна гнева си, отърси се от шока. Наведе се към Каня.

— Той я е отвлякъл. Онзи тип от летището. Ето го там! До Аккарат.

Каня погледна натам, после каза:

— Дори да е вярно, пак трябва да го направим. Няма друг начин.

— Наистина ли вярваш в това?

Каня сведе засрамено глава.

— Извинявай, Джайде. Аз не…

— Не си го слагай на сърцето, Каня. — Джайде кимна към мъжа с издълженото лице и Аккарат. — Просто запомни тези двамата. Помни, че не биха се спрели пред нищо за повече власт. — Погледна я. — Ще го запомниш ли?

— Ще го запомня.

— Закълни се във Фра Сюб.

Каня се смути, но все пак кимна.

— Ако можех да направя пред теб тройния поклон тук и сега, щях да се закълна.

Стори му се, че зърна сълзи в очите ѝ, после Каня отстъпи назад. Множеството се смълча, когато Сомдет Чаопрая се изправи и пристъпи напред да стане свидетел на церемонията. Четирима монаси подхванаха напев. При по-радостен повод — сватба или освещаване основите на нова сграда — щяха да са седем или девет на брой. Сега обаче се бяха събрали да опеят неговото унижение.

Министър Аккарат и генерал Прача застанаха пред насъбралото се множество. Аромат на тамян изпълваше храма в унисон с напева на монасите, монотонен напев, който напомняше на присъстващите, че всичко е преходно, че дори Фра Сюб, така погълнат от съпричастието си с естествения свят, в миг на отчаяние е признал преходността.

Напевът утихна. Сомдет Чаопрая даде знак на Аккарат и Прача да се приближат. Да прегънат коляно и да сведат глава в знак на смирение. Гледаше безстрастно как двамата стари врагове отдават почит на единственото, което ги свързваше — уважението към кралската особа и двореца.

Сомдет Чаопрая беше висок и добре охранен. Лицето му беше строго. Из града отдавна се говореше за по-особените му вкусове, за тъмната му страна, и все пак именно той беше избран да пази нейно величество Невръстната кралица, докато тя навърши години да се възкачи на трона. Той не беше от кралско потекло, не беше част от кралското семейство, а фактът, че кралицата живее под неговото влияние, ужасяваше Джайде. Ако собствената съдба на този мъж не беше толкова здраво обвързана с нейната, нищо чудно той да… Прогони тази почти богохулна мисъл и насочи вниманието си към Прача и Аккарат, които се приближаваха към него.

Коленичи. Наоколо репортерите от шепниците драскаха трескаво с моливите си, докато той се сгъваше в дълбок поклон пред Аккарат. Аккарат се усмихна самодоволно, а Джайде с мъка потисна желанието си да го хване за гушата. „Ще си платиш. Все някога ще те накарам да си платиш.“ Изправи се бавно.

Аккарат се наведе към него.

— Браво, капитане. Почти ти повярвах, че наистина съжаляваш.

Джайде овладя лицето си и се обърна към хората, към писачите… сърцето му се сви, като видя, че и синовете му са тук, че са ги довели да видят унижението на баща си.

— Превиших властта си. — Обърна глава към генерал Прача, който го наблюдаваше студено от края на подиума. — Посрамих своя началник генерал Прача, посрамих и министерството на околната среда. Откакто се помня, министерството е мой дом.

Срам ме е, че егоистично използвах дадената ми власт за своя собствена изгода. Че подведох колегите си, началниците си. Че отстъпих от морала. — Поколеба се. Ниуат и Сурат го гледаха, хванати за ръка от баба си, майката на Чая, всички го гледаха как се унижава. — Моля за прошка. Моля за възможност да изкупя греховете си.

Генерал Прача тръгна към него. Джайде се смъкна отново на колене и удари чело в пода в знак на пълно покорство. Генерал Прача не му обърна внимание, мина покрай сведеното му лице, краката му спряха на сантиметри от главата му. Обърна се към множеството:

— Независим трибунал извърши разследване и постанови, че капитан Джайде е виновен за вземането на подкупи, за поощряване на корупцията и за превишаване на служебните си правомощия. — Сведе поглед към Джайде. — Постановено бе също, че той вече не е достоен да служи на министерството. Ще се замонаши и девет години ще изкупва греховете си. Собствеността му ще бъде конфискувана. Синовете му ще преминат под опеката на министерството, а фамилното им име ще бъде заличено.

Погледна отново Джайде.

— Ако Буда е милостив, някой ден ще разбереш, че сам си си виновен, заради гордостта и алчността си. Надяваме се, че ако не разбереш това в този си живот, то поне следващият ще ти осигури шанс да се поправиш. — И с тези думи обърна гръб на коленичилия Джайде.

Аккарат каза:

— Приемаме извиненията на министерството на околната среда за провалите на генерал Прача. Надяваме се в бъдеще отношенията ни да се подобрят. Шансовете за това са по-големи сега, когато на тази змия ѝ бяха изтръгнати зъбите.

Сомдет Чаопрая даде знак на двете най-влиятелни фигури в правителството да изразят уважението си един към друг. Джайде не помръдваше. Колективна въздишка раздвижи множеството. После хората започнаха да се разотиват, за да разкажат какво са видели.

Едва след като Сомдет Чаопрая си тръгна, двама монаси дойдоха при Джайде и го подканиха да се изправи. Лицата им бяха сериозни, главите — бръснати, оранжевите им роби — стари и избелели. Обясниха му къде ще го заведат. Сега той беше техен. Девет години изкупление, задето беше постъпил правилно.

Аккарат застана пред него.

— Е, *кун* Джайде. Изглежда, най-после разбрахте къде минават границите. Жалко, че не се вслушахте в

предупрежденията. Всичко това беше ненужно.

Джайде се напрегна, но все пак се поклони.

— Получихте си своето — измърмори. — А сега пуснете Чая.

— Съжалявам. Не знам за какво говорите.

Джайде се вгледа в очите му, търсеше лъжата в тях, но не видя нищо категорично.

„Ти ли си моят враг? Или е някой друг? Тя мъртва ли е вече? Или още е жива, държат я затворена някъде, безименна? Жива или мъртва?“

Овладя тревогите си.

— Или я върни, или ще те намеря и ще те убия, както мангустата убива кобра.

Аккарат не трепна.

— Внимавай със заплахите, Джайде. Не ми се иска да загубиш и малкото, което ти е останало. — Очите му се плъзнаха към Ниуат и Сурат.

Студ се разля по вените на Джайде.

— Стой далеч от децата ми.

— Твоите деца? — Аккарат се изсмя. — Те вече нямаш деца. Нищо нямаш. Имаш късмет, че генерал Прача ти е приятел. На негово място аз бих изритал двете момченца на улицата да просят за заразени с мехурчеста ръжда огризки. Ето това би било истински урок по смирение.

14.

Отстраняването на Тигъра би трябвало да му донесе по-голямо задоволство. Само че без достоверна информация за истинската картинка самата церемония му се стори поредното неразгадаемо религиозно събитие на местните. А и беше твърде кратка, както и да я погледнеш.

Няма и двайсетина минути след като го въведоха в храма на министерството, Андерсън вече гледаше мълчаливо как прехваленият Джайде Роянасукчай се кланя доземи на търговския министър Аккарат. Златните статуетки на Буда и Сюб Накасатиен лъщяха матово, надзиравайки тържественото събитие. Никой от преките участници не показа и грам емоция. Поне Аккарат да се беше усмихнал победоносно. А после, само след няколко минути, монасите приключиха с напева си и всички станаха да си ходят.

Това беше.

И сега Андерсън пристъпваше нетърпеливо от крак на крак пред храма на Фра Сюб и чакаше някой да го изведе от министерския комплекс. Докато търпеше удивителната серия от проверки и обиски на входа на министерството преди церемонията, се утешаваше с мисълта, че поне ще забърше малко полезна информация за комплекса, а току-виж му хрумнала гениална идея къде са заврели семенната си банка. Това бяха глупави фантазии, разбира се, и той го знаеше, но докато го обискираха за четвърти път, вече почти беше убедил сам себе си, че всеки момент ще налети на самия Гибънс, ще го зърне да се разхожда из комплекса, гушнал до гърдите си нов вариант на нгото, като баща, който се гордее с отрочето си.

Вместо това попадна в плътен кордон от намусени белоризци, закараха го с велосипедна рикша до самите стъпала на храма, където го накараха да се събуе под бдителния поглед на поредния белоризец, а накрая го въведоха в храма заедно с другите гости.

Гъсталакът от дъждовни дървета около храма закриваше почти напълно гледката към останалата част от министерския комплекс. „Случайните“ полети с дирижабъл над министерството, уредени от „АгриГен“, му бяха дали повече информация за комплекса, отколкото можеше да събере сега, когато стоеше в самото му сърце.

— Виждам, че си си обул обувките.

Карлайл се приближи с широка усмивка.

— Както ни проверяваха и обискираха, помислих, че ще заключат обувките ни под карантина — каза Андерсън.

— Просто не им харесва *фарангската* ти воня. — Карлайл извади цигари и му предложи. Запалиха под бдителните погледи на белоризките си пазачи. — Хареса ли ти церемонията?

— Очаквах нещо по-помпозно.

— Нямат нужда от финтифлюшки. Всички знаят какво означава. Генерал Прача се посрами. — Карлайл поклати глава. — Чудо е, че статуята на любимия им Фра Сюб не се пропука от срам. Промяната в кралството се усеща, нали? Направо я подушвам.

Андерсън се замисли за малкото сгради, които беше зърнал, докато го водеха към храма. Всичките изглеждаха запуснати, с ронеща се мазилка. С петна от влага и полазени от лиани. Дори падението на Тигъра да не беше достатъчно, повалените дървета и занемарените сгради бяха доказателство сами по себе си.

— Сигурно много се гордееш с постигнатото.

Карлайл дръпна от цигарата и издиша бавно дима.

— Да кажем, че е стъпка в правилната посока.

— Впечатлил си ги. — Андерсън кимна към Фарангската фаланга. Изглеждаха опиянени от новината, че ще си получат обезщетенията. Луси се опитваше да убеди Ото да изпее тихоокеанския химн под суровите погледи на въоръжените белоризци. Търговецът видя Карлайл и тръгна към него. Походката му беше нестабилна, а дъхът му миришеше на *лаолао*.

— Пиян ли си? — попита го Карлайл.

— Абсолютно. — Ото се усмихна замечтано. — Наложи се да изпия всичко още на портата. Тъпите копелета не ми разрешиха да си внеса пиене за празнуването. Опиума на Луси също го взеха, представяш ли си?

Прегърна Карлайл през раменете.

— Ти беше прав, копеле такова. Съвсем прав. Виж им само лицата на тия проклетници белоризците. Все едно са захапали лимон! — Посегна да хване ръката на Карлайл. — Ей, голям кеф, казвам ти. Натрихме им носовете. Да ги видя сега как ще ни изнудват с „подаръци на добра воля“. Пич си ти, Карлайл. Голям пич.

Ухили се блажено.

— Благодарение на теб ще стана богат. Богат! — Засмя се и посегна отново към ръката на Карлайл. Този път успя да я намери и я разтърси с думите: — Пич. Истински пич.

— Рикшата е тук, пиянде такова! — кресна му Луси.

Ото се отдалечи със залитане. Дори с помощта на Луси срещна сериозни затруднения, докато се намърда в рикшата. Белоризците го гледаха студено. Жена с офицерска униформа ги наблюдаваше от върха на храмовите стъпала. Лицето ѝ беше

безизразно като маска.

Андерсън задържа погледа си върху нея.

— Какво ли си мисли онази там? — каза той и кимна към жената с офицерската униформа. — Като гледа как пияни *фаранги* залитат в двора на министерството? Какво вижда?

Карлайл дръпна от цигарата и издиша дима с наслаждение.

— Вижда зората на една нова ера.

— Назад към бъдещето — измърмори Андерсън.

— Моля?

— Нищо. — Андерсън поклати глава. — Йейтс често го казваше. Че сега сме били в идеалната позиция за удар. Светът ставал все по-малък.

Луси и Ото най-сетне успяха да се наместят в рикшата. Потеглиха под виковете на Ото, който благославяше всички почитаеми белоризци, че са го направили толкова богат с парите от обезщетението. Карлайл изгледа Андерсън с вдигната вежда, но остави въпроса неизречен. Андерсън дръпна от цигарата си, замислен за разклоняващите се възможности, които се криеха зад въпроса на, Карлайл.

— Искам да говоря лично с Аккарат.

— Децата искат какво ли не — изсумтя Карлайл.

— Тази игра не е за деца.

— Мислиш, че ще можеш да го завъртиш на пръста си? Да го превърнеш в добричък дребен администратор, като в Индия?

Андерсън го удостои с хладен поглед.

— По-скоро като в Бирма. — Усмихна се на стреснатото му изражение. — Спокойно. Вече не се занимаваме с геноцид. Интересува ни единствено свободният пазар. Сигурен съм, че бихме могли да обединим усилията си в името на общата цел. Но искам да ми уредиш среща.

— Много си предпазлив нещо. — Карлайл хвърли фаса на земята и го стъпка с крак. — Мислех те за човек, който обича опасностите на риска. За човек, който обича приключенията.

Андерсън се разсмя.

— Не съм дошъл тук заради приключението. То е за онези пияници там… — И млъкна потресен.

Различил бе Емико сред навалицата — стоеше с групата на японската делегация. Зърнал бе специфичните ѝ движения във възела от бизнесмени и политически лица, които се тълпяха около Аккарат с дежурните си усмивки.

— Господи — ахна Карлайл. — Онова там пружинка ли е? В двора на министерството?

Андерсън се опита да каже нещо, но откри, че гърлото му се е свило в спазъм.

Не, сгрешил беше. Не беше Емико. Движенията бяха същите, но момичето — не. Това момиче беше облечено със скъпи дрехи, а на шията му лъщяха златни накити. Приличаха си в лице, но не докрай. Пружинката вдигна ръка — с характерното насечено движение — да прибере зад ухото си кичур копринена черна коса. Приличаха си, но това момиче не беше Емико.

Сърцето му поднови работата си.

Момичето на пружина се усмихваше любезно на нещо, което разказваше Аккарат. Обърна се да представи на министъра един човек, когото Андерсън беше виждал само на снимки от разузнаването — генералния мениджър на „Мишимото“. Мъжът ѝ каза нещо, тя сведе глава в кратък поклон и се отправи на бърз ход към рикшите — чудата и грациозна едновременно.

Толкова много приличаше на Емико. Така стилизирана, така грижливо отрепетирана и в най-малкото движение. Всичко в тази пружинка му напомняше за другото, отчаяното момиче. Преглътна, като си спомни Емико в своето легло, малка и сама. Така жадна за всяка информация, свързана с пружинските поселища. „Какво представляват тези села? Кой живее в тях? Наистина ли си нямат господари?“ Така отчаяно търсеше надежда. Толкова различна беше от тази наконтена пружинка, която ситнеше изящно между белоризците и официалните лица.

— Едва ли са я пуснали в храма — каза накрая Андерсън. — Не вярвам да са стигнали чак дотам. Белоризците сигурно са я накарали да изчака навън.

— Дори да е така, пак трябва да им кипи отвътре. — Карлайл кривна глава, загледан в японската делегация. — И Роли държи една такава, между другото. Използва я за изродските си представления в задната стаичка на клуба.

Андерсън преглътна.

— Така ли? Не знаех.

— Вярно е. Тия същества са готови да се чукат с всичко. Трябва да го видиш с очите си. Наистина прави впечатление. — Карлайл се изсмя тихичко. — Охо, пружинката май се сдоби с ухажор, гледай. Протекторът на кралицата взе да точи лиги.

Сомдет Чаопрая зяпаше пружинката, опулил очи като вол, ударен с чук по главата, преди да го заколят.

Андерсън се намръщи.

— Не би рискувал статута си. Не и с пружинка.

— Ха! Репутацията му изобщо не е безупречна. Ако слуховете са верни, този тип е покварен до мозъка на костите. Докато старият крал беше жив, не му личеше толкова. Успяваше да държи щенията си под контрол. Сега обаче… — Карлайл не довърши. Кимна към момичето на пружина. — Няма да се

изненадам, ако в скоро време японците му направят подарък на добра воля. Никой не отказва нищо на Сомдет Чаопрая.

— Поредният подкуп.

— Подкупите са задължителни. Но за Сомдет Чаопрая би си струвало. По всичко личи, че си е присвоил почти всички дворцови функции. Съсредоточил е в ръцете си огромна власт. Ако човек го спечели на своя страна, все едно си е направил огромна застраховка, платима при следващия преврат. — Карлайл изхъмка. — Всичко изглежда спокойно на повърхността, но отдолу ври и кипи. Прача и Аккарат няма да издържат дълго така. Дебнат се още от Дванайсетодекемврийския преврат. — Замълча и добави: — С подходящия натиск може ние да решим в чия полза ще се наклонят везните.

— Ще е скъпо.

— Не и за твоите хора. Малко злато и нефрит. Малко опиум. — Сниши глас. — Може дори да излезе евтино, по вашите стандарти.

— Стига си се пазарил, ако обичаш. Ще ми уредиш ли среща с Аккарат, или не?

Карлайл го тупна по гърба и се разсмя.

— Ей, наистина обичам да работя с *фаранги*. Вие поне говорите направо. Не бери грижа. Вече съм го уредил. — Тръгна към японската делегация и извика на Аккарат. Търговският министър се обърна, видя Андерсън и го измери с блеснал поглед. Андерсън се поклони за поздрав. Аккарат, както подобаваше на високия му ранг, отвърна с едва доловимо кимване.

Застанал пред портите на министерството, Андерсън тъкмо махаше на Лао Гу да докара рикшата, когато двама тайландци го прихванаха за лактите.

— Насам, *кун*.

Поведоха го по улицата. В първия миг Андерсън реши, че го отвличат белоризците, но после видя лимузината с въглищен дизел. Мъжете го набутаха в колата, докато той се бореше геройски с параноята си.

„Ако искаха да ме убият, щяха да изчакат по-подходящо време и място.“

Вратата се затръшна. На отсрещната седалка седеше търговският министър Аккарат.

— Кун Андерсън. — Аккарат се усмихна. — Благодаря, че приехте поканата ми.

Андерсън се огледа. Чудеше се дали може да избяга и дали

ключалките на вратите се контролират централно от таблото. Най-неприятният и критичен момент във всяка задача беше моментът на разкриването, когато твърде много хора изведнъж научават твърде много неща. Така си бе заминала Финландия — когато Питърс и Леи, с примки на вратовете, бяха увиснали на бесилото пред многохилядната тълпа.

— От *кун* Ричард разбрах, че имате предложение — каза Аккарат.

Андерсън се поколеба.

— Аз пък разбрах, че имаме общи интереси.

— Не. — Аккарат поклати глава. — Вашите хора от петстотин години се опитват да унищожат моя народ. Нищо общо нямаме с вас.

Андерсън се усмихна предпазливо.

— Естествено е да гледаме различно на някои неща.

Колата потегли и Аккарат каза:

— Тук не става въпрос за гледна точка. Още откакто първите ви мисионери са слезли на нашите брегове, вие се опитвате да ни унищожите. По време на старото Разширение вашата раса се е опитала да ни завладее изцяло. Да отсече ръцете и краката на страната ни. Единствено заради мъдростта и прозорливостта на нашия крал сме избегнали най-страшните последствия. Но и това не ви е спряло. Когато започнало Свиването и вашата прехвалена глобална икономика се сринала, ние сме останали гладни и със свръхспециализирано стопанство. — Изгледа го втренчено. — А после се появиха и вашите калорийни зарази. Едва не ни отнехте дори традиционния за страната ни ориз.

— Не знаех, че министърът на търговията си пада по конспиративните теории.

— От кои сте? — попита Аккарат. — „АгриГен“? „ПурКал“? „Тотал Нутриент Холдингс“?

Андерсън разпери ръце.

— Ако съм разбрал правилно, вие бихте искали известно съдействие за установяването на едно по-стабилно правителство. Ако стигнем до удовлетворително и за двете страни споразумение, аз мога да ви предложа необходимия за това ресурс.

— А вие какво искате?

Андерсън го погледна в очите и каза сериозно:

— Достъп до вашата семенна банка.

Аккарат трепна и се облегна назад.

— Невъзможно. — Колата зави и набра скорост по Танон Рама XII. Банкок се стрелкаше покрай тях в серия от размазани образи, скорост, осигурена от министерския ескорт, който им

разчисташе пътя.

— Не искам да ми я подарите цялата — каза Андерсън и вдигна ръце да го успокои. — Само няколко мостри.

— Семенната банка ни осигурява независимост. Когато мехурчестата ръжда и генехакерската гъгрица пометоха планетата, именно семенната банка ни помогна да неутрализираме най-лошите последствия и въпреки това хората ни измираха като мухи. Но за разлика от Индия, Бирма и Виетнам, които коленичиха пред вас като просяци, ние издържахме. А сега вие искате да ви дам достъп до най-ценното ни оръжие. — Аккарат се изсмя. — Може и да ми се иска генерал Прача да си обръсне косата и веждите и да се скрие в някой манастир насред джунглата, посрамен пред цялата страна, но поне по този въпрос двамата с него сме на едно мнение. Никой *фаранг* не ще докосне сърцето на нашата независимост. Може да отрежете ръка или крак от страната ни, но няма да вземете главата и още по-малко сърцето ни.

— Нужен ни е нов генетичен материал — каза Андерсън. — Изтощихме голяма част от наличните ни възможности, а заразите продължават да мутират. Нямаме нищо против да споделим с вас резултатите от научните си изследвания. Както и печалбите, впрочем.

— Сигурен съм, че сте предложили същото на финландците.

Андерсън се наведе напред.

— Финландия се превърна в трагедия, и не само за нас. Ако искаме светът и в бъдеще да яде, трябва да сме с една крачка пред сибискозата, мехурчестата ръжда и японската генехакерска гъгрица. Това е единственият начин.

— Твърдите, че след като поробихте света с вашите патентовани семена и разсади, след като охотно превърнахте всички ни в роби, сега изведнъж сте разбрали, че влачите всички ни към гибел?

— Греамитите все това повтарят. — Андерсън вдигна рамене. — Единственият неоспорим факт е, че гъгрицата и ръждата не чакат. И че само ние разполагаме с научните ресурси да измъкнем света от тази каша. Надяваме се, че някъде във вашата семенна банка може да намерим ключа.

— А ако не го намерите?

— Тогава ще е без особено значение кой управлява кралството: всички ще кашляме кръв, докато поредната мутация на сибискозата разяжда дробовете ни.

— Не е възможно. Министерството на околната среда контролира семената, които държим в резерв.

— Останал бях с впечатлението, че обсъждаме промяна в

държавната администрация.

Аккарат се намръщи.

— Искате само мостри, така ли? Предлагате оръжия, оборудване, пари и искате само толкова?

Андерсън кимна.

— Да. И още нещо. Един човек. Гибънс. — Следеше внимателно Аккарат за реакция.

— Гибънс? — Министърът вдигна рамене. — Никога не съм чувал за него.

— *Фаранг*. Един от нашите. Искаме си го. От известно време той нарушава патентите върху интелектуалната ни собственост.

— И това явно много ви тревожи. — Аккарат се изсмя. — Интересно е да се срещне човек лице в лице с един от вас. Всички ние си говорим за калорийниците, които клечат на Кох Ангрит като демони или като *фиш красуе* и заговорничат как да погълнат кралството, но вие… — Изгледа го с неприязън. — Бих могъл за две минути да уредя екзекуцията ви, а направя ли го, до довечера ще сте мъртъв, разкъсан от мегодонти и опоскан до кокал от гарваните. И никой няма да възрази. До съвсем неотдавна градът би се вдигнал на бунт при най-малкия слух, че сред нас има калорийник. А вижте се сега. Седите си тук преспокойно. И толкова самоуверено.

— Времената се промениха.

— Не толкова, колкото явно си мислите. Смелчага ли сте, или просто сте глупав?

— Бих могъл да ви задам същия въпрос — каза Андерсън. — Малцина си позволяват да бъркат с пръст в очите на белоризците и още по-малко се измъкват безнаказано.

Аккарат се усмихна.

— Ако бяхте дошли при мен с предложенията си за пари и оборудване миналата седмица, щях да ви бъда много благодарен. — Вдигна рамене. — Тази седмица обаче, предвид благоприятната промяна в обстоятелствата, ще трябва внимателно да обмисля офертата ви. — Почука по междинното прозорче и даде знак на шофьора да отбие встрани. — Имате късмет, че съм в добро настроение. При други обстоятелства щях да съм особено доволен от себе си, ако приключа деня с един калорийник по-малко, разкъсан на малки кървави парченца. — Махна му да слезе от колата. — Ще обмисля предложението ви.

15.

Имаше място за Новите хора.

Тази обнадеждаваща мисъл беше в главата на Емико ежедневно, ежеминутно, ежесекундно. Споменът за *гайджина* Андерсън, който изглеждаше напълно убеден, че такова място съществува. За ръцете му около нея в мрака, за сериозните му очи, когато кимна, че е вярно.

Затова сега всяка вечер Емико се вглеждаше скришом в Роли, чудеше се какво ли знае той и дали тя ще събере смелост да го попита какво е видял на север. Какъв е пътят към убежището. На три пъти бе събирала кураж да го попита, но гласът неизменно ѝ изневеряваше и въпросът оставаше неизречен. Всяка нощ се прибираше вкъщи, изтощена след издевателствата на Каника, и се гмурваше надълбоко в мечтите си за мястото, където Новите хора живеят в безопасност, без господари.

Спомняше си Мидзуми-сенсей в залата за усъвършенстване. Младите Нови хора от класа бяха коленичили около нея и слушаха уроците, които им преподаваше.

— Какво сте вие?

— Нови хора.

— В какво е вашата чест?

— Нашата чест е да служим.

— Кого почитате?

— Почитаме господарите си.

Мидзуми-сенсей беше стогодишна, страховита, а наказанията, които налагаше с тънката си жилава пръчка — мълниеносни. Самата тя беше от ранните прототипове на Новите хора, но кожата ѝ почти не беше остаряла. Колко ли младоци беше обучила за това време? Беше вездесъща и непоколебима. Безмилостна и все пак справедлива в наказанията, и неуморно им повтаряше едно — че ако служат добре на господаря си, значи са изпълнили в най-висша степен своето предназначение.

Мидзуми-сенсей ги запозна с Мицуко Джидзо Бодхисатва, японския вариант на Буда, който пази бременните и децата и приема при себе си онези, които са загинали в утробата на майката. Обясняваше им, че Мицуко Джидзо Бодхисатва се грижи дори за Новите хора, че след смъртта им ги скрива в ръкавите си, измъква ги тайно от ада на генетично конструираните играчки и ги вкарва контрабандно в истинския цикъл на живота. Дългът им беше да служат, в службата намираха чест, а наградата си щяха да получат в следващия живот, когато щяха да се преродят като истински хора. Покорната служба печелела най-големите

награди.

Когато Гендо-сама я изостави, Емико намрази Мидзуми-сенсей от дъното на душата, си.

Сега обаче сърцето ѝ отново се разтупкваше при мисълта за нов господар — мъдър човек, който ще я въведе в един различен свят, който ще ѝ осигури онова, което Гендо-сама не бе пожелал да ѝ даде.

„Още един, който да те излъже? Който да те предаде?“

Смаза тази мисъл. Тази мисъл, беше мисъл на другата Емико. На Емико, която е загърбила обучението си, която се държи като чешърка, чиято амбиция не надхвърля оцеляването, която не дава пет пари за отредената ѝ ниша, която нехае за всички писани и неписани правила. Такива мисли не бяха подходящи за Новите хора, никак.

Мидзуми-сенсей ги учеше, че в природата на Новите хора има две начала. Лоша половинка, подчинена на животинските щения, заложени в гените им, резултат от множеството снаждания и добавки, които обуславят същността им. В противовес с това била добрата им половинка, цивилизованата разумна част, която познава разликата между ниша и животински инстинкт. Онази част, която разпознава мястото им в йерархията и оценява по достойнство дара на живота, който получават от господарите си. Мрак и светлина. *Ин-Ян.* Двете страни на монетата, двете страни на душата. Мидзуми-сенсей им помагаше да станат пълноправни господари на душата си. Подготвяше ги за високата чест да служат.

Откровено казано, единствено лошото отношение на Гендо-сама към нея беше причината да го мрази толкова. Той беше слаб човек. Или пък тя не беше дала всичко от себе си. Да, това беше. Изобщо не се беше представила на ниво. Това беше тъжната истина. Срам, който трябваше да приеме въпреки копнежа си по един живот без любящата ръка на господар. Но може би този странен *гайджин*… може би… Не, тази нощ Емико нямаше да пусне циничното животно в главата си; тази нощ щеше да мечтае.

Измъкна се от гетото на кулата, в която живееше, и се вля в прохладната вечер на Банкок. Някакво карнавално настроение се усещаше по огрените в мъждиво зелено улици, спагети се пържеха в привечерните *уокове*, колички приготвяха простички блюда за селяните, които бяха предлагали продукцията си по пазарите през деня и сега бързаха да хапнат, преди да се върнат за нощувка в крайградските си стопанства. Емико тръгна между сергиите на вечерния пазар, вървеше и се оглеждаше колкото за белоризци, толкова и за вечеря.

Спря пред сергия, която предлагаше сепия на скара, и си взе

порция с чили. Треперливата светлина на свещите и дълбоките сенки ѝ осигуряваха известно прикритие. Полата *фа син* скриваше движението на краката ѝ. Трябваше да внимава единствено за ръцете си, а ако се движеше бавно, премислено и ги държеше близо до тялото си, движенията ѝ можеха да минат дори за изящни.

От една жена и дъщеря ѝ си купи пържен Ю-Текс *пад сиу*, увит в бананови листа. Жената пържеше спагетите в *уок*, облизван от пламъците на син метан, нелегален, но не и недостъпен. Емико седна на един импровизиран тезгях и се зае с вечерята си, устата ѝ пламна от лютивия сос. Хората я заглеждаха, мнозина кривяха с отвращение лица, но никой не се заяде. Някои дори се отнасяха дружелюбно. Останалите си имаха достатъчно собствени проблеми и не им се забъркваше в неприятности с пружинки и белоризци. Странно предимство беше това, мислеше Емико. Хората толкова мразеха белоризците, че избягваха да се обръщат към тях освен в краен случай. Дъвчеше с наслаждение спагетите и си мислеше за казаното от *гайджина*.

„Има едно място за Новите хора.“

Опитваше се да си го представи. Цяло село хора с издайнически насечени движения и гладка като кадифе кожа. Копнежът я изпълни до болка.

Ала имаше и друго чувство, противоположно. Не беше страх. А нещо, което не беше очаквала да изпита.

Отвращение?

Не, думата беше твърде силна. По-скоро тръпка на негодувание, че толкова много от нейния вид позорно са изоставили дълга си. Живеят си заедно и сред тях няма нито един така добър като Гендо-сама. Цяло село Нови хора, които нямат на кого да служат.

Тръсна глава. Какво беше спечелила тя от службата си? Събрала се беше с хора като Роли. И Каника.

И все пак… цяло племе Нови хора, скупчени в джунглата? Какво би било да вземе в прегръдките си работник, висок два метра и половина? Такъв ли щеше да е любовникът ѝ? Или някое пипалищно чудовище като онези, които работеха във фабриките на Гейдо-сама, десеторъко като индуистки бог и с провиснали лиги, същество, което не иска друго, освен да се натъпче с храна и да намери работа за ръцете си? И как изобщо беше намерило пътя си на север такова създание? И защо бяха там, в джунглата?

Прогони отвращението си. Каквото и да беше, не можеше да е по-лошо от Каника. До такава степен бяха поробили ума ѝ, че мислеше лошо за Новите хора, макар самата тя да беше от тях. Логично погледнато, никой Нов човек не можеше да е по-лош от

снощния ѝ клиент, който я чука, а после я заплю, преди да си тръгне. Да приеме в леглото си Нов човек с гладка кожа не би могло да е по-лошо.

Но що за живот би бил животът в селото? Да яде хлебарки, мравки и малкото пощадени от белия бръмбар листа?

„Роли е от оцеляващите. Ти от тях ли си?“

Разбърка спагетите с десетсантиметровите бамбукови пръчици „Червена звезда“. Какво ли би било да не служи никому? Би ли дръзнала да живее така? От самата мисъл за това ѝ се завиваше свят. Какво би правила без господар? Каква щеше да стане — фермерка? Да отглежда опиум сред хълмовете например? Да пуши от сребърна лула и да си почерня зъбите, както беше чувала, че правели онези странни жени от планинските племена? Изсмя се наум. Беше ѝ трудно дори да си го представи.

Потънала в мисли, тя едва не го пропусна. Единствено късметът — случайно доловено движение на някакъв мъж, седнал на маса отсреща, който се стресна, а после побърза да сведе глава над чинията си — я спаси. Емико застина.

Нощният пазар изведнъж притихна.

А после, като гладни призраци, мъжете в бяло се появиха зад нея и заговориха с бързата си напевна реч на жената зад *уока*. Жената се разбърза да им сервира, кланяше се раболепно. Емико се разтрепери, вдигнала спагетите на половината път до устата си, тънката ѝ ръка се тресеше от напрежение. Искаше да остави пръчиците в чинията, но помръднеше ли, щеше да се издаде, затова продължи да седи като статуя, докато двамата мъже в бяло чакаха поръчката си току зад нея и си говореха.

— … и накрая прекали. Биромбакди крещеше из канцелариите как щял да му вземе главата, с ушите си го чух. „Искам главата на Джайде, на тепсия я искам, той наистина прекали!“

— Дал е по пет хиляди бахти на хората си за онази инспекция.

— Е, голяма полза ще имат от тях сега, когато разжалваха шефа им.

— И все пак — по пет хиляди. Нищо чудно, че Биромбакди е побеснял. Сигурно е изгубил половин милион, ако не и повече.

— Казват, че Джайде нахлул като мегодонт. Старецът сигурно го е взел за бивола Торапи, който е дошъл да премери сили с татко си. И че му крои шапката.

— Е, вече няма такава опасност.

Емико трепереше. Това щеше да е краят ѝ. Щеше да изпусне пръчиците и мъжете щяха да разберат каква е. Щяха да видят

момичето на пружина, което още не бяха видели, нищо че се бяха струпали около нея, нищо че я побутваха с мъжкарска самоувереност, нищо че единият току я докосваше по врата, уж случайно блъснат от навалицата. И тогава прикритието ѝ щеше да се смъкне като плащ. Щяха да я видят такава, каквато е, Нов човек с изтекли документи и разрешителни за внос, а после щяха да я компостират набързо, да я рециклират така, както се рециклираха целулозата и животинския тор, и всичко това заради издайническите ѝ движения, които я обозначаваха толкова ясно, все едно цялата са я накацали светулки.

— Ама никога не съм си мислил, че ще го видя да коленичи пред Аккарат. Това беше кофти. Посрами всички ни.

Кратка пауза. После единият каза:

— Лелче. Метанът ти що не е зелен?

Жената зад сергията се усмихна смутено. Същата смутена усмивка разтегна и лицето на дъщеря ѝ.

— Миналата седмица направихме подарък на министерството — каза тя.

Другият, онзи, който галеше небрежно врата на Емико — Емико се опитваше да не трепва — каза:

— Тогава излиза, че нашата информация не е вярна.

Усмивката на жената помръкна.

— Или пък аз нещо греша.

— Е, за мен не е проблем да ти проверя документите.

— Не си правете труда — каза жената. — Ще пратя щерка си още сега. А вие… я си вземете тези две рибки, вземете, вземете. Не ви плащат достатъчно, виж какви сте тънки като вейки. — Взе две големи риби тилапия от грила и ги предложи на мъжете.

— Много мило от твоя страна, лелче. Гладен съм. — Белоризците взеха рибите и увитите в бананови листа *плаа* и продължиха през пазара, в неведение за ужаса, който се плискаше на вълни около тях.

Усмивката на жената угасна в мига, щом мъжете ѝ обърнаха гръб. Обърна се към дъщеря си и набута в ръцете ѝ шепа банкноти.

— Иди в полицейската караулка и гледай да дадеш парите на сержант Сири Порн, ама лично. Не искам тези двамата да ми цъфнат пак.

Докосването на белоризеца още пареше врата на Емико. Разминало ѝ се беше на косъм. Буквално на косъм. Понякога незнайно защо забравяше, че е в опасност. Понякога се заблуждаваше и започваше да мисли за себе си почти като за човек. Дояде набързо спагетите. Повече не можеше да отлага. Трябваше да се изправи лице в лице с Роли.

— Искам да се махна оттук.

Роли се завъртя на столчето пред бара и я изгледа невярващо. После каза с усмивка:

— Ти сериозно ли, Емико? Имаш нов господар, така ли?

Другите момичета тъкмо идваха в бара, говореха си и се смееха, кланяха се пред малкия домашен олтар, някои дори правеха дребни приношения с надеждата да им се падне мил клиент — или богат поне.

Емико поклати глава.

— Нямам нов господар. Искам да замина на север. В селата, където живеят Нови хора.

— Кой ти каза за това?

— Значи наистина съществуват? — По изражението му разбра, че е така. Сърцето ѝ се разлудува. Значи не беше само слух. — Съществуват — повтори тя, този път по-твърдо.

Той я изгледа.

— Може би. — Махна на бармана Даенг да му налее пак. — Но имай предвид, че животът в джунглата е труден. Ако реколтата ти се провали, ядеш буболечки. Дивеч почти не е останал, след като мехурчестата ръжда и японската генехакерска гъгрица унищожиха голяма част от горите. — Вдигна рамене. — Останали са кажи-речи само птици. — Погледна я отново. — А и ти трябва да си близо до вода. Там ще се прегрееш за нула време. Повярвай ми. Много е трудно там. Ако наистина искаш да се махнеш оттук, по-добре се огледай за нов господар.

— Белоризците едва не ме хванаха днес. Ако остана тук, ще умра.

— Плащам им да не те закачат.

— Не. Бях на един нощен пазар…

— И какво, по дяволите, си правила на нощен пазар? Ако си гладна, идвай тук — тросна ѝ се Роли.

— Много съжалявам. Трябва да го направя, да замина. Роли-сан, ти имаш връзки. Познаваш хора, които, ако ги притиснеш, ще ми издадат пътен лист. С който да мина без проблеми през пропускателните пунктове.

Барманът донесе питието и Роли отпи. Приличаше на гарван: седеше на столчето като леш, която вони на разложение и отдавна е трябвало да умре, и гледаше как курвите пристигат за нощната смяна. Изгледа я с неприкрито отвращение, сякаш е кучешко лайно, залепнало по обувката му. Отпи отново.

— Пътят на север е труден. И е дяволски скъпо.

— Мога да си заработя пътуването.

Роли не каза нищо. Барманът отстъпи крачка назад и погледна със задоволство излъскания барплот. После вдигна с помощника си сандъче лед с луксозната марка „Джай йен, нам йен“. Студено сърце, студена вода.

Роли протегна чашата си и барманът пусна в нея няколко кубчета лед. Кубчетата изтракаха звънко и — излезли от топлоизолираното си сандъче — започнаха бързо да се топят. Емико ги гледаше как се разтварят в чашата. Даенг сипа вода върху тях. Емико също прегряваше, топеше се като кубчетата лед. Широко отворените прозорци на клуба не улавяха почти нищо от морския бриз и помещението беше задушно и горещо — в този ранен час жълтите карти, които въртяха вентилаторите на климатичната система, още не бяха дошли. Стените и подът на клуба излъчваха жега и беше горещо като в пещ. Роли отпи от изстудената си вода.

Емико гледаше чашата с копнеж и си мечтаеше и тя, като другите, да се изпоти поне веднъж.

— *Кун* Роли. Моля. Моля ви — поколеба се, после въздъхна — за чаша студена вода.

Роли отпи пак, плъзна поглед по влизащите в клуба момичета и каза:

— Поддържането на пружинка излиза дяволски скъпо.

Емико се усмихна смутено с надеждата да го умилостиви. Той обаче се намръщи раздразнено. Но все пак каза:

— Добре де. — И кимна на Даенг. Барманът ѝ наля чаша ледена вода. Емико едва се сдържа да не я грабне от ръцете му. Притисна студеното стъкло до лицето и шията си и ахна тихичко от облекчение. Изпи водата и притисна отново чашата към лицето си, стискаше я като талисман.

— Благодаря.

— Защо да ти помагам?

— Защото ако остана тук, ще умра.

— Никаква сделка не е това. Изобщо не трябваше да те наемам, само загуби ми носиш. А сега искаш да похарча куп пари за подкупи, от които няма да спечеля и бахта.

— Моля те. Ще направя каквото кажеш. Ще ти компенсирам разходите. Честна дума. Можеш да ме използваш.

Роли се изсмя.

— Имам си истински момичета. — Усмивката му се стопи. — Проблемът, Емико, е, че ти нямаш какво да дадеш. Денем изпиваш парите, които си спечелила предната нощ. Подкупите, които плащам за теб на белоризците, са разход; ледът, който ти е необходим — също. Много съм добър, иначе отдавна да съм те изритал на улицата и белоризците да са те направили на

компост. Ти не си добро бизнес начинание.

— Моля те.

— Не ме ядосвай. Върви да се приготвиш за работа. Не искам клиентите да те заварят с тези дрехи.

Думите му прозвучаха категорично и окончателно. По навик Емико понечи да се поклони и да изпълни нареждането. Но спря по средата. „Ти не си куче — напомни си. — Не си слугиня. Заради слугинажа се озова изоставена насред демони в един град на божествени създания. Ако се държиш като слугиня, ще умреш като куче.“

Изправи гръб.

— Много съжалявам, Роли-сан, но трябва да замина на север. Скоро. Колко ще струва? Ще си заработя парите.

— Като проклета чешърка си. — Роли стана. — Постоянно се връщаш да гризеш кокалите на мъртвите.

Емико трепна. Макар и много стар, Роли все пак беше *гайджин*, роден и отраснал преди Свиването. Беше много по-висок от нея. Тя отстъпи още крачка назад, внезапно изгубила смелост.

— Точно така, не забравяй къде ти е мястото — каза Роли заплашително. — Ще заминеш на север, добре. Но ще стане, когато аз кажа, когато аз реша. И не преди да си изкарала и последната бахта от подкупите, които плащам на белоризците заради теб.

— Колко?

Лицето му се зачерви.

— Повече, отколкото си изкарала досега!

Емико отскочи назад, но той я сграбчи и я дръпна към себе си. Гласът му беше нисък и тих, като ръмжене, дъхът му вонеше на уиски.

— Навремето си била полезна някому и явно оттогава ти е останал навикът да се самозабравяш, пружинке. Но нека си кажем истината в очите. Ти си моя собственост.

Костеливата му ръка посегна към гърдата ѝ, пръстите хванаха зърното и го стиснаха. Емико изскимтя от болка и се сви. Бледосините му очи я следяха като очите на змия.

— Притежавам те от главата до петите — каза той студено. — Ако реша утре да те изхвърля в компостерите за мулчиране, край с теб. И на никого окото му няма да мигне. В Япония може и да ценят едно момиче на пружина. Тук ти си обикновен боклук и нищо повече. — Стисна я отново. Емико си пое накъсано дъх. Причерня ѝ от болка. Той се усмихна. — Ти си моя собственост. Не го забравяй.

Пусна я и Емико залитна назад и се хвана за ръба на

барплота.

Роли се върна към питието си.

— Като спечелиш достатъчно, за да потеглиш на север, ще те уведомя — каза сухо. — Но ще изработиш всяка бахта, и ще работиш яко. Никакво подбиране повече. Хареса ли те мъж, какъвто ще да е, отиваш с него и се стараеш да му хареса, за да се върне пак. Имам предостатъчно истински момичета, които предлагат естествен секс. Ако искаш да заминеш на север, гледай да предложиш нещо повече.

Надигна чашата си, изгълта съдържанието ѝ на един дъх и я удари в плота, та Даенг пак да я напълни.

— А сега спри да се цупиш и почвай да печелиш.

16.

Хок Сенг гледаше намръщено сейфа, който клечеше насреща му в офиса на фабриката. Беше рано сутринта и вместо да зяпа сейфа, Хок Сенг трябваше отдавна да се е заел с подправянето на счетоводните книги, преди г-н Лейк да е пристигнал. Само че сейфът си клечеше насреща, подиграваше му се, обвит в дима на тамяновите пръчици, които досега не бяха улеснили отварянето му с нищо. Нито те, нито молитвите и приношенията на Хок Сенг.

След инцидента на котвените площадки сейфът беше заключен постоянно, а онзи дявол Лейк му висеше на главата и питаше за сметките, вреше си носа навсякъде и непрекъснато задаваше въпроси. А Торният лорд чакаше своето. Бяха се виждали още два пъти след онази първа среща. Засега Торният лорд проявяваше търпение, но Хок Сенг долавяше раздразнението му и се боеше, че ще му писне да чака и ще вземе нещата в свои ръце. Времето му изтичаше.

Вписа в счетоводната книга няколко суми, които да прикрият парите, които беше заделил за себе си от покупката на временно вретено. Дали просто да не разбие сейфа? Да поеме риска на подозрението, което неминуемо щеше да падне най-напред върху него? Във фабриката имаше химикали, които за няколко часа щяха да проядат желязото. Не беше ли това за предпочитане пред варианта кръстникът на всички кръстници да поеме нещата в свои ръце? Вече беше преценил възможностите. Уви, всички варианти носеха риск, от който настръхваше. Ако разбиеше сейфа, лицето му щеше да цъфне на плакати по улиците, а сега не беше моментът да се превръща във враг на чуждоземските дяволи. Аккарат беше във възход, което означаваше, че *фарангите* също са във възход. Белоризците бяха в немилост и всеки ден вестниците публикуваха поредната новина, която го потвърждаваше. Разжалвали бяха не друг, а Тигъра на Банкок, превърнали го бяха в бръснат монах без семейство и без собственост.

Ами ако отстрани г-н Лейк от картинката? Анонимен нож например, който да му разпори корема на улицата? Лесна работа. Че и евтина. Срещу петнайсет бахти Засмения Чан щеше да свърши работата, а Хок Сенг щеше окончателно да се отърве от досадния чуждоземски дявол.

На вратата се почука. Хок Сенг се стресна, изправи гръб и мушна фалшифицираната книга под бюрото.

— Да?

На прага стоеше Маи, кльощавото момиче от поточната

линия. Хок Сенг се поотпусна. Момичето се поклони и каза:

— *Кун.* Има проблем.

Той взе един парцал и изтри мастилото от ръцете си.

— Да? Какъв?

— По-добре елате.

Страхът се излъчваше от нея на вълни. Хок Сенг настръхна. Маи беше още дете. Той се беше отнасял добре с нея. Дори ѝ беше надписал бонуси към заплатата, задето се беше вмъкнала в теснотията под пода на цеха, когато проверяваха състоянието на енергийната система след инцидента с разбеснелия се мегодонт… и въпреки това нещо в поведението ѝ го върна към времето, когато малайците се обърнаха срещу неговите хора. Когато работниците му, винаги така лоялни и благодарни, внезапно започнаха да извръщат поглед от него. А той, глупакът, беше останал сляп за промяната. Не беше разбрал, че дните на малайските китайци са преброени. Че дори човек с неговия висок социален статус — човек, който участваше щедро във всякакви благотворителни инициативи, който помагаше на децата на работниците си като да бяха негови, — че дори неговата глава ще се търкулне в канавката.

А сега Маи стоеше на прага и избягваше да го погледне в очите. Така ли щяха да дойдат за него, тайно? Да му пратят безобидно момиче като примамка? Това ли беше краят на жълтите карти? Или Торният лорд му беше вдигнал мерника? Хок Сенг прикри тревогите си и каза небрежно, гледаше обаче момичето в очите:

— Ако имаш да казваш нещо, кажи го сега. Тук.

Момичето се поколеба. Страхът му се виждаше с просто око.

— *Фарангът* дойде ли?

Хок Сенг погледна към стенния часовник. Шест часът.

— Ще дойде най-рано след час-два. Не е от ранобудните.

— По-добре елате, моля ви.

Значи така щеше да бъде. Хок Сенг кимна отсечено.

— Добре.

Стана и тръгна към нея. Такова хубаво момиче. Естествено, че ще пратят хубаво момиче. Толкова безобидна изглеждаше. Почеса се по гърба, вдигна скришно подгъва на широката си риза, измъкна ножа, който държеше втъкнат в колана си, и продължи бавно към Маи, все така с ръка зад гърба. Изчака до последния възможен момент…

Сграбчи я за косата и я дръпна към себе си. Притисна ножа към гърлото ѝ.

— Кой те праща? Торният лорд? Белоризците? Кой?

Маи ахна уплашено. Не можеше да се освободи, без ножът да

среже гърлото ѝ.

— Никой!

— За глупак ли ме мислиш? — Натисна още малко и ножът сряза кожата ѝ. — Кой?

— Никой! Кълна се! — Маи се тресеше от страх, но Хок Сенг не отслаби хватката си.

— Искаш ли да ми кажеш нещо? Тайна, която трябва да криеш? Слушам те.

— Не! *Кун!* Кълна се! — простена момичето. — Няма тайна! Но… но…

— Да?

Тя се отпусна в ръцете му.

— Белоризците — прошепна тя. — Ако белоризците разберат…

— Аз не съм белоризец.

— За Кит, Кит е болен. Сримуанг също. И двамата. Моля ви. Не знам какво да правя. Не искам да си загубя работата. Не знам какво да правя. Моля ви, не казвайте на *фаранга*. Всички знаят, че *фарангът* може да затвори фабриката. Моля ви. Семейството ми… Моля ви. Моля. — Разплака се, притискаше се в него и го молеше да я спаси, въпреки ножа, който притискаше в гърлото ѝ.

Той отпусна ножа. Внезапно се почувства стар. Това беше да живееш в постоянен страх. Да подозираш тринайсетгодишни девойчета, да си мислиш, че собствените ти дъщери искат да умреш. Призля му. Не можеше да я погледне в очите.

— Трябваше да ми кажеш — измърмори сърдито. — Глупаво момиче. Какво толкова тайно има. — Вдигна ризата си и прибра ножа в канията. — Заведи ме при приятелите си.

Тя си избърза сълзите. Не личеше да изпитва негодувание. Адаптивна беше — като повечето млади хора. Тръгна послушно пред него.

Работниците вече идваха в цеха за началото на работния ден. Големите врати бяха отворени и слънцето нахлуваше в голямото помещение. Миниатюрни частици прах танцуваха в сноповете светлина.

Маи го поведе през пречиствателното, стъпките ѝ оставяха следи в наслоения по пода светъл прах. Влязоха в помещението с пресите.

Провесените под тавана решетки изпълваха помещението със солената миризма на съхнещи водорасли. Маи го поведе покрай режещите преси и се мушна под поточната пиния. От другата страна водораслените резервоари клечаха в мълчаливи редици, пълни с живот и сол. При повече от половината се забелязваха признаци на занижена производителност. Вместо

десетсантиметров каймак от водорасли, колкото трябваше да се образува за една нощ, на места водната повърхност в резервоарите прозираше гола.

— Там — прошепна Маи.

Кит и Сримуанг лежаха до стената. Вдигнаха помътени очи към Хок Сенг. Той коленичи до тях, но не ги докосна.

— Да са се хранили заедно?

— Едва ли. Не са приятели.

— Не може да е сибискоза, нали? Мехурчеста ръжда? Не. — Той поклати глава. — Ама и аз съм един глупак! Не е нито едното, нито другото. Нямат кръв по устните.

Кит изстена и понечи да се надигне. Хок Сенг се дръпна и потисна импулса да избърше ръце в ризата си. Другият мъж, Сримуанг, изглеждаше още по-зле.

— Този с какво се занимава?

Маи се поколеба.

— Мисля, че захранва резервоарите. Изсипва чувалите с рибешка храна за водораслите.

Хок Сенг настръхна. Двама болни. И лежаха до резервоарите, чието включване в производствения процес той беше разпоредил лично, за да угоди на г-н Андерсън. Съвпадение ли беше? Потръпна и огледа помещението, сякаш го виждаше за пръв път. Резервоарите преливаха, по пода имаше мокри петна, а край ръждивите решетки на отточната система се бяха събрали локви. По влажните повърхности имаше водорасли, развили се неканени там, черпещи енергия от остатъчните хранителни вещества в разплисканата течност. Ако нещо не беше наред с резервоарите, векторите на заразяване бяха навсякъде.

Избърса инстинктивно ръце, после се сепна, ужасен още повече. Сивкавата прах на пречиствателното беше полепнала по дланите му там, където беше отметнал завесата на входа. Заобиколен беше от потенциални вектори. Над главата му висяха сушилните решетки, една до друга по целия таван, натежали от потъмняващ водораслен каймак. От една кална капка. Точно до крака му. И с нея Хок Сенг си даде сметка за един нов звук. Не го беше чувал, когато в цеха беше пълно с хора. Сега обаче, в тишината рано сутрин, звукът приижда отвсякъде — тихо трополене като от дъжд. Решетките по тавана се отцеждаха.

Хок Сенг се надигна рязко в опит да потисне паниката си.

„Не ставай глупак. Няма доказателства, че проблемът е във водораслите. Смъртта идва под много форми. Може да е всякаква болест.“

Дишането на Кит бе накъсано и хрипливо, гърдите му се надигаха мъчително.

— Дали е пандемия? — попита Маи.

Хок Сенг я изгледа ядно.

— Не изричай тази дума! Какво искаш, да ни докараш демони ли? Белоризци? Ако се разчуе, моментално ще затворят фабриката. А ние ще гладуваме като жълти карти.

— Но…

От централното помещение на цеха се чуха гласове.

— Тихо, малката. — Хок Сенг и даде знак да замълчи, мислеше трескаво. Едно разследване на белоризците щеше да е катастрофално. Щеше да е идеалният претекст за чуждоземския дявол г-н Лейк да затвори фабриката и да го уволни. Да го прати обратно в кулите. Където той да умре от глад, след като бе стигнал толкова далеч, толкова близо.

Откъм централния цех се чуха още гласове. Работниците се поздравяваха за добро утро. Изпъшка мегодонт. Затръшваха се врати. Поточната линия се задвижи за пробния тест.

— Какво ще правим? — попита Маи.

Хок Сенг огледа резервоарите и оборудването. Помещението, което още беше празно.

— Само ти ли знаеш, че са болни?

— Да. Намерих ги, като дойдох сутринта.

— Сигурна ли си? Не си го споменала на никого, преди да дойдеш при мен? И никой друг не е влизал? Никой не, е дошъл с теб, а после изведнъж да е решил да си вземе почивен ден, след като е видял тези двамата?

Маи поклати глава.

— Не. Дойдох сама. Пътувам с един фермер, който има стопанство близо до града. Той ме качва на лодката си и пътуваме по каналите. Винаги идвам много рано, почти първа.

Хок Сенг погледна двамата болни, после отново момичето. Четирима бяха в помещението. Четирима. Прималя му. Такова лошо число беше това, четворката. *Сз.* Четири. *Сз.* Смърт. Три беше много по-добро число. Или две…

Или едно.

Едно беше съвършеното число за тайни работи. Ръката му се плъзна несъзнателно към ножа. Щеше да е неприятно. Но не толкова, колкото числото четири.

Дългата черна коса на момичето беше събрана на стегнат кок високо на главата, за да не се оплете в машините. Вратът ѝ беше оголен. Очите ѝ — доверчиви. Хок Сенг отклони поглед ѝ отново го спря на болните мъже, повтаряше си неблагоприятното число. Четири, четири, четири. Смърт. Едно беше по-добре. Едно беше най-добре. Пое си дъх и взе решение. Посегна към момичето.

— Ела тук.

Тя се поколеба. Хок Сенг я изгледа намръщено и ѝ махна да се приближи.

— Искаш да си запазиш работата, нали?

Тя кимна, бавно.

— Тогава ела. Тези двамата трябва да идат в болница, нали така? Тук не можем да им помогнем. А ако ги оставим да лежат болни до водорасленитe резервоари, само ще предизвикаме паника. А паниката ще ни се отрази зле на насъщния. Помогни им да станат, а аз ще ви чакам при страничната врата. Не минавайте през централния цех. Ще ви чакам при страничния изход. Минете под поточната линия и оттам през служебния коридор. Страничния изход, запомни ли?

Тя кимна неуверено. Хок Сенг плесна с ръце да я насърчи.

— Побързай де! Бързо! Влачи ги, ако трябва! — Махна към телата. — Хората вече пристигат. Дори един човек трудно може да опази такава тайна, а вече сме четирима. Нека поне станем двама. Всичко е по-добре от четири. — „Смърт“.

Маи се наведе и подхвана Кит под мишниците. Хок Сенг изчака още миг, за да е сигурен, че се е заела със задачата, после излезе.

В централната част на цеха работниците все още прибираха обяда си в шкафчетата и се смееха. Никой не бързаше за никъде. Тайландците си бяха такива, мързеливи. На тяхно място китайските жълти карти отдавна щяха да са започнали работа и тогава всичко щеше да отиде по дяволите. Като никога Хок Сенг се почувства благодарен, че работи с тайландци. Все още имаше малко време. Излезе през страничната врата.

Уличката отвън беше празна. Високите стени на съседните фабрики ограждаха тесния проход. Хок Сенг хукна към улица „Фосри“, задръстена от колички за бързо хранене, пара от пържени спагети и окъсани дечурлига. Велосипедна рикша прекоси излаза на тесния проход.

— *Уей!* — Извика той. — *Самло! Самло!* Чакай! — Но беше твърде далеч.

Докуцука до пресечката, като щадеше болното си коляно, и зърна друга рикша. Махна на водача ѝ. Мъжът хвърли поглед през рамо да провери дали има конкуренция, после свърна към Хок Сенг, без да си дава зор, разчиташе лекият наклон на улицата да свърши цялата работа.

— По-бързо! — разкрещя му се Хок Сенг. — *Куай идиан*, кучеебец неден!

Мъжът не обърна внимание на обидата, намали и спря пред него.

— Ще се качите ли, *кун*?

Хок Сенг се качи на рикшата и махна към тесния проход между фабриките.

— Имам пътници за теб, ако побързаш.

Мъжът изсумтя и свърна по тясната уличка. Веригата на велосипеда потракваше приспивно. Хок Сенг изскърца със зъби.

— Ще ти платя двойно. Побързай!

Мъжът натисна малко по-енергично, но рикшата все така се влачеше като мегодонт. Маи се появи при страничния изход. За миг Хок Сенг се уплаши, че момичето ще сглупи и ще изкара болните мъже, преди рикшата да стигне при тях, но Кит не се виждаше никъде. Чак когато рикшата наближи, Маи се мушна обратно във входа и изкара с влачене първия замаян работник.

Рикшарят се стресна, но Хок Сенг се наведе и изсъска в ухото му:

— Ще ти платя тройно.

После награби Кит и го издърпа на седалката, преди рикшарят да може да реагира. Маи хлътна отново във входа. Водачът на рикшата зяпаше Кит.

— Какво му е?

— Пиян е — каза Хок Сенг. — И той, и приятелчето му. Ако шефът ги хване, ще ги уволни.

— Не ми прилича на пиян.

— Грешиш нещо.

— Не. Прилича ми на…

Хок Сенг го прикова с поглед.

— Белоризците ще те хванат в мрежата си толкова сигурно, колкото ще хванат и мен. Той е на твоята рикша, дишате един въздух.

Мъжът се опули. Дръпна се назад. Хок Сенг кимна в знак на потвърждение и задържа погледа му.

— Няма смисъл да се дърпаш. Аз казвам, че са пияни. Като се върнеш, ще ти платя тройно.

Маи се появи с втория работник и Хок Сенг ѝ помогна да го настанят на седалката. После побутна Маи да се качи при тях.

— В болница — каза високо. А после се наведе и ѝ прошепна: — Но в две различни болници, ясно?

Маи кимна отсечено.

— Браво, добро момиче. — Отстъпи назад. — Тръгвайте, хайде! Тръгвайте! И по-бързо!

Рикшата потегли, доста по-бързо отпреди. Хок Сенг ги гледаше как се отдалечават, главите на тримата пътници и на водача подскачаха и се мятаха заедно с рикшата по калдъръма. Направи физиономия. Пак четири. Много лошо число. Потисна параноята си и се запита дали изобщо е във форма да крои

планове и стратегии. Дали не беше просто един старец, който се плаши от сенки?

Нямаше ли да е по-добре за него, ако Маи, Кит и Сримуанг нахранеха червеноперките *плаа* в мътните води на река Чао Фрая? Ако се превърнеха в набор от анонимни телесни части, които гладните шарани да оглозгат до кокал? Нямаше ли така да е по-добре за него?

Четири. *Сз.* Смърт.

Избърса ръце в панталона си. Трябваше да се изкъпе. Да се изтърка с белина и да се надява, че това ще свърши работа.

Рикшата свърна зад завоя и се изгуби от погледа му заедно с опасния си товар. Хок Сенг хлътна във входа към цеха, където оборудването вече потракваше, а хората си подвикваха весело.

„Нека е съвпадение — помоли се той. — Нека не е в поточната линия.“

17.

Колко нощи беше изкарал Джайде без сън? Една? Десет? Десет хиляди? Вече не помнеше. Луните отминаваха будни, слънцата се точеха като в сън и всичко се свеждаше до броене, числа се въртяха и набъбваха, надежди повяхваха. Молитви и приношения оставаха без отговор. Гадатели мълвяха предсказания. Генерали даваха уверения. Утре. Най-много след три дни. Имало данни за смекчаване на позицията, плъзнали били слухове за местоположението на някаква жена.

Търпение.

Джай йен.

Хладно сърце.

Нищо.

Извинения и унижения във вестниците. Самокритика, написана със собствената му ръка. Още фалшиви признания за алчност и корупция. Двеста хиляди бахти, които не можеше да върне. Редакторски статии и хули в шепниците. Истории, разпространявани от враговете му, че харчел откраднатите пари по курви, за частен запас от ориз Ю-Текс, който да продава в случай на глад. Тигъра бил просто поредният корумпиран белоризец.

Наложиха му глоби. Конфискуваха цялото му имущество. Опожариха дома му — погребална клада пред очите на семейството му, майката на Чая виеше, а синовете му гледаха сериозно, официално лишени от неговото име.

Решено беше, че няма да прослужи изкуплението си в някой от близките до града манастири. Вместо това щяха да го изпратят в горите на Фра Критипонг, където белият бръмбар беше превърнал земята в пустош, а ветровете довяваха нови щамове на мехурчестата ръжда през границата с Бирма. Щяха да го прогонят в пущинака да размишлява върху греховете си. Обръснали му бяха веждите, кубето му лъщеше голо. Ако случайно се върнеше жив от изгнанието си, го очакваше доживотна работа като охрана във въдворителните лагери за жълти карти на юг — най-черната работа за най-нископоставените белоризци.

И въпреки това от Чая нямаше следа.

Жива ли беше? Или мъртва? От търговското ли я бяха отвлекли? Или някой друг? Някой *жао пор*, вбесен от смелостта на Джайде? Или някой от министерството на околната среда? Биромбакди например, ядосан, че Джайде не спазва протокола? Като отвличане ли беше замислено, или като убийство? Беше ли Чая загинала в опит да се освободи? Още ли я държаха в онази

тясна бетонна килия от снимката, някъде в града, в непоносимия задух на някоя изоставена кула, седи там и чака Джайде да я освободи? Или чешърки глозгаха трупа ѝ в някоя тъмна пресечка? Или се носеше по Чао Фрая, храна за шараните вар. 2.3, които министерството беше завъдило с такъв успех в реката? Джайде си нямаше нищо, само въпроси. Крещеше в кладенеца, но не чуваше ехо.

А сега седеше в гола монашеска *кути* в храма Уат Боуониует, временно, докато манастирът Фра Критипонг реши дали да приеме в обителта си грешник като него. Облечен беше с бялото расо на послушник. Никога нямаше да облече оранжевото. Никога. Той не беше монах. Беше изкупленец. Плъзгаше поглед по ръждивите влажни следи върху стената, цъфтеж от плесен и разложение.

На едната стена беше нарисувано дърво *бо*, Буда седеше под него и търсеше просветление.

Страдание. Всичко беше страдание. Джайде се взираше в дървото *бо*. Поредната реликва от миналото. Министерството беше съумяло да запази няколко екземпляра, опазило ги беше от белите бръмбари, които дълбаеха тунелчета в сърцевината, снасяха там яйцата си, а те се излюпваха, личинките дебелееха и скоро дънерът се пръсваше на трески от вътрешния натиск, младите бръмбари излитаха на рояк, полазваха поредната си жертва и така до безкрай.

Всичко беше преходно. Дори свещените смокинови дървета не бяха вечни.

Вдигна ръка и опипа светлите обръснати полумесеци над очите си. Още не можеше да свикне. Всичко се променяше. Вдигна поглед към дървото *бо* и Буца.

„Спал съм. През цялото време съм спал и очите ми са били затворени.“

Сега обаче, докато се взираше в нарисуваната реликва от миналото, нещо в него се раздвижи.

Нищо не траеше вечно. Монашеската *кути* беше килия. Тази килия беше затвор. Той седеше в затвор, докато хората, отнели му Чая, живееха, пиеха, ходеха по курви и се смееха. Нищо не беше постоянно. Така гласеше учението на Буца. Нито кариерата, нито институциите, нито жена ти, нито свещените дървета… Всичко подлежеше на промяна; промяната беше единствената истина.

Протегна ръка към рисунката и плъзна пръсти по напуканата боя. Питаше се дали художникът е ползвал истинско дърво *бо* за модел, дали е имал късмета да живее, когато свещените дървета са живели и расли на спокойствие, или го е рисувал от снимка.

Дали е направил копие на копието.

След хиляда години щяха ли хората изобщо да знаят, че такива дървета са съществували някога? Щяха ли правнуците на Ниуат и Сурат да знаят, че е имало и други смокинови дървета, които също са изчезнали без следа? Щяха ли да знаят, че някога е имало дървета и от други видове? Не само тиковото дърво на Гейтс и генехакерските бананови палми на „ПурКал“, а много, много други видове?

„Ще разберат ли, че ние не сме били достатъчно бързи, нито достатъчно умни, за да ги спасим всичките? Че е трябвало да избираме?“

Греамитите, които проповядваха по улиците на Банкок, плещеха за своята Свещена библия и нейните притчи за спасението. За Ной Бодхисатва, който натоварил всички животни, дървета и цветя на гигантския си бамбуков сал и ги прекарал през водата, натоварил отломките от света на сала си и тръгнал да търси земя. Ала сега нямаше Ной Бодхисатва. Имаше го единствено Фра Сюб, който чувстваше болката от загубата, но с нищо не можеше да я облекчи, имаше ги и малките глинени Буди от министерството на околната среда, които удържаха на косъм надигащия се прилив.

Дървото *бо* се размаза пред погледа му. Страните на Джайде бяха мокри от сълзи. Въпреки това той не сваляше поглед от дървото и от Буца, седнал в поза за медитация под него. Кой да помисли, че калорийните компании ще атакуват смокините? Кой да помисли, че и дърветата *бо* ще загинат? *Фарангите* нямаха уважение към нищо извън парите. Избърса сълзите от лицето си. Глупаво е било да смята, че нещата траят вечно. Може би дори будизмът беше преходен.

Стана и приглади бялото си послушническо расо. Поклони се на напукания изрисуван Буца под неговото изчезнало дърво.

Луната вън грееше ярко. Тук-там зелени метанови лампи осветяваха оскъдно пътеките през горичката от генетично променени тикови дървета пред портата на манастира. Глупаво е да се стремиш към неща, които не можеш да си върнеш. Всички неща умират. Джайде вече беше загубил Чая. Такова беше естеството на промяната.

Никой не охраняваше портите. Приели бяха, че Джайде ще спазва правилата. Че ще пълзи и ще се моли заради Чая. Че ще им позволи да го прекършат. Изглежда, никой не даваше и пукната пара какво ще се случи с него. Той беше изпълнил предназначението си. Нанесъл беше удар на генерал Прача, посрамил беше цялото министерство на околната среда. Дали ще остане, или ще си тръгне, изглежда, нямаше никакво значение.

Излезе от комплекса и пое по нощните улици на Банкок, Града на свещените създания, отправи се на юг, към реката, към Великия дворец и примигващите светлинки на града, крачеше по полупразните улици. Към вълноломите, които пазеха града от удавяне, пазеха го от проклятието на *фарангите*.

Храмът на градската колона се издигна пред него, куполите му грееха, приношения осветяваха образите на Буда и ги обвиваха с уханен тамянов дим. Именно тук Рама XII беше обявил, че Крунг Теп няма да бъде изоставен. Че няма да падне пред *фарангите* така, както Аютая бе паднал пред бирманците преди столетия.

Извисил глас над песнопенията на деветстотин деветдесет и девет монаси в оранжеви роби, кралят обявил, че градът ще бъде спасен и че считано от този момент натоварва със защитата му министерството на околната среда. Натоварва го със задачата да построи гигантските вълноломи и приливни язовири, които да защитят града от мусонните наводнения и безмилостните тайфуни. Заявил, че Крунг Теп ще остане.

Джайде крачеше, заслушан в монотонния напев на монасите, които се молеха ежеминутно, призоваваха света на духовете да помогне на Банкок. Неведнъж и той беше коленичил на хладния мрамор в светилището, просвал се бе пред централната колона и бе отправял молитва за помощ към краля, духовете и каквато там живителна сила пропиваше града, преди да продължи с ежедневните си дела. Централната градска колона имаше силата на талисман. Даваше му вяра.

Сега я подмина, облечен в бялото си расо, и не я погледна.

„Всички неща са преходни.“

Продължи по улиците и скоро навлезе в пренаселените квартали зад канала „Чареон“. Водата се плискаше тихо. Толкова късно през нощта лодки нямаше. Ала на една от верандите недалеч грееше запалена свещ. Джайде се промъкна, натам.

— Каня!

Бившата му лейтенантка се обърна изненадана. Овладя се за части от мига, но не и преди Джайде да види смайването ѝ от този човек без коса на главата, без вежди дори, застанал под стъпалата, ухилен налудничаво.

Джайде си събу сандалите и се качи по стълбата като призрак в бял саван. Отлично разбираше как изглежда и напук на всичко го напуши смях. Отвори мрежестата врата и влезе.

— Мислех, че вече си заминал за манастира в гората — каза Каня.

Джайде седна до нея и нагласи грижливо полите на расото си. Отправи поглед към смрадливата вода на канала. Клоните на мангово дърво се отразяваха в повърхността, лъскава като течно

сребро под лунния светлик.

— Явно не е лесно да се намери манастир, който охотно да омърси атмосферата си с грешник като мен! Дори Фра Критипонг, изглежда, не бърза да приеме враг на търговското.

— Всички говорят как търговското било във възход. Аккарат открито говори, че трябвало да разрешим вноса на пружинки.

Джайде се стресна.

— Това не го бях чул. Някой и друг *фаранг* — да, но…

— С цялото ми уважение към кралицата, но пружинките не вдигат бунтове. — Каня заби палци в твърдата кора на една мангостина и цикламената ѝ обвивка, почти черна в мрака, се отдели. — За разлика от Торапи, който мери дрехите на баща си.

Джайде сви рамене.

— Всички неща се променят.

Каня смръщи вежди.

— Как да се бори човек срещу парите им? Парите са тяхната стихия. Хората забравят наставниците си, учителите си. Забравят дълга си, пометени от парите, които ни заливат, както океанът залива дигите. Ние не се борим с приижащите океански води. Ние се борим с парите.

— Парите са привлекателни.

Каня го погледна с горчивина.

— За теб не са. Ти беше монах още преди да те пратят в *кути*.

— Може би тъкмо затова не ставам за послушник.

— Не трябва ли и сега да си в своята *кути*?

Джайде се ухили.

— Много е тясна за стила ми.

Каня застина, после го погледна сериозно.

— Няма да се подчиниш?

— Аз съм боец, не монах. — Той сви рамене. — Няма да помогна никому, като седя в *кути* и медитирам. Допуснах да ми размътят мозъка покрай тази история. Загубих Чая и това ме объркa.

— Тя ще се върне. Сигурна съм.

Джайде се усмихна тъжно. Каня, така изпълнена с надежда и упование. Не беше за вярване, че жена, която се усмихва толкова рядко и вижда меланхолия във всичко, смята, че именно в този случай обстоятелствата ще се обърнат в негова полза.

— Не. Няма да се върне.

— Напротив!

Джайде поклати глава.

— А аз си мислех, че от двама ни ти си скептикът.

— Но ти направи всичко възможно — възкликна тя. — Капитулира отвсякъде. Опозори се! Трябва да я пуснат!

— Няма. Мисля, че са я убили веднага, в деня на отвличането. Вкопчил се бях в надеждата, защото бях полудял от страх.

— Откъде знаеш, че е мъртва? Може още да я държат някъде.

— Както сама посочи, аз вече се опозорих. Ако идеята е била да ми дадат урок, досега да са я върнали. Само че посланието е било друго. — Джайде се загледа в тихите води на канала. — Искам да те помоля за една услуга.

— Само кажи.

— Искам да ми дадеш назаем пружинников пистолет.

Очите ѝ се разшириха.

— *Кун…*

Джайде се ухили.

— Споко. Ще се оправя. А и няма нужда да затривам две кариери.

— Ще подгониш търговското.

— Аккарат трябва да разбере, че Тигъра още има зъби.

— Откъде си сигурен, че точно от търговското са виновни?

— А кой друг? — Джайде сви рамене. — Създадох си много врагове с годините, но само един е истинският ми враг. — Усмихна се. — От едната страна съм аз, от другата — министерството на търговията. Сглупих, като оставих разни хора да ме убедят в противното.

— Ще дойда с теб.

— Не. Ти оставаш тук. Искам да наглеждаш Ниуат и Сурат. Само това искам от теб, лейтенант.

— Моля те, недей. Ще говоря с Прача, ще ида при…

Джайде я прекъсна, преди да се е опозорила още повече. Имаше време, когато би я оставил да се посрами пред него, би позволил извиненията ѝ да се излеят като водопад през сезона на мусоните, но вече не.

— Нищо друго не ми трябва — каза той. — Доволен съм. Ще отида в търговското и ще ги накарам да си платят. Това е карма, всичко това. Не ми е било писано да задържа Чая при себе си, нито тя да задържи мен. Но ако се придържаме докрай към дълга си, мисля, че все още има това-онова, което да свършим. Всички си имаме задължения, Каня. Към хората над нас и към хората под нас. — Вдигна рамене. — Имал съм много различни животи. Бях момче, бях шампион по *муай тай*, бях баща, бях белоризец. — Сведе поглед към бялото си послушническо расо. — Монах дори. — Ухили се. — Не се тревожи за мен. Имам да измина още няколко етапа, преди да вдигна ръце от този живот и да ида при Чая. — Гласът му се втвърди. — Имам недовършена работа и няма да спра, преди да я приключа.

Каня го гледаше напрегнато.

— Не можеш да идеш сам.

— Така е. Ще взема Сомчай.

Министерството на търговията — министерството, което действаше безнаказано, което го гледаше с презрение, което му открадна жената и остави в гърдите му дупка с размерите на дуриан.

„Чая.“

Джайде оглеждаше сградата. В лицето на толкова много грейнали светлини се чувстваше като дивак в джунглата, като знахар от планинско племе, който зяпа скришом напредваща мегодонтска войска. За миг се поколеба.

„Би трябвало да видя за последно момчетата — каза си той. — Бих могъл да си ида у дома.“

Ала ето го тук, в мрака, загледан в светлините на търговското министерство, което гореше въглищната си квота сякаш Свиването никога не го е имало, сякаш не им трябваха вълноломи, за да удържат океана.

Някъде в тази сграда един човек седеше и кроеше планове. Мъжът, който го беше наблюдавал отдалеч на котвените площадки. Който бе изплюл струйка сок от бетел и си бе тръгнал преспокойно, сякаш Джайде е просто хлебарка, която да смачкаш пътьом. Който седеше до Аккарат и гледаше мълчаливо унижението на Джайде. Този човек щеше да го заведе до гроба на Чая. Този човек беше ключът. Някъде зад светлите прозорци на търговското министерство.

Джайде се шмугна обратно в мрака. Двамата със Сомчай носеха тъмни дрехи, за да се сливат максимално с нощта. Сомчай беше много бърз. Беше от най-бързите, от най-умелите. Умееше да се промъква безшумно. Никоя ключалка не можеше да му се опре — и също като Джайде беше обзет от жажда за справедливост.

Сега Сомчай оглеждаше със сериозен поглед сградата. Сериозен почти колкото Каня, помисли си Джайде. Това, изглежда, ги налазваше всичките, рано или късно. Явно си вървеше с професията. Тайландците наистина ли се усмихваха толкова често, колкото се твърдеше в легендите? Чуеше ли синовете си да се смеят, беше все едно красива орхидея е разцъфнала в гората.

— Евтино се продават — измърмори Сомчай.

Джайде кимна отсечено.

— Помня времето, когато търговията беше отдел в

министерството на земеделието, а виж ги сега.

— Фукаш се. Не си чак толкова стар. Търговията винаги е била голямо министерство.

— Не. Само малък отдел. Шегичка. — Джайде махна към новия комплекс с високотехнологична вентилационна система, с тенти и портици. — Светът се променя за пореден път.

Сякаш да го подразнят, две чешърки скочиха на една балюстрада и взеха да се мият и да мъркат. Ту се появяваха, ту изчезваха, нехаеха дали някой ще ги види. Джайде извади пружинниковия си пистолет и се прицели.

— Ето това ни даде търговското. Трябва да сложат чешърка на емблемата си.

— Недей, моля те.

Джайде го погледна.

— Няма да натоваря кармата си. Чешърките нямат душа.

— Но им тече кръв като на всяко друго животно.

— Същото важи и за белите бръмбари.

Сомчай сведе глава, но не каза нищо повече. Джайде смръщи чело и прибра пистолета. Нямаше смисъл да прахосва муниции. А и чешърките край нямаха.

— Преди време работех в един от екипите, които тровеха чешърки — каза накрая Сомчай.

— Сега ти се фукаш с възрастта си.

Сомчай вдигна рамене.

— Тогава имах семейство.

— Не знаех.

— Сибискоза. 118 Аа. Стана бързо.

— Помня. Баща ми почина от същото. Кофти щам.

— Да. Липсват ми. Надявам се, че са се преродили добре.

— Несъмнено.

Сомчай сви рамене.

— Надеждата умира последна. След като починаха, станах монах. Цяла година изкарах в манастир. Молих се. Направих стотици приношения. — А после повтори: — Надеждата умира последна.

Чешърките се размяукаха нервно.

— Избил съм хиляди като тях. Хиляди. За целия си живот съм убил шестима души и не съм съжалил за нито един от тях, но за хилядите чешърки… съвестта ме гризе и досега. — Замълча и се почеса зад ухото по грапавата издутина на контролиран растеж *фа'ган*. — Понякога се чудя дали сибискозата, която затри семейството ми, не е била кармично наказание за всичките онези чешърки.

— Абсурд. Те не са естествени.

Сомчай сви рамене.

— Размножават се. Ядат. Живеят. Дишат. — Усмихна се. — Като ги погалиш, мъркат.

Джайде изкриви лице с отвращение.

— Вярно е — настоя Сомчай. — Докосвал съм чешърки. Съвсем истински са. Като теб и мен.

— Глупости. Чешърките са празни съдове, в които няма душа.

Сомчай вдигна рамене.

— Може би дори най-гадните изроди, създадени от японците, живеят по някакъв свой начин. Понякога се тревожа, че Ной, Чарт, Мале и Прем са се преродили в тела на пружинки. Не всички сме достатъчно добри, за да се превърнем във *фиш* на Свиването. Може би някои от нас стават пружинки и работят като луди в японските фабрики. Защото сега сме много по-малко на брой, отколкото в миналото, така че къде са отишли душите на мъртвите? При японците? Или са се преродили в пружинки?

Джайде прикри безпокойството си, породено от думите на Сомчай.

— Не е възможно.

Сомчай сви рамене.

— Може и така да е. Но аз повече няма да убивам чешърки.

— Да се заемем с хората тогава.

От другата страна улицата се отвори врата и излезе някакъв работник.

Джайде се спусна да го хване. Работникът го видя и ахна, но Джайде го връхлетя и замахна с палката. Онзи успя да вдигне ръка. Джайде го фрасна по лакътя, направи още една крачка и стовари палката върху главата му.

Сомчай го настигна.

— Бърз си като за старец.

Джайде се усмихна.

— Хвани го за краката.

Пресякоха улицата и хлътнаха в сенките между метановите лампи. Джайде пребърка джобовете на жертвата си. Издрънчаха ключове. Той се ухили и ги вдигна победоносно. Върза стегнато ръцете и краката на мъжа, завърза и очите му, запуши му устата. Една чешърка се примъкна към тях. Гледаше ги любопитно, шареното ѝ палтенце се преливаше и чезнеше в сенките.

— Дали чешърките ще го изядат? — зачуди се на глас Сомчай.

— Щом ти пука, да ме беше оставил да ги убия.

Сомчай не каза нищо. Джайде се изправи.

— Хайде. — Пресякоха улицата на бегом и спряха пред вратата. Ключът влезе с лекота и двамата хлътнаха в сградата.

Стреснат от силната електрическа светлина, Джайде се изкуши да намери таблото и да потопи министерството в мрак.

— Глупаци. Да работят до толкова късно. Какво прахосничество на ресурси.

Сомчай вдигна рамене.

— Нашият човек може още да е тук, в сградата.

— Ако е така, значи късметът му е обърнал гръб. — Но същата мисъл се беше загнездила и в неговата глава. Чудеше се дали би устоял на изкушението, ако се сблъска с убиеца на Чая. И защо изобщо трябваше да устоява.

Тръгнаха по осветените коридори. В сградата още имаше служители, но никой не им обърна внимание. Двамата вървяха наперено, като хора, които знаят къде отиват и нямат навика да дават обяснения. Скоро откриха нужния им архивен отдел и спряха пред стъклените врати. Джайде полюшна палката.

— Стъкло — отбеляза Сомчай.

— Искаш да се пробваш?

Сомчай огледа ключалката, извади шперцове и се хвана на работа. Джайде стоеше нетърпеливо до него. Коридорът бе окъпан в ярка светлина.

Сомчай явно срещаше затруднения с ключалката:

— Остави — каза му Джайде и вдигна палката. — Мръдни се.

Стъклото се строши със звън, посипаха се парчета. Сомчай и Джайде се ослушаха за стъпки, но не чуха нищо. Влязоха и започнаха да ровят в шкафовете. Накрая Джайде намери досиетата на личния състав и двамата се заеха с времеемката задача да преглеждат снимките и да отделят онези, в които откриваха прилика. Преглеждаха и сортираха. Пресяваха.

— Той ме познаваше — измърмори Джайде. — Гледаше право в мен.

— Теб всички те познават — отбеляза Сомчай. — Ти си известен.

— Да бе! Мислиш, че е бил на летището да прибере някаква пратка? Или заради самата инспекция?

— Или просто са следели товара на Карлайл. Или на някой друг дирижабъл, който се е отказал да кацне на летището и вместо това е паднал в окупирана Ланна. Има много възможности, не мислиш ли?

— Ето го! — Джайде посочи. — Това е той.

— Сигурен ли си? Онзи сякаш беше с по-тясно лице.

— Сигурен съм.

Сомчай се намръщи!

— Този тип е обикновен служител. Не е голяма клечка. Няма влияние, нито…

Джайде поклати глава.

— О, има. Видях го как ме гледаше. Беше на церемонията по разжалването ми. — Смръщи чело. — Няма информация за домашния му адрес. Пише само Крунг Теп.

Откъм коридора се чуха стъпки. Двама мъже застанаха пред счупената стъклена врата. Държаха пружинникови пистолети.

— Стой!

Джайде скри папката с досието зад гърба си и попита:

— Да? Проблем ли има?

Двамата от охраната влязоха през прага и огледаха помещението.

— Кои сте вие?

Джайде погледна към Сомчай.

— Нали каза, че съм бил известен.

Сомчай сви рамене.

— Не всички обичат *муай тай*.

— Може и така да е, но всички обичат да залагат. Със сигурност са залагали за изхода на моите мачове.

Охранителите се приближиха. Наредиха на Джайде и Сомчай да коленичат. Минаха зад тях да им сложат белезници — и в същия миг Джайде замахна с лакът. Уцели единия пазач в корема. Извъртя се и заби коляно в главата му. Другият пазач стреля веднъж, преди Сомчай да го удари в гърлото. Мъжът се срина на пода и изпусна пистолета си. От смазаната му трахея заизлизаха гъргорещи звуци.

Джайде грабна оцелелия охранител и го дръпна към себе си.

— Познаваш ли този човек? — Вдигна пред очите му снимката от досието. Пазачът се опули и взе да клати енергично глава, после понечи да вземе изпуснатия си пистолет. Джайде ритна оръжието настрани, после изрита пазача в ребрата. — Кажи ми всичко за него! Той е ваш. На Аккарат.

Пазачът поклати глава.

— Не!

Джайде го ритна в лицето и от носа на охранителя рукна кръв.

— Казвай или ще последваш приятелчето си.

И двамата погледнаха към гъргорещия пазач със смазаната трахея.

— Казвай — повтори Джайде.

— Няма нужда от всичко това.

На прага стоеше човекът от снимката.

Покрай него в стаята нахлуха мъже. Джайде извади пистолета си, но мъжете стреляха преди него, малките остриета се забиха в дясната му ръка и той изпусна оръжието. Рукна кръв.

Джайде понечи да скочи през прозореца на канцеларията, но мъжете го връхлетяха и го събориха, извиха ръцете му зад гърба и стегнаха китките му с ратанови белезници.

— Сложете му турникет! — нареди мъжът от снимката. — Не искам да му изтече кръвта и да умре.

Стегнаха ръката му над раната. Виеше му се свят, но дали от загубата на кръв, или от опустошителното желание да убие врага си, не можеше да прецени. Изправиха го. Избутаха Сомчай до него — носът му кървеше, едното му око беше отекло и затворено. Зъбите му бяха червени. На пода зад него двама мъже лежаха неподвижни.

Мъжът от снимката ги измери с поглед. Джайде отвърна на погледа му, без да мигне.

— Капитан Джайде. Мислех, че вече си се замонашил.

Джайде се опита да вдигне рамене.

— В килийната ми нямаше достатъчно светлина. Затова реших да се покая тук.

Мъжът изви устни в нещо като усмивка.

— Това можем да го уредим. — Кимна на хората си. — Качете ги горе.

Мъжете изведоха Джайде и Сомчай от стаята и ги повлякоха грубо по коридора. Стигнаха до някакъв асансьор. Истински електрически асансьор със светещи цифри и мозайка по стените. Всеки бутон бе в устата на малък дракон, а около драконите имаше изображения на едрогърди жени. Вратата се затвори.

— Кой си ти? — попита Джайде мъжа от снимката.

Той вдигна рамене.

— Не е важно.

— Ти си от подлогите на Аккарат.

Мъжът не реагира.

Вратата се отвори. Излязоха на покрива. Петнайсет етажа над улицата. Мъжете изблъскаха Джайде и Сомчай до ръба.

— Тук — каза мъжът. — Ще чакате тук. На самия ръб, да ви виждаме.

Мъжете насочиха пружинниковите си пистолети към тях и ги принудиха да застанат на ръба. Метановите лампи зеленееха на улицата долу. Джайде се загледа в тях.

Значи това беше да се изправиш лице в лице със смъртта. Взираше се в дълбините. В улицата далеч долу. Във въздуха, който го чакаше.

— Какво направи с Чая? — извика на мъжа от снимката. Онзи се усмихна.

— Затова ли си тук? Защото не ти я върнахме достатъчно бързо?

Надежда изпърха в сърцето на Джайде. Възможно ли беше да е сгрешил?

— С мен правете каквото искате. Само пуснете нея.

Мъжът сякаш се поколеба. Вината ли го караше да се колебае? Джайде не можа да прецени. Много беше далеч, а и светлината беше слаба. Значеше ли това, че Чая наистина е мъртва?

— Просто я пусни. Прави каквото искаш с мен.

Мъжът мълчеше.

Джайде се запита дали е можел да постъпи другояче. Безразсъдно беше да идва тук. Вече беше загубил Чая. А мъжът не беше обещал нищо, не беше намекнал, че още е жива. Глупаво ли беше постъпил?

— Жива ли е, или не? — попита той. Мъжът се усмихна.

— Сигурно, боли да не знаеш.

— Пусни я.

— Не беше нищо лично, Джайде. Ако имаше някакъв друг начин… — Мъжът вдигна рамене.

Мъртва беше. Джайде беше сигурен, че е мъртва. Всичко това бе част от някакъв план. А той беше повярвал на Прача и неговите теории. По-добре да беше атакувал веднага, с всичките си хора, за да даде жесток урок на търговското. Обърна се към Сомчай.

— Съжалявам.

Сомчай сви рамене.

— Винаги си бил тигър. В природата ти е. Знаех го, когато тръгнах с теб.

— И все пак, Сомчай, ако умрем тук…

Сомчай се усмихна.

— Ако умрем, ти ще се прероди в чешърка.

И напук на всичко Джайде се разсмя с глас. Стана му добре. Не можеше да спре да се смее. Смехът го изпълни, извиси го. Дори охранителите взеха да се кискат под нос. Джайде зърна разширяващата се усмивка на Сомчай и му стана още по-смешно.

Зад тях се чуха стъпки. И глас.

— Какъв приятен купон. Толкова смях за двама крадци.

Джайде не можеше да спре. Каза през смях, задъхан:

— Сигурно е станала някаква грешка. Ние работим тук.

— Не мисля. Обърни се.

Джайде се обърна. Министърът на търговията стоеше пред него. Аккарат от плът и кръв. А до него… смехът изсвистя от Джайде, както водородът изсвистява от спукания балон на дирижабъл. Аккарат беше заобиколен от охранители. Не какви да е охранители. Черни пантери. Кралските елитни части, чието

присъствие беше знак за благоразположението на двореца. Сърцето на Джайде изстина. Никой в министерството на околната среда не се ползваше с такава охрана. Дори самият генерал Прача.

Аккарат разтегли устни в лека усмивка при вида на смаяната му физиономия. Изгледа Джайде и Сомчай като да бяха риби на пазара, но не това смути Джайде. Не можеше да отдели погледа си от безименния мъж зад министъра, мъжа от снимката. Мъжът, който… Парченцата от пъзела се наредиха по местата си.

— Ти изобщо не си от търговското — промълви той. — Ти работиш за двореца.

Мъжът сви рамене.

Аккарат каза:

— Сега не си толкова смел, нали, капитан Джайде?

— Видя ли? Казах ти, че си известен — измърмори Сомчай.

Джайде едва не се разсмя отново, макар че значението на това ново разкритие беше повече от тревожно.

— Наистина ли имаш подкрепата на двореца?

Аккарат вдигна рамене.

— Търговското министерство е в подем. Сомдет Чаопрая поддържа открита към външния свят политика.

Джайде прецени делящото ги разстояние. Твърде голямо.

— Изненадвам се, че *хеея* като теб е дошъл да види лично как вършат мръсната му работа.

Аккарат се усмихна.

— Не бих го пропуснал за нищо на света. Ти ми излезе твърде скъпо.

— Значи лично ще ни бутнеш през ръба, така ли? — предизвика го Джайде. — Смееш ли да омърсиш кармата си с моята смърт, *хеея*? — Кимна към хората наоколо. — Или предпочиташ другите да се омърсят вместо теб? Да се преродят като хлебарки и да бъдат смачкани десет хиляди пъти, преди да заслужат сносно прераждане? Да си окървавят ръцете с хладнокръвно убийство? Заради едната печалба?

Мъжете се размърдаха нервно и взеха да се споглеждат. Аккарат свъси чело.

— Ти ще се преродиш като хлебарка, не ние.

Джайде се ухили.

— Ами давай тогава. Докажи, че си мъж. Блъсни един беззащитен човек в пропастта.

Аккарат се колебаеше.

— Или си хартиен тигър? — подразни го Джайде. — Хайде, давай. И по-бързо, защото взе да ми се вие свят от височината.

Аккарат го измери с поглед.

— Прекали, белоризецо. Този път наистина прекали.

И тръгна към него.

Джайде се завъртя. Коляното му се повдигна и се заби в ребрата на търговския министър. Мъжете се разкрещяха. Джайде скочи отново, плавно и изящно като в спортните си срещи отпреди години. Сякаш още се състезаваше по стадионите. Сякаш никога не се беше разделял с ринга на „Лумфини“, полудялата публика и крясъците на букмейкърите. Коляното му се вряза в крака на министъра.

Огън избухна в отвикналите му стави, но макар и с вързани на гърба ръце, Джайде контролираше краката си с лекотата на шампион. Нов ритник. Търговският министър изгрухтя и залитна към ръба на покрива.

Джайде вдигна крак да го изблъска в пропастта, но остра болка преряза гърба му и той се препъна. Кървави пръски замъглиха въздуха. Миниатюрни дискове от пружинников пистолет се забиха в плътта му. Джайде изгуби ритъма на стъпките си. Ръбът на покрива литна към него. За част от секундата видя как Черните пантери от ескорта на Аккарат хващат министъра и го издърпват назад, далеч от пропастта.

Пробва с нов ритник, разчиташе изцяло на слепия късмет, но в същия миг нови дискове разсякоха с вой въздуха, чу се характерният звук на натегната пружина, която се развива и изстрелва снарядите си в него. Болка разцъфна на безброй места по тялото му, болка гореща и дълбока. Джайде се стовари на самия ръб. Надигна се на колене. Понечи да се изправи, но воят на пистолетите вече беше несекващ — много хора стреляха едновременно. Пронизителният писък на освобождавана енергия проглушаваше ушите му. Краката не го слушаха. Аккарат бършеше кръв от лицето си. Сомчай се боричкаше с двамина от Черните пантери.

Джайде дори не усети ритника, който го блъсна през ръба.

Падането се оказа неочаквано кратко.

18.

Мълвата плъзна като пожар в мъртвите гори на Исаан. Тигъра беше мъртъв. Търговското министерство беше отбелязало още една точка. Хок Сенг долавяше всеобщото напрежение с кожата си. Мъжът, който му продаде вестник, не се усмихна. Двама белоризци на патрулна обиколка се зъбеха на всеки срещнат. Продавачите на зарзават бяха изнервени, сякаш до един предлагаха контрабандна стока.

Тигъра беше мъртъв, че и посрамен на всичкото отгоре, макар че, изглежда, никой не знаеше подробности. Наистина ли го бяха кастрирали? Наистина ли бяха изложили главата му пред министерството на околната среда за назидание на белоризците?

Напрежението в града беше толкова голямо, че Хок Сенг с радост би избягал с тайните си парични запаси, ако не бяха спецификациите в сейфа, които го държаха вързан за бюрото му. Такова напрежение не помнеше от времето на Инцидента.

Стана и отиде при един от прозорците на офиса. Надникна през затворените капаци към улицата. Върна се при педалния компютър. След минутка стана пак, отиде при вътрешния прозорец и се загледа в тайландците, които работеха на поточната линия в цеха. Сякаш самият въздух беше зареден с електричество. Сякаш идеше буря с все гръмотевиците, проливния дъжд и силното морско вълнение.

Опасности извън фабриката и опасности вътре в нея. Само няколко часа след началото на смяната Маи беше дошла отново, сгърбила рамене. Още един работник се беше разболял, жена този път. Направиха като с първите двама — Хок Сенг накара Маи да я откара в болница, но друга. Някъде долу, в сърцето на производствената система, нещо страшно протягаше пипалата си към всички тях.

При мисълта за незнайна болест, множаща се в резервоарите, Хок Сенг настръхна. Трима болни не бяха обикновено съвпадение. Щом се бяха разболели трима, щяха да се разболеят още, освен ако той не докладваше за проблема. Но ако докладваше, белоризците щяха да изгорят фабриката до основи, спецификациите за пружинниците щяха да отлетят с г-н Лейк отвъд океана и всичко щеше да отиде на вятъра.

На вратата се почука.

— *Лаи.*

Маи се вмъкна в офиса, изглеждаше уплашена и унила. Черната ѝ коса беше разрошена. Тъмните ѝ очи обходиха трескаво стаята да не би *фарангът* да е тук.

— Излезе да обядва — успокои я Хок Сенг. — Закара ли Ваяда?

— Да. Никой не ме видя, като я оставих пред болницата.

— Добре.

Маи се поклони, гледаше го все едно иска да каже нещо.

— Да? Какво има?

Тя се поколеба.

— По улиците има много белоризци. На всяко кръстовище оттук до болницата.

— Спряха ли те? Разпитваха ли те?

— Не. Но са много. Повече от обикновено. И са ядосани.

— Заради Тигъра. И търговското. Не може да е заради нас. За нас не знаят.

Маи кимна неуверено, но не си тръгна.

— Трудно ми е да работя тук — каза след малко. — Много опасно стана. Болестта… Много съжалявам. Ако умра… — Не довърши. — Много съжалявам.

Хок Сенг кимна с разбиране.

— Да. Разбира се. Нищо хубаво няма да излезе, ако се разболееш. — Наум се зачуди къде смята да потърси безопасност девойчето. Кошмарите за пренаселените кули на жълтите карти още го будеха нощем, облян в пот, разтреперан и благодарен, че се е измъкнал оттам. Кулите си имаха свои болести, бедността беше убиец сама по себе си. Запита се какво ли би решил самият той, ако трябва да избира между незнайна болест и сигурността на работата си.

Не, в тази работа нямаше сигурност. Именно този начин на мислене го беше подвел и преди, заради това се беше забавил и не беше избягал навреме от Малая. Нежеланието му да приеме, че ветроходът потъва и че трябва да го изостави, докато главата му още е над водата. Маи беше много по-мъдра от него. Той кимна рязко.

— Да, разбира се. Трябва да си вървиш. Млада си. Тайландка си. Все нещо ще изскочи. — Усмихна се насила.

— Нещо хубаво.

Тя се поколеба.

— Да? — подкани я Хок Сенг.

— Надявах се да взема последната си заплата.

— Разбира се. — Хок Сенг отиде при касата с дребните суми, отвори я, бръкна вътре и извади пачка червени банкноти. В пристъп на безразсъдна щедрост ѝ даде цялата пачка. — Ето. Вземи това.

Момичето ахна стъписано.

— *Кун.* Благодаря ви. — Поклони се дълбоко. — Благодаря.

— Няма защо. Но не ги харчи наведнъж. И внимавай да не…

Откъм цеха долетя вик, после още един и още един. Паника заля Хок Сенг. Поточната линия замлъкна. Предупредителният звънец писна със закъснение.

Хок Сенг хукна към вратата и впери поглед в линията долу. Плой махаше към вратите на цеха. Мъже и жени зарязаха работата си и хукнаха натам.

— Какво става? — попита Маи.

— Не знам. — Хок Сенг се обърна, притича до прозореца и отвори капаците. Булевардът гъмжеше от белоризци, маршируваха в крак. Хок Сенг си пое шумно дъх. — Белоризци.

— Тук ли идват?

Хок Сенг не отговори. Хвърли поглед през рамо към сейфа. „Ако побързам…“ Не. Държеше се като глупак. Беше отлагал и в Малая; нямаше да допусне втори път същата грешка. Отиде при касата с дребните суми и извади всичките пари. Натъпка ги в един сак.

— Заради болните ли идват? — попита Маи.

Хок Сенг поклати глава.

— Няма значение. Ела. — Отиде при крайния прозорец и отвори капаците. От другата страна лъщеше напечененият покрив на фабриката.

— Какво е това? — попита Маи.

— Път за бягство. Жълтите карти винаги са готови за най-лошото. — Усмихна се и я вдигна на перваза. — Ние, както знаеш, сме параноици.

19.

— Ти нали подчерта пред Аккарат, че сделката не търпи отлагане и офертата няма да е валидна вечно? — попита Андерсън.

— Ти пък от какво се оплакваш? — Карлайл вдигна за наздравица чашата си с топла оризова бира. — Нали ти се размина грозната смърт? Аккарат не заповяда да те разчекнат с мегодонта.

— Мога да му осигуря завидни ресурси. А в замяна не искаме много. Особено според историческите стандарти.

— Той е в подем сега. Може и да реши, че не си му нужен. Стиснал е белоризците за гърлото. Не е имал толкова голямо влияние отпреди Дванайсетодекемврийския провал.

Андерсън не скри раздразнението си. Посегна към своята чаша, после я остави, без да е отпил. Писнало му беше от топла бира. Вече беше изпил няколко и това, заедно с жежкия ден, съвсем му беше замотало главата. Започваше да подозира, че сър Франсис се опитва да прогони *фарангите*, като ги трови с празни обещания и топъл алкохол — „днес нямаме лед, много съжалявам“. Малцината други редовни клиенти в бара изглеждаха точно толкова зашеметени от жегата, колкото се чувстваше той.

— Трябваше да се включиш, когато ти го предложих за пръв път — отбеляза Карлайл. — Сега нямаше да се пържиш така.

— Когато ми го предложи за пръв път, ти беше фукльо, който току-що е загубил цял дирижабъл.

Карлайл се разсмя.

— Тогава остана сляп за голямата картинка, признай си.

Андерсън не реагира на заяждането. Дразнеше го лекотата, с която Аккарат беше отхвърлил предложението му за финансова подкрепа, но истината бе, че самият той трудно събираше сили да се фокусира върху работата си. Емико изпълваше и мислите, и времето му. Всяка вечер я намираше в кулата на булевард „Плоенчит“, разгонваше другите мераклии и харчеше луди пари за нея. Колкото и алчен да беше Роли, компанията на пружинката излизаше евтино. След още няколко часа слънцето щеше да се спусне зад хоризонта и тя отново щеше да излезе със ситните си стъпки на сцената. Когато за пръв път я видя там, Емико улови погледа му и не го изпусна, а очите ѝ го молеха да я спаси от онова, което щеше да последва.

— Тялото ми не е мое — беше му казала с равен глас, когато Андерсън я попита за изпълнението ѝ. — Създадена съм така, че

да нямам контрол над някои от нещата, които правя. Сякаш хората, които са ме конструирали генетично, още ме управляват. Като марионетка. — Юмруците ѝ се стискаха и се отпускаха несъзнателно, гласът ѝ обаче остана тих. — Направили са ме послушна. Във всичко.

А после се усмихна закачливо и се отпусна доволно в прегръдките му, сякаш някой друг се беше оплаквал вместо нея.

Емико беше животинче. Раболепно животинче, като кучетата. И все пак, ако Андерсън внимаваше да не изисква твърде много от нея, да ѝ оставя простор и лично пространство, Емико се превръщаше в едно различно момиче на пружинка. Ценно и рядко като живо дърво *бо*. Душата ѝ се отърсваше от оковите, надигаше глава от задушаващите вериги на промененатa ѝ ДНК.

Андерсън се питаше дали ако Емико беше истински човек, би се разгневил повече заради безобразното отношение към нея. Странно беше — да е със същество, което е създадено изкуствено, проектирано и обучено да служи. Самата тя признаваше, че душата ѝ се разкъсва от вътрешна борба. Че не знае кои части са си нейни и кои са ѝ били вградени генетично. И дали желанието ѝ да служи не идва от някаква кучешка ДНК, която ѝ внушава, че естествените хора стоят по-високо от нея в глутницата. Или се дължи единствено на обучението ѝ.

Тропот на маршируващи крака се натрапи в мислите му. Карлайл се надигна да види откъде идва врявата. Андерсън също се обърна и едва не събори бирата си.

Бели униформи изпълваха улицата. Пешеходци, велосипедисти и ръчни колички с храна се изтегляха трескаво настрани, трупаха се покрай порутените стени на магазинчета и фабрики, за да отворят път на войските от министерството на околната среда. Пружинникови пушки, черни палки и снежнобели униформи се точеха докъдето стигаше поглед. Като дракон с дълга опашка, изпълнен с решителност, който марширува по калдъръма. Твърди лица на народ, които никога не е прекланял глава пред завоевател.

— Исусе Христе и Ной — измърмори Карлайл.

— Адски са много — каза Андерсън.

По някакъв незнаен сигнал двама от белоризците се отделиха, влязоха в бара на сър Франсис и огледаха с нескрито отвращение изпружилите се в жегата *фаранги*.

Сър Франсис, обикновено разсеян и небрежен до степен на нахалство, изскочи от задната стаичка и се поклони дълбоко на новодошлите.

Андерсън кимна към изхода и каза:

— Време е да си вървим, не мислиш ли?

Карлайл кимна, беше се намръщил.

— Да, но без да се набиваме на очи.

— Малко е късно за това. Мислиш, че са дошли да търсят теб, така ли?

— Всъщност надявах се, че са дошли за теб.

Сър Франсис изслуша белоризците, после се обърна и каза високо на клиентите си:

— Много съжалявам. Затваряме. Всичко затваря. Трябва да си тръгнете незабавно.

Андерсън и Карлайл станаха едновременно. Със залитане.

— Не трябваше да пия толкова много — измърмори Карлайл.

Излязоха навън с другите редовни клиенти на бара. Стояха под жежкото слънце и мигаха глупаво, загледани в шествието на белоризците. Отмерен тропот на ботуши изпълваше въздуха. Отекваше в стените. Вещаеше насилие.

Андерсън се наведе и прошепна в ухото на Карлайл:

— Надявам се, че това не е поредната игричка на Аккарат, нали? Не като с твоя изгубен дирижабъл и прочие?

Карлайл не отговори, но смръщеното му чело беше достатъчно красноречиво. Стотици белоризци изпълваха улицата — и приждаха още. Реката от униформи сякаш нямаше край.

— Сигурно са привикали подкрепления от провинцията. Не е възможно толкова много белоризци да работят в града — каза Андерсън.

— Това са хората от предния фронт на министерството, за палежите — отвърна Карлайл. — Мобилизират ги, когато някоя зараза излезе от контрол, сибискоза или птичи грип. — Понечи да посочи, но бързо свали ръка, за да не привлича излишно внимание. Вместо това кимна. — Виждаш ли значките им? С тигъра и факлата? Това, на практика, са самоубийствени отряди. Оттам е започнал и Тигъра на Банкок.

Андерсън кимна. Едно беше да се оплакваш от белоризците, да се шегуваш колко са глупави и алчни за подкупи. Друго беше да ги гледаш как маршируват в лъскави редици. Земята трепереше под стъпките им. Вдигаше се прах. Улицата трептеше от ужас пред приждащите им маси. Андерсън с мъка контролираше желанието си да побегне. Те бяха хищници. Той — плячка. Питаше се дали Питърс и Лей са получили подобно предупреждение преди нещата във Финландия да се объркат непоправимо.

— Имаш ли пистолет?

Карлайл поклати глава и каза:

— Не си струва да носиш оръжие. Неприятностите са по-големи от ползата.

Андерсън огледа улицата за Лао Гу.

— Моят рикшар е изчезнал.

— Проклети жълти карти. — Карлайл се изсмя тихо.

— Винаги усещат накъде духа вятърът. Бас държа, че в града няма и един жълтокартец, който да не се е покрил навреме.

Андерсън го хвана за лакътя.

— Хайде. Опитай се да не привличаш внимание.

— Къде отиваме?

— Да си наплюнчим показалците и да разберем накъде духа вятърът.

Поведе го по една пресечка към главния канал за товарни превози, онзи, който водеше към морето. Само след десетина крачки налетяха на кордон от белоризци. Мъжете вдигнаха пружинниковите си пушки и им махнаха да се връщат.

— Мисля, че отцепват целия квартал — каза Андерсън.

— Шлюзовете. Фабриките.

— Карантина?

— Ако бяха тук да горят, щяха да носят маски.

— Преврат тогава? Нов Дванайсети декември?

Андерсън го изгледа косо.

— Не го ли бяхте планирали за по-нататък?

Карлайл плъзна поглед по кордона белоризци.

— Може би генерал Прача е решил да ни изпревари.

Андерсън го дръпна в обратната посока.

— Хайде. Да идем в моята фабрика. Може би Хок Сенг ще знае нещо.

По цялата улица белоризци изкарваха хора от магазините и нареждаха на собствениците да затварят.

От широко отворените порти на фабриката на „Жива вода“ се изливаше истинска река от мегодонти. Андерсън махна на един от водачите, той даде команда на животното да спре и изгледа Андерсън, а великанското добиче засумтя и запристъпя нетърпеливо от крак на крак. Работници заобикаляха с подтичване групичката им.

— Къде е Хок Сенг? — попита Андерсън. — Началникът жълта карта. Къде е?

Мъжът поклати глава. Още работници се изнасяха от фабриката.

— Белоризците идваха ли тук? — попита Андерсън.

Мъжът отговори нещо, но толкова бързо, че Андерсън не го разбра. Карлайл му преведе:

— Казва, че белоризците са дошли да си отмъстят. Да се изчистят от позора.

Мъжът направи красноречив жест и Андерсън се дръпна от

пътя му.

Работниците от чаожойската фабрика от другата страна на улицата също се евакуираха. Всички магазинчета наоколо бяха затворени. Ръчните колички за бързо хранене ги нямаше — или бяха прибрани в дюкянчетата, или се бяха изнесли по най-бързия начин към други части на града. Нямаше нито една отворена врата. Тук-там от прозорците на горните етажи надничаха тайландци, но на самата улица имаше само забързани работници и маршируващи белоризци. Последните служители на „Жива вода“ бързаха да се изнесат и нито един не погледна към Карлайл и Лейк.

— Става все по-зле — измърмори Карлайл. Под тропическия тен лицето му беше пребледняло.

Нова колона белоризци излезе иззад ъгъла, по шестима в редица, и се заточи като змия по улицата.

Андерсън огледа затворените магазини. Сякаш всички се подготвяха за връхлитащ тайфун.

— Да направим като местните и да се приберем вътре. — Хвана едното крило на тежките железни порти и го дръпна. — Помогни ми.

С общи усилия затвориха портите и наместиха тежкия лост Андерсън дръпна резетата и се облегна задъхан на нагорещеното желязо, Карлайл огледа заключващите механизми.

— И сега какво? Ключалките ще ни пазят от лошите, или ще държат нас под ключ?

— Още не сме в затвора „Клонг Прем“. Затова нека приемем, че сме отбелязали точка в наша полза.

Вътрешно обаче не беше толкова сигурен. Твърде много неизвестни имаше в уравнението и това го изнервяше. Още помнеше греамитските бунтове в Мисури — породи се напрежение, някакви хора изнасяха речи по улиците, а после изведнъж греамитите полудяха и започнаха да горят ниви. Никой не беше предвидил ескалацията. Агентите от разузнаването бяха останали слепи и глухи за бурята, клокочила под повърхността на казана.

Помнеше как самият той се озова на покрива на един зърнен силоз, как кашляше и се давеше от дима, нивите с генетично подобрени посеви избухваха в пламъци, а той стреляше по размирниците с пружинникова пушка, която беше взел от убит служител от охраната, стреляше и се питаше как така никой не е забелязал признаците. Останали бяха слепи за признаците и това им беше коствало целия комплекс. Сега се случваше същото. Внезапен взрив и изненадата да осъзнаеш, че светът, който уж си познавал и разбирал, не е светът, който обитаваш в

действителност.

Дело на Прача ли беше това? Игра, която да му осигури абсолютна власт? Или Аккарат се опитваше да дестабилизира допълнително ситуацията? Или просто беше поредната чума? Можеше да е всичко. Докато гледаше как белоризците маршируват по улицата, сякаш усети миризмата на горящи посеви и пълни със зърно силози.

Махна на Карлайл да влязат във фабриката.

— Да намерим Хок Сенг. Ако някой знае нещо, това ще е той.

Административният офис беше празен. Тамянът на Хок Сенг си гореше преспокойно и издигаше димни пипалца към тавана. Бюрото на Хок Сенг беше заринато с изоставена документация, листовете шумоляха тихо под повея на манивелните вентилатори.

Карлайл се изсмя, тихо и цинично.

— Изгубил си си заместника май, а?

— Така изглежда.

Касата с дребните суми беше отключена. Андерсън се наведе да погледне. Поне трийсет хиляди бахти бяха изчезнали.

— По дяволите. Тоя мръсник ме е ограбил!

Карлайл отвори един от прозоречните капаци. От другата му страна се спускаха покривните плочи на цеха.

— Ела да видиш.

Андерсън се намръщи.

— Вечно бърникаше резето на този капак. Мислех, че проверява дали е заключено, за да не влезе някой.

— А според мен точно оттук се е измъкнал. — Карлайл се изсмя. — Отдавна е трябвало да го уволниш.

Нова вълна от тропот на ботуши стигна до тях, единственият звук откъм улицата.

— Е, трябва да му призная, че е бил предвидлив.

— Нали знаеш какво казват тайландците — видиш ли жълта карта да бяга, огледай се за мегодонта, който я гони.

Андерсън огледа офиса за последно, после се наведе през прозореца.

— Хайде. Да видим къде е отишъл.

— Ти сериозно ли?

— Не е искал да се срещне с белоризците. Същото важи и за нас. Само че той очевидно е имал план. — Андерсън се прехвърли през перваза и изпълзя на покрива под жаркото слънце. Плочите опариха ръцете му и той побърза да се изправи. Все едно беше стъпил в нагорещен тиган. Огледа покрива и погледът му се спря на чаожойската фабрика отсреща. Направи Няколко крачки напред, после се обърна и извика: — Мисля, че е тръгнал насам.

Карлайл също излезе на покрива. Тръгнаха бавно по

червените плочи. Въздухът сякаш вреше.

Пътят им свърши при тесен проход, който не се виждаше от булеварда. На стената от другата страна на прохода висеше стълба.

— Проклет да съм!

Погледнаха към уличката на три етажа под тях.

— И твоят стар китаец е прескочил това? — попита Карлайл.

— Така изглежда. А после се е спуснал по стълбата. — Андерсън надникна през ръба. — Високо е. — Напук на всичко се усмихна при мисълта за Хок Сенг и неговата изобретателност. — Хитро копеленце.

— Как ще го прескочим това?

— Не е невъзможно. А и щом Хок Сенг.

Не довърши изречението, защото Карлайл се засили и скочи. Тупна тежко на отсрещния покрив, изправи се, ухили се и махна на Андерсън да го последва.

Андерсън свъси чело, засили се и скочи и той. От удара зъбите му изтракаха. Докато се изправи, Карлайл вече се спускаше по стълбата.

— Натам е булевард „Фосри“, пак натам са и нашите приятели белоризците — каза Карлайл, когато Андерсън слезе до него в тесния проход. — Значи няма да тръгнем натам.

— Хок Сенг е параноик — каза Андерсън. — Със сигурност си е бил съставил маршрут предварително. Маршрут, който не минава по булеварди и големи улици. — Тръгна в обратната посока. Само след няколко крачки стигна до процеп между стените на две фабрики.

Карлайл поклати глава и каза възхитено:

— Не е зле.

Навряха се в тесния процеп и изминаха ребром стотина метра, че и повече, преди да стигнат до врата от ръждясала ламарина. Отвориха я и налетяха на някаква бабичка, която клечеше до леген и переше. Намираха се в нещо като вътрешен двор. Навсякъде висеше пране, слънцето се провираше на дъги през влажните дрехи. Старицата им махна да минават.

След няма и минута се озоваха в тясна уличка, която ги изведе в други улички, истински лабиринт в стъкнато от подръчни материали гето, което приютяваше чернoработниците, обслужващи шлюзовете на вълнолома и транспорта на стоки от фабриките до морето. Тесните улички сякаш нямаха край. Работници клечаха, стиснали купички със спагети и пържена риба. Колиби от материали на „УедърОл“. Нетърпима жега въпреки сянката на надвисналите ламаринени покриви. Дим от врящо олио, който ги задави и разкашля, докато си пробиваха път

през зноя.

— Къде попаднахме, за бога? — измърмори Карлайл. — Тотално загубих ориентация.

— Има ли значение?

Минаваха покрай кучета, които лежаха замаяни от горещината, и чешърки, кацнали върху купчини отпадъци. По лицето на Андерсън се стичаше пот. Опиянението от следобедния алкохол отдавна се беше изпарило без следа. Още душни улички, още тесни проходи, още завои и завойчета, препятствия във вид на велосипеди, купчини старо желязо и разкривена кокосова пластмаса, които да заобикалят.

Най-сетне пролука. Измъкнаха се под ярка като диамант слънчева светлина, Андерсън вдиша дълбоко сравнително чистия въздух тук, благодарен, че се е измъкнал от клаустрофобичния задух на гетото. Улицата не беше от големите, но все пак беше улица.

— Мисля, че знам къде сме — каза Карлайл. — Тук някъде има един кафеджия. Знам го, защото едно момиче от офиса си пада по него.

— Е, поне няма белоризци.

— Трябва да стигна някак до хотел „Виктория“ — каза Карлайл. — Държа пари в сейфа им.

— Колко струва главата ти?

Карлайл се намръщи.

— Хм, може и да си прав. Но така или иначе, трябва да се свържа с Аккарат. Да разбера какво става. Да реша какъв ще е следващият ни ход.

— И Хок Сенг, и Лао Гу са изчезнали — каза Андерсън. — Предлагам на първо време да направим като жълтите карти и да се покрием. Може да хванем рикша до канала „Сукхумвит“, а оттам да се придвижим с лодка до моя апартамент. Така ще сме далеч от фабриките и търговските квартали. И далеч от проклетите белоризци.

Махна на един рикшар и се качиха, без да се пазарят за цената.

Вече бяха далече от белоризците и Андерсън постепенно се успокои. Дори се засрами заради страха си отпреди малко. Сигурно можеха просто да тръгнат спокойно по улицата, вместо да бягат по покривите. Сигурно… Тръсна ядосано глава. Информацията беше крайно недостатъчна.

Хок Сенг не беше чакал. Беше взел парите и се беше омел. Андерсън отново се замисли за внимателно подготвения път за бягство. Скокът… Разсмя се.

— Какво ти е толкова смешно?

— Нищо. Просто се сетих за Хок Сенг. Всичко е бил подготвил. Всичко до последната подробност. Веднага щом е станало напечено — беж през прозореца.

Карлайл се ухили.

— Не знаех, че държиш на работа пенсиониран нинджа.

— Мислех си… — Не довърши. Рикшата забави ход. Той зърна нещо да се белее напред и се надигна да погледне. — Мамка му!

Хора с колосаните бели униформи на министерството на околната среда блокираха пътя.

Карлайл също се надигна.

— Пропускателни пунктове?

— Явно не блокират само индустриалния квартал. — Андерсън погледна назад в търсене на изход, но по улицата прииждаха хора и велосипеди и задръстваха пътя.

— Ще си пробваме ли късмета? — попита Карлайл.

Андерсън огледа навалицата. Край тях друг рикшар се изправи на педалите да огледа положението, после отново седна и почна да дрънчи раздразнено със звънеца си. Техният рикшар направи същото.

— Хората не изглеждат притеснени.

И наистина — покрай улицата тайландци се пазаряха край купчини смрадливи дуриани, кошници с лимонова трева и ведра с жива риба. И изглеждаха спокойни.

— Искаш да се пробваме с пропускателния пункт? Да блъфираме? — попита Карлайл.

— Не знам. Чудя се дали Прача не е решил да покаже мускули.

— Сто пъти ти казах вече. На Прача му извадиха зъбните.

— Не ми се вижда да е така.

Андерсън пак се надигна с надежда да види какво става при блокадата. Някакъв човек спореше с белоризците и размахваше ръце. Тайландец с тъмнокафява кожа, по ръцете му блестяха златни пръстени. Андерсън се опита да чуе нещо от спора, но гласовете се губеха в усилващото се дрънчене на велосипедни звънци.

Изглежда, тайландците смятаха случващото се за обичайно задръстване и никой не беше изплашен. Но пък всички бяха изнервени. Още велосипедни звънци се раздрънчаха в странно хармонична улична музика.

— Ох… мамка му — измърмори Карлайл.

Белоризците смъкнаха спорещия от колелото му. Той размаха ръце и падна. Пръстените му уловиха слънчевата светлина за миг, после изчезнаха под струпалите се бели униформи. Черни палки

се вдигаха и спускаха. Черни палки, от които се разхвърча кръв.

А над улицата литнаха писъци.

Велосипедистите спряха да дрънчат със звънците. Настана тишина, в която всички протягаха вратове да видят какво става. И в която накъсаните молби на мъжа се чуваха ясно. Около Андерсън и Карлайл стотици затаиха дъх. Хората взеха да се оглеждат, внезапно уплашени, като стадо, което е надушило присъствието на хищник.

Палките не спираха.

Накрая виковете на мъжа спряха. Белоризците се изправиха. Един се обърна и даде знак движението да продължи. Жестът беше делови и издаваше нетърпение, сякаш хората се бяха спрели да позяпат карнавал. След кратко колебание велосипедистите натиснаха педалите. Движението бавно се поднови. Андерсън седна на мястото си.

— Мили боже!

Рикшарят натисна педалите и пое напред. Лицето на Карлайл се беше изопнало от тревога. Очите му се стрелкаха наляво и надясно.

— Последен шанс да си плюем на петите.

Андерсън не можеше да откъсне поглед, от белоризците.

— Ако хукнем, ще им привлечем вниманието.

— Ние сме проклети *фаранги* бе! При всички случаи ще им привлечем вниманието.

Пешеходци и велосипедисти се придвижваха бавно напред, минаваха през пропускателния пункт, покрай грозната гледка.

Половин дузина белоризци стояха около трупа. Под главата на пребития се събираше локва кръв. Мухи вече бръмчаха около червените вадички, с лепкави от кръвта крилца, давеха се в неочаквания източник на калории. Чешърка се мержелееше нетърпеливо малко встрани, но оградата от крака в бели униформени панталони не я пускаше до сърбящата се кръв. Ръкавите на белоризците бяха опръскани в червено, като роса от кинетична енергия, попила в белия плат. Крачолите също, впрочем.

Андерсън втренчи поглед в пребития мъж. Карлайл се изкашля нервно.

Звукът привлече вниманието на един белоризец и той вдигна поглед към тях. Очите им се срещнаха. Андерсън не можеше да каже колко дълго се гледаха, но омразата в очите на белоризеца беше безспорна. Белоризецът вдигна предизвикателно вежда. Тупна се с палката по бедрото и тя остави кървава следа.

Още един удар по бедрото и белоризецът обърна глава в знак, че Андерсън трябва да направи същото.

20.

Смъртта е етап. Преход. Преминаване към следващ живот. Когато медитираше по-дълго върху тази идея, Каня имаше чувството, че е на косъм да я асимилира, да я приеме, но истината бе, че Джайде е мъртъв, че двамата никога няма да се видят отново и че без значение какво прераждане си е заслужил той, колко молитви отправя Каня и колко приношения прави, Джайде никога повече няма да е Джайде, жена му няма да се върне, а синовете му ще научат по трудния начин, че загубата и страданието са навсякъде.

Страдание. Болката беше единствената истина. Но за децата беше добре поне в началото на живота си да се смеят, да почувстват нежността. Нищо, че в желанието си да ги поглезят майките и бащите сами се оковаваха към колелото на съществуването. Децата трябва да се глезят. За това си мислеше Каня, докато караше велосипеда си през града към министерското общежитие, където бяха настанили синовете на Джайде — че децата трябва да се глезят.

Белоризци патрулираха по улиците. Хиляди нейни гневни колеги бяха излезли навън, поставяйки търговското министерство под вътрешно ембарго.

Падането на Тигъра. Убийството на бащата. Краят на един жив светец.

Болката бе почти толкова силна, все едно повторно са загубили Сюб Накасатиен. Министерството на околната среда беше в траур, значи и градът щеше да скърби заедно с белоризците. А ако всичко минеше според плана на генерал Прача, търговското и Аккарат също щяха да скърбят. Министерството на търговията беше прекрачило непростимо границата. Дори Биромбакди казваше, че някой трябва да плати за тази обида.

Показа пропуска си при портите на министерството и влезе в комплекса. Подкара по тухлените алеи между тикови дървета и бананови палми към общежитието. Семейството на Джайде винаги беше живяло скромно. Скромно като самия Джайде. Сега обаче оцелелите членове на домочадието му живееха в истинска нищета. Горчив край за един велик човек. Децата му заслужаваха нещо по-добро от мухлясалото бетонно общежитие.

Домът на Каня беше доста по-голям от къщичката на Джайде, а тя живееше сама. Остави колелото си до един зид и погледна към общежитието. То беше сред сградите, които министерството беше изоставило в немара. Отпред имаше обрасла с бурени

полянка и счупена люлка. Малко по-нататък беше служебният корт за *такро*, и той буренясал. По това време на деня никой не играеше и мрежата висеше тежко в жегата.

Каня стоеше пред олющената сграда и гледаше децата, които играеха на площадката. Сурат и Ниуат не бяха сред тях. Явно бяха вътре. Сигурно чакаха да им донесат урната с праха му или бяха отишли да повикат монаси, които да опеят баща им и така да подпомогнат успешния му преход към следващото прераждане. Пое дълбоко дъх. Задачата наистина беше неприятна.

„Защо аз? — запита се Каня. — Защо аз? Защо на мен се падна да работя за един бодхисатва? Защо на мен се падна?“

Винаги бе подозирала, че Джайде знае за допълнителния процент, който тя прибираше за себе си и за хората им. Но самият той беше различен — беше чист, чист като роса. Джайде работеше, защото вярваше в каузата. Не като Каня. Циничната Каня. Гневната Каня. Не като другите, които постъпваха на работа в министерството, защото службата носеше добри странични доходи и защото момичетата си падаха по мъже в бели униформи, особено ако униформата им дава правото да конфискуват количката за бързо хранене, с която въпросните момичета си изкарват прехраната.

Джайде се бе сражавал като тигър — а умря като крадец. Разчленен, изкормен, хвърлен на кучетата, чешърките и враните, така че почти нищо да не остане от него. Джайде, с отрязан и натикан в устата член, с окървавено лице, доставен като бърза пратка пред портите на министерството. Покана за война — стига министерството да знаеше кой е врагът му. Всички шушукаха за търговското, но единствено Каня го знаеше със сигурност. Не беше казала на никого за последната мисия на Джайде.

Срамът я изгаряше. Тръгна по стъпалата. Сърцето блъскаше в гърдите ѝ. Толкова ли не беше могъл Джайде, този честолюбив проклетник, да не си пъха носа в работите на търговското? Друг би се вслушал в предупреждението, но той… А сега тя трябваше да отиде при синовете му. Да им каже, че баща им е бил достоен боец с чисто сърце. „А сега, извинявайте, ама трябва да му взема нещата. Много ви благодаря. Щото те, все пак, са на министерството.“

Потропа на вратата. Изчака, за да даде време на семейството да се подготви. Едно от момчетата, май Сурат, отвори, поклони ѝ се дълбоко, обърна се и викна през прага:

— Кака Каня е дошла.

След малко на вратата застана тъщата на Джайде. Каня ѝ се поклони, старицата ѝ отвърна с по-дълбок поклон и я покани да влезе.

— Извинете за безпокойството.

— Моля те, няма защо — отвърна старицата. Очите ѝ бяха зачервени. Двете момчета гледаха Каня сериозно. Всички бяха смутени и не знаеха какво да кажат. Най-накрая старицата продума: — Сигурно искаш да му отнесеш нещата.

Каня не намери сили да отговори, само кимна. Тъщата на Джайде я поведе към една спалня. Всичко беше в безпорядък, знак за дълбоката скръб на старата жена. Момчетата не сваляха поглед от тях. Старицата посочи сбутано в ъгъла малко бюро. На плота му имаше кутия с вещите на Джайде. Досиета, които Джайде беше преглеждал.

— Това ли е всичко? — попита Каня.

Старицата вдигна уморено рамене.

— Джайде само това запази, когато изгориха къщата. Нищо не съм пипала. Донесе кутията тук, преди да тръгне за храма.

Каня се усмихна, за да скрие неудобството си.

— *Ка.* Да. Съжалявам. Разбира се.

— Защо му сториха това? Не го ли бяха наказали достатъчно?

Каня сви безпомощно рамене.

— Не знам.

— Ти ще ги намериш ли? Ще отмъстиш ли за Джайде?

Каня се поколеба. Ниуат и Сурат я гледаха със сериозни очи. Предишната им пакостлива енергия беше изчезнала. Нямаха си нищо. Каня сведе глава и се поклони.

— Ще ги намеря. Кълна се. Ако ще цял живот да ги търся.

— Налага ли се да вземеш нещата му?

Каня се усмихна нерешително.

— Такъв е редът. Трябваше да дойда по-рано даже. Но… — Млъкна безпомощно. — Надявахме се, че вятърът ще се обърне. Че ще го възстановят на работа. Ако сред нещата му има лични вещи, ще ги върна. Но оръжието и документите трябва да прибера.

— Разбира се. Те са ценни.

Каня кимна. Коленичи до кутията. Съдържанието не беше подредено: пликове, досиета, хвърчащи документи и други неща бяха нахвърляни набързо в нея. Резервен пълнител с дискове за пружинников пистолет. Палка. Белезници. Папки. Всичко натрупано без ред.

Представи си как Джайде е хвърлял всички тези неща в кутията — по онова време вече е бил загубил Чая, а скоро е щял да загуби и всичко останало. Нищо чудно, че не ги беше подредил. Видя снимка от кадетските му дни. Стоеше до Прача, и двамата — млади, самоуверени. Извади я замислено и я остави на бюрото.

Вдигна глава. Старицата беше излязла от стаята, но Ниуат и Сурат още бяха тук, не откъсваха очи от нея. Тя им протегна снимката. След кратко колебание Ниуат посегна, взе я и я показа на брат си.

Каня прегледа набързо остатъка от съдържанието на кутията. Нямаше други лични вещи. Само инвентар на министерството. Значи не се налагаше да идва отново, помисли си с облекчение. Малка кутийка от тиково дърво привлече вниманието ѝ. Отвори я. Лъснаха медали от шампионати по *муай тай*. Каня подаде кутийката на притихналите момчета. Те сведоха жадно главици над доказателството за бащините си победи, а Каня разрови отново документацията.

— Тук има нещо — каза Ниуат и ѝ показа някакъв плик. — И то ли е за нас?

— При медалите ли беше? — попита разсеяно Каня, без да вдига поглед от папките в кутията. — Какво има вътре?

— Снимки.

— Дай да видя.

Ниуат ѝ ги даде. Каня ги прегледа една по една. Изглежда, беше нещо като архив, колекция от снимки на хора, към които Джайде е проявявал професионален интерес. Аккарат фигурираше на много от тях. *Фаранги.* Много снимки на *фаранги*. Снимки на усмихнати мъже и жени, наобиколили министъра като призраци, които нямат търпение да му изсмучат кръвчицата. А Аккарат, в неведение, се усмихваше доволно. Каня продължи да разглежда снимките. Имаше хора, които не познаваше. Чуждестранни търговци вероятно. Погледът ѝ се задържа на един дебелак, затлъстял от чуждоземски калории, представител на „ПурКал“ или на „АгриГен“, дошъл от Кох Ангрит при министъра с надеждата да изкрънка услуга сега, когато кралството се отваряше и министерството на търговията беше във възход. И още един, онзи тип Карлайл, който бе изгубил дирижабъла си. Каня се усмихна. Сигурно здравата го беше заболяло. Погледна следващата снимка и почти ахна.

— Какво има? — попита Ниуат.

— Не, нищо — успя да каже Каня. — Нищо особено.

На снимката беше самата тя, заснета как пие с Аккарат на неговата лична баржа за разходки. С голямо увеличение и зърнест образ, но все пак — тя, без съмнение — тя. „Джайде е знаел.“

Дълго се взира в снимката, почти забравила да диша. Гледаше я. Мислеше за кармата и за дълга под сериозните погледи на момчетата, синовете на Джайде. Размишляваше за своя ментор и началник, който така и не ѝ беше споменал за тази

снимка. Мислеше до каква информация е имал достъп човек със статута на Джайде, какво е криел и каква цена са имали тайните му. Гледаше снимката и претегляше вариантите. Накрая я отдели и я пъхна в джоба си. Другите прибра обратно в плика.

— Улика ли е?

Каня кимна тържествено. Момчетата също кимнаха. За повече не попитаха. Бяха добри момчета.

Каня огледа внимателно стаята за още улики, но не откри нищо. Накрая се наведе да вдигне кутията с папките и другите неща. Беше тежка, но не и наполовина колкото снимката, която дебнеше в джоба ѝ като навита на кълбо кобра.

Навън, на чист въздух, Каня опита да се овладее, да вдиша дълбоко. Вонята на срам опари ноздрите ѝ. Не събра смелост да погледне назад към момчетата, които бяха излезли на вратата да я изпратят. Сирачетата, които плащаха цената за безкомпромисната храброст на своя баща. Които страдаха, защото баща им си беше избрал силен противник, силен като самия него. Вместо да тормози и изнудва дребните търговци по улици и пазарища, той си бе избрал истински враг, безмилостен, безкомпромисен. Каня затвори очи.

„Опитах се да ти кажа. Не трябваше да го правиш. Опитах се.“

Върза кутията за багажника на колелото си и подкара през комплекса. Когато стигна до централната административна сграда, вече се беше овладяла.

Генерал Прача стоеше на сянка под една бананова палма и пушеше цигара „Златно листо“. Каня с изненада установи, че е в състояние да го погледне в очите. Приближи се и се поклони.

Генералът кимна в отговор.

— Взе ли нещата му?

Каня кимна.

— И видя синовете му?

Тя кимна пак.

Прача свъси чело.

— Те препикаха дома ни. Оставиха трупа му на прага ни. Не е за вярване, но е факт. Предизвикаха ни тук, на наш терен, в собственото ни министерство. — Хвърли фаса и го стъпка. — Сега ти командваш, капитан Каня. Хората на Джайде са твои. Време е да направим онова, за което мечтаеше Джайде. Време е за борба. Искам червата на министерството на търговията, капитане. Искам да измием позора от лицето си.

21.

Емико стоеше на ръба на порутената кула и се взираше на север.

Правеше го всеки ден, откакто Роли беше потвърдил, че селища на пружинки наистина съществуват. Откакто Андерсън-сама ѝ беше намекнал за това. Не можеше да се спре. Дори когато лежеше в обятията на Андерсън-сама, дори когато той я канеше да остане при него и плащаше на Роли да я освободи за няколко дни от задълженията ѝ в бара, дори тогава мечтаеше за онова място без господари. На север.

Пое дълбоко дъх и вдиша солената миризма на морето, натрапчивата воня на горяща тор и аромата на орхидейните лиани. Далече долу широката делта на Чао Фрая плискаше водите си по вълноломите и дигите на Банкок. В далечината Тонбури се носеше тромаво върху бамбукови салове и къщи на кокили. Храмът на зората се издигаше над водите, заобиколен от останките на удавения град.

На север.

Някъде отдолу долетяха викове и прекъснаха мечтанията ѝ. В първия миг шумът ѝ се стори неразбираем, после мозъкът ѝ превключи от японски на тайландски и звуците се превърнаха в думи. Думите се превърнаха в крясъци.

— Млъкни!

— *Маи ао!* Не! Не… нененене!

— Долу! *Мап лонг диео хе!* По очи!

— Моля… молямолямоля!

— Лягай!

Емико килна глава, заслушана във врявата. Имаше остър слух, още едно подобрение, което учените ѝ бяха вградили заедно с гладката кожа и кучешкото ѝ желание да угажда и служи. Крясъците продължаваха. Тропот на крака, после нещо се счупи. Побиха я тръпки. Беше само с тънки панталони и късо потниче. Другите ѝ дрехи бяха долу, дрехите ѝ за навън.

Още викове стигнаха до нея. Писъци на болка. Първична, животинска болка.

Белоризци. Нападение. Трябваше да се махне от покрива, преди да са се качили тук. Обърна се и хукна към стълбището, но на вратата рязко спря — отдолу отекваше тропот на крака.

— Трети отряд. Чисто е!

— Крилото чисто ли е?

— Да!

Емико затвори вратата и я затисна с гръб. Беше в капан.

Белоризците вече се качваха по стълбите. Огледа трескаво покрива за някакъв път за бягство.

— Провери покрива!

Емико хукна към ръба. Балконите на кулата започваха на десет метра под краката ѝ. Най-близкият беше дълга и тясна тераса от времето, когато кулата е била луксозно място за живеене. Тя впери поглед в него. Зави ѝ се свят. Пропастта сякаш я теглеше, хората по улицата долу бяха мънички като черни паячета.

Духна вятър и я блъсна към ръба. Емико залитна и едва запази равновесие. Сякаш самите духове на въздуха се опитваха да я убият. Пак погледна балкона. Не. Невъзможно.

Обърна се и хукна назад към вратата, огледа се за нещо, с което да я залости. По покрива се валяха парчета тухли и плочки, по просторите висеше пране, но нищо, с което да… Зърна проскубана стара метла, грабна я и наби дръжката между вратата и касата.

От трескавото тичане напред-назад вече се беше сгорещила. Слънцето, голяма червена топка, се спускаше към хоризонта. Дълги сенки пълзяха по покрива. Погледът ѝ се спря на простряното пране. Дали да не се спусне с въже? Хукна към просторите и се опита да свали единия, но въжето беше вързано здраво. Не поддаваше. Тя дръпна отново.

Вратата зад нея се разтресе. Някой изпсува от другата ѝ страна.

— Отвори!

Вратата кънтеше под ударите. Дръжката на метлата нямаше да удържи дълго.

Неясно защо в главата ѝ прозвуча гласът на Гендо-сама, който ѝ казваше, че е съвършена. Оптимална. Наслада за окото. Емико направи физиономия, подразнена от гласа на дъртото копеле, и дръпна отново въжето. Мразеше го, мразеше старата змия, която я беше обичала и захвърлила. Въжето се вряза в ръцете ѝ, но всичко беше напразно. Гендо-сама. Предател. Щеше да умре, защото е оптимална, но не достатъчно оптимална за обратен билет.

„Изгарям!“

Оптимална.

Вратата изпращя. Емико заряза въжето и огледа за друго решение. Нищо, само боклуци и празен въздух. Със същия успех можеше да е на хиляда мили височина. На Оптимална височина.

Една от пантите се скъса, вратата се огъна. Емико отново хукна към ръба на сградата с надеждата да открие някакъв изход. Някакъв начин да се спусне надолу.

Пропастта зейна под нея. Вятърът я шамароса с поредния си повей. В Стената нямаше скоби. Нямаше нищо. Нямаше начин да се спусне. Погледна пак към просторите. Ако успееше да…

И втората панта се скъса. Вратата се отвори. Двама белоризци изскочиха на покрива, размахали пружинникови пушки. Видяха я и хукнаха към нея.

— Стой!

Емико надникна през ръба. Хората долу чернееха като точки. Балконът ѝ се стори малък колкото пощенски плик.

— Стой! *Йоот диеу нее!* Не мърдай!

Белоризците тичаха към нея — тичаха с всичка сила — и все пак, незнайно защо, изведнъж ѝ се сториха бавни. Бавни като мед в студен ден.

Емико ги гледаше озадачено. Бяха преполовили разстоянието, но се движеха много, много бавно. Сякаш тичаха затънали до колене в гъста оризова каша. Сякаш нещо дърпаше краката им назад. Толкова бавни. Бавни като мъжа с ножа, който я беше преследвал в уличките. Толкова бавни…

Усмихна се. Оптимална. Стъпи на ниския парапет на ръба на покрива.

Устите на белоризците се отвориха. Пушките им започнаха да се вдигат към нея. Емико се зачуди разсеяно дали пък всъщност тя не е бавната. И дали гравитацията няма да се окаже твърде бавна за нея.

Вятърът виеше, зовеше я. Духовете на въздуха я дърпаха, развяваха косата ѝ в черна мрежа. Емико махна един кичур от очите си. Усмихна се ведро на белоризците — те все още вдигаха пушките си — и направи крачка назад в празния въздух. Белоризците се опулиха. Пушките им проблеснаха в червено. Дисковете литнаха към нея. Един, два, три… — броеше ги тя — четири, пет…

Гравитацията я дръпна надолу. Мъжете и дисковете изчезнаха. Падна на балкона. Коленете се удариха в брадичката ѝ. Глезените ѝ се усукаха. Емико се търколи и се спря в парапета. Той поддаде от удара, откъсна се и тя полетя надолу. Успя да се хване за някакво щръкнало желязо и увисна над пропастта.

Празният въздух се разтваряше наоколо ѝ безкраен. Повеи на горещ вятър развяваха косата ѝ. Дърпаха я. Емико се изтегли нагоре. Едвам си поемаше дъх. Цялото ѝ тяло се тресеше, ожулено и натъртено, но без счупени кости. Без нито една счупена кост. „Оптимална“. Залюля крак, прехвърли го на разклатения балкон, после прехвърли и цялото си тяло. Скърцане на метал. Балконът се килна под тежестта ѝ, древните му болтове се разхлабиха. Емико изгаряше. Прииска ѝ се да припадне. Да се

хлъзне по наклонения балкон и да се изсипе в празния въздух…

Викове откъм покрива.

Погледна нагоре. Белоризци надничаха през ръба, насочили към нея пружинниковите си пушки. Дискове заваляха като сребърен дъжд. Някои рикошираха, избивайки искри от метала, други срязаха кожата ѝ. Страхът ѝ даде сила. Тя се хвърли към сигурността на стъклените балконски врати. „Оптимална“. Стъклото се строши. Парчета порязаха дланите ѝ. Обвиха я искрящи отломки. Миг по-късно Емико хлътна през счупената врата и се озова в някакъв апартамент. Затича бързо, много бързо. Някакви хора я зяпаха, сащисани и невъзможно бавни…

Замръзнали.

Мина през друга врата и се озова в коридор. Сред белоризци. Хвърли се през тях. Изненаданите им викове се проточиха безкрайно и протяжно след нея. Надолу по стълбището. Надолу, надолу, надолу по стълбището, далеч от белоризците. Виковете им отекваха далече над нея.

Кръвта ѝ вреше. Стълбището пареше. Емико се спъна. Облегна се на някаква стена. Дори нагорещеният бетон беше за предпочитане пред собствената ѝ кожа. Започваше да ѝ се вие свят, но въпреки това продължи надолу. Мъжете все така крещяха някъде над нея, преследваха я. Ботушите им трополяха по стълбите.

Надолу и надолу, завой след завой. Разбутваше хора, които ѝ препречваха пътя, хора, изкарани навън от белоризците. Пещта в нея пламтеше, зашеметяваше я.

Миниатюрни капчици пот блеснаха по кожата ѝ, пробиваха си път през абсурдно малките ѝ пори, но в кулата беше толкова горещо и влажността бе толкова висока, че дори това с нищо не я охлади. Никога не беше усещала влага по кожата си. Кожата ѝ винаги беше толкова суха…

Прелетя покрай някакъв мъж. Той се дръпна, изненадан от грейналата ѝ кожа. Емико изгаряше. Крайниците ѝ се движеха като в анимирана детска книжка, която разлистват твърде бързо. Бързо, но накъсано. Всички я зяпаха.

Свърна от стълбището, мина през някаква врата, залитна по коридор, облегна се на една стена, останала без дъх. Огънят така я изгаряше, че едва държеше очите си отворени.

„Скочих“ — помисли си тя.

„Скочих!“

Адреналин и шок. Коктейл на ужаса, шемет като от силна дрога. Тресеше се цялата. Трептеше като пружинка. Вреше отвътре. От огъня ѝ прималя. Притисна се към стената в опит да попие хлад от нея.

„Трябва ми вода. Лед.“

Опитваше се да овладее дишането си, да се ослуша, за да разбере откъде идват убийците, но умът ѝ беше прекалено замъглен. Колко етажа се беше спуснала? Къде се намираше?

„Не спирай. Бягай!“

Срина се на пода.

Подът беше хладен. Дъхът влизаше и излизаше от дробовете ѝ, жулеше ги като шкурка. Потникът ѝ беше съдран. По ръцете и дланите ѝ имаше кръв от стъклената врата, през която беше влетяла. Протегна ръце и крака, разпери пръсти, притисна длани към плочките, за да попие максимално хлад от пода. Очите ѝ се затвориха.

„Стани!“

Не можеше. Опита се да овладее ускорения си пулс, да се ослуша за преследвачите, но истината бе, че едва си поемаше дъх. Толкова беше гореща, а подът — толкова хладен.

Нечии ръце я сграбчиха. Чуха се силни гласове; тръшнаха я обратно на пода. Вдигнаха я отново. После отвсякъде я заобиколиха белоризци, повлякоха я надолу по стълбите и тя им беше благодарна, че ако не друго, поне я влачат надолу към благословения хлад на вечерния въздух, нищо че ѝ крещяха и я удряха.

Думите им я заливаха непонятни. Не разбираше нито една. Бяха просто звуци, плъзгащи се по тъмната зашеметяваща горещина. Не говореха японски, бяха диваци някакви. Нецивилизовани диваци. И нито един не беше оптимален…

Заля я вода. Тя се задави. Още вода, право в устата и в носа ѝ, давеха я.

Някакви хора я разтърсваха. Крещяха в лицето ѝ. Удряха ѝ шамари. Задаваха въпроси. Настояваха да получат отговори.

Хванаха я за косата и натикаха лицето ѝ в кофа с вода, опитваха се да я удавят, да я накажат, да я убият, а тя си мислеше само едно — „благодаря ви благодаря ви благодаря ви благодаря ви“, — защото някакъв учен я беше създал оптимална и след още минутка това дребничко момиче на пружинка, на което крещяха и което удряха, щеше да се охлади.

22.

Белоризците бяха навсякъде — патрулираха по улиците, инспектираха пазарищата, конфискуваха метан. Пътят през града беше сякаш безкраен. Плъзнали бяха слухове, че всички малайски китайци са интернирани в кулите на жълтите карти. И че ще ги транспортират на юг, обратно през границата, право в ръцете на Зелените ленти. Хок Сенг се заслушваше във всяка прошепната дума, докато се промъкваше по улички и пресечки към своя тайник с пари и скъпоценни камъни, а Маи, местната Маи, пращаше напред да разузнае пътя.

Стъмни се, а още бяха далеч от целта си. Парите, които беше откраднал от „Жива вода“, му тежаха. На моменти се ужасяваше, че Маи ще премисли и ще го предаде на белоризците срещу дял от парите, които намерят у него. Друг път я бъркаше с едно от собствените си женски деца и го обземаше страстно желание да я защити от всичко, което изскочи на пътя им.

„Полудявам — помисли си. — Как иначе може да сбъркам някакво глупаво тайландско момиче с мое дете.“

И въпреки това имаше доверие на тъничкото девойче, дете на рибари. Маи беше доказала надеждността си, когато той още ѝ беше началник във фабриката, и още не го беше предала сега, когато от началник се беше превърнал в плячка.

Стъмни се съвсем.

— Защо те е страх толкова? — попита Маи.

Хок Сенг вдигна рамене. Маи не разбираше — не можеше да разбере — сложния водовъртеж, в който се бяха озовали. За нея това беше игра. Страховита игра, вярно, но все пак игра.

— Когато кафявите хора се обърнаха срещу жълтите хора в Малая, беше точно като сега. Всичко се промени изведнъж. Религиозните фанатици дойдоха със зелени ленти на челата и с мачетета в ръце, а после… — Сви рамене. — Трябва да внимаваме.

Надникна към улицата от скривалището им и бързо се дръпна назад. Белоризец разлепваше поредния плакат с образа на Тигъра на Банкок, с черни ленти по края. Джайде Роянасукчай. Колко бързо беше изпаднал в немилост и колко бързо се беше въздигнал в светец. Хок Сенг поклати глава. Нагледен урок по политика.

Белоризецът продължи нататък. Хок Сенг огледа отново улицата. Хората започваха да излизат, насърчени от сравнително хладния вечерен въздух. Вървяха във влажния мрак, тръгнали да напазаруват, да вечерят, да открият любимата си количка за сом

там. Униформите на белоризците грееха зеленикави под светлика на одобрен за употреба метан. Движеха се на групи, като чакали, излезли на лов за ранено животно. Пред къщите и магазините се бяха появили малки светилища на Джайде. Свещички и невени се трупаха пред снимките му в знак на солидарност и с надеждата да опази хората от гнева на белоризците.

По националното радио валяха обвинения. Генерал Прача говореше как трябвало да защитят кралството от злодеите — неназовани, — които се опитвали да го съборят. Гласът му пращеше над главите на хората, излизаше тенекиен от радиоапаратите с ръчна манивела. Продавачи и домакини. Просяци и деца. Зеленият светлик на метановите лампи играеше треперливо по лицата им, превръщаше всичко в карнавал. Но сред шепота на саронги и поли *фа син*, сред крещящите червено-златни облекла на мегодонтските водачи неизменно се белееха униформи и сурови очи се оглеждаха за повод да излеят яростта си.

— Хайде. — Хок Сенг побутна Маи напред. — Виж дали е безопасно.

След минутка Маи се върна, даде му знак и тръгнаха заедно през навалицата. Възли от тишина ги предупреждаваха за появата на поредния белоризец, страх смълчаваше смеха на влюбените и подгонваше децата. Хората свеждаха глави и чакаха белоризците да отминат.

Наближиха едно нощно пазарче. Хок Сенг местеше трескаво поглед по запалените свещи, цвърчащите спагети и мержелеещите се чешърки.

Някъде напред прозвуча вик и Маи хукна натам да разузнае. След миг се върна и го дръпна за ръката.

— Кун. Ела бързо. Гледат другаде.

Промушиха се покрай група белоризци и обекта на техния гняв.

Старица лежеше с разбито коляно до количка за бързо хранене, дъщеря ѝ се опитваше да я вдигне под погледите на насъбралата се тълпа.

Стъклените съдове със сосовете и добавките се бяха пръснали на парчета, стъкълца лъщяха в чилито, сред бобените стръкове, върху нарязания на кръгчета лимон, грееха като диаманти под зелената светлина на метана. Белоризците ръчкаха с палките си разпиляната храна.

— Хайде, лелче, сигурен съм, че имаш още пари. Мислиш си, че можеш да подкупиш белоризците, но ще трябва още бая да кихнеш, ако искаш да гориш необложено с акциз гориво.

— Защо правите това? — извика дъщерята. — Какво сме ви

направили?

Белоризецът я изгледа студено.

— Мислите, че се шегуваме, а? — И отново стовари палката си върху коляното на старицата. Тя изпищя, а дъщеря ѝ се сви.

Белоризецът извика на хората си:

— Приберете метановата им бутилка при другите. Имаме да обиколим още три улици. — Обърна се към притихналите зяпачи. Хок Сенг изстина, когато погледът на офицера се плъзна по него.

„Не бягай. Не се паникьосвай. Стига да си държиш устата затворена, можеш да минеш за местен.“

Белоризецът се усмихна и каза високо:

— Разкажете на приятелите си какво сте видели тук. Ние не сме кучета, които да храните с огризки. Ние сме тигри. Бойте се от нас. — После вдигна палката си и тълпата се пръсна, Хок Сенг и Маи — също.

Една пресечка по-нататък Хок Сенг се облегна на някаква стена, останал без дъх. Градът се беше превърнал в чудовище. Всяка улица криеше опасност.

Навътре в пресечката радио с ръчна манивела грачеше последните новини. Доковете и фабриките били затворени. Достъпът до крайбрежието бил ограничен, пускали само с пропуски.

Полазиха го тръпки. Случваше се отново. Стените се вдигаха и той не можеше да напусне града, затворен като плъх в капан. Постара се да овладее паниката. Имаше план за такива случаи. Подготвил се беше. Но първо трябваше да стигне до дома си.

„Банкок не е Малака. Този път си готов.“

Най-сетне навлязоха сред познатите коптори и миризми на гетото Яоурат. Хлътнаха в тесните проходи. Покрай хора, които не го познаваха. Хок Сенг овладя поредния пристъп на страх. Ако белоризците се бяха сговорили с кръстниците на гетото, можеше да се окаже в опасност дори тук. Прогони тази мисъл, отвори вратата на барачката си и вкара Маи вътре.

— Справи се добре — каза ѝ, бръкна в торбата и ѝ връчи пачка от откраднатите пари. — Ако искаш още, ела пак утре.

Тя зяпна богатството, което ѝ беше дал с лека ръка.

Ако не беше такъв глупак, Хок Сенг щеше да я удуши и така да елиминира риска да го предаде заради другите пари в торбата. Прогони тази мисъл. Маи беше доказала верността си. А и той все трябваше да се довери на някого. Освен това Маи беше тайландка, нещо много полезно сега, когато жълтите карти бяха станали по-евтини и от чешърки.

Маи натика пачката в джоба си.

— Ще можеш ли да се приберeш оттук? — попита я Хок Сенг.

Тя се ухили.

— Аз не съм жълта карта. Няма от какво да се страхувам.

Хок Сенг успя да се усмихне в отговор. Момичето нямаше никаква представа, че когато целта ти е да опожариш нивата, не си правиш труда първо да отделиш плявата от зърното.

23.

— Проклетият генерал Прача и проклетите белоризци!

Карлайл удари с юмрук по парапета на терасата. Беше небръснат и некъпан. Заради блокадата на *фарангския* квартал вече седмица не се беше прибирал в хотел „Виктория“ и тропическата жега се отразяваше зле на облеклото му.

— Затвориха котвените площадки, затвориха шлюзовете. Забраниха достъпа до кейовете. — Обърна се и влезе в стаята. Наля си питие. — Гадни белоризци!

Андерсън се усмихна неволно, развеселен от негодуванието му.

— Предупредих те какво става, като ръчкаш кобри.

Карлайл се намръщи.

— Аз нямам нищо общо. Някой от търговското е решил да се направи на интересен и е прекрачил границата. Проклетият Джайде! — изпухтя той. — Трябвало е да се сетят, че ще стане така.

— На Аккарат ли е била гениалната идея?

— Той не е чак толкова глупав.

— Едва ли има значение всъщност. — Андерсън вдигна за наздравица чашата си с топъл скоч. — Вече от седмица градът е блокиран и не му се вижда краят. Имам чувството, че белоризците тепърва ще се развихрят.

— Недей да ми злорадстваш, ако обичаш — изръмжа Карлайл. — Знам, че и ти понасяш загуби от тази ситуация.

— Откровено казано, не ми пука чак толкова. Фабриката ми беше полезна. Сега не е. — Наведе се напред. — По-интересно ми е да разбера дали Аккарат наистина си е написал домашното, както твърдиш ти. Дали е подготвил почвата предварително. — Кимна към града навън. — Защото ми се струва, че се е надценил.

— И това според теб е смешно?

— Според мен, ако е изпаднал в изолация, ще му трябват приятели. Искам пак да се свържеш с него. Да му предложиш искрената ни подкрепа в тази криза.

— Тоест имаш по-добро предложение от предишното, заради което Аккарат те заплаши със смърт чрез разчекване?

— Цената е същата. Подаръкът е същият. Но може би сега Аккарат ще е по-склонен да се вслуша в здравия разум.

Карлайл се загледа в зеленикавото сияние на метановите улични лампи и се намръщи.

— Всеки ден губя пари.

— Мислех, че имаш достатъчно влияние покрай резервните

части за помпите. Средство за натиск.

— Престани да злорадстваш, казах ти. — Карлайл се намръщи още повече. — Човек не може и да ги заплаши дори, копелетата мръсни. Как да ги заплашиш, като не приемат пратениците ти?

Андерсън се подсмихна.

— Е, на мен не ми се чака чак до дъждовния сезон белоризците да се опомнят. Уреди ми среща с Аккарат. Можем да му предложим каквато и колкото помощ поиска.

— Да бе. Какво, ще преплуваш гол до Кох Ангрит и ще поведеш оттам революция? С какво? С шепа чиновници и корабни капитани? И с някой и друг младши търговски представител, който по цял ден порка и се надява, че реколтата ще се провали ѝ кралството ще свали ембаргото? Страшна заплаха, няма що.

Андерсън се усмихна вече открито.

— Ако изобщо настъпим, ще е от Бирма. И ще го направим така, че да ги хванем по бели гащи. — И изгледа Карлайл твърдо, докато той не извърна очи.

— Значи същите условия? — попита Карлайл след малко. — Никаква промяна?

— Достъп до тайландската семенна банка и да ни предадат Гибънс, да.

— В замяна на което предлагате какво?

— От какво има нужда Аккарат? Пари за подкупи? Злато? Диаманти? Нефрит? — Направи кратка пауза и добави: — Щурмови отряди?

— Божичко! Ама ти говориш сериозно за онова с Бирма!

Андерсън махна с чашата си към нощта отвън.

— Прикритието ми тук отиде по дяволите. Или трябва да приема това и да продължа напред, или да си събера багажа и да се върна в Де Мойн с подвита опашка. Да си го кажем честно. „АгриГен“ винаги залага на дългосрочните стратегии. Още откакто Винсен Ху и Читра Д’Алеса основали компанията. Не ни е страх да си поизцапаме ръцете.

— Като във Финландия.

Андерсън се усмихна.

— Надявам се този път да реализираме по-висока възвръщаемост на инвестициите.

Карлайл свъси вежди.

— Добре. Ще ти уредя срещата. А ти гледай да запомниш, че съм ти съдействал.

— „АгриГен“ никога не забравя приятелите си.

Изпрати Карлайл до вратата, затвори я след него и се замисли. Интересно беше да видиш как се отразява кризата на

човек, какво изважда на повърхността. Винаги толкова наперен и уверен в себе си, сега Карлайл тотално беше изгубил самообладание, осъзнал, че изпъква и привлича погледа все едно се е боядисал в синьо. Че е напълно възможно още утре белоризците да вдигнат мерника на *фарангите*, да започнат масово интерниране и дори екзекуции, при това напълно безнаказано. И самоувереността на Карлайл се беше озовала на боклука като използвана филтрираща маска.

Излезе на терасата и впери поглед в мрака към далечното море, към остров Кох Ангрит, към силата, която чакаше търпеливо на границата на кралството.

Моментът почти беше настъпил.

24.

Каня седеше сред отломките от наказателните акции на белоризците и пиеше кафе. В далечното кьоше на закусвалнята неколцина клиенти клечаха в мрачно мълчание и слушаха мач по *муай тай* по радиото. Каня, сама на пейката пред тезгяха, не им обръщаше внимание. Никой не смееше да седне до нея.

До неотдавна навярно биха се престрашили, но сега белоризците си бяха показали зъбите и Каня седеше сама. Хората ѝ бяха продължили без нея със списъка задачи за деня, ловуваха като гладни чакали, разчистваха стара история и кофти съюзи, започваха на чисто.

Капчици пот се стичаха по брадичката на собственика, навел се над димящите купи с оризови спагети. Капчици, които синееха, отразявайки пламъка на нелегален метан. Човекът не смееше да погледне към Каня и със сигурност проклинаше деня, когато е решил да купи гориво на черния пазар.

Тенекиеният глас на спортния коментатор и приглушените крясъци на публиката на стадион „Лумфини“ откъм припукващото радио се състезаваха с цвърченето на *уока*, в който собственикът на закусвалнята приготвяше *сен ми* за супа. Никой от слушателите не поглеждаше към Каня.

Тя отпи глътка кафе и се усмихна мрачно. Насилието го разбираха чудесно. Когато министерството действаше меко, хората или не му обръщаха внимание, или му се присмиваха. Това министерство обаче, сегашното — с размаханите палки и заредените пружинникови пушки, — предизвикваше съвсем различна реакция.

Колко колички, сергии и закусвални, които готвеха с нелегално гориво, беше потрошила Каня през последните дни? Точно като тази тук? Чиито бедни собственици не можеха да си позволят обложения с акциз легален метан? Стотици. Метанът беше скъп. Подкупите излизаха по-евтино. А ако горивото на черния пазар нямаше добавките, които обезопасяваха метана и му придаваха зеления цвят, е, това беше риск, който всички тези дребни търговци поемаха охотно.

„Толкова лесно беше да ни подкупят.“

Извади цигара и я запали от издайническия син пламък. Собственикът на закусвалнята не я погледна, държеше се все едно е невидима. Преструвката беше удобна и за двамата. Временно Каня не беше командир на белоризците, който е седнал в закусвалня, използваща нелегално гориво; временно собственикът не беше жълтокартец, когото тя да затвори в

кулите, за да се поти и да гладува заедно с другите жълти карти.

Дръпна замислено от цигарата. Мъжът може и да не показваше страха си, но тя отлично знаеше как се чувства. Помнеше как белоризците бяха дошли в нейното село. Изсипаха сол и луга в рибарниците на леля ѝ, а кокошките изклаха и ги изгориха на купчини.

„Ти имаш късмет, жълтокартецо. Когато белоризците дойдоха при нас, не пощадиха нищо. Дойдоха с факлите си и палеха наред. Ти ще се отървеш по-леко.“

Споменът за покритите със сажди мъже, за празните им очи над предпазните маски, още я стряскаше. Дойдоха през нощта. Без предупреждение. Съседите и братовчедите на Каня избягаха боси и с писъци. А зад тях наколните им къщички лумнаха в пламъци, бамбук и палмова дървесина ревяха оранжеви в мрака. Искри и пепел танцуваха във въздуха, пареха кожата, предизвикваха кашлица и повръщане. Каня още носеше белези от онзи палеж, бели вдлъбнати петънца там, където нажежени искри бяха белязали завинаги тънките ѝ детски ръчички. Как мразеше белоризците тогава. Помнеше как се бе сгушила с другите деца, как зяпаше със страхопочитание и ужас, докато министерството на околната среда опожаряваше селото ѝ. Гледаше и ги мразеше от цялата си душа.

А сега предвождаше същите тези белоризци със същата задача. Джайде би оценил по достойнство иронията.

Някъде далеч уплашени викове се издигнаха като дим, черен и мазен като пушек от горящи селски колиби. Каня подуши въздуха. По някакъв странен начин това ѝ действаше носталгично. Димът беше същият. Дръпна от цигарата, издуха дима. Запита се дали хората ѝ не са попрекалили. Пожар в някое от гетата можеше да създаде проблем. Там всичко беше сглобено с материали на „УедърОл“ и маслата, които импрегнираха дървесината срещу гниене, пламваха лесно. Дръпна отново от цигарата. Нищо не можеше да направи по въпроса. Може пък някое от момчетата да беше запалило купчина клошарски боклуци. Посегна към кафето си и се загледа в насинената буза на мъжа, който ѝ сервираше.

Ако зависеше от министерството на околната среда, всички тези жълтокарти бежанци отдавна щяха да са се озовали от другата страна на границата. Проблемът си беше малайски. Проблем на друга суверенна държава. Който нямаше нищо общо с кралството. Но нейно величество Невръстната кралица беше милостива и състрадателна. За разлика от Каня.

Загаси фаса. Хубав тютюн беше, „Златно листо“ — местен генномодифициран продукт, по-добър от всеки друг в кралството.

Извади още една цигара от кутията — с картонено гръбче от просо и целофан отпред — и я запали от синия пламък.

Жълтокартецът се поклони раболепно, когато му даде знак да ѝ налее още сладко кафе. Бурни овации откъм стадиона разпращяха радиото, скупчилите се край апарата мъже се развикаха, забравили за близкото присъствие на бяла униформа.

Стъпките бяха тихи и в ритъм с овациите от радиото, но изражението на жълтокартеца издаде новодошлия. Каня не вдигна поглед, а каза, без да се обръща:

— Или ме убий, или седни.

Тих смях. Мъжът седна.

Беше с широка черна риза с висока яка и сиви панталони. Спретнато облекло. Би могъл да мине за чиновник. Ако не бяха очите му — очите му бяха твърде зорки за чиновник. Тялото му, от друга страна, излъчваше пълно спокойствие. Целият излъчваше небрежна самоувереност. Самочувствие, което не се побираше в дрехите му. Някои хора са твърде силни, твърде големи, за да се преструват успешно на дребни риби. Точно това го беше издало на котвените площадки. Каня консервира гнева си за по-нататъшно ползване. Мълчеше и чакаше.

— Обичаш ли коприна? — Мъжът докосна ръкава на ризата си. — Японска е. Там още имат копринени буби.

Каня вдигна рамене.

— Не обичам нищо, което е дори бегло свързано с теб, Наронг.

Това го накара да се усмихне.

— Стига, Каня, Ето, повишиха те в капитан, а една думичка на благодарност не съм чул, една усмивчица не съм получил.

Даде знак на жълтокартеца да му налее кафе. Загледаха се в гъстата кафява течност, която се изливаше от каната в стъклена чаша. После жълтата карта сервира на Каня рибена супа с лимонова трева и пилешко. Тя я разбърка, за да изплува фидето Ю-Текс.

Наронг търпеливо седеше до нея. Накрая каза:

— Ти поиска тази среща.

— Уби ли Чая?

Наронг сви устни.

— Нямаш никакъв усет за добро възпитание. От толкова години си в града, толкова пари ти дадохме, а още се държиш като меконгска рибарка.

Каня го изгледа студено. Никога не би го показала, но истината бе, че този тип я плашеше. Откъм радиото гръмнаха нови овации.

— Същият си като Прача. Всичките сте отвратителни — каза

тя.

— Не мислеше така, когато дойдохме да те поканим в Банкок, теб, малкото уязвимо момиченце. Не мислеше така, когато издържахме леля ти до края на дните ѝ. Не мислеше така, докато ти предложихме възможност да нанесеш удар на генерал Прача и белоризците.

— Има си граници. Чая не беше направила нищо.

Наронг седеше неподвижно като паяк и я измерваше с поглед. После каза:

— Джайде прекали. Ти се опита да го предупредиш, но той не те чу. Внимавай и ти да не се напъхаш в гърлото на кобрата.

Каня отвори уста, после я затвори. Пробва отново, овладяла гласа си:

— И на мен ли ще направите същото, което направихте на Джайде?

— Каня, от колко време се познаваме? — попита я с усмивка Наронг. — От колко време се грижа за семейството ти? Ти си наша дъщеря, която ценим високо. — Побутна към нея дебел плик. — Никога не бих те наранил. Ние не сме като Прача. — Замълча, после попита: Как се отразява на отдела смъртта на Тигъра?

— Ами огледай се. — Каня кимна към улицата, откъдето още се чуваха викове и врява. — Генералът е бесен. Джайде му беше като брат.

— Чух, че се бил прицелил право в търговското. Че искал да опожари самото министерство, да го срине със земята.

— Естествено, не ще се прицели в търговското. Без тях проблемите ни ще се свият наполовина.

Наронг вдигна рамене. Пликът кротуваше зловещо между тях. Все едно сърцето на Джайде лежеше на тезгяха. Възвръщаемостта на дългосрочната ѝ инвестиция в отмъщението.

„Съжалявам, Джайде. Опитах се да те предупредя.“

Взе плика, извади парите и ги прибра в кесията на колана си. Наронг я гледаше. Дори усмивките му режеха като бръснач. Косата му беше зализана назад и лъщеше. Беше едновременно неподвижен и тотално ужасяваш.

„А точно с такива като него си се сдушила“ — измърмори слабо гласче в главата ѝ.

Каня трепна. Гласът прозвуча точно като гласа на Джайде. И думите бяха като на Джайде — уж шега, а те режат до кости. Намек за смях, преплетен с присъда. И вечният му оптимизъм, умението да види *санук*, добрата страна на живота.

„Аз не съм като теб“ — помисли си Каня.

Същият тих смях в главата ѝ. „Винаги съм го знаел.“

„Защо просто не ме уби, щом си го знаел?“

Гласът мълчеше. Радиото все така ги заливаше със звуците на стадиона и двубоя *муай тай*. Чароен срещу Сакда. Добър двубой. Но или Чароен внезапно беше влязъл във форма, или на Сакда му бяха платили да падне. Така или иначе, парите, които Каня беше заложила, щяха да отидат в чужди джобове. Очевидно беше, че срещата е нагласена. Може би Торният лорд бе решил да инвестира в нея. Каня се намръщи.

— Двубоят ли не ти харесва? — попита Наронг.

— Винаги залагам на губещия.

Наронг се разсмя.

— Точно затова е добре да имаш предварителна информация. — И ѝ подаде един лист.

Каня плъзна поглед по имената в списъка и каза:

— Това са приятели на Прача. Някои са генерали. И той ги пази така, както кобрата е пазела Буца.

Наронг се ухили.

— Точно затова ще се изненадат, когато Прача се обърне срещу тях. Удари ги. Нека ги заболи. Нека разберат, че министерството на околната среда се отнася еднакво към всички нарушения. Че е дошъл краят на фаворизирането. Че вече няма приятелства и лесни сделки. Покажи им, че новото министерство на околната среда е непоклатимо.

— Опитваш се да забиеш клин между Прача и неговите съюзници? Да ги разгневиш и да обвинят него?

Наронг вдигна рамене. Не каза нищо. Каня дояде супата. Предположи, че това е краят на инструкциите, и стана.

— Трябва да тръгвам. Не искам хората ми да ме видят с теб.

Наронг кимна да потвърди, че срещата им е свършила. Каня излезе от закусвалнята, последвана от стоновете на запалянковците, разочаровани от малодушието на Сакда и новопридобития кураж на Чароен.

Спря на ъгъла под зеленото сияние на, метановите лампи и приглади униформата си. После погледна отново списъка на Наронг и се постара да запомни имената.

Упоменатите мъже и жени бяха сред най-близките приятели на Прача. А сега трябваше да бъдат настъпени безмилостно като жълтите карти в техните кули. Точно толкова безмилостно, колкото генерал Прача беше настъпил навремето едно малко рибарско селце в североизточната провинция.

Трудна задача. Но, като никога, справедлива.

Смачка листа. „Такъв е нашият свят — помисли си. — Око за око, докато всички не измрем и кръвта ни не изтече за угощение на чешърките.“

Запита се дали в миналото наистина е имало по-добри времена, златна ера, подхранвана от петрол и технологии. Време, когато решението на един проблем не е пораждало автоматично друг. Проклети *фаранги*. Проклетите калорийници с техните лаборатории и генномодифицирани посеви, които уж щели да нахранят света. И модифицирани животни, които щели да работят много по-ефективно и с много по-нисък разход на енергия. Калорийниците от „АгриГен“ и „ПурКал“, които твърдяха, че с радост ще нахранят целия свят, охотно ще експортират патентованото си зърно, а после винаги намираха начин да отложат доставките.

„Ех, Джайде — помисли си. — Съжалявам. Наистина съжалявам. За всичко, което сторих на теб и на близките ти. Не исках. Ако знаех колко ще ми струва алчността на Прача, никога нямаше да дойда в Банкок.“

Вместо да последва хората от отряда си, тръгна към един храм. Не точно храм всъщност, по-скоро малко квартално светилище с неколцина монаси, които го обслужваха. Момченце беше коленичило с баба си пред лъскавата статуетка на Буда, но освен тях в храма нямаше никого. Каня си купи тамян от един продавач на входа и влезе. Запали тамяновите пръчици, коленичи, вдигна ги пред челото си, после още три пъти за Трите драгоценности — *буда*, *дхарма*, *санга*, просветлението, учението, последователите. Подхвана молитва.

Колко злини беше извършила? Колко лоша карма беше натрупала? Кое беше по-важно — да зачете Аккарат и неговите обещания, че ще балансира везните? Или да зачете Джайде, своя духовен баща?

Идва един човек в селото ти с обещание да те нахрани, да те заведе в големия град, да плати лечението на болната ти леля и пиячката на чичо ти. И дори не иска да купи тялото ти. Сбъдната мечта. Не иска друго освен лоялност. Какво толкова? Всеки има нужда от покровител.

„Дано имаш много по-добри приятели в следващия си живот, верни боецо.

О, Джайде, съжалявам.

Дано се скитам като призрак милион години, за да изкупя греховете си.

Дано се прероди на по-хубаво място от това.“

Стана, поклони се за последно пред статуята на Буда и излезе от храма. Спря на стъпалата и вдигна поглед към звездното небе. Защо кармата ѝ я беше подвела така, защо я съсипваше, защо? Затвори очи да преглътне сълзите.

Някаква сграда недалеч избухна в пламъци. Каня беше

разпратила повече от сто белоризци в този район, отпуснала им беше каишката, за да вземат страха на населението. Законите са хубаво нещо на хартия, но стават болезнени, когато няма подкупи, които да охлабят поне малко оковите им. Хората бяха забравили това. Изведнъж я заля умора. Обърна гръб на клането. Достатъчно кръв и сажди бяха полепнали по ръцете ѝ за една нощ. Хората ѝ щяха да се справят и сами. Домът ѝ не беше далеч.

— Капитан Каня?

Каня отвори очи. Рехава ранна светлина се процеждаше в стаята ѝ. Замаяна от съня, в първия миг Каня не можа да си спомни нищо нито за последните дни, нито за повишението си…

— Капитане? — Гласът се обади отново през мрежата на прозореца.

Каня се измъкна от леглото и отиде при вратата.

— Да? Какво има?

— Викат ви в министерството.

Каня отвори, взе плика от пратеника и счупи печата.

— Това е от карантинния отдел — каза тя с изненада.

— Да. Работа на доброволчески начала, която беше поел капитан Джайде… — Човекът не довърши. — Понеже всички са на терен, генерал Прача помоли… — И млъкна отново по средата на изречението.

Каня кимна.

— Да. Разбира се.

Настръхна при спомена за онова, което Джайде ѝ беше разказвал за борбата с ранните щамове на сибискозата. Как той и хората му работели със свити сърца, как се чудели колцина от тях ще са мъртви до края на седмицата. Как ужасени и потни опожарявали цели селища — домове, храмове и статуи на Буда изчезвали в дим, докато монасите призовавали с песен духовете да помогнат, а около тях хора падали на земята и умирали, удавени от течността в собствените си разложени дробове. Карантинният отдел. Каня прочете съобщението и кимна отсечено на младежа.

— Да. Разбирам.

— Ще върнете ли отговор?

— Не. — Остави плика на една масичка.

Пратеникът отдаде чест и се спусна по стъпалата към велосипеда си. Каня замислено затвори вратата. Пликът беше предизвестие за нещо много лошо, за нещо ужасно. Може би такава беше кармата ѝ. Възмездие.

След малко вече пътуваше към министерството, въртеше

педалите по настланите с опадали листа улици, прекосяваше канали, минаваше по широки петлентови булеварди, предвидени за бензинови превозни средства, по които сега се влачеха мегодонта.

При карантинния отдел я подложиха на втора проверка за сигурност, преди да я пуснат.

Компютри и вентилатори жужаха без почивка. Сякаш цялата сграда вибрираше от използваната вътре енергия. Над три четвърти от въглеродната квота на министерството изгаряше именно тук, в сърцето на карантинния отдел, където учените предсказваха промените в генетичната архитектура и преценяваха кои изискват намесата на министерството.

Зад стъклените преградни стени лампичките на сървърите мигаха в червено и зелено, горяха енергия и разоряваха града в опитите си да го спасят. Каня мина по коридорите покрай поредица стаи, където учени седяха пред гигантски компютърни екрани и проучваха цветни изображения на генетични модели. Мисълта за огромното количество изразходвана енергия, за тоновете въглища, които се изгаряха ежедневно, за да захранят апаратурата в тази сграда, беше толкова натрапчива, че кожата ѝ настръхваше, сякаш самият въздух тук беше зареден със статично електричество.

За създаването на карантинния отдел се носеха легенди. Хората шушукаха за тъмните сделки, кражбите на интелектуална собственост и странните съюзи, които осигурили достъп на тайландските учени до нужните технологии. За *фаранги*, които били привличани в кралството на безбожна цена, за чуждестранни експерти, които пренесли вируса на своите знания и агресивния подход на нелегалното генехакерство, за да бъде опазен Тайланд от чумите.

Някои от тези хора бяха станали широко известни, превърнали се бяха в част от фолклора, също като Аджан Чан, Чарт Корбджити и Сюб Накасатиен. Някои се бяха превърнали в *бодхис* — милостиви духове, отдали живота си за спасението на кралството.

Прекоси вътрешно дворче. В единия ъгъл имаше малък параклис, приютил миниатюрни статуи на учителя Лалджи, който приличаше на древен индуистки мистик *садху*, и на агригенската светица Сара. Двоицата *бодхис*. Мъжкото и женското, калорийният бандит и генехакерката. Крадецът и строителката. Имаше няколко запалени тамянови пръчици, обичайната чиния със закуска и свежи гирлянди от оплетени невени. Случеше ли се лоша чума обаче това място се отрупваше с приношения, докато учените се опитваха да намерят изход.

„Дори молитвите си отправяме към *фаранги* — помисли Каня. — *Фарангска* противоотрова срещу *фарангската* чума.“

„Вземи всеки инструмент, който намериш. Направи го свой“ — беше ѝ казвал неведнъж Джайде, Това беше неговото обяснение защо се сдушват с лошите. Защо подкупват, вербуват и окуражават чудовища като Ги Бу Сен.

„На мачетето не му пука кой го върти или кой го е изработил. Вземи ножа и той ще реже. Вземи *фарангите* и ги използвай като свой инструмент. А ако инструментът се обърне срещу теб, претопи го. Така ще ти останат суровините да си направиш нов.“

Вземи всеки инструмент, който съдбата ти предложи. Джайде винаги беше толкова практичен.

Но това не намаляваше болката. Истината бе, че тайландците просеха и крадяха огризки от чуждоземското знание, дебнеха като чешърки в сенките, за да оцелеят. Толкова много знание кротуваше в лабораториите на „Мидуест Компакт“. Всеки път, когато обещаващ учен в полето на генетиката се откроеше на едно или друго място по света, го засипваха къде със заплахи, къде с щедри финансови оферти и го принуждаваха да се присъедини към останалите гении в Де Мойн или китайския Чангша. Трябваше да си не само много умен, но и много силен духом, за да устоиш на „ПурКал“, „АгриГен“ или „Червена звезда“. А дори онези, които намираха сили да устоят, нямаха причина да дойдат в кралството. Какво можеше да им предложи то? Най-добрите компютри тук бяха изостанали с поколения от техниката на калорийните компании.

Каня се отърси от тази мисъл. „Живи сме. Живи сме, за разлика от мнозина. Малая е затънала в насилие. Хонконгският град Коулун е под водата. Китай е разделен, виетнамците берат душа, а в Бирма гладът е повсеместен. Американската империя вече я няма. Европейският съюз се смали наполовина и се разкъсва от вътрешно напрежение. А ние оцеляхме, разширихме се дори. Кралството оцеля. Благодарение на Буда, който протегна съпричастно ръка, и на нашата кралица, която прояви силата да привлече отвратителните *фарангски* инструменти, без които щяхме да сме абсолютно беззащитни.“

Стигна до последния контролен пункт. Изтърпя поредната проверка на документите. Вратите се плъзнаха и Каня пристъпи в кабинката на електрически асансьор. Усети всмукването на въздуха, отрицателното налягане, после вратите се затвориха.

Каня потъна в земята, все едно се спускаше към ада. Замисли се за гладните призраци, който обитаваха този ужасен комплекс. Духовете на мъртвите, които са жертвали себе си, за да усмирят демоните на света. Настръхна.

Надолу.

Надолу.

Вратите на асансьора се отвориха. Бял коридор и шлюз. Каня се съблече. Влезе под струите на хлорния душ. Излезе от другата страна.

Младеж ѝ подаде лабораторно облекло и погледна в списъка си да потвърди за пореден път разрешителното ѝ. Уведоми я, че не е нужно да минава през вторичните обеззаразителни процедури, след което я поведе по нова серия коридори.

Учените тук имаха трескавото излъчване на хора, които знаят, че са под обсада. Знаят, че през няколко врати дебнат всякакви апокалиптични ужасии и само чакат сгодния момент да ги погълнат. При тази мисъл я присви коремът. Слаба беше, не като Джайде. Той вярваше в предишните и бъдещите си животи. А Каня? Сигурно дузина пъти щеше да се прераждa и всеки път да умира от сибискоза, преди да си заслужи крачка напред. „Карма“.

— Трябваше да се замислиш за това, преди да ме предадеш в ръцете им — каза Джайде.

Каня се препъна, завъртя се. Джайде вървеше на няколко крачки след нея. Тя ахна и притисна гръб в стената. Джайде килна глава и я измери с поглед. Каня не можеше да диша. Дали щеше да я удуши още тук и сега, в момента, като отплата за предателството?

Младежът спря и попита:

— Зле ли ви е?

Джайде го нямаше.

Сърцето ѝ блъскаше като полудяло. Пот изби по кожата ѝ. Ако бяха навлезли по-навътре в подземния комплекс, щеше да поиска карантина, щеше да ги моли да не я пускат повече навън, да ги убеждава, че някакъв вирус или бактерия се е намърдал в нея и я чака скорошна смърт.

— Аз… — И спря, спомнила си кръвта по стъпалата пред административната сграда на министерството. Разчлененото тяло на Джайде, доставка от врата до врата. Грозна смърт.

— Да повикам ли лекар?

Каня се опитваше да овладее дишането си. Джайде я преследваше. Неговият *фии* я преследваше. Трябваше да овладее страха си.

— Добре съм. — Кимна на младежа. — Хайде. Да свършваме по-бързо.

След минутка младежът спря пред една врата и ѝ даде знак да влезе. Каня отвори вратата, а Ратана вдигна поглед от папките пред себе си и се усмихна, огряна от сиянието на компютърния екран.

Всички компютри тук долу имаха големи монитори. Някои бяха стари модели, каквито не се произвеждаха вече от половин век, и горяха повече енергия от пет нови машини, но все пак си вършеха работата, а техниците ги поддържаха в отлично състояние. И въпреки това количеството енергия, което прахосваха, беше възмутително. На Каня ѝ се подгъваха коленете само като ги погледнеше. Имаше чувството, че всеки джаул, който изяждат, бележи точка в полза на океана срещу Банкок. Побиваха я тръпки от мисълта да застане близо до такава машина.

— Благодаря ти, че дойде — каза Ратана.

— Естествено, че ще дойда.

Нито дума за предишните им лични срещи. Нито дума за общите вгорчени спомени. За отдръпването на Каня, която със закъснение бе стигнала до извода, че не може да се обвърже сериозно с жена, която рано или късно ще се наложи да предаде. Такова двуличие беше немислимо дори за нея. А Ратана още бе толкова красива, така нежно женствена. Имали бяха чудесни моменти, обичаха да се смеят. Каня си спомни една разходка с лодка на празника Лои Кратонг и хилядите хартиени лодчици, пуснати по водите на река Чао Фрая. Спомни си как Ратана седеше сгушена в нея, вълнички се плискаха в борда, а желанията и молитвите на града покриваха водата като с одеяло.

Ратана ѝ даде знак да се приближи и посочи монитора. На компютърния екран имаше снимки. А после забеляза капитанските нашивки на бялата ѝ яка.

— Съжалявам за Джайде. Той беше… добър човек.

Каня кимна и се опита да прогони спомена за срещата си с неговия *фиш* в коридора.

— Да. — Плъзна поглед по телата от снимките на монитора. — Какво е това?

— Двама души. От две различни болници.

— И?

— Имали са нещо. Нещо, което ме притеснява. Вероятно вариант на мехурчестата ръжда.

— И какво? Яли са нещо заразено. Умрели са. Какво толкова?

Ратана поклати глава.

— Били са гостоприемници. Това нещо се е размножило в телата им. Никога не съм виждала организъм от този вид да използва бозайници за гостоприемник.

Каня плъзна поглед по записите от болничните картони на покойниците.

— Кои са пациентите?

— Не знаем.

— Не са им идвали роднини на свиждане? Как изобщо са пристигнали в болниците? Нищо ли не са казали за себе си?

— Когато са го приели, единият е бил неадекватен. Другият — в последна фаза на мултиорганна недостатъчност, каквато е характерна за мехурчестата ръжда.

— И си сигурна, че не са го прихванали от заразен плод?

Ратана вдигна рамене. Кожата ѝ беше гладка и бледа от живота под земята. Не като Каня, чиято кожа бе потъмняла по селски под слънцето на ежедневните патрулни обиколки. Но никога не би се сменила с Ратана, никога не би избрала подземията пред работата навън. Ратана беше по-смелата от двете, в това Каня не се съмняваше. И се чудеше какви ли лични демони са я подтикнали да започне работа на това адско място. Докато бяха заедно, Ратана нито веднъж не бе споделила за миналото си. За загубите си. Но загуби бе имало и сега лежаха на дъното като камъни под пенливи крайбрежни вълни. Камъни винаги имаше.

— Естествено, че не съм сигурна. Не и сто процента.

— А петдесет?

Ратана вдигна отново рамене, смутено някак, и сведе поглед към папките пред себе си.

— Знаеш, че не мога да съм категорична за такива неща. Но вирусът е различен, протеиновите промени в пробите на пациентите са варианти. Разпадът на тъканите не съвпада напълно със стандартните поражения, причинени от мехурчестата ръжда. От друга страна, тестовете потвърдиха, че става въпрос за варианти на мехурчестата ръжда, с които сме се сблъсквали и преди. Вариации на „АгриГен“ и „Тотал Нутриент“, АГ134.с и ТН249.х.д. Касае се за почти идентични щамове. — Ратана направи пауза.

— Да?

— Само дето са в белите дробове.

— Значи е сибискоза.

— Не. Тестовете потвърждават мехурчеста ръжда. — Ратана вдигна поглед към нея. — Сега разбираш ли къде е проблемът?

— И не знаем нищо за тези хора? Кои са, къде са пътували? Дали не са били в чужбина? На ветроходен кораб? Да са били в Бирма? Или в Южен Китай? Или да са от едно село?

Ратана сви рамене.

— Не знаем нищо нито за единия, нито за другия. Свързва ги единствено болестта. Преди имахме база данни за населението със записи на ДНК, фамилна история, трудов стаж и местоживеене, но прекратиха програмата, за да пренасочат повече енергия към научните изследвания. — Вдигна за пореден

път рамене. — И без това нямаше голям смисъл от нея, защото повечето хора така и не се регистрираха.

— Значи не разполагаме с нищо. Някакви други сходни случаи?

— Не.

— Тоест досега.

— Чудо е, че и тези два случая стигнаха до нас. Заради репресиите напоследък болниците ни заливат с много повече доклади от нормалното, за да покажат, че съдействат на властите. При други обстоятелства едва ли биха докладвали тези случаи, а и аз извадих късмет, че погледът ми се спря точно на тях в лавината от входяща информация. Нужна ни е помощта на Ги Бу Сен.

Каня настръхна.

— Джайде е мъртъв. Ги Бу Сен няма да иска да ни помогне.

— Понякога проявява интерес. Не само към собствените си изследвания. Смятам, че това ще погъделичка научното му любопитство. — Погледна Каня с надежда. — Ходила си при него с Джайде. Знаещ как успяваше да го омае той. Може би и ти ще се справиш.

— Съмнявам се.

— Виж това. — Ратана разлисти медицинските картони. — Има маркерите на изкуствено създаден вирус. ДНК от този вид едва ли би могла да се възпроизведе в дива среда. Няма причина мехурчестата ръжда да прескочи бариерата на животинското царство. Заразата не се предава лесно, а и не е налице фактор, който да промени това. Но разликите са значителни. Почти все едно гледаме в бъдещето на ръждата. Каква би била след като се прероди десет хиляди пъти. Истинска загадка. И много тревожна.

— Ако си права, значи всички сме все едно мъртви. Трябва да уведомим генерал Прача. Дворецът също следва да бъде информиран.

— Само без да вдигаш много шум — примоли се Ратана. Посегна и хвана ръкава на Каня, лицето ѝ бе изопнато от смесени чувства. — Възможно е да греша.

— Не грешиш.

— Не знам дали вирусът може да прескача, нито при какви условия. Искам да отидеш при Ги Бу Сен. Той ще знае.

— Добре де. Ще опитам. А междувременно ти предупреди болниците и клиниките да си отварят очите за други пациенти с такива симптоми. Състави списък. Така или иначе всички са на нокти заради проверките и искането за допълнителна информация няма да породи подозрение. Ще решат, че просто ги тормозим. А с малко късмет, така ще придобием по-ясна

представа за положението.

— Ако съм права, ще избухнат бунтове.

— Меко казано. Каня се обърна към вратата. Гадеше ѝ се. — Като приключиш с тестовете и обработиш информацията, ще се срещна с този твой дявол. — Намръщи се отвратено. — И ще му задам въпросите, които те интересуват.

— Каня?

Тя се обърна.

— Наистина съжалявам за Джайде — каза Ратана. — Знам, че бяхте близки.

— Той беше тигър.

Отвори вратата и остави Ратана в леговището ѝ. Цял комплекс, посветен на оцеляването, киловати енергия, прахосвани денонощно, и всичко това — без почти никаква реална полза.

25.

Андерсън-сама се появи без предупреждение, седна до нея на бара, поръча ѝ вода с лед, а за себе си — уиски. Не ѝ се усмихна, почти не я погледна дори, и въпреки това Емико се изпълни с благодарност.

Вече няколко дни Емико се криеше в бара и чакаше кога белоризците ще решат да я изхвърлят на торището. Жива беше само с цената на огромни подкупи и знаеше, че шансовете Роли да я освободи вече клонят към нула. Виждаше го в очите му всеки път, когато я погледнеше. Беше инвестирал твърде много в нея и нямаше да я пусне.

А после се появи Андерсън-сама и за миг тя се почувства в безопасност, сякаш отново се бе озовала в обятията на Гендо-сама. Разбираше, че това е условен рефлекс, задълбочен от обучението ѝ, но беше безсилна да го надмогне. Посрещна с усмивка Андерсън-сама под фосфоресциращото сияние на светулките, толкова различен с *гайджинските* си черти сред морето от тайландци и няколкото японци, които знаеха за съществуването ѝ.

Както му беше редът, Андерсън-сама не показа интереса си, вместо това стана и отиде при Роли, което Емико разчете като знак, че приключи ли със сценичното си участие, ще прекара остатъка от нощта в безопасност. И за пръв път след репресията щеше да забрави за страха си от белоризците.

Изненада се, когато Роли тръгна към нея.

— Изглежда, поне с едно нещо се справяш добре. *Фарангът* поиска да те освободя по-рано.

— Няма да излизам на сцената тази вечер?

Роли вдигна рамене.

— Човекът плати.

Заля я облекчение. Изтича да се приготви, после се спусна по стълбите. Роли се беше договорил с белоризците да правят проверки в определени дни и часове, което означаваше, че стига да не напуска кулата, Емико не е застрашена от нищо. Въпреки това беше предпазлива. Преди договорката белоризците на три пъти правиха проверка. Част от собствениците имаха големи неприятности, докато се стигне до новите взаимноизгодни условия. Не и Роли обаче — той, изглежда, имаше свръхестествен усет за законите на бюрокрацията и корупцията.

Андерсън я чакаше в рикшата си пред кулата на булевард „Плоенчит“, миришеше на уиски и тютюн, брадата беше набола по светлото му лице. Емико се сгуши в него.

— Надявах се, че ще дойдеш.

— Съжалявам, че не успях по-рано. Самият аз имах неприятности.

— Липсваше ми — каза тя и с изненада установи, че това е самата истина.

Потеглиха през нощния трафик, покрай тъмните сенки на клатушкащи се мегодонти и чезнещи чешърки, покрай запалени свещи и спящи семейства. Минаха покрай патрулиращи белоризци, заети с проверката на сергия за зарзават. Зеленото сияние на газовите лампи хвърляше треперливи сенки по булеварда.

— Ти добре ли си? — Андерсън кимна към белоризците. — Министерството идва ли при вас?

— В началото беше зле. Сега се търпи.

При първите проверки паниката беше всеобща, белоризците щурмуваха кулата, разгонваха хората, затваряха нелегални отклонения на метановия газопровод, размахваха палки. Мама-сан крещяха, мъжките госпожички надаваха писъци, собственици тичаха да намерят пари в брой, но масово попадаха под ударите на палките, неуспели да откупят свободата си. Емико се беше скрила при другите момичета, стоеше неподвижна като статуя, а белоризците обикаляха бара, посочваха нередности, заплашваха да ги пребият и да ги изхвърлят от занаята. Нямаше и помен от предишните им усмивчици, до един бяха гневни заради смъртта на своя Тигър, нетърпеливи да дадат урок на всеки, който в миналото е пренебрегвал законите на белоризците.

Ужасно беше. Емико едва не се напишка, докато стоеше неподвижно с другите момичета, сигурна беше, че Каника ще я бутне напред и ще я издаде, че ще избере именно този момент, за да подпише смъртната ѝ присъда.

Роли се мазнеше раболепно на белоризците, дори на онези, които редовно прибираха подкупи от него — Сутипонг, Аделик и Натачай се подсмихваха, развеселени от фарса, и току поглеждаха към Емико, наясно с нейната роля в бара на Роли, някои стигали дотам, че да я пробват лично, а сега я гледаха и се чудеха дали не е дошло времето да я „разкрият“. Изобщо, всички играеха ролите си, а Емико чакаше в ужас кога Каника ще сложи край на шарадата и ще принуди белоризците да видят момичето на пружина, благодарение на което прибираха тлъсти подкупи.

Потръпна при спомена за онези проверки и повтори:

— Сега се търпи.

Андерсън-сама кимна.

Рикшата спря пред сградата, в която се намираше апартаментът му. Андерсън-сама слезе пръв, огледа се за

белоризци, после въведе Емико във фоайето. Двамата охранители погледнаха настрани и се направиха, че не я виждат. На тръгване Емико щеше да им даде щедър бакшиш, който окончателно да заличи спомените им за пребиваването ѝ в сградата. Може да се отвращаваха от нея, но докато тя им се усмихваше любезно и плащаше чинно, щяха да играят играта. Сега, когато белоризците се бяха развихрили, трябваше да плаща повече. Но това можеше да се уреди.

Двамата с Андерсън-сама се качиха в асансьора. Жената, която обслужваше кабинката, извика в рупорната тръба приблизителното тегло на товара, като се постара лицето и да остане безизразно.

После, на сигурно в апартамента му, двамата се прегърнаха. Емико се изненада от радостта, с която откликваше на неговото желание да я докосва, да плъзга ръце по кожата ѝ, колко щастлива я прави насладата, която той извличаше от нея. Забравила беше какво е да те приемат почти като човек, да се отнасят към теб с уважение. В Япония никой не изпитваше вина, че е спрял одобрително погледа си на пружинка. Тук обаче всичко и всички ѝ внушаваха, че е животно.

Да открие човек, който я обича, пък макар и само заради външността ѝ, беше истинско облекчение.

Ръцете му се плъзнаха по гърдите ѝ, надолу по корема, мушнаха се между бедрата ѝ, загалиха я. Емико нямаше да го разочарова, беше ѝ толкова лесно да го дари със своята наслада. Притисна се към него, устните им се намериха и за известно време тя забрави, че хората я наричат момиче на пружина. Почувства се човек и се изгуби в ласките. В кожата на Андерсън-сама. В сигурността на насладата и дълга.

Но след края на единението им депресията се върна.

Андерсън-сама ѝ донесе охладена вода, наясно с прегряването след акта. Легна гол до нея, като внимаваше да не я докосне, да не добави към топлината, която се беше акумулирала вече в тялото ѝ.

— Какво има? — попита я.

Емико сви рамене, постара се да излъчи образа на усмихващ се Нов човек.

— Нищо. Нищо, което да подлежи на промяна. — Беше ѝ почти невъзможно да облече в думи и да изрече на глас нуждите си. Да занимава други хора с проблемите си беше противно на природата ѝ. Мидзуми-сенсей би я ударила за такова нещо.

Андерсън-сама я гледаше. Очите му бяха изненадващо нежни за човек с толкова много белези по тялото. Емико познаваше отлично белезите му. Всеки беше спомен от мистериозно

насилие, отпечатан върху светлата му кожа. Скупчените нагъсто белези по гърдите му сигурно бяха от пружинникова пушка. Онзи на рамото сигурно беше от мачете. А другите, на гърба — от бич. Емико знаеше със сигурност само за един негов белег — този на врата. Него Андерсън-сама беше получил във фабриката.

Той посегна и я докосна нежно.

— Какво има?

Емико се търколи по-далеч от него. Смущение давеше думите ѝ.

— Белоризците… никога няма да ме пуснат от града. А сега Роли-сан плаща още по-големи подкупи, за да не ме закачат. Мисля, че и той никога няма да ме пусне.

Андерсън-сама не отговори. Емико чуваше дишането му — бавно и равномерно, — но нищо друго. Срамът ѝ беше всепоглъщащ.

„Глупава алчна пружинка. Би трябвало да му целуваш краката от благодарност за онова, което ти дава.“

Мълчанието се проточи. Накрая Андерсън-сама попита:

— Сигурна ли си, че Роли не може да бъде убеден? Той е делови човек.

Емико се заслуша в дишането му. Какво ѝ предлагаше — да я откупи? В устата на японец тези думи биха били оферта, предпазлива, но все пак оферта. Но при Андерсън-сама беше трудно да се каже.

— Не знам. Роли-сан обича парите. Но ми се струва, че обича и да ме гледа как страдам.

Зачака отново, напрегнала се за някакъв знак, нещо, което да ѝ подскаже за какво мисли Андерсън-сама. Той не попита за друго. Остави намека ѝ да виси във въздуха. Ала Емико усещаше тялото му близо до своето, усещаше излъчващата се топлина. Слушаше ли я още? Ако беше цивилизован, Емико би приела липсата на отклик като категоричен отказ, като шамар в лицето. Но *гайджините* не разбираха от тези тънки неща.

Стегна се. Реши да го притисне още веднъж, да надмогне обучението и генетичните императиви. Едва не се задави от чувство за унижение и замаяна от усилието да не се свие като сритано куче, каза:

— Сега живея в бара. Роли-сан плаща подкупи на белоризците да стоят настрана, тройни подкупи. Плаща и на другите барове. Да не ме закачат. Не знам още колко ще продължи това. Боя се, че нишата ми изчезва.

— Би ли… — Андерсън-сама не довърши. Колебаеше се. После продължи: — Можеш да останеш тук.

Сърцето на Емико подскочи.

— Роли-сан ще ме потърси.

— Има си начини да се оправя с хора като Роли.

— Можеш да ме освободиш от него?

— Не мисля, че имам достатъчно пари да те откупя. — Емико го слушаше със свито сърце. — Ако просто те отведа със себе си, той ще побеснее. А моментът е крайно неподходящ, покрай репресиите и прочие. Като нищо ще прати белоризците тук. Рискът е неоправдан. Мисля обаче, че бих могъл да уредя друго — да спиш при мен. Роли дори може да се зарадва, че поне нощем опазването ти няма да е негова грижа.

— Но така няма ли ти да си създадеш проблеми? Белоризците мразят и вас, *фарангите*. Собственото ти положение също не е розово. — „Помогни ми да се махна оттук. Помогни ми да намеря селата на Новите хора. Помогни ми, моля те.“ — Ако можех да се разплатя с Роли-сан, бих могла да… да замина на север.

Андерсън-сама я придърпа нежно към себе си. Емико му позволи.

— Трябва да си по-смела в мечтите си — каза ѝ той. Плъзна ръка по корема ѝ. Лениво. Замислено. — Скоро може да има големи промени. Дори за пружинките. — Удостои я с тънка тайнствена усмивка. — Белоризците и техните правила не са вечни.

Тя го молеше за оцеляване, а той и говореше за фантазии.

Емико се постара да скрие разочарованието си. „Трябва да си доволна, алчно момиче. Да си благодарна за това, което имаш.“ Ала горчивината преля в гласа ѝ:

— Аз съм момиче на пружина. Нищо няма да се промени. Нас винаги ще ни презират.

Той се засмя и я придърпа към себе си.

— Не бъди толкова сигурна. — Устните му забърсаха ухото ѝ и прошепнаха: — Ако се помолиш на онова ваше шантаво божество, чудовищния котарак *бекенеко*, дето толкова прилича на чешърка, току-виж съм те уредил с нещо по-добро от селце в джунглата. С малко късмет може да се сдобиеш с цял град.

Емико се дръпна и го изгледа тъжно.

— Разбирам, че не можеш да промениш участта ми. Но не е редно да ми се подиграваш.

Андерсън-сама се разсмя отново, и толкова.

26.

Хок Сенг клечеше в една пресечка недалеч от *фарангската* промишлена зона. Отдавна се беше стъмнило, но по улиците още обикаляха белоризци. Където и да отидеше, стигаше до униформени кордони. Ветроходи клечаха на пустите кейове и чакаха разрешение да разтоварят. В индустриалната зона служители на министерството висяха на всеки ъгъл и връщаха всички — работници, собственици, магазинери. Пускаха само онези, които имаха адресна регистрация. Местните.

Понеже нямаше друг документ за самоличност освен жълтата си карта, Хок Сенг изгуби часове, докато прекоси града, избягвайки пропускателните пунктове. Маи му липсваше. Младите ѝ очи и уши му бяха вдъхвали увереност. Сега клечеше с чешърките в препиканото кьоше, гледаше как белоризците проверяват документите на поредния минувач, ругаеше наум и се чудеше как ще стигне до фабриката на „Жива вода“. Смелостта му беше изневерила. Побягнал бе, вместо да обере сейфа. По-добре да беше рискувал, да беше заложил всичко на една карта. А сега беше твърде късно. Сега белоризците контролираха целия град, а жълтите карти бяха любимата им мишена. Обичаха да изпробват палките си върху жълтокарти черепи, обичаха да им дават урок. Ако не беше огромното влияние на Торния лорд, жълтите карти в Разширителните кули вече щяха да, са изклани, в това Хок Сенг не се съмняваше. Министерството на околната среда гледаше на жълтите карти така, както гледаше на заразите и агресивните растителни и животински видове, за чийто контрол отговаряше. Ако зависеше от тях, белоризците щяха да избият китайските бежанци до крак, а после щяха да си посипят главата с пепел пред Невръстната кралица като извинение за прекомерния си ентусиазъм. Но първо щяха да ги избият.

Млада жена намали крачка, мина през кордона и се отдалечи по улицата в индустриалната зона. Фабриката беше толкова примамливо близо и в същото време така недостъпна.

Обективно погледнато, сигурно беше по-добре, че фабриката е затворена. По-сигурно беше за всички. Ако не беше до такава степен зависим от съдържанието на сейфа, Хок Сенг отдавна щеше да е докладвал за появилата се в цеха инфекция и после да изчезне, казвайки сбогом на цялата тази история. И все пак някъде там в заразения въздух на фабриката, над миазмите и мръсната пяна на водораслените резервоари, спецификациите го зовяха.

Идеше му да си оскубе и малкото останала коса.

Впери поглед в пропускателния пункт, сякаш можеше да прогони белоризците със силата на волята си, да насочи вниманието им другаде. Помоли се на богинята Куан Ин, помоли се и на дебелия златен Буда за малко късмет. Добереше ли се до спецификациите, с финансовата подкрепа на Торния лорд можеше да направи чудеса. Да си осигури бъдещето, живота. Да направи щедри приношения на предците си. Може би да си вземе съпруга. А защо не да си родят син, който да продължи името му. Дори би могъл да…

Патрул мина недалеч от него. Хок Сенг се сви по-навътре в сенките. Тукашните патрули му напомняха за времето, когато Зелените ленти започнаха да обикалят улиците нощем. В началото уж само се оглеждаха за двойки, които се държат за ръцете след залез-слънце и подкопават морала.

Какво беше казал Хок Сенг на децата си тогава? Казал им беше да внимават, обяснил им бе, че консерватизмът идва и си отива като приливите и отливите и че ако те не могат да живеят открито и свободно като родителите си, какво толкова? Нима не бяха сити, нима нямаха семейство и приятели, с които да си правят компания? Зад високите стени на имението им нямаше никакво значение какво мислят Зелените ленти, нали така?

Още един патрул. Хок Сенг се обърна и хлътна още по-навътре в пресечката. Нямаше начин да се вмъкне в индустриалната зона. Белоризците бяха решили да затворят министерството на търговията и да нанесат жесток удар на *фарангите*. Хок Сенг се намръщи и пое обратно по сложния заобиколен маршрут към своята къщурка.

Другите в министерството бяха корумпирани, но Джайде не беше. Това трябваше да му се признае, защото беше истина. Дори „Сауатдее Крунг Теп!“, шепникът, който го беше обичал най-много и който го оплю най-жестоко по-късно, когато Джайде изпадна в немилост, сега публикуваше страница след страница с възхвали за националния герой. Капитан Джайде наистина беше герой в очите на хората, а с народните герои не се постъпва така. Не може да насечеш на парчета любимия герой на една страна и да го захвърлиш, както се захвърлят животински карантии в метановите компостери. Някой трябваше да бъде наказан.

И ако търговското министерство изглеждаше логичният виновник, значи щеше да си понесе наказанието. А покрай него и фабриките, котвените площадки и доковете, всичките затворени, всичките недостъпни за Хок Сенг. Не можеше да си запази място на ветроход, не можеше да потегли нагоре покрай реката към разрушения Аютая, не можеше да отлети с дирижабъл към Калкута или Япония.

Мина покрай доковете. Тук също имаше белоризци, имаше и работници на малки групички — седяха на земята и бездействаха принудително. Красив ветроход беше пуснал котва на стотина метра от брега и се поклащаше леко. Прекрасен кораб, прекрасен. Последно поколение с подсилен корпус и подводни криле, с изящни платна от полимерно палмово влакно. Бърз. С голям товарен капацитет. Стоеше си там, лъскав. А Хок Сенг стоеше на дока и го гледаше. Със същия успех ветроходът можеше да е пуснал котва в Индия.

Количка за бързо хранене привлече погледа му — продавачът пържеше генехакерска тилапия в дълбок *уок*. Хок Сенг се стегна вътрешно. Трябваше да попита с риск да се разкрие като жълта карта. Без информация беше напълно сляп. Рискът беше премерен, прецени той — белоризците стояха в другия край на дока, така че дори продавачът да се развикаше, Хок Сенг имаше шанс да избяга навреме.

Приближи се.

— Има ли някакъв начин пътници да стигнат дотам? — попита тихо и посочи с глава ветрохода. — Ей там?

— Никого не пускат — измърмори в отговор мъжът.

— Дори сам човек?

Продавачът се намръщи и кимна към другите хора, наклякали в сенките. Някои пушеха цигари, други играеха на карти, трети слушаха радиото на един дюкянджия.

— Онези там чакат от седмица. И ти ще трябва да почакаш, жълтокартецо. Като всички други.

Хок Сенг с мъка овладя реакцията си, ужаса, че са го разкрили. Жизненоважно беше да се престори, че всички те са равни в бедата, да създаде убедителната илюзия, че продавачът вижда в него човек, а не неканена чешърка.

— И не си чувал за малки лодки по брега? Които качват срещу пари?

Продавачът на риба поклати глава.

— Никой не излиза от пристанището и никой не влиза. Вече хванаха две групи пътници, които се опитаха да слязат на брега от корабите. Белоризците не дават дори лодка с провизии да отплава за ветроходите. Хванали сме бас кой ще се предаде пръв — капитанът ли ще вдигне котва, или белоризците ще отворят пристанището.

— И как вървят залозите? — попита Хок Сенг.

— Залагам единайсет към едно, че ветроходът ще си тръгне пръв.

Хок Сенг направи физиономия.

— Май няма да рискувам.

— Двайсет към едно тогава?

Изглежда, неколцина от другите бяха чули разговора им. Засмяха се тихо.

— Не залагай, освен ако не ти предложи петдесет към едно — каза единият. — Белоризците няма да се огънат. Този път — не. Тигъра е мъртъв и това промени всичко.

Хок Сенг се засмя с тях. Извади цигара и я запали, почерпи и мъжете. Малък подарък на добра воля заради краткия миг на братство и споделено нещастие. Ако не беше жълтокартец с жълтокартски акцент, би си пробвал късмета и с белоризците, но в нощ като тази опитът да ги подкупи би му спечелил само удар с палка по главата. Не държеше да му счупят черепа в паважа. Пушеше и гледаше блокадата.

Времето минаваше.

От мисълта за запечатания град ръцете му се разтреперваха. „Не го правят заради жълтите карти — повтаряше си той. — Ние нямаме нищо общо с това.“ Но му беше трудно да повярва, че примката не се стяга около неговото гърло. Засега под прицел беше търговското министерство, но в града имаше толкова много жълти карти, че проточеше ли се блокадата, дори дружелюбни хора като тези, с които пушеше сега, щяха да се усетят, че работата намалява драстично, щяха да го ударят на пиене и щяха да се сетят за жълтите карти в техните кули.

Тигъра беше мъртъв. Лицето му гледаше Хок Сенг от всеки стълб на улична лампа. От всяка стена. Ето и тук, до вратата на един склад, бяха залепени три плаката на Джайде в бойна стойка от *муай тай*. Хок Сенг пушеше цигарата си и гледаше намръщено лицето от плакатите. Героят на обикновените хора. Мъжът, който не можеше да бъде купен, който санкционираше на равна нога министри, *фарангски* компании и дребни бизнесмени. Мъжът, който не се поколеба да влезе в битка дори със собственото си министерство. Пратили го бяха на канцеларска служба, когато започна да създава проблеми, и го върнаха обратно на улицата, когато стана ясно, че зад бюро е още по-голяма напаст. Мъжът, който се присмиваше на смъртните заплахи и който оцеля след три атентата, преди четвъртият да го убие.

Хок Сенг направи физиономия. Напоследък само четворки му се въртяха в главата. Тигъра На Банкок бе имал четири живота, четири шанса. А колко имаше Хок Сенг и колко беше изхабил вече? Плъзна поглед по доковете и хората, които чакаха търпеливо на малки групи, неспособни да стигнат до своите кораби. С изострените си сетива на бежанец Хок Сенг надушваше опасността във въздуха, мирис по-остър от соления повей, който застига ветрохода ти и вещае тайфун.

Тигъра беше мъртъв. Нарисуваните очи на капитан Джайде го следяха и Хок Сенг внезапно потръпна, споходен от ужасното чувство, че Тигъра не е мъртъв. Че Тигъра всъщност е излязъл на лов.

Дръпна се назад, сякаш плакатите бяха дуриани, петносани от мехурчеста ръжда. С мозъка на костите си знаеше — както знаеше, че семейството му е избито и погребано в Малая, — че е време да бяга. Че е време да се скрие от тигрите, които ловуват нощем. Време да се гмурне в налазената от пиявици джунгла, да яде хлебарки и да лази в калта на дъждовния сезон. Нямаше значение къде ще отиде. Важното беше да избяга. Загледа се във ветрохода. Време беше за трудни решения. Дошъл беше моментът да се откаже от фабриката на „Жива вода“ и нейните спецификации. Колкото повече отлагаше, толкова по-лошо щеше да става. Трябваше да похарчи пари. Да подсигури оцеляването си.

Салът потъваше.

27.

Когато Андерсън излезе от сградата, където живееше, Карлайл вече го чакаше на тръни в рикшата. Чакаше и стрелкаше с поглед тъмнината наоколо, наляво-надясно, наляво-надясно. Като заек.

— Изглеждаш ми притеснен нещо — отбеляза Андерсън и се настани до него в рикшата.

Карлайл се намръщи.

— Белоризците току-що щурмуваха „Виктория“. Конфискуваха всичко.

Андерсън вдигна поглед към прозорците на своя апартамент и благодари мислено на бедния стар Йейтс, който бе предпочел да се настани далеч от другите *фаранги*.

— Много ли загуби?

— Парите в сейфа. Списъци с клиенти, които не исках да държа в офиса. — Карлайл се наведе напред да даде адреса на рикшаря. — Дано имаш какво да им предложиш.

— Аккарат чудесно знае какво предлагам.

Потеглиха във влажната нощ. Чешърки се пръснаха в сенките. Карлайл хвърли поглед през рамо за евентуални преследвачи.

— Официално никой не е погнал *фарангите*, но за всички е ясно, че ние сме следващите в списъка. Започвам да си мисля, че ще е по-разумно да напуснем страната, докато е време.

— Погледни го от добрата страна. Ако погнат *фарангите*, Аккарат ще го сполети същата участ.

Движеха се през тъмния град. Пропускателен пункт се материализира пред тях в мрака. Карлайл изтри челото си. Потеше се като прасе. Белоризците дадоха знак на рикшата да отбие.

Андерсън се напрегна.

— Сигурен ли си, че планът ще сработи?

Карлайл отново изтри челото си.

— Скоро ще разберем. — Рикшата спря и белоризците ги наобиколиха. Карлайл заговори бързо на тайландски. Подаде им някакъв лист. Белоризците си размениха няколко думи, после се поклониха раболепно и дадоха знак на *фарангите* да продължат.

— Проклет да съм.

Карлайл се засмя, без да крие облекчението си.

— Правилните печати върху лист хартия правят чудеса.

— На мен пък ми е чудно, че Аккарат още има някакво влияние.

Карлайл поклати глава.

— Не е Аккарат.

Наближаваха вълнолома. Високите сгради постепенно отстъпваха пред схлупените коптори на гетата. Рикшата заобиколи парчета бетон, паднали от горните етажи на стар хотел от ерата на Разширението. Сградата сигурно е била прекрасна някога, предположи Андерсън. Терасираните нива се издигаха високо, изящно очертани под лунния светлик. Сега обаче порутени колиби бяха налазили основата на хотела, а последните останки от стъклопакетите на сградата лъщяха като изпочупени зъби. Рикшата намали и спря в основата на вълнолома. Парапетите на стълбището към върха на дигата бяха увенчани с две каменни *наги*. Змиите закрилници сякаш следяха с поглед Карлайл, докато той плащаше на рикшаря.

— Хайде. — Карлайл поведе Андерсън по стъпалата, плъзгайки ръка по каменните люспи на *нагите*. От върха на дигата се откриваше широка гледка към града. Великият дворец грееше в далечината. Високи стени скриваха вътрешните дворове и сгради на комплекса, където живееха Невръстната кралица и нейните придворни, но златният купол на двореца се издигаше над тях и блестеше меко на лунната светлина. Карлайл дръпна Андерсън за ръкава. — Стига си зяпал.

Андерсън се поколеба. Опитваше се да пробие с поглед мрака и да види крайбрежието долу.

— Къде са белоризците? Това място би трябвало да гъмжи от тях.

— Спокойно. Тук те нямат власт. — Засмя се на някаква своя шега и се мушна под въжетата *сайсин*, опънати над дигата. — Хайде. — Спусна се бавно по изронения скат към вълните долу. Андерсън се поколеба още миг, оглеждайки района, после тръгна след него.

Щом стъпиха на брега, от мрака се появи пружинникова лодка и пое на скорост към тях. Андерсън едва не хукна, решил, че са попаднали на белоризки патрул, но Карлайл му прошепна:

— Това са нашите хора.

Нагазиха в плиткото и се качиха в лодката. Тя зави и бързо се отдалечи от брега. Луната посребряваше вълните. Единствените звуци бяха от плискането на водата в корпуса и ритмичното тиктакане на развиващия се пружинников механизъм. Скоро различиха силуета на баржа, тъмна, ако не се брояха няколкото примигващи сигнални светлинки.

Лодката им се удари леко в корпуса на по-големия съд. След миг им спуснаха въжена стълба и двамата се покатериха на палубата. Мъжете от екипажа ги посрещнаха с почтителни поклони. Карлайл даде знак на Андерсън да мълчи и го поведе

надолу, към трюмовете. В дъното на коридора имаше врата с охрана. Единият от пазачите извика, че *фарангите* са пристигнали. Вратата се отвори и видяха неколцина мъже, насядали около голяма маса. Смееха се и пиеха.

Включително Аккарат. Андерсън позна и един адмирал, който ръководеше тормоза над калорийните кораби, плаващи към Кох Ангрит. Стори му се, че разпознава и един генерал от южните провинции, но не беше сигурен. Слаб мъж с черна военна униформа стоеше в ъгъла и държеше стаята под око. Друг…

Андерсън спря да диша.

Карлайл прошепна:

— Покажи малко уважение. — Самият той коленичи и се поклони. Андерсън го последва без бавене.

Сомдет Чаопрая ги наблюдаваше безизразно как раболепничат.

Аккарат се изсмя открито на нескопосаните им поклони и ги подкани да станат.

— Няма нужда от такива официалности — каза с усмивка. — Заповядайте. Седнете. Тук всички сме приятели.

— Така е. — Сомдет Чаопрая се усмихна и вдигна чашата си. — Елате и пийнете с нас.

Андерсън се поклони отново, толкова дълбоко, колкото можеше да го направи, без да се просне по очи на пода. Хок Сенг често повтаряше, че Сомдет Чаопрая е убил повече хора, отколкото пилета са заклали белоризците от министерството на околната среда. Преди да го издигнат за протектор на Неврътната кралица, бил генерал и кампаниите му на изток станали легендарни с жестокостта си. Говореше се, че ако не бил злощастният факт на простосмъртното му потекло, би имал основание да узурпира дори кралската власт и да даде начало на своя династия. Вместо това той беше човекът зад трона и всички лазеха в краката му.

Сърцето на Андерсън щеше да изскочи. Ако Сомдет Чаопрая подкрепяше промяна в правителството, значи всичко беше възможно. След толкова години на търсене и след провала във Финландия семенната банка най-сетне се беше приближила на една ръка разстояние. Доберяха ли се до нея, щяха да открият тайната на беладоната, на *нгото* и на хиляди други генетични загадки. А този мъж със сурови очи, който вдигаше чаша за наздравица и им се усмихваше — приятелски или хищнически беше друг въпрос, — държеше ключа към всичко.

Слуга предложи вино на Андерсън и Карлайл. Двамата седнаха при другите на масата.

— Тъкмо говорехме за въглищната война — каза Аккарат. —

Виетнамците временно са се отказали от отбраната на Пном Пен.

— Това е добра новина.

Разговорът се поднови, но Андерсън го следеше с едно ухо. Зает беше да наблюдава тайничко Сомдет Чаопрая. За последен път го беше видял пред храма на Фра Сюб в министерството на Прача, когато и двамата бяха зяпали с отворена уста момичето на пружина от японската делегация. Отблизо мъжът изглеждаше доста по-стар, отколкото на рисуваните плакати, които бяха разлепени из целия град, славословейки го като верен защитник на Невръстната кралица. Лицето му беше петносано от алкохолна злоупотреба, очите му бяха хлътнали в черепа като белег за развратните вкусове, които мълвата така упорито му приписваше. Хок Сенг твърдеше, че страховитата му репутация на бойното поле не отстъпвала на нещата, които вършел в личния си живот, и че макар тайландците да се кланяли пред него, не го обичали и наполовина колкото обичали Невръстната кралица. И сега, когато Сомдет Чаопрая вдигна очи и улови погледа му, Андерсън си помисли, че разбира защо.

Срещал беше висши калорийни ръководители, които приличаха на него. Мъже, опиянени от властта и влиянието си, от способността си да поставят на колене цели държави със заплахата от соево ембарго. Човек суров, брутален. Андерсън се зачуди дали Невръстната кралица изобщо има шанс да поеме след време кралската власт, ако този човек продължи да ѝ диша във врата. Струваше му се малко вероятно.

Разговорът около масата все така грижливо заобикаляше причината за това среднощно рандеву. Мъжете говореха за реколтата на север, за проблема с пълноводието на Меконг, причинен от новите язовири, които японците бяха построили близо до извора на реката. Говореха за новите модели ветроходи, които „Мишимото“ планирали да вкарат в производство.

— Четиридесет възела при попътен вятър! — Карлайл удари доволно по масата. — С двойни подводни криле и хиляда и петстотин тона полезен товар. Ще си купя цяла флотилия такива!

Аккарат се засмя.

— Мислех, че бъдещето на товарните превози е по въздух. С тежкоподемни дирижабли.

— При положение че на пазара има такива ветроходи? Склонен съм да ревизирам мнението си, сериозно. По време на Разширението транспортът на товари се е извършвал по много начини. По въздух, по море. Не виждам защо и сега да не стане същото.

— Напоследък всички говорят за ново Разширение. — Усмивката на Аккарат повехна. Той стрелна с поглед Сомдет

Чаопрая, който кимна едва доловимо в отговор. Търговският министър продължи, обръщайки се директно към Андерсън. — В кралството има елементи, които се противопоставят на този прогрес. Невежи елементи, вярно, но неприятно вкопчени в невежеството си и със силни позиции.

— Ако искате съдействие — каза Андерсън, — ние с радост ще ви го осигурим.

Нова пауза. Аккарат стрелна отново Сомдет Чаопрая с поглед. Изкашля се и каза:

— Уви, налице са известни притеснения във връзка с това ваше съдействие. Историята показва, че на вашего брата не може да се има доверие.

— Почти като да си легнеш в едно легло с гнездо скорпиони — добави Сомдет Чаопрая.

Андерсън се усмихна леко.

— А на мен ми се струва, че вече сте пуснали някой и друг скорпион в леглото си. Смятам, че поне част от тях могат да бъдат премахнати, с ваше позволение. И за обща полза.

— Цената, която искате, е твърде висока — каза Аккарат.

Андерсън се постара да овладее гласа си.

— Искаме само достъп, нищо повече.

— И този човек, Гибънс.

— Значи го познавате? — Андерсън се наведе напред. — Знаете къде е?

Хората около масата се умълчаха. Аккарат отново погледна Сомдет Чаопрая. Мъжът вдигна рамене, но и това беше достатъчно красноречив отговор. Гибънс беше тук. Някъде в страната. Вероятно в града дори. И без съмнение работеше по следващия си триумф след *нгото*.

— Нямаме никакви претенции към независимостта на вашата страна — каза Андерсън. — Тайландското кралство не е като Бирма или Индия. Вие имате своя богата история на независима и свободна нация. И ние се отнасяме към това с безусловно уважение.

Лицата на мъжете около масата застинаха като каменни маски.

Андерсън се срита мислено. „Глупак. Събуждаш най-големите им страхове.“ Смени тактиката:

— Тук има големи възможности. Сътрудничеството ще е от полза и за двете страни. Ако стигнем до съгласие, моите хора са готови да предложат значителна помощ на кралството. Помощ с пограничните ви спорове, както и калорийни доставки в невиждани след Свиването размери, всичко това може да бъде ваше. Възможност, от която всички да се възползваме.

Андерсън замълча. Генералът кимаше. Адмиралът се мръщеше. Аккарат и Сомдет Чаопрая не даваха никакъв израз на мислите си. Никакъв.

— Моля да ни извините — каза Аккарат.

Не беше молба. Охраната даде знак на Андерсън и Карлайл да излязат. След миг двамата се озоваха в коридора в компанията на четирима пазачи.

Карлайл стоеше, забил поглед в пода.

— Не ми изглеждат убедени. Сещаш ли се за някаква причина да ти нямат доверие?

— Разполагам с готови оръжия и пари за подкупи. Ако те могат да влязат във връзка с генералите от кликата на Прача, аз мога да ги купя и въоръжа. Не виждам защо се дърпат. — Андерсън поклати глава раздразнено. — Би трябвало да приемат офертата с отворени обятия. Това е най-щедрата сделка, която сме предлагали някога.

— Проблемът не е в сделката. А в теб. В теб, в „АгриГен“ и в миналото на проклетата ви калорийна компания. Ако решат, че могат да ти имат доверие, работата ще стане. Иначе… — Карлайл не довърши, само сви рамене.

Вратата се отвори и ги поканиха да влязат. Аккарат каза:

— Благодаря ви за отделеното време. Ние без съмнение ще обмислим офертата ви.

Карлайл увеси нос, тотално обезсърчен от любезния отказ. Сомдет Чаопрая се усмихваше лекичко. Сигурно му беше приятно да удари шамар на *фарангите*. Размениха се още любезни думи, но Андерсън не ги чу. Бяха отхвърлили предложението му. Беше се приближил толкова много, че почти усещаше вкуса на *нгото* в устата си, а ето че бяха спуснали пред него поредната бариера. Преговорите не биваше да свършват така, сигурно имаше някакъв начин да… Вгледа се в Сомдет Чаопрая. Трябваше му лост, нещо, с което да окаже давление, да обърне посоката…

Андерсън едва не се разсмя с глас. Парченцата щракнаха на мястото си. Карлайл още бръщолевеше разочаровано. Андерсън мълчеше, усмихваше се и дебнеше сгодния момент. Начин да продължи още малко разговора.

— Напълно разбирам притесненията ви. Явно не сме си спечелили достатъчно доверие. От друга страна, навярно бихме могли да обсъдим нещо различно. Проект на приятелство, да речем. Нещо с не толкова високи залози.

Адмиралът изкриви лице.

— Нищо не искаме от вас.

— Не прибързвайте, моля ви. Предложението ни е напълно добронамерено. Колкото до другия проект, ако промените

мнението си за нашето съдействие, било след седмица, след година или след десет години, винаги ще можете да разчитате на нашата добра воля.

— Много хубава реч — каза Аккарат. Каза го с усмивка, което не му попречи да стрелне с отровен поглед адмирала. — Сигурен съм, че никой не храни лоши чувства. Моля ви, пийнете по още едно. Дойдохте чак дотук и няма причина да не се разделим като приятели.

Значи още бяха в играта. Вълна от облекчение валя Андерсън.

— И ние виждаме така нещата.

Скоро алкохолът потече отново. Карлайл взе да обещава многословно как с радост щял да достави шафран от Индия веднага щом се вдигнело ембаргото, а Аккарат разказа виц за белоризец, който се опитал да вземе три подкупа от три различни колички за бързо хранене, но постоянно объркал броенето. През цялото време Андерсън наблюдаваше Сомдет Чаопрая и чакаше сгоден момент.

Когато Сомдет Чаопрая стана от масата и отиде до прозореца да погледа водата, Андерсън го последва.

— Жалко, че предложението ви не беше прието — каза мъжът.

Андерсън вдигна рамене.

— Аз пък се радвам, че ще си тръгна оттук жив. Само преди няколко години дори опитът ми да се срещна с вас би ми струвал главата.

Сомдет Чаопрая се разсмя.

— Вярвате, че ще ви пуснем да си отидете по живо, по здраво?

— Така мисля, да. Рискът е приемлив — каза Андерсън. — Вие и Аккарат сте хора на честта, нищо че имаме различия по един или друг въпрос. Напълно приемлив риск, така смятам.

— Сериозно? Половината хора в тази стая настояваха да нахраним с вас шараните в реката. Според тях това било най-мъдрото решение. — Замълча, фиксирал Андерсън с хлътналите си очи. — Размина ви се на косъм.

Андерсън се усмихна чинно.

— Ако съм разбрал правилно, с адмирала не сте били на едно мнение.

— Така е, тази вечер не сме на едно мнение.

Андерсън се поклони.

— В такъв случай позволете да ви благодаря.

— Не бързайте да ми благодарите. Не е изключено да променя решението си относно скоропостижната ви кончина. Хората от вашия сой имат много лоша репутация.

— Няма ли поне да ми дадете шанса да се пазаря за живота си? — попита сухо Андерсън.

Сомдет Чаопрая вдигна рамене.

— Не би имало смисъл. Животът ви е най-интересното нещо, което бих могъл да взема от вас.

— Значи ще трябва да ви предложа нещо уникално.

Хлътналите очи на мъжа го фиксираха.

— Невъзможно.

— Напротив — каза Андерсън. — Мога да ви дам нещо, което не сте виждали. Още тази нощ всъщност. Нещо изящно и рядко. Не е за гнусливите, но е удивително и уникално. Това ще промени ли решението ви да ме хвърлите на речните шарани?

Сомдет Чаопрая го изгледа с раздразнение.

— Не можете да ми покажете нищо, което да не съм виждал.

— Да се обзаложим?

— Още залози? — Сомдет Чаопрая се разсмя. — Не рискувахте ли достатъчно за една нощ?

— Ни най-малко. Просто се опитвам да опазя целостта на крайниците си. Рискът е нищожен, като се има предвид какво бих могъл да загубя иначе. — Погледна Сомдет Чаопрая в очите. — С радост ще се обзаложа. А вие?

Сомдет Чаопрая го измери с поглед, после извика на другите:

— Нашият калорийник е хазартен тип! Казва, че може да ми покаже нещо, което не съм виждал. Вие какво мислите?

Мъжете се разсмяха дружно.

— Залозите не са във ваша полза, изглежда — каза Сомдет Чаопрая на Андерсън.

— И все пак мисля, че облогът е добър. И смятам да заложа доста пари.

— Пари? — Сомдет Чаопрая изкриви лице. — Мислех, че говорим за живота ви.

— Какво ще кажете тогава за спецификациите на пружинниците, които произвеждаме в моята фабрика?

— Ако поискам, бих могъл да ги взема и без вашето благоволение. — Сомдет Чаопрая щракна с пръсти. — Ето така. Щраквам с пръсти и са мои.

— Добре. — Андерсън направи физиономия, „Всичко или нищо.“ — Ами ако предложа на вас и на вашето кралство следващия вариант на ориз Ю-Текс, който нашата компания разработи? Как ви се струва такъв един облог? При това не просто ориз, а семената, преди да ги подложат на стерилизация. Посеви, които ще се възпроизвеждат сезон след сезон, поне докато поредният нов щам на мехурчестата ръжда не ги унищожи. Животът ми едва ли е по-ценен от това.

Хората в каютата се смълчаха. Сомдет Чаопрая го наблюдаваше внимателно.

— И какво трябва да заложа аз в замяна? Какво ще искате от мен, ако спечелите облога?

— Да дадете зелена светлина на политическия проект, който дискутирахме. При същите условия, които предложихме. Условия, които са изключително изгодни за вас и за вашето кралство.

Сомдет Чаопрая присви очи.

— Вие сте много упорит, нали? И каква е гаранцията, че ще ни дадете Ю-Текс ориза, ако изгубите?

Андерсън се усмихна и махна към Карлайл.

— Предполагам, че ако не устоим на думата си, лесно ще ни разчекнете с мегодонти, мен и господин Карлайл. Това задоволителна гаранция ли ви се струва?

Карлайл се разсмя истерично.

— Що за облог е това?

Андерсън не сваляше очи от Сомдет Чаопрая.

— Единственият смислен. Искрено вярвам, че негово превъзходителство ще си признае честно, ако успея да го изненадам. И като знак за това доверие ние се поставяме в ръцете му. Съвсем разумен облог. И двамата сме мъже на честта.

Сомдет Чаопрая се усмихна.

— Приемам облога. — Разсмя се и удари Андерсън по гърба. — Изненадайте ме, чужденецо. И ви желая късмет. Не че няма да се радвам да видя как ви разчекват мегодонти.

По улиците на града рядко се виждаше компания като тяхната. Ескортът на Сомдет Чаопрая им осигуряваше достъп през пропускателните пунктове, тъмнината ехтеше от изненаданите викове на белоризци, осъзнали кого се опитват да спрат за проверка.

Карлайл избърса челото си с кърпичка.

— Боже, ти си откачил тотално. Изобщо не трябваше да ти се връзвам на приказките и да ти уреждам среща с тия хора.

Сега, след като облогът беше сключен и рискът — ясно очертан, Андерсън беше склонен да се съгласи с Карлайл. Онова със следващото поколение ориз Ю-Текс беше истински риск. Дори началниците на Андерсън да подкрепяха плана му, хората от финансовия отдел щяха да нададат вой до небето. Смъртта на един калорийник беше несравнимо по-приемлива от раздаването на нестерилизирани семена. А ако тайландците започнеха да изнасят ориза, това би подкопало печалбите на компанията за

години напред.

— Няма проблем — измърмори той. — Имай ми вяра.

— Да ти имам вяра? — Ръцете на Карлайл трепереха. — Че заради теб ще ме разчекнат с мегодонти! — Огледа се трескаво. — Най-добре да си плюя на петите.

— Не се хаби. Сомдет Чаопрая даде указания на охраната си. Ако случайно ни налегнат колебания… — Кимна към мъжете, които пътуваха в рикшата зад тях. — Побегнеш ли, ще те убият на място.

След няколко минути пред тях се очертаха познати силуети.

— Плоенчит? — попита Карлайл. — Господи Исусе и Ной, наистина ли водиш Сомдет Чаопрая тук?

— Успокой се. Точно ти ми даде идеята.

Андерсън слезе от рикшата. Сомдет Чаопрая и свитата му се събраха пред входа. Сомдет Чаопрая го изгледа пренебрежително.

— Това ли е най-доброто, което можете да ми предложите? Момичета? Секс? — Поклати глава.

— Не бързайте с преценката. — Андерсън им даде знак да влязат. — Заповядайте. Ще трябва да се качим по стълбите, за което моля да ме извините. Тук липсват удобства, каквито се полагат на човек от вашия ранг, но няма да съжалявате, уверявам ви.

Сомдет Чаопрая вдигна рамене и остави Андерсън да води. Мъжете от охраната ги наобиколиха, нащрек в тъмната теснотия на кулата. При вида на върховния сановник наркоманите и курвите по стълбището се проснаха ничком. Вестта за пристигането им се разпространи като горски пожар. Телохранителите на Чаопрая хукнаха нагоре да обезопасят стълбището.

Вратите на „Прах“ се отвориха. Момичета се просваха на колене. Сомдет Чаопрая огледа с отвращение интериора.

— Вие, *фарангите*, често идвате тук, така ли?

— Както казах, заведението не е от най-изисканите. За което се извинявам. — Андерсън му даде знак. — Насам. — Тръгна през клуба и дръпна завесата към вътрешното помещение.

Емико лежеше на сцената, обкрачена от Каника. Около подиума се бяха струпали мъже и гледаха жадно как Каника изважда наяве движенията, характерни за едно момиче на пружина. Тялото на Емико се кълчеше и тресеше под сиянието на светулките. Сомдет Чаопрая спря и зяпна.

— Мислех, че само японците имат такива.

28.

— Открихме още един.

Каня се стресна. Вдигна глава и видя на прага Паи. Разтърка лице. Уж беше седнала зад бюрото си да напише поредния доклад, докато чака новини от Ратана. А ето че опакото на ръката ѝ беше мокро от слюнка, а писалката ѝ се беше разтекла навсякъде. Заспала беше. И насън ѝ се беше явил Джайде — седеше си преспокойно и се подиграваше на всичките ѝ оправдания.

— Спеше ли? — попита я Паи.

Каня потърка отново лице.

— Кое време е?

— Слънцето вече изгря. — Паи я изчака търпеливо да се разсъни. Лицето му беше надупчено от шарка. Беше достатъчно възрастен и опитен да ѝ е шеф, ако Каня не го беше изпреварила в служебната йерархия. Паи беше от старата школа. От онези, които боготворяха Джайде и неговите методи, които помнеха министерството на околната среда от времето, когато хората са почитали белоризците, вместо да ги мразят и вземат на подбив. Добър човек. Човек, чиито подкупи Каня познаваше отлично. Може да беше корумпиран, но пък тя знаеше на кого за колко се е продал, така че му имаше доверие.

— Открихме още един — повтори той.

Каня изправи гръб.

— Кой друг знае?

Паи поклати глава.

— Уведоми ли Ратана?

Той кимна.

— Изобщо не го бяха вписали като подозрителна смърт. Не беше лесно да го открием. Тая работа е като да търсиш риба лещанка в оризище.

— Не са го вписали? — Каня си пое дълбоко дъх и издиша през зъби. — Всички са некомпетентни. Забравили са как започват тези неща. Никой не помни.

Паи кимна спокойно, чакаше началничката му да си излее гнева. Дълбоките белези по лицето му я гледаха като десетки очи. Поредната жертва на заразна болест. Каня не можа да си спомни дали беше пострадал от генехакерската гъгрица или от вариант на бактерията *фиш*. Накрая Паи попита:

— С което стават двама, нали?

— Трима. — Каня замълча. — Име? Жертвата има ли си име?

Паи поклати глава.

— Внимавали са много.

— Искам да обиколиш районните управления. Провери сигналите за изчезнали роднини. Трима души са изчезнали. Нека им направят снимки.

Паи сви рамене.

— По-добра идея имаш ли? — сопна се тя.

— Може би криминалистите ще открият нещо, което ги свързва — предложи той.

— Да, добре. Заеми се и с това. Къде е Ратана?

— Изпратила е тялото в ямите. Иска да идеш при нея.

— Разбира се. — Каня разчисти документите по бюрото си и остави Паи да се занимава с безплодното си разследване.

На излизане от административната сграда се запита какво би направил Джайде в тази ситуация. При него идеите идваха лесно. Случваше се да спре на улицата, поразен от внезапно вдъхновение, а миг по-късно двамата хукваха през града към източника на заразата, който неизменно се оказваше там, където Джайде го беше предвидил. Коленете ѝ се подкосяваха при мисълта, че сега кралството трябва да разчита на нея.

„Аз съм купена — мислеше си тя. — Платена. Купена.“

Когато постъпи в министерството на околната среда като къртица на Аккарат, с изненада установи, че дребните привилегии на белоризците се услаждат и на нея. Седмичните вноски от количките за бързо хранене, срещу които белоризците си затваряха очите за незаконния, но много по-евтин метан, с който се приготвяше храната. Удобството да се наспиш добре по време на нощен патрул. Беше лесен живот. Дори под ръководството на Джайде беше лесно. А сега, за зла участ, Каня трябваше да работи здраво, задачата ѝ беше наистина важна, а от толкова време имаше двама господари, че вече трудно се ориентираше кой е с предимство.

„Трябваше да поставят другиго на твоето място, Джайде. Някой, който е достоен за поста. Кралството е под заплаха, защото ние не сме силни. Не сме добродетелни, не следваме осморната пътека на Буда към просветлението и сега заразите идват отново.“

И тя беше тази, която да застане на пътя им, като Фра Сюб, но без неговата сила, без неговия морален компас.

Вървеше през вътрешния двор, кимаше на другите офицери, мръщеше се. „Джайде, какво в твоята карма ме издърпа на твоето място? Кое постави делото на живота ти в моите недостойни ръце? Що за шегаджия го нареди така? Може би Фий Оун, пакостливият чешърски дух, който обича да си прави грозни шегички със света? И който иска да види труповете ни на високи

купчини?“

Недалеч пред нея мъже с филтърни маски на лицата застанаха мирно, видели я да отваря портите на крематориумния комплекс. Дадоха ѝ маска, но тя не я сложи. Не беше добре висш офицер да показва страх пред подчинените си, а маската и без това нямаше да я предпази. Каня имаше повече вяра в амулета на Фра Сюб.

Откритите ями на крематориума се ширнаха пред погледа ѝ — големи ями, изкопани в червеникавата пръст и добре изолирани, за да не се просмуква влага от плитките подпочвени води. Толкова вода имаше в тайландската земя, а повърхността ѝ се спичаше като бетон под жаркото слънце. Сухият сезон сякаш нямаше край. Щяха ли изобщо да дойдат мусоните тази година? И ако дойдеха, дали щяха да ги спасят, или да ги удавят? Много хора правеха залози за това и ги променяха ежедневно. И нищо чудно — климатът така се беше променил, че дори моделиращите компютърни програми на министерството не можеха да предскажат със сигурност кога и дали ще дойдат мусоните. И така година след година.

Ратана стоеше до една от ямите. Мазен дим се издигаше от горящите на дъното тела. Гарвани и лешояди кръжаха в небето. Някакво куче се беше вмъкнало в комплекса, обикаляше край стената и дебнеше за огризки.

— Как е влязло? — попита Каня.

Ратана вдигна поглед и видя кучето.

— Природата винаги намира начин — изтъкна тя. — Ако оставим храна, все някоя твар ще я намери.

— Намерила си още един труп.

— Същите симптоми. — Ратана стоеше отпусната, с приведени напред рамене. Пламъците под тях пукаха. Лешояд описа кръг на метри от главите им. Един униформен стреля с оръдието, силният трясък прогони птицата и тя се издигна с крясъци в небето и закръжи там. Ратана затвори за миг очи. Сълзи се бяха събрали в ъгълчетата им. Каня я гледаше тъжно и се чудеше дали и двете ще преживеят тази нова чума.

— Редно е да уведомим всички — каза Ратана. — Генерал Прача. И двореца.

— Вече си сигурна?

Ратана въздъхна.

— Бил е в трета болница. На другия край на града. Клиника. Решили, че е свръхдоза *яба*. Паи го открил случайно. Отивал към „Банкок Мърси“ да търси подозрителни случаи, заприказвал се с някакви хора и така надушил, че има нещо гнило.

— Случайно. — Каня поклати глава. — Това Паи не ми го

каза. Колко ли вече са се заразили, починали? Стотици? Или хиляди?

— Не знам. Единственото хубаво е, че няма данни самите пациенти да са заразни.

— Засега.

— Трябва да отидеш при Ги Бу Сен, да поискаш съвет. Само той знае срещу какво чудовище сме се изправили. Това са негови деца, които идват да ни измъчват. Той ще си ги познае. Подготвила съм новите проби. Стават три с предишните. Няма начин да не познае причинителя.

— И няма друг начин?

— Другият е да поставим града под карантина. Направим ли го, ще започнат бунтове и няма да остане нищо, което да спасяваме.

Оризища се бяха проснали във всички посоки, изумруденозелени, неоново ярки под тропическото слънце. Каня от толкова време живееше в помийната яма на Крунг Теп, че беше истинско облекчение да види този свят на растеж. Гледката я подлъгваше, че все още има надежда. Че сочните оризови треви няма да се спаружат почервенели от някой нов щам на мехурчестата ръжда. Че някоя генномодифицирана спора няма да прелети с вятъра от Бирма и да пусне корени тук. Оризищата изглеждаха чудесно, дигите държаха, а помпите на негово кралско величество крал Рама XII работеха.

Татуирани фермери се кланяха ниско и не се изправяха, докато Каня не ги подминеше с колелото си. Ако се съдеше по печатите върху ръцете им, повечето бяха отработили ангарията си за тази година. Други бяха маркирани за началото на дъждовния сезон — тогава щяха да дойдат в града и да почистят основно дигите. Каня също имаше татуирани печати, спомен от живота си на село, преди агентите на Аккарат да я вербуват и да я пратят като къртица в самото сърце на министерството на околната среда.

След като въртя педалите близо час по издигнатите пътеки между оризищата, видя пред себе си комплекса. Първо телената ограда. После мъжете с кучетата. После високите зидове, посипани с натрошено стъкло, увенчани с бодлива тел и заострени бамбукови колове. Каня караше по шосето, като умело избягваше дупките. Технически това беше просто домът на богат човек, кацнал на върха на изкуствено възвишение, изградено от бетон и отломки на стара Разширителна кула.

Предвид скоростта, с която бе намаляло населението през

последните сто години, не беше за вярване, че някой е дръзнал да отклони толкова работна ръка за изграждането на нещо толкова глупаво — при положение че дигите имаха нужда от поправки, че нивите имаха нужда от обработка, а войните от войници, — трудно беше да се повярва, че някой е съумял да отклони работна ръка за изграждането на хълм. Богаташко убежище. Първоначално било на Рама XII и официално още беше собственост на двореца. Видяно от дирижабъл, мястото не правеше впечатление. Беше просто поредният комплекс. Екстравагантен каприз на някой от клоновете на кралското семейство. И все пак стената си беше стена, замаскираните ями с остри бамбукови колове си бяха капани, а мъжете с кучетата не бяха излезли на разходка.

Каня показа документите си на охраната. Мастифите ръмжаха зловещо и изпъваха веригите си докрай. Бяха истински зверове, много по-големи от нормалните кучета. Бяха пружинки. Вечно гладни, смъртоносни и конструирани с едно-единствено предназначение. Тежаха два пъти колкото нея, целите бяха мускули и зъби. Рожба на извратеното въображение на Ги Бу Сен. Кошмар, претворен в реалност.

Мъжете от охраната провериха документите ѝ с ръчните си декодери. Носеха черните ливреи на кралицата и бяха толкова сериозни и ефикасни, че внушаваха инстинктивен страх. Най-накрая ѝ махнаха да мине покрай озъбените кучета. Каня подкара колелото си към портата, настръхнала. Знаеше, че кучетата са по-бързи от нея и че не би могла да ги надбяга дори с велосипед.

При портата имаше още охрана, която също провери пропуска ѝ, преди да я насочи към една настлана с теракота площадка около син басейн.

Три мъжки госпожички цвърчаха и се смееха под сянката на бананово дърво. Каня им се усмихна. Хубави момчета бяха. Или трябваше да каже момичета? Определено приличаха на момичета. А щом обичаха един *фаранг*, значи бяха и глупави в добавка.

— Аз съм Кип — каза единият от тях. — Доктора го масажират. — Кимна към синята вода в басейна. — Можете да го изчакате тук.

Соленатa миризма на океана се усещаше силно. Каня отиде при парапета на площадката. Под нея вълните се плискаха и пенеха бели в пясъчен плаж. Бризът я погали чист, свеж и я зареди с непривичен оптимизъм след клаустрофобичната смрад на сгушилия се зад дигите си Банкок.

Пое дълбоко въздух, наслаждавайки се на солта и вятъра. Пеперуда долетя отнякъде и кацна на парапета. Затвори пъстрите си крилца. Отвори ги нежно. И после пак, и пак, коктейл от бяло

и кобалтовосиньо, златно и черно.

Каня я гледаше омагьосана, поразена от красотата ѝ, от това шеметно доказателство за съществуването на друг, по-широк свят извън нейния. Питаше се какъв ли копнеж е довел пеперудата тук, при това грозно имение и неговия странен чуждоземски затворник. Красотата често биваше спорна, но не и в това си проявление. Създавайки пеперудата, природата се беше развихрила до лудост.

Каня се наведе предпазливо към кацналата на парапета пеперуда. Беше толкова уязвима — нечия невнимателна ръка лесно можеше да я смачка, без дори да си даде сметка за стореното.

Посегна внимателно с пръст. Пеперудата трепна, но после позволи на Каня да я прибута нежно в шепата си. Дошла беше от много далеч. Сигурно беше уморена. Толкова уморена, колкото се чувстваше Каня. Прелетяла беше континенти. Прекосила бе високи степи и изумрудени джунгли, за да кацне тук, сред хибискуси и теракотени плочки, за да я подържи Каня в ръката си и да се порадва на хубостта ѝ. Толкова дълъг път беше изминала.

Каня стисна ръката си в юмрук. Отвори я и по плочките се посипа прашец. Парченца от крилца и смачкано телце. Изкуствено създаден опрашващ организъм, довян от някоя лаборатория на „ПурКал“.

Пружинките нямаха души. Но бяха красиви.

Зад нея се чу плисък. Кип си беше облякъл бански костюм. Плуваше под водата, после изскочи на повърхността, приглади дългата си черна коса, обърна се и подхвана нова дължина. Каня се загледа в него, в изящните движения на синия бански костюм и кафявите крайници. Хубаво момиче. Наслада за окото.

Най-накрая демонът се довлече с инвалидната си количка до ръба на басейна. Изглеждаше много по-зле от последния път, когато го беше видяла. Растежът *фа'ган* беше покрил гърлото му и пълзеше към едното ухо. Упорита инфекция, с която *фарангът* се бореше въпреки песимистичните прогнози на лекарите. Седеше в инвалидна количка, бутана от помощник. Тънко одеяло покриваше краката му.

Значи болестта му наистина напредваше. Вярвала бе, че и това е някакъв мит, но сега виждаше истината с очите си. Гибънс беше грозен. Ужасяващ беше — обезобразен от болестта и още по-страшен заради налудничавата си енергия. Каня потръпна. Щеше да се зарадва, когато демонът най-сетне поемеше към следващия си живот. Когато се превърнеше в труп, който да изгорят под карантина. Дотогава ѝ оставаше да се надява, че лекарствата все така ще потискат заразния характер на болестта му. Беше космат,

с рошави вежди, дебел нос и широки лъскави устни, които се разтеглиха в хищна усмивка, когато погледът му се спря върху нея.

— А. Моята тъмничарка.

— Не бих казала.

Гибънс погледна Кип, който още плуваше в басейна.

— Само защото ми давате хубави момичета с пъргави езици още не значи, че съм свободен човек. — Вдигна поглед. — Е, Каня, не съм те виждал от доста време. Къде е твоят праведен господар? И мой най-любим надзирател? Къде е нашият непоколебим капитан Джайде? Защо ми праща подчинен, вместо да… — Млъкна, загледан в нашивките ѝ. Присви очи. — Аха. Ясно. — Облегна се назад и я измери с поглед. — Беше въпрос на време кога ще му духнат под опашката. Поздравления за повишението, капитане.

Каня успя да запази спокойствие. При предишните им посещения тук винаги Джайде се оправяше с дявола. Двамата с Ги Бу Сен влизаха в къщата, а Каня оставаше да чака при басейна в компанията на разни създания, всеки път различни, с които докторът задоволяваше плътските си мераци. След края на всяка своя среща с дявола Джайде излизаше от къщата в лошо настроение, мълчалив, стиснал устни.

Само веднъж, на излизане от комплекса, се беше изкушил да излее душата си, да изговори онова, което го ядеше отвътре. Отвори уста, каза едно „но…“, каза го като протест, като негодувание, ала спря дотам и млъкна.

Каня бе останала с впечатлението, че Джайде продължава някакъв недовършен разговор, словесна битка, в която възраженията подскачат насам-натам като топка при игра на *такро*. Битка на думи, които летят и рикошират, а игрището е в главата на Джайде. При друго тяхно посещение Джайде бе напуснал комплекса смръщен като облак и с думите: „Този тип е твърде опасен, за да го държим.“

На което Каня бе отвърнала объркано:

— Но той вече не работи за „АгриГен“. — А Джайде я беше погледнал изненадано, със закъснение осъзнал, че е изрекъл мислите си на глас.

Докторът беше жива легенда. Демон, с който плашеха децата. Когато за пръв път го видя лично, Каня очакваше да го завари в окови. Вместо това той си седеше преспокойно и дълбаеше с лъжичка сърцевината на папая от Кох Ангрит, доволен, ухилен до уши и оклепан със сладкия плодов сок.

Каня можеше само да гадае какво е довело доктора в кралството. Чувство за вина може би? Или страстта му към

местните мъжки госпожици, подсилена от съзнанието за предстоящата кончина? Или пък се е изпокарал с колегите си? Не личеше да съжалява за нещо. Не личеше да се тормози заради бедите, които беше причинил на света. Шегуваше се как прецакал Раваита и Доминго. Как съсипал десетгодишния труд на доктор Майкъл Пинг.

Чешърка се шмугна през площадката и прекъсна мислите ѝ. Скочи в скута на доктора. Каня отстъпи назад отвратена, когато мъжът посегна да почеше създанието зад ушите. Чешърката започна да се топи, краката и тялото ѝ промениха цвета си, сливайки се с десена на одеялото върху краката на стареца.

Докторът, се усмихна.

— Не страдай от излишни предразсъдъци относно произхода на нещата, капитане. Ето, виж. — Наведе се напред и замърмори гальовно. Неясният силует на чешърката се разтегна към лицето му с тихо мяукане. Животното го близна предпазливо по брадичката. — Гладно зверче — каза той. — А това е хубаво. Ако е достатъчно гладно, ще ни надживее със сигурност, освен ако не създадем хищник, който да контролира прираста им. Хищник, който на свой ред е достатъчно гладен ѝ обича вкуса на месцето им.

— Вече сме подлагали на анализ тази идея — отвърна Каня. — И той не показва нищо добро. Хранителната верига ще се разкъса още повече. Създаването на нов суперхищник няма да компенсира нанесените щети.

Гибънс изсумтя.

— Екосистемата се е разкъсала в мига, когато първите хора тръгнали да пътешестват по море. Когато за пръв път сме напалили огън в просторните африкански савани. Сегашното не е нещо ново, а само ускоряване на вече съществуващ феномен. Хранителната верига, за която говориш, отдавна не съществува. Тя е спомен, а твоето — носталгия. Природа. — Той изкриви отвратено лице. — *Ние* сме природата. Всичко, което правим, е природа, всяка биологическа промяна, която постигаме. Ние сме такива, каквито сме, и светът е наш. Ние сме неговите богове. А вашият единствен проблем е нежеланието ви да отприщите пълния си потенциал за промяната на света.

— Като „АгриГен“? Като „Ю-Текс“? Като „Червена звезда“? — Каня поклати глава. — Колцина от нас умряха заради *техния* отприщен потенциал? Вашите калорийни господари ни показаха нагледно какво става. Умират хора.

— Всичко умира. — Докторът махна с ръка. — А сега вие умирате, защото сте се хванали с нокти и зъби за миналото. Отдавна трябваше да сме станали пружинки, всички ние. Много

по-лесно е да конструираш човек, който е генетично защитен срещу мехурчестата ръжда, отколкото да осигуриш защита на по-ранна човешка версия. Само в рамките на едно поколение човечеството би се пригодило напълно към новите условия на околната среда. Процес, от който да спечелят децата ви. Но вие отказвате да се адаптирате. Вкопчили сте се в идеята за едно човечество, което хилядолетия наред се е развивало в хармония с околната среда и настъпващите в нея промени, а сега, противно на всяка логика, искате да нарушите тази хармония. Околната среда се променя, а вие — не. Сега вашият свят е свят на мехурчестата ръжда. На сибискозата. На генехакерската гъгрица. На чешърките. Те се адаптираха. Мрънкайте колкото си щете, че произходът им не бил естествен. Голяма работа. Средата, в която живеем, се променя. И ако искаме да останем на върха на хранителната верига, ние също трябва да се променим. Ако не го направим, ще ви сполети онова, което е сполетяло динозаврите и което сполетя Felis domesticus, домашната котка. Или се развиваш, или умираш. Основен природен принцип от незапомнени времена, само че вие, белоризците, всячески се опитвате да подложите крак на неизбежната промяна. — Наведе се напред. — Понякога ми иде да ви… Ако ми дадете картбланш, аз мога да ви бъда бог и да ви оформя в хармония с Рая, който ни очаква и зове.

— Аз съм будистка.

— А всички ние знаем, че пружинките нямат душа — ухили се Гибънс. — Не се преораждат. И ще трябва да си намерят свои собствени богове, които да ги пазят. Които да се молят за техните мъртви: — Усмивката му се разшири. — Може пък аз да съм този бог и твоите деца-пружинки ще се молят на мен за спасение. — Очите му заискриха. — Не бих имал нищо против, признавам. Джайде беше същият като теб. Вечно се съмняваше. Не колкото греамитите, но достатъчно, за да подразни всеки уважаващ себе си бог.

Каня се намръщи.

— Когато умреш, ще те изгорим на пепел, ще заровим пепелта ти в хлор и луга и никой няма да си спомня за теб.

Докторът сви небрежно рамене.

— Всички богове по подразбиране са мъченици. — Облегна се в инвалидната количка и се усмихна лукаво. — Е, какво ще е? Още сега ще ме изгорите на клада или за пореден път ще ударите чело в земята пред мен и моята интелигентност?

Каня скри отвращението си. Извади свитъка документи и му го подаде. Докторът ги взе, и толкова. Не ги разлисти. Почти не ги погледна.

— Да?

— Всичко е тук — каза Каня.

— Още не си коленичила. Сигурен съм, че показваш повече уважение пред татко си. И пред градската колона, несъмнено.

— Баща ми е мъртъв.

— А Банкок ще потъне. Това не значи, че не трябва да показваш уважение.

Каня потисна с мъка желанието си да извади палката и да го пребие.

Гибънс наблюдаваше с усмивка вътрешната ѝ борба.

— Или предпочиташ да си поприказваме още, преди да се поклониш? — попита я. — Джайде обичаше да си говорим. А ти — не? По изражението ти виждам, че ме презираш. Сигурно ме мислиш за нещо като убиец? Убиец на деца примерно? И не искаш да имаш нищо общо с такъв като мен?

— Ти си си убиец.

— Ваш убиец обаче. Ваш инструмент. А това прави и вас… какви? — Наблюдаваше я развеселен. Претегляше я. Сякаш отваряше с поглед гръдния кош и коремната ѝ кухина, вадеше и оглеждаше органите ѝ поред — белите дробове, стомаха, черния дроб, сърцето.

Гибънс се усмихна.

— Искаш да умра. — Бледото му петносано лице се разтегли в по-широка усмивка, очите му грейнаха налудничаво. — Щом ме мразиш толкова, застреляй ме. — Каня не отговори и той вдигна отвратено ръце. — Проклет да съм! Всичките сте тъпанари, мълчаливи тъпанари! Единствено Кип струва нещо. — Очите му се спряха като хипнотизирани върху момчето-момиче, което правеше поредната дължина в басейна. — Хайде, убий ме. Ще се радвам да умра. Жив съм само защото вие ме държите жив.

— Няма да е задълго.

Докторът сведе поглед към парализираните си крака и се изсмя.

— Да. Няма да е задълго. И какво ще правите тогава, когато „АгриГен“ и другите от тяхната пасмина ви ударят с поредното си генетично оръжие? Когато вятърът довее спори от Бирма? Или океанът ги довлече от Индия? Ще гладувате като индийците? Месото ви ще изгние като на бирманците? Страната ви успява да се задържи на една крачка пред чумите само благодарение на мен и моя разлагащ се мозък. — Махна към краката си. — Да се разложим заедно, какво ще кажеш? — Отметна одеялото да ѝ покаже раните и струпеите по изтънелите си белезникави крака, мазни от кървавата лимфа, която сълзеше от цепещата се кожа. — Искаш ли да умреш така? — попита с крива усмивка.

Каня отклони поглед.

— Заслужил си си го. Такава ти е кармата. Да умреш в болка.

— Карма? Карма ли каза? — Докторът се наведе напред, кафявите му очи се вртяха, езикът му провисна. — А каква карма обвързва цялото ви кралство към мен, към моето разлагащо се болно тяло? Каква карма ви принуждава да ме гледате като писано яйце, точно мен от всички хора? — Ухили се широко. — Аз имам обстойна теория за вашата карма, между другото. Подозирам, че плащате за гордостта си, за отколешната си надменност, и че именно това ви обрича да ближете семенца от шепата ми. Или пък ви е писано да бъдете инструментът на моето просветление и спасение? Кой знае? Може пък да се прероди до дясната страна на Буда като награда за добрината си към вас.

— Тези неща не стават така.

Докторът вдигна рамене.

— Изобщо не ми пука. Просто ми доведете още някое птиченце като Кип да ми гука. Подхвърлете ми някоя от вашите болни, изгубени душички. Някоя пружинка дори. Не ми пука. Приемам всичко, дето става за боцкане. Само не ме занимавайте с глупости. Вече не давам пукната пара за прогнилото ви кралство.

Метна документите в басейна. Те се пръснаха по водата. Каня ахна ужасена и едва не се хвърли след тях, но навреме се овладя и отстъпи назад. Нямаше да се хване на въдицата му. Колко типично за калорийника. Винаги се опитваше да ги манипулира. Вечно ги подлагаше на тест. Каня откъсна поглед от документите в басейна и се обърна към него.

Гибънс се ухили.

— Е? Ще поплуваш ли да ги събереш, или не? — Кимна към Кип. — Моята малка нимфа ще ти помогне. Ще ми се да ви видя как се плацикате заедно в басейна.

Каня поклати глава.

— Вземи си ги сам.

— Винаги ми е приятно, когато при мен дойде човек като теб. Човек с убеждения. — Наведе се напред и присви очи. — Човек, който е квалифициран да оцени по достойнство труда ми.

— Труда на един убиец?

— Не, на учен, при това гениален. Не нося никаква отговорност за какво са използвали плодовете на проучванията ми. Ти имаш пружинников пистолет. Какво е виновен производителят му, че на теб са ти слаби нервите? Че във всеки един момент може да застреляш невинен човек? Аз проектирах инструментите на живота. А ако разни хора са ги използвали за собствените си цели, това се отразява на тяхната карма, не на

моята.

— В „АгриГен“ са ти плащали щедро, за да мислиш така.

— В „АгриГен“ ми плащаха щедро, за да ги направя богати. Какво мисля решавам аз. — Измеря я с поглед. — Ти, предполагам, имаш чиста съвест. И си от онези праведни служители на министерството. Чиста като униформата си. Толкова чиста, колкото можеш да излезеш от стерилизатор. — Наведе се отново напред. — Я ми кажи, подкупи вземаш ли?

Каня отвори уста да отговори, но думите ѝ изневериха. Почти физически усещаше как Джайде се приближава зад нея, наостril уши. Настръхна и едвам се сдържа да не хвърли поглед през рамо.

Гибънс се усмихна.

— Вземаш, естествено. Всичките сте еднакви. Корумпирани от първия до последния.

Ръката на Каня се плъзна към пистолета. Докторът я наблюдаваше с усмивка.

— Какво? Заплашваш да ме застреляш? И от мен ли ще си поискаш подкуп? Искаш ли да те оближа отдолу? Или да ти предложа услугите на моята мъжка госпожица? — Взираше се сурово в очите на Каня. — Вече ми взехте парите. Животът ми не струва — не ми остава много, а остатъка ще прекарам в болка. Какво още искате от мен? Защо не ми вземете и момичето?

Кип вдигна поглед в очакване и тръгна с бавни крачки по дъното на басейна. Тялото му блестеше под чистите вълнички. Каня отклони поглед. Докторът се засмя.

— Съжалявам, Кип. Тази не ни харесва подкупите. — Потропа с пръсти по страничните облегалки на инвалидната си количка. — А за момче какво ще кажеш? За малко момче. Имам едно дванайсетгодишно сладурче, работи в кухнята. Ще се радва да ти услужи. Удоволствията на един белоризец винаги са с предимство.

Каня го изгледа гневно.

— Мога да ти строша кокалите един по един.

— Направи го. Но побързай. Трябва ми основателна причина да не ти съдействам.

— А каква е била основателната ти причина да съдействаш толкова време на „АгриГен“?

Докторът присви очи.

— Същата, която кара теб да тичаш като куче по свирката на господарите си. Плащаха ми с монетата, която ценях най-високо.

Шамарът отекна над водата. Мъжете от охраната се втурнаха към тях, но Каня се дръпна, разтърси ръка и им даде знак да се върнат по местата си.

— Спокойно. Всичко е наред.

Мъжете спряха, несигурни кого и от какво са длъжни да пазят. Докторът посегна към сцепената си устна и се загледа в кръвта, която полепна по пръстите му. Вдигна очи към Каня.

— Напипах болно място значи… Каква част от душата си си продала? — Усмивката му разкри окървавени зъби. — За „АгриГен“ ли работиш? Шпионин, сътрудник? — Вгледа се в очите ѝ. — Да ме убиеш ли си дошла? Да извадиш тръна от задника им? — Наблюдаваше я зорко, очите му дълбаеха в душата ѝ пронизващи, заинтригувани. — Въпрос на време е. Със сигурност знаят, че съм тук. Че съм ваш. Кралството не би могло да се задържи толкова дълго над повърхността без мен. Не би могло да се сдобие с беладона и с *него* без мен. Всички знаем, че ме търсят. Теб ли са пратили? Ти ли ще ме довършиш?

Каня смръщи чело.

— Едва ли. Още не сме приключили с теб.

Гибънс се отпусна, сякаш костите му изведнъж омекнаха.

— Ами да, разбира се. Не че някога ще приключите. Такава е природата на нашите зверове ѝ чуми. Те не са глупави машини, на които да заповядаш. Не, те си имат свои нужди, свой глад. Свои собствени еволюционни импулси. Трябва да мутират, да се нагаждат. Затова вие никога няма да приключите с мен. А когато умра, какво ще правите тогава? Ние пуснахме демони в света, а вашите защитни стени са в пряка зависимост от моя ум. Природата сега е различна, нова. Сега тя е наша в истинския смисъл на думата. И ако загинем, погълнати от собственото си творение, лично аз бих съзрял в това голяма доза поетична справедливост.

— Карма — промълви Каня.

— Именно. — Гибънс се облегна с усмивка назад. — Кип. Събери страниците. Да видим пред какъв ребус сме изправени в момента. — Потропа с пръсти по парализираните си крака. Изглеждаше замислен. После се усмихна самодоволно на Каня. — Да видим колко близо до смъртта се намира безценното ви кралство.

Кип заплува да събере страниците, вадеше ги мокри и омекнали от водата. Гибънс гледаше момчето-момиче и усмивка прекоси лицето му.

— Имате късмет, че харесвам Кип. Ако не беше така, щях да съм ви зарязал още преди години.

Кимна на пазачите от охраната.

— Капитанката сигурно носи проби, които е оставила при колелото си. Донесете ги. Искам да погледна в лабораторията долу.

Кип излезе от басейна и остави мократа купчина в скута на доктора. По знак на Гибънс помощникът обърна количката и я забута към вратата на къщата. Докторът даде знак на Каня да ги последва.

— Хайде. Ще свършим бързо.

Докторът разглеждаше една от пробите.

— Чудно ми е защо смятате, че това е инертна мутация.

— Случаите са само три.

Гибънс вдигна поглед.

— Засега. — Усмихна се. — Животът е алгоритъм. Две става четири, става десет хиляди, става чума. Може цялото население да се е заразило, без да забележим. Може би тези три случая са последната фаза. Смъртоносна болест без симптоматика, като при бедния Кип.

Каня хвърли поглед към момчето-момиче. Кип ѝ отвърна с мила усмивка. Нищо не личеше по кожата му. Нищо по тялото му. Очевидно не умираше от болестта на доктора. И все пак… Каня се дръпна неволно.

Докторът се ухили.

— Не се коси толкова. Ти страдаш от същата болест. Животът, в крайна сметка, е състояние с летален изход. — Погледна в микроскопа. — Не е индийска генехакерска бактерия. Нещо друго е. Не е мехурчеста ръжда. Няма нищо общо с продуктите на „АгриГен“. — После възкликна отвратено: — Това е крайно безинтересно! Просто глупава грешка на някой глупак. Далеч под моето ниво.

— Значи прогнозата е добра?

— Случайно възникналата чума убива точно толкова сигурно, колкото и изкуствено създадената.

— Има ли начин да я спрем?

Докторът взе коричка хляб. Коричката беше покрита със зеленикава плесен. Гибънс я вдигна пред очите си.

— В природата има толкова много неща, които са полезни за нас. И толкова много, които са смъртоносни. — Предложи коричката хляб на Каня. — Опитай.

Каня се дръпна. Гибънс се ухили и отхапа от коричката, после отново ѝ я предложи.

— Имай ми доверие.

Каня поклати глава. На езика ѝ напираха суеверни молитви към Фра Сюб за късмет и пречистване. Представи си го как седи в поза лотос, повтори си, че трябва непременно да запази самообладание, да не се поддава нито на гнева, нито на

страховете. И все пак докосна тайно амулетите си.

Докторът отхапа още веднъж. Трохи паднаха в скута му и той се ухили.

— Ако отхапеш, ще ти дам отговор.

— Нищо не бих взела от твоята ръка.

Докторът се разсмя.

— Вече си взела. Всяка ваксина, която са ти били като дете. Всяка имунизация. И всички реимунизации след това. — Предложи ѝ отново парчето хляб. — Този път просто ще го направиш без посредници. И ще си ми благодарна.

Каня кимна към микроскопа.

— Какво е това нещо? Ще ти трябват ли още тестове?

Гибънс поклати глава.

— Това ли? Нищо не е. Глупава мутация. Стандартно развитие. Виждали сме такива в нашите лаборатории. Боклук.

— Тогава защо ние го виждаме за пръв път?

— Защото не култивирате смъртта, както го правим ние. Не си играете със строителните блокчета на живота. — Интерес и страст пламнаха за миг в очите на стареца. Интерес на хищник или на пакостливо дете. — Представа си нямаш какви неща сме създавали в лабораториите си. Само ми губиш времето с това. Надявах се да ми донесеш нещо интересно, предизвикателство някакво. Нещо от докторите Пинг и Реймънд например. Или от Махмуд Сонталия. Ето това са предизвикателства. — За миг цинизмът в очите му се стопи и той потъна в мисли. — Мда. Това наричам аз достойни противници.

„Ние сме в ръцете на комарджия.“

А после, във внезапен пристъп на просветление, Каня разбра доктора, видя го в истинската му светлина. Рядък интелект, остър като бръснач ум. Човек, стигнал върховете на своята наука. Завистлив човек, който обича съревнованието. И който е открил, че конкуренцията не е на висотата му, затова е преминал на противниковата страна, дошъл е в Тайланд с надеждата да открие тук нов стимул. Ново предизвикателство за ума си. Все едно Джайде да излезе на арената за *муай тай* с вързани зад гърба ръце просто за да провери дали не може да победи противника си само с ритници.

„Ние сме в ръцете на капризен бог, който играе в нашия отбор само заради забавлението и който ще си затвори очите и ще потъне в сън веднага щом му станем безинтересни.“

Ужасяваща мисъл. Този човек живееше единствено за съревнованието, заради шахматния двубой на еволюцията, разигран в глобален мащаб. Истинско упражнение по егоизъм, в което един гигант парира атаките на десетки други, разгонва

противниците си като нахални мухи и се смее. Ала всички гиганти рано или късно падат — и какво щеше да стане с кралството тогава? Обля я пот.

Гибънс я следеше внимателно с поглед.

— Други въпроси към мен имаш ли?

Каня се отърси от страха си.

— Сигурен ли си за това? И знаеш какво трябва да направим? Само от един поглед в микроскопа?

Докторът вдигна рамене.

— Ако не ми вярваш, тогава си хващай пътя и действайте по своите си стандартни методи. По учебник право към гробищата. Или пък изгорете индустриалната зона до основи и изкоренете проблема. — Ухили се. — Ето това би било идеално разрешение за вашите белоризци. Тъпо, но мащабно. Министерството на околната среда открай време си пада по крутите мерки. — Махна с ръка. — Засега това нещо не е особено жизнено. Мутира бързо, спор няма, но е крехко, а и хората не са идеалният гостоприемник. Трябва да го втриеш в лигавица — в ноздрите, в очите, в ануса, някъде близо до кръв и живот. Някъде, където ще има условия да се размножи.

— Значи няма страшно? Не е по-зле от хепатит или *фа'ган*.

— Да, но с *много* по-голям мутационен потенциал. — Той я погледна. — И още нещо. Източникът на заразата търсете във фабриките. Фабрики, чието производство е свързано с използването на химически резервоари. С култивирането на биологични продукти. Фабрика на „АгриГен“ например. Манифактура за пружинки. Нещо такова.

Каня хвърли поглед към мастифите.

— Пружинките носители ли са на заразата?

Гибънс се наведе и погали едно от кучетата, за да я подразни.

— Ако е птица или бозайник, би могло да е носител. Но лично аз най-напред бих потърсил фабрика, в която има резервоари. Ако бяхме в Япония, бих се насочил най-напред към яслите за пружинки, но тук всеки, зает с производство или обработка на биологични продукти, може да се окаже първичният източник на заразата.

— Какъв вид пружинки?

Гибънс изпухтя раздразнено.

— Не е въпрос на *вид*. А на *контакт*. Ако пружинките са били отгледани в заразени резервоари, може да са станали носители. От друга страна, ако оставите този боклучав организъм да мутира, скоро ще зарази достатъчно хора и тогава въпросът за източника ще е без значение.

— С колко време разполагаме?

Гибънс вдигна рамене.

— Това не е като полуразпада на урана или скоростта на ветроход. Не може да се предскаже с точност. Храниш ли добре зверчетата, апетитът им се отваря. Пусни ги във влажен и пренаселен град и те ще разцъфнат. Сами решете колко да се притеснявате.

Каня се обърна с отвращение и тръгна към вратата.

Гибънс извика след нея:

— Късмет! Ще ми е интересно да видя кой от многото ти врагове ще те убие пръв.

Каня пропусна заяждането покрай ушите си и излезе на чист въздух!

Кип тръгна към нея. Бършеше с хавлия мократа си коса.

— Докторът помогна ли ви?

— Даде ми достатъчно.

Кип се разсмя тихо, като чуруликане на птичка.

— Преди и аз си мислех така. Но после се научих, че никога не ти казва всичко от първия път. Премълчава разни неща: важни неща. Обича да идват хора, да му правят компания. — Докосна Каня по ръката и тя не успя да прикрие инстинктивната си реакция. Кип се усмихна мило. — Теб те харесва. Ще направи така, че да се върнеш.

Каня потръпна.

— Боя се, че ще го разочаровам.

Кип я наблюдаваше с големите си влажни очи.

— Надявам се да не умреш скоро. Аз също те харесвам.

На излизане от комплекса Каня мярна за миг Джайде — стоеше на брега и гледаше прибоя. Сякаш усетил погледа ѝ, той се обърна и се усмихна, преди да се стопи в нищото. Още един дух, който нямаше къде да отиде. Каня се запита дали някога Джайде ще успее да се прероди, или ще я преследва и занапред. Ако докторът беше прав, може би Джайде чакаше да се прероди в нещо, което не се бои от чумите, в някакво създание, което още не е измислено. Може би единствената му надежда за прераждане беше да намери нов живот в тяло на пружинка.

Смаза тази мисъл. Лоша мисъл, зла. Не, Каня се надяваше, че Джайде ще се прероди в някакъв незнаен рай, където няма място за пружинки и мехурчеста ръжда. Надяваше се, че дори никога да не постигне нирвана, дори никога да не завърши времето си като монах, дори никога да не открие пътя към буда-състоянието, поне ще му бъде спестена мъката да гледа как светът, който така упорито бе защитавал, прекланя глава пред олигавената тълпа на новите издънки, създанията на пружина, които природата е родила по погрешка и които пъплят като въшки, поглъщайки

всичко наоколо си.

Джайде беше мъртъв. А нима смъртта не е най-добрият изход за всеки? Нима самата тя не би познала щастието, ако захапеше дулото на пружинниковия си пистолет и натиснеше спусъка? Може би ако нямаше голяма къща и карма на предател…

Тръсна глава. Едно нещо беше сигурно — че трябва да изпълни дълга си тук и сега. Душата ѝ със сигурност щеше да се върне на този свят — като човешко същество в най-добрия случай, в най-лошия като нещо друго, куче например, или хлебарка. Каквато и каша да оставеше след себе си, несъмнено пак щеше да се изправи пред нея, отново и отново. Предателствата ѝ бяха гаранция за това. Щеше да води тази битка, докато кармата ѝ се изчисти окончателно. Избягаше ли сега чрез самоубийство, в следващия си живот със сигурност щеше да се сблъска със същата битка, но в много по-грозна форма. За такива като нея бягство нямаше.

29.

Въпреки вечерния час и пощръклелите белоризци Андерсън-сама я засипваше с внимание до степен на безразсъдство. Почти сякаш се опитваше да компенсира нещо. Но всеки път, когато Емико подхванеше темата за Роли и парите, които му дължи, Андерсън-сама само се усмихваше потайно и ѝ казваше да не се тревожи. И че нещата били задвижени.

— Моите хора идват — казваше той. — Скоро всичко ще се промени. Няма да има повече белоризци.

— Звучи прекрасно.

— И ще бъде прекрасно. Ще замина за няколко дни да уредя нещата. Когато се върна, всичко ще бъде различно.

А после изчезна, като ѝ заръча да кара постарому и да не казва нищо на Роли. Даде ѝ ключ за апартамента си.

Ето как Емико се събуди привечер в легло с чисти чаршафи в прохладна стая с вентилатор на тавана, който се въртеше бавно. Вече не помнеше кога за последно е заспивала без болка или страх. Мисълта я опияни. Стаите бяха тъмни, само уличните лампи, трептящи като светулки, разпръскваха мрака.

Гладна беше. Много гладна. Отиде в кухнята и претърси шкафовете за бисквити, солети, кексчета, каквото и да е. Не намери пресни зеленчуци, но откри ориз, соя и рибен сос. Сложи вода на газовия котлон, като не спираше да се диви на факта, че Андерсън-сама държи незаключена бутилка с метан в апартамента си. Това ѝ се струваше истински лукс, невиждан лукс. Не беше за вярване, че до неотдавна самата тя беше приемала тези удобства за нещо естествено. По онова време, времето на Гендо-сама и Киото, Емико живееше в луксозна мансарда с изглед към храма Тоджи и наблюдаваше спокойните движения на старците в черни роби, които обслужваха светилището.

Това отминало време ѝ се струваше като сън. Есенното небе с чистата си безветрена синевина. Децата от тяхната ясла за Нови хора, които хранят патиците или изучават съсредоточено ритуала на чайната церемония, а тя ги гледа с тиха радост.

Помнеше собственото си обучение.

Потръпна зиморничаво. Обучили я бяха в съвършенство. Превърнали я бяха в съвършена слугиня за бъдещия ѝ господар. Помнеше как Гендо-сама я взе, обсипа я с внимание, а после я захвърли като кора на портокал. Такава е била съдбата ѝ. Случилото се беше закономерност, а не каприз на случайността.

Загледа се, присвила очи, в тенджерката с вряща вода, в

ориза, който беше отмерила така съвършено — не с мерителна чашка, а на око с обикновена купа, понеже знаеше колко точно ще ѝ трябва — и който след това, без да се замисля, беше разстлала на съвършен пласт като да беше не ориз, а чакъл в градина, сякаш се готвеше за медитация, сякаш цял живот щеше да рисува кръгове с вилица, както японските градинари рисуваха с гребло по чакъла.

Замахна. Купичката с ориза се пръсна, парчета порцелан се разлетяха във всички посоки, тенджерката хвръкна, врели капки уловиха светлината като скъпоценни камъни.

Емико стоеше в средата на вихрушката, гледаше как капчиците летят, а оризовите зърна висят във въздуха като нарисувани, всичко това на стопкадър, сякаш оризът и водата са пружинки, накъсали полета си, както тя принудително куцукаше с насечените си движения през света, странна и неестествена в очите на обикновените, нормалните хора. В очите на хората, които така отчаяно се опитваше да задоволи.

„Виж докъде те доведе желанието ти да служиш.“

Тенджерата се удари в стената. Оризови зърна се пръснаха по мраморния под. Вода измокри всичко. Тази нощ Емико щеше да разбере къде се намира селото на Новите хора. Мястото, където нейни себеподобни живееха без господари. Където служеха единствено на себе си. Макар да повтаряше утешително, че неговите хора идвали, Андерсън-сама винаги щеше да си остане нормален, а тя винаги щеше да е момиче на пружина и винаги щеше да служи.

Потисна импулса си да почисти, да приведе апартамента в ред, за да е доволен Андерсън-сама, когато се върне. Вместо това се застави да огледа добре стореното, да го запомни, да си внуши, че вече не е робиня. Ако Андерсън-сама искаше да се почисти, имаше хора, които да му свършат мръсната работа. Тя беше нещо друго. Нещо различно. Беше оптимална по свой си начин. И ако преди беше живяла като привързан сокол, Гендо-сама беше направил нещо, с което да заслужи благодарността ѝ. Беше ѝ срязал каишките. Сега Емико можеше да полети свободна.

Не беше трудно да се промъкне в мрака. Крачеше отскокливо през тълпата с начервени устни, гримирани очи и лъскави сребърни халки на ушите.

Беше от Новите хора и се придвижваше сред навалицата така спокойно и гладко, че никой не ѝ обръщаше внимание. А тя им се смееше. Смееше се и се провираше сред тях. Нещо самоубийствено тиктакаше в пружинската ѝ природа. Емико се

криеше на открито. Не подтичваше. Съдбата я беше приютила на сигурно в шепата си.

Промъкваше се през множеството, а хората се дърпаха при вида на пружинката, смесила се с тях, възмутени от нахалството на този мерзък промишлен артикул, дръзнал да опетни с присъствието си тротоарите им. Сякаш тяхната земя можеше да се мери с островите, където Емико беше създадена. Дори съдържанието на мръсната канализация в Япония беше бистра водица в сравнение с това пренаселено смрадливо място. Слепи бяха, не виждаха каква чест им прави тя с присъствието си. Засмя се уж наум, но после по реакцията на околните разбра, че се е разсмяла на глас.

Белоризци. Светлите им униформи улавяха оскъдната светлина сред навалицата от мегодонти и ръчни колички. Емико спря до парапета на един мост над канала. Загледа се във водата отдолу, изчаквайки заплахата да отмине. Видя отражението си във водната повърхност, огряно от треперливата светлина на уличните лампи. Хрумна ѝ, че ако се взира достатъчно дълго в сиянието, би могла да се слее с водата. Да стане водна фея. Нима така или иначе не беше част от плаващия свят? Нима не заслужаваше да се потопи и бавно да потъне? Прогони тази мисъл. Тази мисъл беше на старата Емико. Онази Емико, която не можеше да полети.

Някакъв мъж се приближи и се опря на парапета. Емико не вдигна глава, наблюдаваше отражението му във водата.

— Обичам да гледам как децата си правят състезания с хартиени лодки по каналите — каза той.

Тя кимна, без да отрони дума.

— Нещо специално ли виждаш във водата? Затова ли я гледаш толкова дълго?

Тя поклати глава. Бялата му униформа зеленееше под светлината на метановите лампи. Стоеше толкова близо до Емико, че протегнеше ли ръка, би могъл да я докосне. Как ли щяха да се променят милите му очи, ако пръстите му се опареха от допира с неестествено горещата ѝ кожа.

— Няма причина да се страхуваш от мен — каза мъжът. — Това е само униформа. Не си направила нищо нередно.

— Не — прошепна тя. — Не ме е страх.

— Браво. Хубаво момиче като теб не бива да се страхува. — Замълча. — Акцентът ти е странен. Когато те видях, реших, че сигурно си от чаожойските китайци…

Тя поклати съвсем леко глава. Въпреки това движението не се получи съвсем гладко.

— Съжалявам. Японка съм.

— В някоя от фабриките ли работиш?

Тя вдигна рамене. Мъжът я прониза с поглед. Емико се застави да обърне глава — много бавно, много внимателно, много гладко, без да трепне, без да насече нито веднъж — и да го погледне в очите, да срещне втренчения му поглед. Оказа се по-стар, отколкото ѝ се бе сторило отначало. На средна възраст сякаш. Или не. Може да беше млад, но изхабен от ужасната си работа. Емико побърза да прогони съчувствието, стисна зъби пред генетично заложената нужда да угоди на всяка цена, дори на такъв като него, който би я убил с голи ръце, без да се замисли. Много бавно насочи поглед обратно към водата.

— Как се казваш?

Тя се поколеба.

— Емико.

— Хубаво име. Означава ли нещо?

Тя поклати глава.

— Нищо особено.

— Много си скромна за такава красавица.

Тя отново поклати глава.

— Не. Не. Грозна съм… — Замълча, видяла опуления му поглед, осъзнала, че е допуснала грешка. Че движението я е издало. Очите му бяха отворени широко, пълни с изненада. Емико отстъпи назад, зарязала преструвките.

Погледът му се втвърди.

— Пружинка — прошепна той.

Тя се усмихна напрегнато.

— Грешката ви беше неволна.

— Покажи ми разрешителното си за пребиваване в страната.

Емико се усмихна.

— Разбира се. Сигурна съм, че го взех. Ей сега. — Отстъпи назад, без да крие издайническите движения на сбърканата си природа. Той се протегна да я хване, но Емико се отскубна, обърна се, хукна и се гмурна в навалицата, следвана от виковете му.

— Спрете я! Спри! В името на министерството! Спрете пружинната!

Цялото ѝ същество надаваше вой, умоляваше я да спре, да се подчини на заповедта. Единствено с цената на огромни усилия Емико продължи да тича въпреки осезаемия спомен за бича на Мидзуми-сенсей, който бе играл по гърба ѝ при всяко неподчинение, за острия ѝ език, чието жило беше опитвала всеки път, когато дръзнеше да оспори чуждите желания.

Гореше от срам, докато заповедите на белоризеца ехтяха зад нея, а после откри, че навалицата я е погълнала, че

мегодонтският трафик се лее тежко край нея, а белоризецът е останал някъде назад, твърде бавен, за да открие в коя пресечка е свърнала да възстанови силите си.

Криеше се от белоризците и това я забави, но от друга страна криеницата ѝ харесваше. Беше игра, която вече можеше да играе. Стига да внимаваше, да действаше бързо и да се придвижваше на прибежки, никак не беше трудно да ги избягва. По време на „прибежките“, когато набереше скорост, Емико се дивеше на движенията си, така стряскащо плавни и течни, сякаш тялото ѝ най-сетне е открило истинската си природа. Сякаш дългогодишното обучение и камшикът на Мидзуми-сенсей са имали за цел да скрият това себепознание, да го заровят дълбоко, а сега тя го е открила.

Накрая стигна до „Плоенчит“ и хлътна в кулата. Както винаги, Роли я чакаше на бара, нетърпелив. Вдигна очи да я погледне.

— Закъсняваш. Ще те глобя за закъснението.

Емико се застави да потисне чувството за вина, макар гласно да се извини:

— Простете, Роли-сан.

— Върви да се преоблечеш. И побързай. Тази нощ имаш важни гости. Много важни. Скоро ще дойдат.

— Искам да те питам за селото.

— Какво село?

Емико удържа милото си изражение. Беше ли я излъгал? През цялото време ли е било лъжа?

— Където живеят Новите хора.

— Още ли се тормозиш за това село? — Той поклати глава. — Казах ти. Плати си дълговете и аз ще се погрижа да отидеш там, щом толкова искаш. — Махна ѝ към гримьорните. — А сега иди се преоблечи.

Емико понечи да го притисне, но се отказа и кимна мълчаливо. По-късно. Когато Роли-сан се напие. Тогава щеше да е по-сговорчив и Емико щеше да му измъкне нужната информация.

Каника беше в гримьорната и обличаше сценичния си костюм. Изгледа намръщено Емико, но не каза нищо. Емико се преоблече и излезе да изпие първата си чаша вода с лед за вечерта. Изпи я бавно и внимателно, наслаждавайки се в пълна мяра на прохладата и облекчението, които я изпълниха въпреки душната жега, излъчваща се от стените на кулата. Светлините на града надничаха през отворените прозорци. Отвисоко гледката беше красива. Ако се изпразнеше някак от нормалните хора,

градът дори би могъл да ѝ хареса, помисли си тя. Отпи още една глътка вода.

Шепот — на изненада и като предупреждение. Жените паднаха на колене и опряха чела в пода. Емико направи същото. Пак онзи мъж. Суровият. Онзи, който беше дошъл с Андерсън-сама. Емико се огледа за Андерсън-сама, с надеждата, че и той е тук, но не го видя никъде. Сомдет Чаопрая и приятелите му изглеждаха подпийнали и в настроение.

Роли скочи да ги посрещне и ги заведе в стаята за ВИП гости.

Каника прошепна в ухото ѝ:

— Побързай с водата, пружинке. Чака ни работа.

Емико едва не ѝ се озъби. Овладя се навреме. Би било лудост. Но все пак я погледна в очите и отправи мълчалива молитва към боговете за възможност да се разплати с Каника за всички унижения, на които я беше подлагала. Но първо трябваше да разбере къде се намира селото.

Стаята за ВИП гости беше пълна с мъже. И тук прозорците зееха, но вратата беше затворена и въздухът почти не помръдваше. Колкото до самото представление, то беше дори по-лошо от нещата, които Емико търпеше на сцената. На сцената Каника се придържаше към нещо като сценарий. Тук я развеждаше из стаята, представяше я на мъжете, насърчаваше ги да я пипат, да усетят колко гореща е кожата ѝ, казваше неща от сорта на: „Харесва ли ви? Смятате, че е гнусна кучка, нали? Само почакайте. Скоро ще видите нещо наистина гнусно.“ Големият шеф, телохранителите и приятелите му се смееха, обсъждаха я, щипеха я по задника, дърпаха гърдите ѝ, пъхаха пръсти между бедрата ѝ, всичките превъзбудени от новото развлечение.

Каника посочи масата.

— Качвай се.

Емико се покатери несръчно върху лъскавия черен плот. Каника ѝ се сопна, накара я да се разходи напред-назад по масата, да се поклони. После я накара да им покаже ситната си стъпка, насечената си пружинска стъпка, а междувременно алкохолът се лееше, част от момичетата влязоха и седнаха при мъжете, всички се смееха, обсъждаха я, а после, както си му беше редът, Каника я изнасили.

Накара я да легне на масата. Мъжете се струпаха да гледат, Каника го направи бавно, усилвайки натиска, първо раздразни зърната на гърдите ѝ, после плъзна изкуствения член между краката ѝ, разбуждайки отклика, който ѝ беше заложен генетично и който Емико не можеше да контролира без значение колко се бунтуваше душата ѝ.

Мъжете крещяха одобрително и все по-енергично. Окуражена

и зачервена от възбуда, Каника надмина себе си. Клекна над лицето ѝ. Разтвори бузите на задника си и накара Емико да се включи. Тя се подчини, на което мъжете реагираха с бурен смях, а Каника не млъкваше:

— О, да, чувствам езика ѝ.

После:

— Харесва ли ти вкуса, пружинке мръсна?

Към мъжете:

— Харесва ѝ. На всички мръсни пружинки им харесва.

Още смях.

— Давай, мръсницо. Давай.

А после се смъкна още по-ниско, задушавайки я, принуждавайки я да удвои усилията си, унижавайки я почти до смърт. Ръката на Каника се присъедини към езика ѝ да усили удоволствието от нейното подчинение.

Емико я чу да казва:

— Искате ли да я видите? Заповядайте, моля.

Емико усети ръце да разтварят бедрата ѝ докрай, да я разкриват напълно. Пръсти зашариха по гънките ѝ, проникнаха в нея. Каника се смееше.

— Искате да я чукате? Моля. Дайте да ѝ хвана краката. Стисна глезените ѝ и ги дръпна нагоре и настрани.

— Не — прошепна Емико, но Каника беше неумолима. Разтвори краката ѝ докрай.

— Бъди добра пружинка. — Настани се отново върху лицето ѝ, обличайки унижението ѝ в думи: — Ще смуче всичко, дето ѝ го сложите в устата — каза тя и мъжете се разсмяха. А после седна върху лицето ѝ. Емико не виждаше нищо, само чуваше как Каника я нарича курва, кучка, гнусна пружинска играчка. Нищо повече от обикновен вибратор…

А после се възцари тишина.

Емико понечи да се раздвижи, но Каника я натисна със задника си, отделяйки я от околния свят.

— Не мърдай — каза ѝ.

А после:

— Не. Използвайте това.

Емико усети как мъжете хващат ръцете ѝ и ги притискат към плота на масата. Пръсти я ръчкаха, дълбаеха, пронизваха.

— Сложете ѝ малко олио — прошепна Каника с напрегнат от възбуда глас. Ръцете ѝ се стегнаха около глезените на Емико.

Влага по ануса, после натиск, студен.

Емико изстена жално. Натискът отслабна за миг, но после Каника извика:

— И вие наричате себе си мъже? Чукайте я! Вижте я как се

гърчи. Вижте как се мятат ръцете и краката ѝ, като го вкарате! Накарайте я да ви изтанцува танца на пружинката.

Натискът се върна, мъжете я хванаха по-здраво. Емико не можеше да помръдне. Студеното нещо се притисна отново в ануса ѝ, проникна, разчекна я, изпълни я и тя извика.

Каника се изсмя.

— Точно така, пружинке, време е да си заработиш издръжката. Ще те пусна да станеш, когато ме накараш да свърша.

И Емико отново започна да лиже трескаво, олигавена и задъхана като куче, отчаяна, а бутилката от шампанско влезе отново в нея, излезе, влезе дълбоко, изгаряйки я.

Мъжете се заливаха от смях.

— Глей как се мята само!

Сълзи избиха на очите ѝ. Каника ѝ крещеше, че не се старае достатъчно, а соколът, ако изобщо е имало сокол в Емико, ако изобщо е съществувал някога, вече беше мъртъв, провиснал безжизнено. Не му било писано да живее, да полети, да избяга. Роден е бил за подчинение. И Емико за пореден път си научи урока. Научи къде ѝ е мястото.

Цяла нощ Каника ѝ дава уроци за достойнствата на послушанието, а Емико я умоляваше, обещаваше ѝ да направи всичко, което поиска, стига болката и насилието да спрат, обещаваше, че ще слуша, че ще се подчини, че ще направи абсолютно всичко, стига да ѝ позволят на нея, пружинката, да поживее още малко. А Каника се смееше ли, смееше.

Станало бе много късно, когато Каника най-сетне приключи с нея. Емико седеше до една стена, изтощена, прекършена. Спиралата ѝ се беше разтекла. Отвътре беше мъртва. По-добре да си мъртва, отколкото да си пружинка, мислеше си тя. Гледаше тъпо как един мъж вади кофа и парцал да измие пода. В другия край на бара Роли си пиеше уискито и се смееше.

Мъжът с парцала се приближаваше бавно. Емико се зачуди дали няма да забърше и нея с другия боклук. Дали няма да я изнесе навън и да я захвърли на някое от уличните сметища, където да я намерят хората на Торния лорд. Би могла просто да си лежи там, на торището… захвърлена, както я беше захвърлил Гендо-сама. Защото тя си беше боклук. Сега вече го разбираше. Мъжът почистваше пода около нея.

— Защо не ме изхвърлиш? — изграчи тя. Мъжът я погледна стреснато, после сведе поглед към парцала си. И продължи да търка пода. — Отговори ми! — викна тя. — Защо не ме

изхвърлиш? — Думите ѝ отекнаха в просторното помещение.

Роли вдигна глава и се намръщи. Емико си даде сметка, че говори на японски. Повтори казаното на тайландски:

— Защо не изхвърлиш и мен? И аз съм боклук. Изхвърли ме!

Чистачът се сепна и отстъпи назад със смутена усмивка.

Роли се приближи. Коленичи до нея.

— Емико. Стани. Плашиш чистача.

— Не ми пука.

— О, напротив. — Кимна към вратата на частната стая, където мъжете си почиваха, пиеха и си приказваха след груповото изнасилване. — Имам бонус за теб. Тези момчета са щедри с бакшишите.

— Дават бакшиши и на Каника, нали?

Той я измери с поглед.

— Не е твоя работа.

— Тройни бакшиши? А на мен даваш петдесет бахти?

Очите му се присвиха.

— Недей — предупреди я той.

— Или какво? Ще изхвърлиш Емико в метанов компостер? Ще ме дадеш на белоризците?

— Не ме изкушавай. И гледай да не ме ядосаш. — Стана. — Като приключиш със самосъжалението, ела да си вземеш парите.

Емико го гледаше тъпо как се връща на високото си столче пред бара и си поръчва питие. Хвърли ѝ поглед през рамо и каза нещо на Даенг, който се усмихна послушно и наля вода с лед в една чаша. Роли се обърна към Емико и ѝ посочи чашата. Пъхна под нея лилава банкнота. После надигна своята и спря да ѝ обръща внимание, сякаш не усещаше втренчения ѝ поглед.

Какво се случваше с момичетата на пружина, след като ги прекършат? Не беше чувала за момиче на пружина, което да е умряло. Случваше се господарите да починат, ако са стари. Но момичетата на пружина живееха. Всичките ѝ приятелки бяха живи и здрави. Живееха по-дълго от нормалните хора. Така и не беше питала Мидзуми-сенсей за това. Емико се довлече със залитане до бара. Облегна се на него. Надигна чашата с ледената вода. Роли ѝ побутна банкнотата.

Емико допи водата. Преглътна кубчетата лед. Усети студеното да я изпълва отвътре.

— Е, пита ли вече?

— За какво? — Роли редеше пасианс на бара.

— За пътуването на север.

Той я погледна, после обърна следващите три карти. Помълча, после каза:

— Това е мъчна работа. Не е нещо, дето да го уредиш за един

ден.

— Пита ли?

Погледна я отново.

— Да. Питах. Белоризците не пускат никого да напусне града. Побеснели са заради убийството на Джайде. Когато ситуацията се промени, ще ти кажа.

— Искам да замина на север.

— Знам, каза ми вече. Изкарай достатъчно пари и ще стане.

— Изкарвам предостатъчно. Искам да замина сега.

Шамарът дойде бързо, но не я изненада. Беше бърз като за Роли, но не и за нея. Емико гледаше как ръката му се засилва към лицето ѝ, гледаше я със същата раболепна благодарност, която изпитваше, когато Гендо-сама я водеше на хубав ресторант. Ударът жилна бузата ѝ, после мястото изтръпна. Емико вдигна ръка, докосна с пръсти удареното, вкуси с наслаждение болката.

Роли я изгледа студено.

— Ще заминеш, когато аз кажа, мамка му.

Емико наклони съвсем леко глава, така че заслуженият урок да се слегне до сърцевината ѝ.

— Няма да ми помогнеш, така ли?

Роли вдигна рамене и се зае отново с пасианса.

— Съществува ли изобщо това село? — попита тя.

Роли я стрелна разсеяно с поглед.

— Ми да. Щом от тази мисъл ти става по-добре. Там си е. Ако продължаваш да ме тормозиш обаче, може и да изчезне. Разкарай ми се от главата.

Соколът висеше мъртъв. Тя беше мъртва. Материал за торището. Месо за града, гнилоч за газените лампи. Емико гледаше Роли. Соколът лежеше мъртъв.

А после ѝ хрумна, че някои неща са по-лоши от умирането. Някои неща никога не можеха да се родят.

Юмрукът ѝ беше много бърз. Гърлото на Роли-сан беше меко.

Старецът се килна, ръцете му литнаха към гърлото, очите му се опулиха невярващо. Всичко се случваше много бавно — Даенг се обръща, чул трясъка на стола; Роли лежи на пода, отваря и затваря уста като риба на сухо, опитва се да поеме въздух; чистачът изпуска парцала си; Нои, Саенг и клиентите им, които стоят в другия край на барплота за по едно последно питие, преди да си тръгнат заедно — всички се обръщат към звука, но бавно, много бавно.

Роли още се бореше за глътка въздух, когато Емико хукна към ВИП стаята и мъжа, който я беше наранил най-жестоко. Мъжът, който седеше с приятелите си, смееше се и не даваше пет пари за болката, която е причинил.

Отвори с трясък вратата и нахлу в стаята. Мъжете вдигнаха очи. Глави се обръщаха, уста се отваряха за вик. Телохранителите посегнаха към пружинниковите си пистолети, но всички бяха бавни, твърде, твърде бавни.

Нито един от тях не беше Нов човек.

30.

Паи изпълзя на високото при Каня и плъзна поглед по тъмното село под тях.

— Това ли е?

Каня кимна и погледна назад към другите членове на отряда, които се бяха пръснали да покрият останалите подстъпи към рибарниците, развъждащи резистентни към горчива вода скариди за рибните пазари в Крунг Теп.

Всички къщи бяха построени върху бамбукови салове. Сега саловете лежаха на земята, но започнеха ли наводненията, щяха да се издигнат върху мътните приливни води. Семейството на Каня в Меконг беше живяло в подобна колиба, много отдавна, преди да дойде генерал Прача.

— Следата изглеждаше надеждна — измърмори Каня.

Ратана така се беше зарадвала. Открила бе връзка, улика, податка — паразитни рибни червейчета между пръстите на краката на третата жертва.

Щом имаше рибни червейчета, значи ставаше въпрос за скаридена ферма. А щом са пратили един от своите да работи в Банкок, вместо да помага с отглеждането на скаридите, значи ставаше въпрос за скаридена ферма, чиито скариди са измрели масово. Което беше довело Каня до това селце в Тонбури. Хората от отряда бяха на позиция, готови да щурмуват.

Тук-там в прозорците на бамбуковите колиби горяха свещи. Излая куче. Хората на Каня бяха със специалните си защитни костюми. Ратана бе подчертала, че макар вероятността от зараза да е малка, все пак било добре да вземат предпазни мерки. Комар изсвири в ухото на Каня. Тя го прогони и стегна качулката на костюма си. Потеше се като прасе.

Откъм рибарниците долетя смях. Семейство, събрало се в топлата колиба. Дори сега, въпреки несгодите и бедите, хората още можеха да се смеят. Каня — не. Изглежда, нещо в нея беше пречупено завинаги.

Джайде все повтаряше, че кралството било страна на щастливи хора, че неслучайно в миналото го наричали Земята на усмивките. Но толкова широки усмивки Каня беше виждала само на музейните снимки отпреди Свиването. Дори се чудеше дали хората от снимките не са преиграваали за пред камерата. А сега Националната галерия излагаше старите фотографии с нарочната цел да депресира нещастниците като нея. Наистина ли е имало време, когато хората са се усмихвали така широко, така безстрашно?

Вдигна маската на лицето си и каза на Паи:

— Да тръгват.

Паи даде сигнал на хората. Те се прехвърлиха през насипа и се спуснаха към селото да го обградят, както правеха винаги, преди да започнат палежите.

Когато дойдоха в нейното село, белоризците нахлуха между колибите със запалени факли в ръце. Сега беше различно. Нямаше мегафони. Белоризците не цапаха през дълбока до глезени вода и не изваждаха пищящи хора от домовете им, докато бамбук и „УедърОл“ избухват в оранжеви пламъци.

Генерал Прача не искаше да се вдига излишен шум. Когато подписа заповедта за карантината, каза:

— Джайде щеше да превърне това в истинско представление, но сега нямаме ресурсите хем да се занимаваме с търговското министерство, хем да се оправим с тази угроза. Дори биха могли да го обърнат срещу нас. Така че действайте без излишен шум.

— Разбирам. Без излишен шум.

Куче се разлая трескаво. И други се присъединиха към бесния му лай. Тук-там селяни излязоха на верандите в мрака. Взираха се, после зърнаха белите силуети. Развикаха се предупредително и в този миг белоризците на Каня хукнаха напред.

Джайде коленичи до нея, наблюдаваше акцията.

— Прача говори за мен все едно съм мегодонт, който тъпче оризови насаждения.

Каня не му обърна внимание, но Джайде продължи:

— Трябваше да го видиш, когато и двамата бяхме още кадети. Напикаваше се от страх, като излезехме на терен.

Каня го стрелна с поглед.

— Престани. Това, че си мъртъв, не ти дава право да злословиш срещу Прача.

Фенерите на хората ѝ грейнаха, окъпаха селото в студената си светлина. Местните търчаха като пилци, бързаха да скрият храна и животни. Някакъв мъж се опита да пробие кордона, зацапа през плитката вода, хвърли се в едно изкуствено езерце и заплува към другия му бряг… където също го чакаха белоризци. Осъзнал, че е в капан, мъжът заплува на място в средата на мътния скариден вир.

— Как изобщо го наричаш свой началник, щом и двамата знаем на кого служиш в действителност? — попита Джайде.

— Млъкни.

— Трудно ли е да си кон на двама ездачи? И двамата те яздят като…

— Млъкни!

Паи се стресна.

— Какво има?

— Извинявай. — Каня поклати глава. — Бях се замислила нещо.

Паи кимна към селяните.

— Май са готови за теб.

Каня се надигна и заедно с Паи — и с Джайде, непоканен, но усмихнат и видимо доволен от себе си — се спусна по насипа. Каня носеше черно-бяла снимка на мъртвеца. Показа я на фермерите под светлината на фенера си, като местеше лъча му от снимката към лицата им с надежда да види търсената реакция.

При някои хора бялата униформа отваряше врати, но при рибарите неизменно беше проблем. Каня ги познаваше отлично, четеше по мазолите на ръцете им, подушваше в миризмата на рибарниците аромата на успехите и провалите им. Виждаше се през техните очи и знаеше, че им прилича на щурмовак от калорийна компания, който търси следи от генехакерска продукция. И въпреки това шарадата продължаваше: всички клатеха глава, а Каня насочваше лъча към очите им. Един по един фермерите отклоняваха поглед.

Накрая спря пред един мъж и му показа снимката.

— Познаваш ли го? Роднините му не го ли търсят?

Мъжът погледна снимката, после униформата на Каня.

— Той няма роднини.

Каня само дето не подскочи от изненада.

— Познавал си го? Кажи ми за него. Какъв е бил?

— Значи е мъртъв?

— На теб не ти ли изглежда мъртъв?

И двамата погледнаха бледия труп на снимката, разкривеното лице.

— Казах му да не са хваща на работа във фабрика. Но той не ме послуша.

— Значи е работел в града?

— Да.

— Знаеш ли къде?

Мъжът поклати глава.

— Къде е живял?

Мъжът посочи една тъмна колиба и Каня нареди на хората си:

— Сложете онази колиба под карантина.

Стегна маската си, влезе и обходи с лъча на фенера си помещението. Тъмно. Запуснато, празно. Прашинки танцуваха в лъча на фенера. Мисълта, че собственикът на колибата е мъртъв, я изпълваше с лошо предчувствие. Духът му можеше да е тук. Гладен призрак, който дебне гневен, задето не може да се

прероди и задето се е разболял. Разболял се е заради нечия грешка. Може би тълкуваше заразата като убийство. Каня огледа малкото лични вещи на покойника, разходи се из тясната колиба. Нищо. Излезе навън. Градът се издигаше в далечината, окъпан в зеленикава светлина — градът, където фермерът беше избягал да търси ново препитание. Каня се върна при мъжа, който беше разпознал трупа на снимката.

— Сигурен ли си, че не знаещ къде се е хванал на работа?

Мъжът поклати глава.

— Нищо не знаеш? Име някакво? Или нещо друго? — Опита се да прикрие отчаянието си. Човекът отново поклати глава. Каня се обърна и плъзна поглед по потъналото в мрак село. Чувстваше се объркана, безсилна. Пееха щурци. Бели бръмбари скърцаха монотонно. Уцелили бяха. Хванали бяха дирята. Всичко сочеше към фабрика, но коя от стотиците? Ги Бу Сен беше прав. Най-сигурно беше да опожарят цялата промишлена зона. В недалечното минало, когато белоризците са били силни, точно това са щели да направят.

— Вече искаш да гориш, така ли? — каза Джайде зад гърба ѝ. — Вече гледаш от моя ъгъл?

Каня не му обърна внимание. Някакво момиче стоеше недалеч и я гледаше напрегнато. Когато Каня улови погледа му, сведе очи. Каня докосна Паи по рамото.

— Онази там.

— Момичето? — Изненадан беше. Каня тръгна към детето, без да губи време за обяснения. То се уплаши, огледа се, сякаш се чудеше накъде да хукне. Каня приклекна на известно разстояние. Махна му да дойде при нея.

— Как се казваш?

Момичето очевидно се разкъсваше вътрешно. Искаше му се да побегне, но бялата униформа на Каня внушаваше респект, изискваше подчинение.

— Ела. Кажи ми името си. — Махна отново и този път момичето пристъпи колебливо напред и прошепна:

— Маи.

Каня вдигна снимката.

— Знаеш къде е работил този човек, нали?

Маи поклати глава, но Каня беше сигурна, че я лъже. На децата винаги им личеше. Самата Каня не умееше да лъже, когато беше малка. Когато белоризците я попитаха къде семейството ѝ крие шараните за размножаване, тя им беше посочила на юг, а те се усмихнаха вещо и тръгнаха на север.

Приближи снимката до лицето на момичето.

— Нали разбираш колко опасно е това?

Момичето се колебаеше.

— Ще изгорите ли селото?

Каня се опита да скрие реакцията си, но въпреки това усети как лицето ѝ се зачервява.

— Не, разбира се. — Усмихна се отново и продължи с успокоителен тон: — Не се тревожи, Маи. Знам какво е да те е страх. Израснала съм в село като твоето. Знам колко е трудно. Сега обаче ти трябва да ми помогнеш да открия източника на заразата, иначе много хора ще умрат.

— Заръчаха ми да не казвам.

— Добре е да уважаваме покровителите си. — Каня замълча за миг, преди да продължи: — Но всички ние дължим лоялност на нейно величество кралицата, а тя не иска хората да умират от зарази. Кралицата би искала да ни помогнеш.

Маи се поколеба, после каза:

— Още трима работеха във фабриката.

Каня се наведе напред, опитваше се да скрие надеждата, нетърпението си.

— Коя фабрика?

Маи продължаваше да се колебае. Каня се наведе още напред.

— Колко *фии* ще обвиняват теб, ако с мълчанието си ги обречеш на преждевременна смърт, преди кармата им да ги е подготвила за преминаване?

Момичето мълчеше.

Паи каза:

— Ако ѝ счупим пръстите, ще ни каже.

Момичето се изплаши. Каня му протегна успокоително ръка.

— Не се страхувай. Нищо няма да ти направи. Той може да е тигър, но каишката му я държа аз. Моля те. Помогни ни да спасим града. Помогни ни да спасим Крунг Теп.

Момичето погледна към треперливия блясък на Банкок от другата страна на реката.

— Сега фабриката е затворена. Вие я затворихте.

— Това е добре. Но трябва да вземем мерки, иначе заразата ще се разпространи. Как се казва фабриката?

Момичето отговори с неохота:

— „Жива вода“.

Каня смръщи чело в опит да свърже името с нещо.

— Компания за пружинници? От чаожойските?

Маи поклати глава.

— *Фарангска* е. На един много богат *фаранг*.

Каня приседна до детето.

— Кажи ми още.

31.

Андерсън завари Емико свита на топка пред вратата на апартамента. Нощта явно нямаше да протече според очакванията му.

От няколко дни работеше трескаво да подготви инвазията. Усилията му се затрудняваха допълнително от блокадата на индустриалната зона, която му пречеше да стигне до собствената си фабрика. А това не фигурираше в предварителните му разчети. Не че разчетите му бяха добри, тъкмо напротив. Изгуби маса време в опити да стигне до „Жива вода“, без да налети на някой от десетките белоризки патрули, които бяха стегнали в кордон промишления квартал. Ако не беше открил тайния маршрут за бягство на Хок Сенг, сигурно още щеше да обикаля по задните улички и да се чуди как да преметне белоризците.

Така или иначе, успя да се вмъкне през прозореца на офиса с почернено лице и преметната на рамо кука, като благодареше мислено на откачения старец, който само преди няколко дни беше откраднал парите за заплати на компанията.

Фабриката вонеше. Съдържанието на водорасленитe резервоари беше започнало да гние, но това щеше да го изтърпи. Важното бе, че нищо не помръдваше в тъмния цех. Ако белоризците бяха сложили охрана вътре във фабриката… Андерсън сложи ръка на носа и устата си, слезе в цеха и тръгна край поточната линия. Вонята на разложение и мегодонтски говна беше непоносима.

Под сенките на сушилните решетки и масивната режеща преса се наведе да огледа пода. Толкова близо до резервоарите смрадта беше убийствена, все едно крава е умряла и се е разложила. Ето докъде бяха стигнали оптимистичните планове на Йейтс за ново бъдеще в енергетиката. До воня на труп в последен стадий на разложение.

Коленичи до една от решетките на канализацията и разбута омекналите водорасленi гирлянди, които я покриваха. Опипа краищата за пролука. Повдигна решетката и тя изскърца пронизително. Като внимаваше да не вдига шум, Андерсън махна тежката желязна решетка и я остави настрани върху бетонния под. Легна по корем и бръкна в дупката. Ако изненадаше някоя змия или скорпион… Пръстите му задраскаха в мрака. Андерсън пъхна ръката си до рамото във влажния мрак.

Изтръпна. Ами ако пакетчето се е откачило и мръсната вода го е отнесла през канализацията до помпите на крал Рама? Миг по-късно пръстите му докоснаха намаслената кожа. Откачи

пакетчето от стената на канала и го извади с широка усмивка. Кодово тефтерче. За свръхспешни случаи, каквито не беше вярвал, че ще доживее.

Върна се в мрака на офиса и набра серия номера, които щяха да вдигнат по тревога куп оператори в Бирма и Индия. Секретарки щяха да се разтърчат, подплашени от шифър, който не беше използван след грандиозния провал във Финландия.

Два дни по-късно Андерсън стоеше на плаващия остров Кох Ангрит и уточняваше последните подробности с командирите на щурмовите отряди в комплекса на „АгриГен“. Оръжията щяха да пристигнат след няколко дни, щурмоваците се събираха. Колкото до парите, те вече бяха налице, също златото и нефритът — с тяхна помощ генерали щяха да променят мнението си и Прача щеше да остане без съюзници.

А сега, след като най-после беше приключил успешно с подготовката и се бе върнал в града, завари Емико сгушена пред вратата на апартамента, умърлушена и цялата в кръв. Щом го видя, се хвърли разплакана в ръцете му.

— Какво правиш тук? — прошепна той. Прегърна я с една ръка, отключи вратата и я вкара в коридора. Кожата ѝ гореше. Цялата беше в кръв. По лицето и ръцете ѝ имаше рани. Той побърза да затвори вратата. — Какво е станало? — Пареше на пипане, цялата беше омазана в кръв, толкова много, че не можеше да е само от нея. — Чия е всичката тази кръв?

Емико поклати глава и отново се разплака.

— Ела да те измием.

Заведе я в банята, пусна душа и я вкара под студената струя. Емико се разтрепери, очите ѝ се разшириха трескави, обхождаха паникьосано банята. Държеше са като луда. Андерсън понечи да свали жилетката ѝ, да махне окървавените дрехи, но лицето на Емико внезапно се разкриви в пристъп на ярост.

— Не! — Зашлеви го, той отскочи и вдигна ръка към лицето си.

— Какво правиш, по дяволите?! — Зяпна я сащисан. Ама колко бърза беше! Бузата го болеше. По ръката му имаше кръв. — Какво ти става, мамка му?

Безумният блясък на паникьосано животно в очите ѝ угасна. Тя го погледна с празен поглед, после сякаш дойде на себе си, очовечи се.

— Извинявай — прошепна. — Съжалявам. — Срина се на пода, сви се на кълбо под рехавата водна струя. — Толкова съжалявам. Съжалявам. — Продължи да бъбри нещо на японски.

Андерсън седна до нея под душа. Дрехите му се намокриха.

— Не се тревожи за това — каза ѝ нежно. — Хайде да

съблечем тези дрехи. Ще ти намеря да облечеш нещо друго. Става ли? Ще можеш ли?

Тя кимна безжизнено. Съблече бавно жакетчето. Развърза и свали полата *фа син*. Сви се гола под студената вода. Андерсън я остави под душа. Взе окървавените дрехи, завърза ги в един чаршаф, свали ги по стълбите и ги изнесе в мрака навън. Навсякъде имаше хора, но Андерсън не им обърна внимание. Тръгна бързо в сенките, стигна до един канал и хвърли чаршафа с кървавите дрехи във водата, където змиеглавите риби и шараните щяха да ги изядат с маниакална решителност. Рибите се стекоха, привлечени от миризмата на кръв, и водата кипна.

Когато се върна в апартамента, Емико вече бе излязла от банята, черната ѝ коса лепнеше мокра по лицето. Приличаше на изплашено животинче. Андерсън отиде да вземе аптечката. Проми порязванията по лицето и ръцете ѝ, после ги намаза с противовирусна паста. Емико не реагира нито веднъж, не извика, не трепна. Ноктите ѝ бяха изпочупени. Синини тъмнееха по тялото ѝ. Но нараняванията ѝ определено не обясняваха наличието на толкова много кръв.

— Какво стана? — попита я нежно той.

Тя се сгуши в него.

— Сама съм — прошепна. — Няма място за Новите хора. — И се разтрепери отново.

Андерсън я придърпа към себе си. Кожата ѝ пареше.

— Спокойно. Скоро всичко ще се промени. Ще бъде различно.

Тя поклати глава.

— Не. Не вярвам.

Миг по-късно вече спеше, дишаше равномерно, тялото ѝ най-сетне освободено от напрежението и приласкано в обятията на безпаметен сън.

Андерсън се събуди внезапно, целият в пот. Погледна към тавана — вентилаторът беше спрял, изчерпил джаулите си. Емико стенеше и се мяташе до него, гореща като пещ. Той се претърколи към ръба на леглото и седна.

Лек океански бриз разхлаждаше едва доловимо апартамента. Андерсън погледна през замрежените прозорци към тъмния град. Толкова късно през нощта подаването на метан към уличните лампи беше прекъснато. Светлинки се виждаха само в далечината, където плаващите морски поселища на Тонбури развъждаха риба и се местеха постоянно в борбата си за оцеляване.

Някой потропа на вратата. Настоятелно.

Емико отвори рязко очи. Седна в леглото.

— Какво става?

— Някой чука. — Андерсън понечи да стане, но тя го сграбчи, изпочупените ѝ нокти се впиха в ръката му.

— Не отваряй! — прошепна. Кожата ѝ изглеждаше бледа под лунната светлина, очите ѝ бяха отворени широко и уплашени. — Моля те.

Тропането по вратата стана по-силно. По-настоятелно.

— Защо?

— Аз… Сигурно са белоризците.

— Какво? — Сърцето на Андерсън прескочи един удар. — Проследили са те дотук? Защо? Какво е станало?

Тя поклати нещастно глава. Андерсън я гледаше и се питаше що за беда е нахлула в живота му.

— Какво е станало снощи, кажи ми.

Тя не отговори. Не откъсваше очи от вратата. Който и да тропаше, явно нямаше да се откаже. Андерсън стана и извика:

— Момент само! Обличам се!

— Андерсън! — Гласът беше на Карлайл. — Отвори! Важно е!

Андерсън се обърна и погледна многозначително Емико.

— Не са белоризци. А сега се скрий.

— Не са ли? — За миг по лицето ѝ се плисна облекчение. А после изчезна също толкова бързо. Тя поклати глава. — Грешиш.

Андерсън я погледна ядосано.

— С белоризците ли си имала проблем? Те ли са те нарязали снощи?

Тя поклати унило глава, но не каза нищо, само се сви на топка в леглото.

— Исусе и Ной. — Андерсън отиде при гардероба, извади някакви дрехи и ги хвърли на леглото. Дрехи, които ѝ беше купувал като знак за пристрастяването си. — Ти може и да си готова да се разкриеш, но аз не съм готов да сложа кръст на всичките си усилия. Облечи се. И се скрий в килера.

Тя отново поклати глава. Андерсън се опита да овладее гласа си, да говори спокойно и убедително. Имаше чувството, че говори на дърво. Коленичи до леглото, хвана нежно брадичката ѝ и обърна главата ѝ към себе си.

— Не са дошли за теб. Това е Карлайл, един от моите бизнес партньори. Въпреки това трябва да се скриеш. Разбираш ли? Просто трябва да се скриеш за малко. Само докато Карлайл си тръгне. Не искам да ни вижда заедно. Това би му дало предимство, начин да ме изнудва.

Очите ѝ бавно дойдоха на фокус. Блясъкът на хипнотизиран фатализъм угасна. Карлайл се разтропа отново. Емико стрелна с

поглед вратата, после погледна умолително Андерсън.

— Белоризците са — прошепна тя. — И са много. Чувам ги. — А после изведнъж се стегна. — Белоризци са. Няма смисъл да се крия.

Андерсън с мъка овладя желанието си да повиши глас.

— Не са белоризци.

Тропането по вратата продължаваше.

— Андерсън, отвори, мамка му!

— Секунда! — Той обу панталона си, като стрелкаше с гневни погледи Емико. — Не са проклетите белоризци. Карлайл по-скоро би си прерязал сам гърлото, отколкото да се сдуши с белоризците.

Гласът на Карлайл отекна отново зад вратата:

— Побързай, проклет да си!

— Идвам! — Обърна се към Емико и каза с нетърпящ възражения глас: — Скрий се. *Веднага.* — Вече не беше молба, а заповед, задействаща пряко генетичното наследство и обучението ѝ.

Тялото ѝ застана за миг, после внезапно се оживи. Емико кимна.

— Да. Както кажеш.

Започна да се облича. Насечените ѝ движения бяха бързи, толкова, че Андерсън не успяваше да я следи с поглед. Навлече блуза и широки панталони, кожата ѝ грееше. Правеше всичко със смайваща бързина. Бързина, която придаваше плавност на движенията ѝ, някаква неочаквана и неестествена грациозност.

— Няма смисъл да се крия — каза тя. Обърна се и хукна към балкона.

— Какво правиш?

Тя погледна през рамо, усмихна се, понечи сякаш да каже нещо, но вместо това се метна през парапета и изчезна в мрака.

— Емико! — Андерсън изтича на балкона.

Нищо нямаше долу. Нито размазано тяло, нито писък, нито удар, нито врява откъм пешеходците. Нищо. Празнота. Сякаш нощта я беше погълнала.

На вратата се потропа отново.

Сърцето на Андерсън биеше като лудо. Къде се беше дянала Емико? И как го беше направила? Неестествено беше. Толкова бърза и толкова решителна. Стоеше си на балкона, а после изчезна, скочи. Андерсън се вгледа в мрака. Разстоянието до съседните балкони беше голямо, значи не можеше да е скочила там, и все пак… Долу ли беше паднала? Мъртва ли беше?

Вратата се отвори с трясък. Андерсън се завъртя. Карлайл влетя със залитане в стаята.

— Какво по дя…

Черни пантери се изсипаха след Карлайл, избутаха го встрани. Един от войниците сграбчи Андерсън, завъртя го и го лепна за стената. Обискираха го. Той понечи да окаже съпротива, но напразно. Още мъже нахлуха в апартамента. Разбиха вратите с ритници. Ботуши тропаха край него. Истинска лавина от мъже. Звън на счупено стъкло. Строшени чинии в кухнята.

Андерсън изви врат да види какво става. Някой го сграбчи за косата и заби лицето му в стената. Болка избухна в устата му, солен вкус на кръв. Беше си прехапал езика.

— Какво правите, по дяволите? Знаете ли кой съм аз?

Млъкна, когато бутнаха Карлайл на пода до него. Чак сега видя, че са го вързали. Че лицето му е в синини. Едното му око беше затворено от синкав оток, скулата му беше ожулена жестоко. Кестенявата му коса беше слепнала от кръв.

— Господи!

Извиха ръцете на Андерсън зад гърба и ги вързаха. Някой го сграбчи за косата и го обърна. Един от войниците се разкрещя в лицето му, говореше толкова бързо, че Андерсън не разбра нищо. Онзи побесня, очите му се опулиха, слюнки хвърчаха от устата му. Накрая Андерсън различи една дума: „пружинка“.

— *Къде е пружинката? Къде е? Къде? Къде?*

Пантерите вилнееха в апартамента му. Разбиваха врати и ключалки с прикладите на пушките си. Гигантски черни кучета — пружинки — нахлуха в стаите, лаеха, ръмжаха, точеха лиги, душеха, а когато уловиха миризмата на плячката си, нададоха вой. Някакъв мъж, капитан сякаш, взе да му крещи отново.

— Какво става? — настоя Андерсън. — Имам приятели…

— Не много.

Аккарат влезе в стаята.

— Аккарат! — Андерсън понечи да се обърне, но войниците го блъснаха към стената. — Какво става?

— Ти ми кажи.

После даде заповеди на тайландски на хората, които тарашеха апартамента. Андерсън затвори очи. Добре че Емико не го беше послушала да се скрие в килера. Ако го бяха сварили с нея, ако го бяха хванали в крачка…

Един от войниците се върна с пружинниковия пистолет на Андерсън.

Аккарат се намръщи.

— Имаш ли разрешително за това?

— Вдигаме революция, а ти ме питаш за разрешителни?

Аккарат кимна на хората си и Андерсън отново се срещна със стената. Болка избухна в черепа му. Стаята притъмня, коленете

му се сгънаха. Той залитна и с мъка се задържа на крака.

— Какво става, по дяволите?

Аккарат сви пръст да му дадат пистолета. Взе го и започна да го помпи разсеяно, тежкото оръжие изглеждаше невъзможно голямо в ръката му.

— Къде е момичето на пружина?

Андерсън изплю кръв.

— Какво ти пука? Ти не си нито белоризец, нито греамит.

Пантерите пак го блъснаха в стената. Пред очите му заплуваха цветни петна.

— Откъде е дошла пружинката? — попита Аккарат.

— Японска е. От Киото, струва ми се.

Аккарат опря пистолета в главата му.

— Как я вкара в страната?

— Какво?!

Аккарат го удари с дръжката на пистолета. Светът потъмня.

Вода обля лицето му. Андерсън отвори уста да извика и се задави. Седеше на пода. Аккарат притискаше дулото на пистолета към гърлото му. Принуди го да стане, после да се изправи на пръсти. Не спря да притиска пистолета към гърлото му, толкова силно, че Андерсън се давеше от натиска.

— Как вкара пружинката в страната? — повтори Аккарат.

Очите на Андерсън щипеха от пот и кръв. Той примигна и поклати глава.

— Не съм я вкарал аз. — Изплю още кръв. — Била е на някакъв японец, който я е зарязал тук. Как изобщо бих могъл да се сдобия аз с пружинка?

Аккарат се усмихна и каза нещо на хората си.

— Японец да захвърли бойна пружинка? — Поклати глава. — Едва ли. — Заби дулото на пистолета в ребрата на Андерсън. От едната страна. После още веднъж — от другата. Изпукаха кости. Андерсън изскимтя и се преви на две, задавен от кашлица. Аккарат го дръпна да се изправи. — Какво прави бойна пружинка в нашия Град на свещени създания?

— Не е бойна — възрази Андерсън. — Била е просто секретарка… обикновена…

Изражението на Аккарат не се промени. Той завъртя Андерсън и засили лицето му към стената. Изпукаха кости. Ако се съдеше по болката, челюстта му се беше счупила. Андерсън усети как Аккарат разделя пръстите му. Опита се да ги свие в юмрук, скимтеше, защото знаеше какво предстои, но ръцете на Аккарат бяха силни и разтвориха юмрука му. Андерсън се вцепени, ужасен и безпомощен.

Единият му пръст се усука в хватката на Аккарат. Счупи се.

Андерсън нададе вой. Аккарат го притискаше към стената, за да не падне.

След като скимтенето му утихна, Аккарат го хвана за косата и изви главата му назад, така че да се погледнат в очите. Гласът на министъра не трепваше.

— Тя е бойна пружинка, убиец, а именно ти я запозна със Сомдет Чаопрая. Къде е тя сега?

— Убиец? — Андерсън поклати глава, опитваше се да подреди мислите си. — Тя е нищо бе, човек! Бракуван продукт на „Мишимото“. Японски боклук…

— В министерството на околната среда са прави за едно нещо. На вас, животните от „АгриГен“, не може да се вярва. Пробутвате професионална убийца на кралския протектор, маскирана като обикновена играчка за телесни наслади. — Наведе се към Андерсън, очите му бяха пълни с ярост. — Все едно си убил човек от кралското семейство.

— Не, това е невъзможно! — Андерсън дори не се опита да скрие истерията в гласа си. Счупеният му пръст пулсираше, устата му отново се пълнеше с кръв. — Тя е обикновен боклук. Не може да е направила такова нещо. Повярвай ми, моля те.

— Убила е трима мъже и техните телохранители. Осем мъже с военна подготовка. Доказателствата са необорими.

Андерсън се спомни как беше заварил Емико свита пред вратата, цялата в кръв. „Осем мъже?“ Спомни си как беше изчезнала през балкона, как се беше хвърлила в мрака като призрак. „Ами ако са прави?“

— Трябва да има друго обяснение. Тя е просто пружинка, проклета пружинка. Вменено им е да се подчиняват.

„Емико, сгушена в леглото. Плаче. Тялото ѝ е цялото охлузено, нарязано“.

Андерсън си пое дъх, опита се да овладее гласа си.

— Моля те. Трябва да ми повярваш. Никога не бихме поели такъв риск. „АгриГен“ няма никаква полза от смъртта на Сомдет Чаопрая. Никой няма полза. Освен министерството на околната среда. Винаги сме се стремили към добри отношения с търговското министерство.

— И въпреки това ти го запозна с убийцата.

— Виж, това е нелепо. Как изобщо някой би вкарал бойна пружинка в страната, как би я опазил в тайна? Тази пружинка е в Банкок от години. Разпитай и сам ще се убедиш. Белоризците не са я закачали, защото нейният папа-сан редовно им е плащал подкупи, а и има едно шоу, представление, в което тя участва, и то се върти от много отдавна…

Съзнаваше, че думите му се застъпват, но поне Аккарат явно

го слушаше. Студената ярост вече я нямаше в очите му. Заместена бе от пресметливост. Андерсън изплю кървава слюнка и погледна Аккарат в очите.

— Да. Запознах ги. Защото сметнах, че пружинката ще предизвика интереса му. А неговата репутация не е тайна за никого. — Изтръпна, когато нова вълна ярост разкриви лицето на министъра. — Изслушай ме, моля те. Проведи собствено разследване. Ако го направиш, ще разбереш, че не сме били ние. Трябва да има друго обяснение. Изобщо не предполагахме, че тя… — Млъкна уморен. — Проведете свое разследване.

— Не можем. Случаят е поет от министерството на околната среда.

— Какво?! — Андерсън не успя да скрие изненадата си. — От къде на къде?

— Пружинките са в тяхната юрисдикция. Особено незаконно пребиваващите.

— И мислиш, че аз стоя зад това? Щом разследването се води от онези копелета?

Андерсън мислеше трескаво, търсеше някакво логично обяснение, нещо, което да го оневини, нещо, с което да си купи поне малко време.

— На тях не можеш да вярваш. Прача и неговите хора… Прача като нищо може да ни е накиснал. Изобщо не би се поколебал, и за секунда. Сигурно е дочул нещо за плановете ни. Подготвил е контраатака, изпреварващ удар. И използва това за прикритие. Ако е разбрал, че Сомдет Чаопрая е срещу него.

— Плановете ни бяха пазени в тайна — каза Аккарат.

— Такова нещо не можеш да опазиш в тайна. Особено в мащабите, при които работехме. Някой от генералите може да е уведомил старото си приятелче. А сега убиват трима от нашите и ни оставят да се сочим взаимно с пръст.

Аккарат се замисли. Андерсън чакаше, затаил дъх.

Накрая Аккарат поклати глава.

— Не. Прача никога не би посегнал на човек от двореца. Той е боклук, вярно, но все пак е тайландец.

— Но не съм и аз! — Сведе поглед към Карлайл. — Не сме ние! Трябва да има друго обяснение. — Паниката го задави, изроди се в кашлица. Кашлицата премина в болезнени спазми. Накрая спря. Ребрата го боляха. Изплю още кръв. Чудеше се дали и белите му дробове не са пострадали от побоя.

Вдигна поглед към Аккарат. Важно беше да обмисли думите си. Важно беше да прозвучат смислено, значимо.

— Сигурно има начин да разберем какво точно се е случило със Сомдет Чаопрая. Някаква връзка, която да открием. Все

трябва да има нещо.

Един от войниците се наведе и прошепна нещо в ухото на Аккарат. Андерсън си спомни, че го беше видял на баржата. Мъжът беше от личната охрана на Сомдет Чаопрая. Онзи суровият, с хищното лице и застиналия поглед. Мъжът прошепна още нещо на министъра. Аккарат кимна отсечено.

— Кап. — Даде знак на хората си да извлекат Андерсън и Карлайл в съседната стая.

— Добре, кун Андерсън. Ще разпитаме тук-там. Дадох на хората си дванайсет часа да проведат самостоятелно разследване. А ти най-добре се помоли на каквито там греамитски богове почиташ разследването да потвърди версията ти.

Облекчение заля Андерсън.

— Разследвайте, разровете се. Ще се убедите, че не сме ние. Ще видиш. — Засмука сцепената си устна: — Тази пружинка е обикновена японска играчка. Някой друг е виновен. Белоризците просто се опитват да ни насъскат един срещу друг. Залагам десет към едно, че това е тяхно дело.

— Ще видим.

Андерсън опря безсилно глава на стената, адреналин и страх танцуваха огнен танц под кожата му. Ръката му пулсираше. Счупеният пръст висеше под неестествен ъгъл. Време. Беше си купил време. Сега оставаше да чака. Или да открие следващата тънка нишка, на която да увисне, залагайки живота си. Закашля се отново и примижа от болката в ребрата.

Карлайл изпъшка до него, но не дойде в съзнание. Андерсън се закашля пак. Взираше се в стената и събираше мислите си за следващия рунд в конфликта си с Аккарат. Но докато обмисляше ситуацията от всеки ъгъл и се опитваше да проумее какво е причинило тази бърза промяна в обстоятелствата, друг един образ постоянно се натрапваше на вниманието му. Споменът как момичето на пружина хуква към балкона и се гмурва в мрака, по-бързо от тигър, вихър от движения и котешка грация. Бърза и плавна. И при тази скорост — ужасяващо красива.

32.

Дим се кълбеше около Каня. Открили бяха още четири трупа в добавка към онези от болниците. Заразата мутираше по-бързо от очакваното. Ги Бу Сен беше намекнал, че това може да се очаква, но нарастващата бройка на труповете я изпълваше с лошо предчувствие.

Паи вървеше бавно по края на един рибарник. Хвърлили бяха луга и хлор в рибарника, огромни чували. Остра миризма се носеше във въздуха, хората кашляха. Вонята на страха.

Каня помнеше стерилизирането на други рибарници, помнеше как други хора се свиваха, докато белоризци вилнееха из селото им и палеха ли, палеха. Затвори очи. Как беше мразила тогава белоризците. И затова, когато местният *джао пор* откри, че е умна и мотивирана, я прати в столицата с инструкции да се запише като доброволец при белоризците, да работи за тях, да се внедри в средите им. Селски кръстник, който работеше за враговете на белоризците. И търсеше мъст задето белите униформи бяха узурпирали властта му.

Десетки други деца бяха пратени на юг да се молят пред портите на министерството, всичките с едни и същи инструкции. От групичката на Каня единствено тя се беше издигнала толкова високо, но знаеше, че има и други, внедрили се на различни нива в организацията. Други огорчени деца.

— Прощавам ти — измърмори Джайде.

Каня тръсна глава и не му обърна внимание. Даде знак на Паи да зарият рибарника. Ако имаха късмет, селото щеше да прекрати съществуването си още днес. Хората ѝ работеха бързо, нямаха търпение да се махнат оттук. Всички бяха с маски и предпазни костюми, но в безмилостната жега екипировката им бе по-скоро мъчение, отколкото защита.

Още облаци дим с остра миризма. Селяните плачеха. Момичето Маи следеше Каня с празно изражение. Момент на откровение за детето. Спомен, който ще се загнезди в главата ѝ като рибя кост в гърло. Спомен, от който никога няма да се отърве.

На Каня ѝ се доплака за детето. „Ако само можеше да разбереш!“ Но когато си толкова малък, няма как да разбереш сивата бруталност на живота.

„Ако и аз бях разбрала навремето.“

— Капитан Каня!

Обърна се. Някакъв мъж се спускаше по насипа, залиташе в разкаляните оризища, спъваше се в зелените стръкове. Паи

вдигна любопитно поглед, но Каня му махна да си продължава работата. Пратеникът пристигна задъхан.

— Буца се усмихва на вас и на министерството — каза той и замълча в очакване.

— Сега ли? — Каня го зяпна. Погледна към горящото село. — Искате да дойда сега?

Младежът се огледа притеснено, изненадан от реакцията ѝ. Каня махна нетърпеливо.

— Я пак, ако обичаш. Сега ли?

— Буда се усмихва на вас. И на министерството. Всички пътища започват в сърцето на Крунг Теп. Всички пътища.

Каня се намръщи и викна на лейтенанта си:

— Паи! Трябва да вървя.

— Сега? — Той тръгна към нея, гледаше изненадано.

— Налага се. — Махна към пламтящите бамбукови колиби. — Довършете тук.

— Ами селяните?

— Вържете ги и да останат тук. Пратете храна. Ако никой друг не се разболее до края на седмицата, значи сме приключили.

— Смяташ, че може да извадим такъв късмет?

Каня изписа усмивка на лицето си. Неестествено беше да успокоява човек с опита на Паи.

— Надеждата умира последна. — Махна на младежа. — Хайде, води. — Погледна към Паи. — Като приключите тук, ела в министерството. Трябва да опожарим още нещо.

— *Фарангската* фабрика?

Каня се усмихна на нетърпението му.

— Глупаво би било да не прочистим източника на заразата. Това ни е работата все пак.

— Ти си нов Тигър! — възкликна Паи, плесна я по гърба, а после се опомни и се поклони дълбоко като извинение за непростимата фамилиарност. След това се обърна и хукна назад към пламтящото село.

— Нов Тигър — изсумтя Джайде до нея. — Браво на теб.

— Ти си виновен. Ти ги научи да си търсят радикал за водач.

— И затова избраха теб?

Каня въздъхна.

— Явно е достатъчно да носиш запалена факла в ръка.

Това накара Джайде да се разсмее.

Пружинников скутер я чакаше от другата страна на насипа. Младежът го яхна, изчака я да се качи и го подкара по градските улици, лавираше между мегодонти и колоездачи. Малкият

клаксон на скутера не млъкваше. Градът се носеше покрай тях. Рибопродавци, търговци на дрехи, амулетчии, разпънали походни масички с амулети на Фра Сюб, същите талисманчета, с които Джайде не пропускаше да се помайтапи, но които Каня почиташе тайно, дори носеше един на верижка до сърцето си.

— Просиш услуги от твърде много богове — отбеляза Джайде, когато Каня докосна амулета, преди да напуснат селото. Но тя остана глуха за подигравките му и довърши мълчаливата си молитва към Фра Сюб с надеждата да получи защита, каквато знаеше, че не заслужава.

Скутерът намали, спря и Каня скочи на земята. Златният филигран на храма с градската колона грееше в утринните лъчи. Наоколо беше пълно с жени, които продаваха невени за приношенията. Монашеските напеви долитаха над варосаните стени и се смесваха с музиката на традиционните народни танци. Младежът изчезна, преди Каня да му е благодарила. Един от многото, които дължаха услуга на Аккарат. Нищо чудно да беше получил скутера като подарък от министъра, а лоялността му да беше цената за подаръка.

— А ти какво получаваш, скъпа Каня? — попита я Джайде.

— Знаеш какво — измърмори тя. — Получавам онова, което се заклех, че ще получа.

— А още ли го искаш?

Тя не му отговори.

Влезе в храма. Дори толкова рано сутрин храмът беше пълен с поклонници, коленичили пред статуите на Буца и пред светилището на Фра Сюб, което отстъпваше по размери само на онова в комплекса на министерството. Просторното помещение гъмжеше от хора, които правеха приношения от цветя и плодове, други хвърляха гадателски пръчици да разбудят късмета си — и над всичко това монасите пееха и пазеха града с молитвите си, с амулетите, с въжетата *сайсин*, които се протягаха от храма към дигите и помпите. Свещената нишка се поклащаше в сивкавата утринна светлина, повдигната върху стълбове над улици и булеварди, проточила се с мили от това благословено сърце на града до помпите и оттам околовръст над вълноломите. Песента на монасите не спираше нито за миг, пазеше Града на свещените създания от неутолимия океан.

Каня купи тамян и храна за приношение и ги занесе в хладните недра на колонния храм, надолу по мраморните стъпала. Коленичи пред древната градска колона на плячкосания Аютая и пред по-голямата колона на Банкок. Мястото, откъдето започваше замерването на всички разстояния. Сърцето на Крунг Теп, домът на духовете, които го защитаваха. Ако застанеше на

входа на храма и погледнеше към дигите, щеше да ги види как се издигат от всички страни. Очевидно бе, че се намират в най-ниската точка, на дъното на гигантска купа. Че са открити от всички страни. Този храм… Каня запали тамянната пръчица и замълви молитви на благодарност и почит.

— Не мислиш ли, че е лицемерно да дойдеш точно тук, в храма, по поръчка на търговското министерство?

— Млъкни, Джайде.

Джайде коленичи до нея.

— Е, поне си избрала хубави плодове, ако не друго.

— Млъкни.

Искаше да се помоли, но Джайде ѝ пречеше с постоянното си мрънкане. Скоро се отказа и излезе навън, където светлината и жегата набираха сила. Наронг я чакаше там, облегнат на един стълб, стоеше и гледаше народните танци. Барабаните биеха, танцьорите изпълняваха стилизираните завъртания, гласовете им — високи и ясни — се надпреварваха с монотонния напев на монасите в другия край на вътрешния двор. Каня отиде при него.

Наронг вдигна ръка.

— Нека приключат.

Каня овладя раздразнението си, намери си място и зачака драматизацията за живота на Рама да свърши. Накрая Наронг кимна доволно.

— Хубаво е, нали? — Кимна към колонния храм. — Направи ли си приношението?

— Теб пък какво те интересува?

Други белоризци се стичаха в храмовия комплекс да направят приношения. Отправяха молитви за повишение в чин и за подоходоносни задачи. Молеха се за успех в разследванията си. За защита срещу заразите, с които се сблъскваха ежедневно. За белоризците това светилище беше почти толкова важно, колкото и храмът на Фра Сюб, мъченика на биоразнообразието. Каня се изнервяше, че говори с Наронг в присъствието на толкова много белоризци, но той, изглежда, не даваше и пукната пара.

— Всички обичаме града — каза той. — Дори Аккарат би направил и невъзможното да го защити.

— Какво искаш от мен?

— Много си нетърпелива. Хайде да се поразходим.

Каня смръщи вежди. Наронг изглеждаше спокоен, а я беше извикал по спешност. Преглътна яда си и каза:

— Имаш ли представа какво правех, когато пратеникът ти ме прекъсна?

— Да се поразходим и ще ми разкажеш.

— Имам село с петима мъртви, а още не сме изолирали

причинителя.

Той я погледна заинтригувано.

— Нов щам на сибискоза? — Изведе я от храмовия комплекс покрай продавачките на невени и продължи напред.

— Не знаем. Но затрудняваш работата ми и макар че сигурно ти е приятно да тичам като куче по свирката ти…

— Имаме проблем — прекъсна я Наронг. — И макар да смяташ, че твоето село е важно, то е нищо в сравнение с това. Един човек е мъртъв. Много високопоставен човек. Нужна ни е помощта ти в разследването.

Тя се изсмя.

— Аз не съм полицай!

— Въпросът не е полицейски. Замесена е пружинка.

Каня спря.

— Какво?!

— Убийцата. Смятаме, че е незаконно пребиваваща в страната. Боен модел. Момиче на пружина.

— Как е възможно?

— И ние това се опитваме да разберем. — Погледна я сериозно. — А не можем да зададем въпроса както трябва, защото генерал Прача си присвои разследването, твърди, че е под негова юрисдикция, защото пружинките са забранена стока със специален разрешителен режим. Сякаш става въпрос за чешърка или жълта карта. — Засмя се горчиво. — С вързани ръце сме. Ти ще проведеш разследването вместо нас.

— Трудна работа. Разследването не е възложено на мен. Прача няма да…

— Той ти има доверие.

— Да, има ми доверие, че ще си върша работата. Което още не значи, че ще ми позволи да си пъхам носа в чуждата. — Сви рамене и му обърна гръб. — Невъзможно е.

— Не! — Наронг я сграбчи и я обърна към себе си. — Това е изключително важно! Трябва да научим подробностите!

Каня свали ръката му от рамото си.

— Защо? Какво му е толкова важното? Всеки ден в Банкок умират хора. Намираме толкова трупове, че не успяваме да ги изхвърлим в метановите компостери. Какво му е толкова важното на този труп, че искаш да рискувам доверието на генерала?

Наронг я придърпа по-близо.

— Трупът е на Сомдет Чаопрая. Изгубихме протектора на нейно кралско величество.

Каня се олюля. Наронг я прихвана за лакътя. Гледаше я право в очите, тонът му беше ожесточен, напрегнат:

— Отдавна съм в тази игра, но политиката никога не е била

толкова грозна. — На лицето му имаше усмивка, но сега Каня виждаше гнева, погребан в дълбокото. — Ти си добро момиче, Каня. Ние винаги сме спазвали своята част от сделката. Сега и ти трябва да изпълниш своята, затова си тук. Знам, че е трудно. Знам, че дължиш лоялност и към своите началници в министерството на околната среда. Молиш се на Фра Сюб. Това е добре. Редно е да го правиш. Но помощта ти ни е нужна. Забрави за Аккарат, ако трябва. Дворецът иска да помогнеш.

— Какво искате да направя?

— Трябва да разберем дали това е дело на Прача. Той доста се постара да вземе разследването в свои ръце. Трябва да знаем дали той е поръчал убийството. И твоят господар, и сигурността на двореца зависят от това. Не е изключено Прача да опорочи разследването, защото крие нещо. Може би ударът е насочен срещу нас и е дело на негови стари съюзници от Дванайсетодекемврийския преврат.

— Абсурд.

— Напротив, всичко изглежда логично и планирано. Убийството е извършено от пружинка, което моментално изключва нас от разследването, връзва ни ръцете. — Гласът на Наронг пресекваше от вълнение. — *Трябва* да знаем дали пружинката е била пратена от твоето министерство. — Бутна дебела пачка банкноти в ръката ѝ. Каня зяпна парите, смаяна от огромната сума. — Подкупи всеки, който застане на пътя ти — каза той.

Каня се отърси от вцепенението, раздели пачката на две части и ги пъхна в джобовете си. Той я докосна нежно по ръката.

— Много съжалявам, Каня. Само теб имаме. Разчитам, че ще намериш враговете ни и ще им видиш сметката.

Обедната жега в Плоенчит беше усмъртителна. Мърлявите стаи на клуба гъмжаха от разследващи офицери и това допълнително нажежаваше атмосферата. Клубът беше гадно място да умреш. Място, пропито с глад, отчаяние и неутолени апетити. Дворцови служители крачеха по коридорите. Наблюдаваха, говореха си тихо, готови да отнесат тялото на Сомдет Чаопрая за ритуалното изгаряне и прехвърлянето на пепелта му в погребална урна, чакаха хората на Прача да приключат с разследването. Тревога и гняв тежаха във въздуха, вежливост, наточена до смъртоносно изящество в този най-унизителен и страшен миг. Атмосферата в клуба напомняше за часовете преди появата на мусоните — нажежена от статично електричество, захлупена от стаения мрак на врящи облаци.

Първият труп беше в общото помещение, труп на стар фаранг, сюрреалистичен и чужд. По тялото нямаше рани, с изключение на синината, където гърлото му е било ударено жестоко, трахеята — смазана. Лежеше до бара, кожата му бе петносана като на удавник. Като на гангстерска стръв. Старецът я гледаше с опулени сини очи, две мъртви морета. Каня Огледа мълчаливо трупа, после тръгна след секретаря на генерал Прача към вътрешните стаи.

И ахна.

Кръв имаше навсякъде, пръски разчертаваха стените и подовете. Трупове лежаха на купчини от оплетени крайници. А сред тях — Сомдет Чаопрая. Гърлото му не беше смазано като на стария *фаранг*, а буквално изтръгнато, все едно тигър е ръфал плътта му. Телохранителите му бяха мъртви, единият със забито в окото дуло на пружинников пистолет, другият още стискаше личното си оръжие, но цялото му тяло беше надупчено с дискове.

— *Кот раи* — промълви Каня. Поколеба се. Не знаеше какво да прави в присъствието на тази грозна смърт. Бели бръмбари се щураха в кървавата пяна. Пълзяха и се пързаляха, оставяйки следи в съсирващата се течност.

Прача също беше в стаята, заобиколен от свои подчинени. Погледна я. Лицата на всички бяха разкривени в различна степен от шок, тревога или смущение. Мисълта, че клането може да е дело на Прача, я изпълни с отвращение. Сомдет Чаопрая не беше приятел на неговото министерство, но от самия мащаб на касапницата ѝ се повдигаше. Едно беше да планираш преврати и контрапреврати, друго беше да посегнеш на човек от двореца. Каня се чувстваше като бамбуково листо, повлечено от теченията на пълноводна река.

„Така свършваме всички — каза си тя. — Дори най-богатите и най-влиятелните сред нас са само мърша за чешърките. Ние сме ходещи трупове и да го забравим е признак на крайно лекомислие. Да се медитира върху природата на труповете е занимание полезно.“

И въпреки това се чувстваше уплашена почти до смърт при вида на високопоставения мъртвец, пред доказателството за преходността на това полубожество. „Какво си направил, генерале?“ Толкова беше страшно, че дори мислите ѝ се дърпаха като опарени. Теченията на пълноводната река щяха всеки миг да я засмучат към дъното.

— Каня? — Прача ѝ махна да се приближи. Тя се вгледа в лицето му, търсеше знак за вина, но откри най-вече изумление. — Какво правиш тук?

— Аз… — Подготвила си беше думи. Извинения. Ала забрави

всичко при вида на протектора и свитата му, разхвърляни мъртви из стаята. Прача проследи погледа ѝ до трупа на протектора. Гласът му се смекчи. Докосна я леко по ръката. — Ела. Това не е за гледане. — И я изведе навън.

— Аз…

Прача поклати глава.

— Вече си чула, явно. — Въздъхна. — До края на деня целият град ще знае.

Каня откри гласа си и избълва предварително подготвената лъжа, придържайки се към ролята, зададена ѝ от Наронг.

— Не вярвах, че е истина.

— По-лошо е. — Прача поклати глава. — Направила го е пружинка.

Каня се постара да покаже изненада. Погледна назад към касапницата.

— Пружинка? Само една? — Очите ѝ се плъзнаха по дисковете от пружинниково оръжие, забити в стената. Един от труповете ѝ се стори познат — служител от търговското министерство, син на богаташ от второстепенна значимост. Друг беше член на чаожойски промишлен клан, мъж, когото често споменаваха в икономическата преса. Всички те бяха лица от шепниците. Всички бяха големи тигри. — Какъв ужас.

— Изглежда невъзможно, нали? Шестима телохранители. И още трима мъже. А ако се вярва на очевидците, само една пружинка. — Прача поклати глава. — Дори сибискозата убива по-чисто.

Вратът на негова милост Сомдет Чаопрая беше скършен, меките тъкани — разпрани, така че гръбнакът, макар да не беше прекъснат докрай, служеше повече като панта, отколкото като опора.

— Сякаш демон го е разпрал.

— Или див звяр. Напълно в стила на бойните генехакерски модели. Виждал съм такива неща на север, където вилнеят виетнамците. Използват японски пружинки като разузнавачи и щурмови отряди. Имаме късмет, че разполагат с ограничени бройки. — Погледна я сериозно. — Това ще ни се отрази много зле. От търговското министерство ще ни обвинят, че сме се провалили. Че сме допуснали това животно да влезе в страната. Ще се опитат да спечелят предимство покрай тази история. Ще го използват като претекст да заграбят още власт. — Намръщи се. — Трябва да разберем защо пружинката е била тук. Дали Аккарат не е организирал всичко това, използвайки протектора като пионка, за да се добере до повече власт.

— Той никога не би…

Прача я прекъсна:

— Политиката е грозно нещо. Представа си нямаш какво биха направили безсъвестните хора, за да се сдобият с власт. Смятаме, че Аккарат е идвал тук. Неколцина от персонала го познаха по снимка, спомнят си как… — Той сви рамене. — Само че всички ги е страх, разбира се. И предпочитат да си мълчат. И все пак изглежда именно Аккарат и неколцина от чуждестранните му приятели търговци са довели Сомдет Чаопрая при тази пружинка.

„Играе ли си с мен? Знае ли, че работя за Аккарат?“ Каня потисна страховете си. „Ако знаеше, никога не би ме издигнал до поста на Джайде.“

Джайде прошепна в ухото ѝ:

— Не се знае. По-добре змия в гнездото, отколкото змия, която се промъква в джунглата. Така винаги ще знае къде си и какво правиш.

— Искам да отидеш в архивния отдел — каза Прача. — Искаме информацията да си остане там, където е, а не да изчезне удобно, ако разбираш какво искам да кажа. Търговското има свои агенти в средите ни. Извади всичко полезно, което откриеш, и ми го донеси. Разбери как е живяла тук, как е оцеляла. Разчуе ли се, ще покрият всичко. Хора ще лъжат. Разрешителни ще изчезнат от архивите. Някой е помогнал на пружинката да живее тук в разрез с всичките ни закони. Министерството е уязвимо по този параграф. Някой е прибрал подкупите. Някой е позволил на пружинката да живее тук. Искам да зная кой е и дали фигурира във ведомостите на Аккарат.

— Защо пращате мен?

Прача се усмихна тъжно.

— Само на Джайде бих имал повече доверие.

— Залага ти капан — каза Джайде. — Ако иска да струпа вината върху търговското, ти си идеалният инструмент за това, къртицата в министерството.

Прача изглеждаше искрен, но пък той беше умен. „Колко знае?“

— Намери информацията — каза той. — Донеси ми я. И не говори с никого за това.

— Добре — каза Каня. Запита се обаче дали изобщо ще намери нещо в архивите. Ситуацията предлагаше многобройни начини за реализиране на печалба. Заинтересуваните най-вероятно вече бяха покрили следите си. Ако убийството наистина бе планирано като покушение над протектора, значи пари бяха раздавани на всички нива. Кой би имал куража да организира подобно нещо? Политическите убийства бяха едно. Но да посегнеш на двореца… Заляха я гняв и безсилие. Тя ги прогони,

преди да са я погълнали. — Какво знаем за пружинката?

— Твърдяла, че е била собственост на японец, който я зарязал тук. Момичетата казват, че е в Банкок от години.

— Не е за вярване, че някой би се омърсил със… — Млъкна, осъзнала, че е на крачка да разкритикува покойния Сомдет Чаопрая. — Защо протекторът е бил тук?

— Знаем само, че е бил с приближени на Аккарат.

— Ще разпитате ли Аккарат?

— Стига да го открием.

— Защо, покрил ли се е?

— Това изненадва ли те? Той знае как да се пази. Иначе нямаше да оцелее толкова дълго. Като чешърка е. Неуловим. — Погледна я сериозно. — Трябва да открием кой е позволил на пружинката да пребивава толкова дълго в страната. Как е дошла в града. Как е било уредено покушението. Не знаем почти нищо за това, слепи сме, а това ни прави уязвими. Новината за убийството ще разклати цялото кралство.

Каня се поклони.

— Ще направя всичко по силите си. — Нищо, че Джайде постоянно надничаше над рамото ѝ и се подиграваше. — Но ще ми трябва повече информация. За да открия виновните.

— Имаш достатъчно за начало: Разбери откъде е дошла пружинката. Кой е прибирал подкупите. Важно е да разберем.

— А Аккарат и онези *фаранги*, които са запознали протектора с пружинката?

Прача се усмихна.

— С това ще се заема аз.

— Но…

— Каня, разбираемо е, че искаш да поемеш още задачи. Всички милеем за добруването на двореца и кралството. Сега най-важно е да защитим информацията, която имаме в архивите за това същество на пружина.

— Да. Разбира се. Ще проуча с какво разполагаме за подкупите. — Замълча деликатно. — Смятате ли, че ще се наложи някой да демонстрира съжалението и съпричастността си по… друг начин?

Прача свъси чело.

— Малък страничен доход от подкупи е едно. Годината не е от богатите за министерството, Но това? — Той поклати глава.

— Помня времето, когато хората ни уважаваха — каза Каня.

Прача я стрелна с поглед.

— Така ли? Аз пък мисля, че онова време свърши доста преди да постъпиш при нас. — Въздъхна. Не се притеснявай. Този път няма да покрием нещата. Изкупление ще има. Лично ще се

погрижа за това. Не се съмнявай във верността ми към кралството и нейно величество. Виновните ще бъдат наказани.

Каня се загледа в трупа на протектора, обходи с поглед душното помещение, където Сомдет Чаопрая беше срещнал смъртта си. Пружинка. Курва на пружина. Направи опит да потисне отвращението си, гаденето. Пружинка. Как беше възможно някой да поиска… Поклати глава. Грозна история. История, която щеше да разтърси страната. А цената щяха да я платят други. Онези, които бяха прибирали подкупите, и навярно не само те.

Излезе на улицата и махна на една велосипедна рикша. Дворцови пантери охраняваха входа. Вече се събираше тълпа, зяпаше любопитно. Още няколко часа и мълвата щеше да плъзне из целия град.

— Към министерството на околната среда, по най-бързия начин.

Размаха пред рикшаря част от мръсните пари на Аккарат, размаха ги и се запита от чие име всъщност ги размахва.

33.

По обед пристигна армейски камион. Гигантска машина, която трещеше и бълваше изгорели газове, все едно се е пренесла незнайно как от времето на старото Разширение. Чула бе трясъка отдалече и въпреки това едва не извика, когато видя механичното чудовище. Толкова бързо. Толкова шумно. Беше виждала подобна машина веднъж, в Япония. Гендо-сама ѝ обясни, че се движела с втечнени въглища. Невероятно мръсна технология в разрез с лимитираните емисии на въглероден двуокис, но почти магически мощна. Сякаш дузина мегодонта бяха впрегнати под капака ѝ. Идеална за военни цели, нищо че от гражданска гледна точка беше неоправдана като разходи и замърсяване.

Машината спря, обвита в синкави облаци изгорели газове. Последва я малка флотилия от пружинникови скутери, управлявани от мъже с черните униформи на дворцовите пантери и зелените куртки на армията. Мъже се изсипаха от каросерията на камиона и щурмуваха входа на кулата, където живееше Андерсън-сама.

Емико се сви в пресечката. Първоначалното ѝ намерение беше да избяга, но бързо осъзна, че няма къде да отиде. Андерсън-сама беше единственият спасителен сал в бурния океан.

Затова остана наблизо. Клечеше в укритието си и гледаше кулата, която бързо се превърна в истински мравуняк. Опитваше се да разбере. Още не можеше да проумее защо хората, които разбиха вратата на Андерсън-сама, не бяха белоризци. Трябваше да бъдат белоризци. В Киото полицията отдавна щеше да я е намерила с помощта на кучета. Никога не беше чувала за Нов човек, който така тотално да е отхвърлил вмененото му подчинение. Камо ли да пролее кръв и да избяга като нея. Изгаряха я равни части срам и омраза. Не можеше да остане тук, а в същото време разбираше, че апартаментът на *гайджина*, макар и окупиран, е последното ѝ прибежище. Градът ѝ беше враг.

Още хора се изсипаха от каросерията на военния камион. Емико отстъпи по-навътре в пресечката. Очакваше щурмоваците да разширят периметъра на търсенето, готвеше се за нов взрив на горещина и скорост, с чиято помощ да избяга. Ако побегне, би могла да стигне до канала и да се охлади там, преди отново да си плюе на петите.

Само че щурмоваците блокираха основните пътни артерии и по нищо не личеше да я търсят.

Ново раздвижване. Облечени в черно войници измъкнаха

двама закачулени мъже със светли ръце. Определено *гайджини*. Единият като че ли беше Андерсън-сама. Блъснаха го напред и той се спъна. Удари се в задницата на камиона.

Двама от войниците се разпсуваха и го качиха в откритата каросерия. Оковаха го до другия *гайджин*. Още войници се метнаха в камиона и ги обградиха.

Лимузина отби до бордюра, двигателят ѝ с въглищен дизел мъркаше — тихо и някак странно в сравнение с рева на камиона, но количеството изгорели газове беше същото. Автомобил на богат човек. Не беше за вярване, че някой може да е толкова богат…

Емико ахна. Телохранители изведоха министър Аккарат и го качиха в колата. Минувачите спираха и зяпаха. Емико зяпаше заедно с тях. А после лимузината потегли, след нея и военният камион потегли с гръмотевичен рев. Двете возила раздрусаха улицата, повлекли облаци дим, и изчезнаха зад ъгъла.

Тишина нахлу да изпълни празнотата, почти физически осезаема след трясъка на двигателите. Емико чу хората да си говорят: „Политически… Аккарат… *фаранг!*… Генерал Прача…“

Но дори за нейния остър слух дочутото нямаше смисъл. Гледаше напрегнато след камиона. Решеше ли, можеше да го последва… Не. Абсурд! Където и да водеха Андерсън-сама, тя не биваше да тръгва след него. В какъвто и политически проблем да се беше забъркал той, щеше да се стигне до грозната развръзка, характерна за всички политически конфликти.

Дали да не се промъкне в апартамента сега, когато всички си бяха тръгнали? Недалеч от входа на сградата двама мъже раздаваха листовки на минувачите. Други двама минаха по улицата с товарен велосипед, чиято кошница беше пълна с още листовки. Единият скочи, закачи листовка на стълба на уличната лампа и се затича да настигне велосипеда.

Емико понечи да тръгне към велосипеда, да си вземе и тя листовка, но параноята я спря. Остави ги да се отдалечат, после тръгна предпазливо към уличната лампа. Стъпваше внимателно, съсредоточена максимално върху движенията си, върху това да изглеждат естествени, да не привличат излишно внимание. Навлезе бавно в събиращата се тълпа, хората я бутаха, а тя проточваше врат над морето от черни коси и устремени тела.

Надигна се гневен шепот. Някой се разплака. Един мъж се обърна, очите му бяха разширени от скръб и страх. Емико се мушна покрай него. Шепотът набираше сила. Емико се приближи още малко, внимателно и много бавно… Дъхът ѝ секна.

Сомдет Чаопрая. Протекторът на нейно величество кралицата. И още думи… тя се съсредоточи да ги прочете, да си

ги преведе на японски. С всяко следващо изречение, което разчиташе, все по-осезаемо усещаше хората наоколо си, хората, които я притискаха от всички страни и които също като нея четяха за момиче на пружина, което живеело сред тях, пружинка, която убила протектора на кралицата, агент на министерството на околната среда, същество със смъртоносни способности.

Хората се бутаха около нея, за да прочетат съобщението, притискаха я, ръгаха я с лакти, мислеха я за една от тях. Позволяваха ѝ да живее само защото още не си бяха отворили очите.

34.

— Ще седнеш ли най-после? Изнервяш ме, като крачиш така.

Хок Сенг спря насред къщурката си в гетото и изгледа ядно Засмения Чан.

— Аз плащам за твоите калории, а не обратното. Засмения Чан сви рамене и насочи вниманието си към играта на карти. Вече от няколко дни се криеха в малката стая. Засмения Чан беше приятна компания заедно с Пак Енг ѝ Петер Куок. Но дори най-приятната компания…

Хок Сенг поклати глава. Нямаше значение. Бурята идваше. Кръвопролитие и хаос се задаваха на хоризонта. Същото чувство, което помнеше отпреди Инцидента, преди синовете му да бъдат обезглавени, а дъщерите му — насилени до лудост. А той бе седял в центъра на зараждащата се буря, в спокойно неведение, и разправяше наляво и надясно, че хората в Куала Лумпур никога не биха сторили на своите китайци онова, което ги беше сполетяло в Джакарта. Така де, тукашните китайци са лоялни граждани все пак. Плащаха си данъците. Имаха приятели на всички правителствени нива и те ги уверяваха, че Зелените ленти са обикновени политически недоносчета.

Бурята се бе надигала стремително, а той бе отказал да си отвори очите… но този път — не. Този път се беше подготвил. Въздухът пращеше от статичното електричество на предстоящата беда. Бурята бе станала неизбежна още когато белоризците затвориха фабриките. А сега всеки момент щеше да се разрази в пълната си мощ. Този път обаче той беше готов. Усмихна се и обхвана с поглед малкия си бункер, натъпкан с пари, скъпоценни камъни и храна. После попита:

— Има ли нещо ново по радиото?

Тримата мъже се спогледаха. Засмения Чан кимна на Пак Енг.

— Твой ред е да го навиеш.

Пак Енг се намръщи и отиде при радиоапарата. Устройството беше скъпо и Хок Сенг вече съжаляваше, че го е купил. В гетото имаше и други радиоапарати, но да привлича излишно внимание, като излиза и се примъква към тях, му се струваше неоправдано, затова беше похарчил сума пари за този, без да е сигурен дали изобщо ще съобщят нещо друго освен слухове. В същото време информацията беше твърде важна, за да се лишава дори от такъв съмнителен източник.

Пак Енг коленичи до устройството и започна да го навива. Радиото се събуди с изпукване, гласът на говорителя едва се

различаваше през воя на манивелата.

— Ако го беше окомплектовал със свястна задвижваща система, щеше да е много по-лесно — отбеляза намусено Пак Енг.

Никой не му обърна внимание, всички бяха наострили уши да чуят предаването. Музика, изпълнение на традиционен струнен инструмент.

Хок Сенг коленичи до радиото. Смени станцията. Пак Енг започваше да се поти. Въртя манивелата още трийсетина секунди, после изпухтя и спря.

— Готово. Би трябвало да стигне за известно време.

Хок Сенг смени още няколко станции, заслушан в пукота на радиовълните. Нищо интересно. Навсякъде музика.

Засмения Чан вдигна глава.

— Колко е часът?

— Четири някъде — отвърна Хок Сенг.

— Трябва да има пряко предаване от стадиона. Откриването на турнира по *муай тай* вече трябва да е започнало.

Всички се спогледаха. Хок Сенг смени още няколко станции. Музика. Никакви новинарски емисии. Нищо… А после глас. По всички станции едновременно. Мъжете се събраха около апарата, клекнаха и се заслушаха.

— Това май е Аккарат. — Хок Сенг замълча. — Сомдет Чаопрая е мъртъв. Аккарат обвинява белоризците. — Погледна другите трима. — Започва се.

Пак Енг, Засмения Чан и Петер го погледнаха с уважение.

— Беше прав.

Хок Сенг кимна нетърпеливо.

— Уча се.

Бурята се сбираше. Мегодонтите щяха да влязат в бой. Такава им беше съдбата. Крехкото разпределение на властта след последния преврат не можеше да трае дълго. Зверовете неминуемо щяха да се сблъскат и един от тях щеше да е окончателният победител. Хок Сенг промълви молитва към предците си да оцелее в този водовъртеж.

Засмения Чан стана.

— Е, май ще трябва да си заработим парите.

Хок Сенг кимна сериозно.

— Чакат ни страшни дни, още по-страшни за онези, които не са се подготвили.

Пак Енг започна да помпи пружинниковия си пистолет.

— Напомня ми за Пенанг.

— Този път — не — каза Хок Сенг. — Този път сме готови. Хайде. Време е да…

Тропане по вратата ги изправи на нокти.

— Хок Сенг! Хок Сенг! — Истеричен глас и силен тропот.

— Това е Лао Гу. — Хок Сенг отвори вратата и Лао Гу влетя в стаята.

— Отведоха господин Лейк. Чуждоземския дявол и всичките му приятели.

Хок Сенг зяпна невярващо рикшаря.

— Белоризците са му вдигнали мерника?

— Не. Търговското министерство. Аккарат го задържа лично, видях го с очите си.

Хок Сенг смръщи вежди.

— В това няма никакъв смисъл.

Лао Гу тикна в ръцете му някаква листовка.

— Заради пружинката е всичко. Оная, дето я водеше в апартамента си. Точно тя е убила Сомдет Чаопрая.

Хок Сенг прочете набързо листовката и кимна.

— Ти сигурен ли си за тази пружинка? И че нашият чуждоземски дявол е работел с убийца?

— Знам само каквото пише в шепниците, но по описанието трябва да е тя. Господин Лейк много пъти я вземаше от „Плоенчит“. Дори я оставяше да спи в апартамента му.

— Това проблем ли е? — попита Засмения Чан.

— Не. — Хок Сенг поклати глава, дори си позволи усмивка. После отиде при леглото и измъкна изпод матрака връзка ключове. — По-скоро е възможност. По-добра, отколкото се надявах. — Обърна се към всички тях. — Вече няма нужда да се крием тук.

— Така ли?

Хок Сенг се ухили.

— Трябва да прескочим до едно място, преди да напуснем града. Има нещо, което трябва да прибера. Нещо от стария си офис. Взимайте оръжията.

Засмения Чан бе така добър да не задава въпроси. Кимна, огледа пистолетите си в кобурите, преметна мачете на гръб. Останалите последваха примера му. И се изнесоха един по един през вратата. Хок Сенг излезе последен.

Ключовете от фабриката дрънчаха в ръката му. За пръв път от много време съдбата му се беше усмихнала. Сега му трябваше малко късмет и малко време.

Разни хора крещяха за белоризците и за смъртта на кралския протектор. Гневни гласове, на крачка от бунта. Бурята вече къкреше. Бойните фигурки заемаха местата си. Малко момиче ги задмина, носеше наръч шепници. Политическите партии се бяха раздвижили. Скоро кръстникът на гетото щеше да събере хората, да им раздаде оръжие и да ги прати да вилнеят по улиците на

града.

Хок Сенг поведе хората си по тесните проходи към булеварда. Там нищо не помръдваше. Дори рикшарите се бяха изпокрили. Група дюкянджии се бяха събрали около манивелно радио. Хок Сенг даде знак на хората си да изчакат и се промъкна към групичката.

— Нещо ново?

Една жена вдигна поглед.

— По националното казаха, че протекторът…

— Да, това го чух. Какво друго съобщават?

— Министър Аккарат официално обвинява генерал Прача.

Нещата се развиваха дори по-бързо от очакваното. Хок Сенг махна на Засмения Чан и другите.

— Хайде. Ако не побързаме, ще ни свърши времето.

Последните му думи се загубиха в рева на гигантски камион, който зави иззад ъгъла. Вдигаше невъобразим шум и бълваше пушек като дима на незаконен торен огън. Десетки войници със сурови лица клечаха в каросерията. Камионът отмина. Хок Сенг и хората му хлътнаха обратно в пресечката, задавени от кашлица.

— Двигателят му е на въглищен дизел — каза удивено Засмения Чан. — Това е армейска машина.

Хок Сенг се запита дали не са лоялисти от Дванайсетодекемврийския преврат, някаква рота под командването на североизточните генерали, дошла да подкрепи генерал Прача и да завземе кулата на Националното радио. Или пък бяха съюзници на Аккарат, които бързаха да овладеят морските шлюзове, доковете или котвените площадки. Или пък бяха просто опортюнисти, готови да се възползват максимално от настъпващия хаос? Предвестници на бурята, така или иначе.

Последните пешеходци бързаха да се приберат по домовете си. Дюкянджии затваряха капаците на витрините си. Дрънчене на ключалки И вериги ехтеше по улицата. Градът знаеше какво се готви.

Спомени кълвяха и ръгаха Хок Сенг. Пресечки, превърнали се в реки от кръв. Миризма на зелен бамбук, който пуши и гори. Посегна за кураж към пружинниковия си пистолет, и мачетето. Градът може да беше джунгла, пълна с тигри, но този път Хок Сенг не беше беззащитно животинче, което бяга от Малая. Беше си научил урока. Възможно беше човек да се подготви за хаоса.

Даде знак на хората си.

— Хайде. Сега е нашето време.

35.

— Не е бил Прача! Той не е замесен в това!

Каня крещеше по манивелния телефон, но със същия успех би могла да крещи през решетките на затворническа килия. Наронг май изобщо не я слушаше. Линията пукаше от преплитащи се разговори и механично жужене, а Наронг, изглежда, говореше настрани на някой друг. Думите му се губеха в какофонията.

А после гласът му изпращя по-силно и надвика фоновите шумове:

— Съжалявам, но ние имаме друга информация.

Каня сведе смръщен поглед към шепниците на бюрото пред себе си, онези, които ѝ беше донесъл Паи. Някои говореха за убития Сомдет Чаопрая, други — за генерал Прача. Всички без изключение говореха за момичето на пружина. Експресни издания на „Сауадее Крунг Теп!“ вече заливаха града. Каня плъзна поглед по думите. Пълно беше със страстно възмущение от некадърността на белоризците, които затваряли пристанища и котвени площадки, но не успели да защитят Сомдет Чаопрая от едно-единствено незаконно пребиваващо момиче.

— Шепниците пишат под ваша диктовка, нали? — попита тя.

Мълчанието на Наронг беше красноречив отговор само по себе си.

— Защо изобщо ме накара да проведа разследване? — попита Каня, неспособна да скрие горчивината в гласа си. — Щом така или иначе сте били преминали в атака?

Студеният глас на Наронг изпука по линията:

— Не си в правото си да задаваш такива въпроси.

Тонът му я смрази.

— Аккарат ли го е направил? — прошепна тя уплашено. — Негово дело ли е? Прача твърди, че Аккарат е замесен по някакъв начин. Той ли го е направил?

Нова пауза. Замислена? Каня не можа да прецени. Накрая Наронг каза:

— Не. Кълна се. Не сме ние.

— И смятате, че го е направил Прача? — Разрови разрешителните и лицензионните договори, с които беше отрупано бюрото ѝ. — Не е бил той, казвам ти! Пред мен е цялото досие на пружинката. Самият Прача ме накара да изровя всичко за нея. Всичко. Открих документите от пристигането ѝ с делегацията на „Мишимото“. Документите по прехвърлянето. Визата. Всичко.

— Кой е подписал документа по прехвърлянето?

Каня обузда смущението си.

— Не мога да разчета подписа. Ще ми трябва още малко време да проверя кой е бил дежурен тогава.

— И докато направиш проверката, онзи, дето ги е подписал, със сигурност ще е мъртъв.

— Тогава защо Прача ме натовари да изровя тази информация? В това няма смисъл. Говорих с офицерите, които са вземали подкупите от бара. Никаква конспирация няма, били са просто глупави момчета, решили да изкарат малко пари.

— Значи е умен. Прикрил си е следите.

— Защо мразиш Прача толкова много?

— А ти защо го обичаш? Нали именно той е наредил да опожарят селото ти?

— Не го е направил от злоба.

— Така ли? А нима, само няколко месеца по-късно, Прача не продаде разрешителните ви за рибовъдство на друго село? И не прибра парите от продажбата в собствения си джоб?

Каня замълча. Наронг овладя тона си.

— Извинявай, Каня. Нищо не можем да направим. Сигурни сме във вината му. Имаме разрешение от двореца да решим въпроса окончателно.

— С помощта на бунтове? — Тя събори с един замах шепниците от бюрото си. — Като подпалите града? Моля те. Аз мога да спра това. Не е нужно да го правите. Мога да намеря доказателството, което ни трябва. Мога да докажа, че не Прача е пратил пружинката. Мога да го докажа.

— Твърде близо си. Лоялността ти е раздвоена.

— Моята лоялност е към кралицата. Просто ми дайте шанс да спра тази лудост.

Нова пауза.

— Мога да ти дам три часа. Ако до залез-слънце не разполагаш с нещо категорично, повече нищо не мога да направя.

— Но ще изчакате дотогава?

Стори ѝ се, че чува усмивката му от другия край на линията.

— Да. — След което връзката прекъсна и Каня остана сама в кабинета си.

Джайде приседна на бюрото ѝ.

— Любопитен съм. Как ще докажеш, че Прача е невинен? Очевидно е, че именно той е пратил убийците.

— Защо не ме оставиш на мира, по дяволите? — попита Каня.

Джайде се усмихна.

— Защото това е *санук*. Хубавата страна на живота. Кеф ми е да те гледам как се мяташ като риба на сухо в желанието си да угодиш на двама господари. — Замълча, измерваше я с поглед. —

Защо всъщност ти пука какво ще се случи с генерал Прача? Той не е истинският ти господар.

Каня го изгледа с омраза. После махна към шепниците, които лежаха разпилени по пода.

— Защото е същото като преди пет години.

— С Прача и премира Сурауонг. С размириците от Дванайсети декември. — Джайде плъзна поглед по шепниците. — Само че този път ударът идва от Аккарат. Така че не е съвсем същото.

Някъде отвън изрева мегодонт. Джайде се усмихна.

— Чу ли? Въоръжаваме се. Няма начин да спреш тези два стари бивола. Те ще се сблъскат, със или без твоите усилия. Прача и Аккарат от години реват и се зверят един на друг. Време е да видим една истинска битка.

— Това не е *муай тай*, Джайде.

— Да. За това си права. — Усмивката му помръкна.

Каня плъзна поглед по шепниците, по документите за пружинката, които беше събрала. Самата пружинка беше изчезнала. Но поне беше ясно, че е дошла от Япония. Каня прегледа отново бележките си — пристигнала беше с дирижабъл от Киото. Лична асистентка…

— И убийца — вметна Джайде.

— Млъкни. Мисля.

Японско момиче на пружина. Зарязано тук. Каня скочи, грабна пружинниковия си пистолет, пъхна го в кобура и събра документите.

— Къде отиваш? — попита Джайде.

Тя го удостои с тънка усмивка.

— Казах ти аз, че тази история ще сложи край на твоя прословут *санук*.

Призракът на Джайде се ухили.

— Сега вече започваш да схващаш накъде отиват нещата.

36.

Тълпата около Емико растеше. Хората я бутаха. Нямаше къде да избяга. Стоеше на открито и чакаше да я разкрият.

Първият ѝ импулс беше да се развихри, да си пробие път с насилие, макар че не би могла да се измъкне от навалицата, преди да прегрее. „Няма да умра като животно. Ще се бия с тях. Ще им пусна кръв."

Успя да потисне растящата паника. Опита се да мисли. Още хора се трупаха край нея, бутаха се напред да прочетат листовката на стълба. Притиснали я бяха в капан, но все още никой не ѝ обръщаше внимание. Стига да стоеше неподвижно…

Натискът на тълпата всъщност ѝ даваше предимство. Трудно би могла да помръдне, още по-малко да се издаде с характерните си движения.

„Бавно. Внимателно."

Заблъска се на свой ред в хората, запробива си бавно път, навела глава, уж плаче и се тресе от скръб, покрусена от жестокия удар срещу двореца. Гледаше в краката си, стъпваше внимателно в пролуките и постепенно стигна до по-рехавите външни редици на множеството. Хората се бяха събрали на групички и плачеха, някои седяха на земята, изпаднали в шок. На Емико ѝ дожаля за тях. Спомни си Гендо-сама — как ѝ обясняваше, че всъщност ѝ правел услуга, като я оставял в Крунг Теп, а после се качи на дирижабъла си.

„Съсредоточи се" — смъмри се тя. Трябваше да се измъкне някак. Да стигне до пресечка, където няма толкова хора. Да изчака падането на нощта.

„Описанието ти е навсякъде — по стълбовете на уличното осветление, по паважа, в краката на хората. Няма къде да отидеш." Прогони тази мисъл. Достатъчно беше да стигне до някоя тясна пресечка. Всичко по реда си. Първо пресечката, после щеше да измисли нов план. Гледаше в земята. Стискаше ръце пред гърдите си и се правеше, че плаче. Вървеше към пресечката. Бавно. Бавно.

— Ей, ти! Ела тук!

Емико замръзна. Вдигна бавно глава. Някакъв мъж ѝ махаше гневно. Тя отвори уста да възрази, но някой друг я изпревари:

— Имаш да ми кажеш нещо ли, *хеея*? — чу се глас иззад гърба ѝ.

Млад мъж мина край нея. Имаше жълта лента през челото и стискаше пачка листовки.

— Какво държиш, момче?

Още хора се стекоха да видят какво става. Двамата мъже започнаха да си крещят, размахваха ръце. Зяпачите също взеха страна, окуражаваха с викове спорещите. Насърчен, по-възрастният мъж удари по-младия и се опита да смъкне жълтата лента от главата му.

— Ти не си за кралицата. Ти си предател! — Измъкна листовките от ръката на младежа и ги хвърли на земята. Започна да ги тъпче. — Махай се! И си вземи лъжите на онзи *хеея* Прача.

Листовките се пръснаха по паважа в краката на хората и Емико зърна карикатура на Аккарат — генералът беше нарисуван как е отворил уста да погълне Великия дворец.

Младежът се опита да събере листовките.

— Не са лъжи! Аккарат се опитва да свали кралицата от власт. Очевидно е!

Част от навалицата взе да го осмива. Други обаче бяха на негова страна. Младежът обърна гръб на сърдития мъж и викна към тълпата:

— Аккарат е жаден за власт. Винаги е искал да…

Мъжът го ритна отзад. Момчето се обърна вбесено и замахна. Емико затаи дъх. Младежът беше боец. Владееше муай тай, при това професионално. Заби лакът в слепоочието на мъжа и той се срина на земята. Младежът надвисна отгоре му и го засипа с обиди, но гласът му бързо потъна в крясъците на тълпата, която се втурна напред с размахани юмруци. Писъците му изпълниха улицата.

Емико се обърна и хукна през побеснялата навалица, без да я е грижа, че се издава с движенията си. Хора я бутаха, втурнали се към мелето, а тя бързаше ли, бързаше в обратната посока. Никой не ѝ обръщаше внимание. Измъкна се от множеството и хлътна в сенките на близката пресечка.

Масовият бой се разпространяваше по улицата като вълна. Емико се огледа трескаво за някоя купчина боклук. Чу се трясък на счупено стъкло. Последва го пронизителен писък. Тя се сви до някакъв сандък и загреба към себе си захвърлените наоколо боклуци — кори от дуриан, продънена кошница, обелки от банани, — всичко, което можеше да я скрие поне малко. Сви се и застина неподвижно миг преди бунтовниците да се юрнат с крясъци в пресечката. Накъдето и да погледнеше, виждаше разкривени от ярост лица.

37.

Основният комплекс на „Мишимото“ се намираше от другата страна на водата, в Тонбури. Каня внимателно насочи лодката по един канал. Дори тук, извън града, шепниците се оплакваха от Прача и пружинката убийца.

— Мислиш ли, че е добра идея да идваш тук сама? — попита я Джайде.

— Нали ти си с мен. По-добра компания от това, здраве му кажи.

— Не съм в най-добрата си форма за *муай тай*.

— Жалко.

Кейовете и шлюзовете на компанията се издигаха над вълните. Следобедното слънце ги напичаше безмилостно. Канален продавач на бързи закуски мина наблизо с водното си колело, но макар да беше гладна, Каня не смееше да изгуби и миг. Следобедът преваляше, а слънцето бе натежало, сякаш всеки момент щеше да се тръшне зад хоризонта. Лодката се удари в кея и Каня я върза за един кол.

— Едва ли ще те пуснат да влезеш — каза Джайде. Каня не си направи труда да му отговори. За пръв път оставаше толкова дълго при нея. Обикновено наминаваше за кратко, а после изчезваше да навести други места и хора. Може би отиваше да види децата си. Да се извини на тъща си. Сега обаче се беше лепнал за нея като гербова марка.

— Бялата ти униформа няма да ги впечатли, да знаеш — каза Джайде. — Много са гъсти с търговското и полицията.

Каня не отговори. Но Джайде, разбира се, беше прав — входът към комплекса се охраняваше от тонбурийско отделение на полицейските патрули. Морето и каналът плискаха вълните си по целия периметър. Като предвидливи хора, японците бяха построили комплекса си изцяло на вода, върху плаващи бамбукови салове, които, според слуховете, бяха дебели повече от петнайсет метра и създаваха основа, която океанските приливи и речното пълноводие не можеха да засегнат.

— Трябва да го говоря с господин Яшимото.

— Господин Яшимото не е на разположение.

— Става въпрос за негова собственост, която е била повредена при инспекциите на летището. Нося документите за обезщетението.

Мъжът от охраната се усмихна колебливо и отиде да попита.

— Хитро — изкиска се Джайде.

Каня го изгледа и направи физиономия.

— Поне веднъж и ти да си ми от полза.

— Нищо, че съм мъртъв.

След малко ги въведоха в коридорите на комплекса. Разстоянието не беше дълго. Високи стени скриваха производствените помещения. Мегодонтският синдикат все повтаряше, че никаква работа не можела да се свърши без източник на енергия, а ето че японците нито си бяха внесли свои мегодонти, нито наемаха от животните на синдиката. Цялото място вонеше на незаконна технология. Трябваше да се признае обаче, че японците бяха осигурили значителна технологична подкрепа на кралството. В замяна на тайландските успехи в отглеждането на семена японците ги снабдяваха с най-новите си плавателни технологии. По тази причина правителството гледаше да не задава излишни въпроси как строят корабите си японците и дали производственият процес е напълно законен.

Отвори се врата. Хубаво момиче се поклони е усмивка. Каня едва не извади пистолета си. Съществото пред нея беше пружинка. Момичето, изглежда, не забеляза реакцията ѝ. Покани я да влезе, без да прикрива характерните си насечени движения. По пода имаше татамита, а по стените — традиционни черно-бели рисунки. Някакъв мъж — навярно самият г-н Яшимото — беше коленичил на пода и рисуваше. Пружинката покани Каня да седне.

Джайде — разглеждаше с възхищение рисунките по стените — каза:

— Всичките са негово дело, между другото.

— Ти пък откъде знаеш?

— Наминах да видя дали наистина имат десеторъки работници във фабриката. Малко след като умрях.

— Имат ли?

Джайде вдигна рамене.

— Иди и виж сама.

Г-н Яшимото топна четката в мастилницата и с бързо изящно движение завърши рисунката. Стана и се поклони на Каня. Заговори на японски. Гласът на пружинката се включи със секунда закъснение, превеждайки казаното на тайландски.

— Посещението ви е чест за мен.

Мъжът замълча за миг, същото направи и момичето на пружина. „Много е хубава“, помисли си неуверено Каня. Странна хубост, порцеланова някак. Късото жакетче беше с отворена яка и разкриваше ямката на гърлото ѝ, а светлата пола очертаваше изискано бедрата ѝ. Ако не беше толкова сбъркана, щеше да е красива.

— Знаете ли защо съм тук?

Мъжът кимна отсечено.

— До мен стигнаха слухове за неприятен инцидент. Видях и какво пишат вашите вестници и шепници за моята страна. — Погледна я многозначително. — Мнозина надигат глас срещу нас. Несправедливо, бих казал, и в противоречие с фактите.

— Имаме някои въпроси…

— Държа да ви уверя, че ние сме приятели на тайландците. Още от времето на голямата война. Оттогава до днес винаги сме били приятели на тайландците.

— Искам да знам как…

Яшимото я прекъсна отново:

— Чай?

Каня преглътна нетърпението си и реши да заложи на любезността.

— Много мило от ваша страна.

Яшимото даде знак на пружинката, тя стана и излезе. Каня несъзнателно се отпусна. Това същество беше… изнервяше я. От друга страна, след като момичето излезе, двамата е Яшимото потънаха в принудителното мълчание на хора, които говорят различни езици. Каня усещаше осезаемо как секундите тиктакат, как минутите отлитат безвъзвратно. Времето летеше изгубено. Буреносните облаци се събираха, а си си седеше тук и чакаше да ѝ сервират чай.

Момичето на пружина се върна и коленичи пред ниската масичка. Каня стисна зъби, макар думите да напираха отвътре. Изчака мълчаливо, без да прекъсва прецизните движения на момичето. Пружинката наля чая и странните ѝ движения помогнаха на Каня да я види от различен ъгъл — като въплътения идеал на слугиня, такава, каквато я виждат японците. Момичето беше съвършено, прецизно като часовников механизъм и конструирано в стила на чайната церемония. Всичките му движения бяха синхронизирани с особеното изящество на ритуалната грация.

На своя ред пружинката грижливо избягваше да погледне Каня. Не спомена и дума за бялата ѝ униформа. Нито че при други обстоятелства Каня с радост би я хвърлила на торището. Тотално пренебрегна униформата ѝ на служител от министерството на околната среда. Вежливостта ѝ беше убийствено изящна.

Яшимото изчака Каня да отпие от чая си, после отпи и той. Остави внимателно чашката си на масата и каза:

— Нашите страни винаги са били приятели. Още откакто нашият император е подарил рибата тилапия на кралството по времето на вашия велик учен крал Бхумибол. Винаги сме били

надеждни приятели. — Погледна я многозначително. — Надявам се, че ще сме в състояние да ви помогнем и по този въпрос, но държа да подчертая, че сме приятели на вашата страна.

— Кажете ми за пружинките — отвърна Каня.

— Какво искате да знаете? — Усмихна се и посочи коленичилото до него момиче. — Ето тази например я виждате с очите си.

Не ѝ беше лесно. Съществото беше красиво. Кожата му беше гладка като коприна, движенията — изненадващо грациозни.

— Кажете ми защо са ви.

Яшимото вдигна рамене.

— Ние сме застаряваща нация; малко деца се раждат. Добри момичета като Хироко запълват празнината. Ние не сме като тайландците. Имаме калории, но нямаме работна ръка. Имаме нужда от лични асистенти. От работници.

Каня се постара да скрие отвращението си.

— Да. Вие, японците, сте различни. Само на вашата страна е позволено това изключение от закона…

— Престъпно изключение — вметна Джайде.

— … за вноса — довърши Каня. — На никоя друга страна не е разрешено да вкарва в кралството същества като това. — Тя кимна неохотно към преводачката, с надеждата, че е прикрила донякъде отвращението в гласа си. — Никоя друга страна. Никоя друга компания.

— Наясно сме с тази привилегия.

— И въпреки това сте дръзнали да вкарате в кралството бойна пружинка.

Хироко спря да превежда, преди Каня да е довършила, и вместо това предаде енергичния отговор на своя собственик:

— Не! Това е невъзможно. Ние нямаме нищо общо с такива технологии. Нищо!

Лицето на Яшимото се зачерви и Каня се изненада от този внезапен изблик на гняв. Каква ли културно обусловена обида му беше нанесла неволно? Момичето на пружина продължи с превода без следа от емоция по лицето. Просто предаваше думите на господаря си:

— Ние работим с Нови японци като Хироко. Тя е лоялна, сериозна и има редица умения. Полезен и необходим инструмент. Необходима ни е, както лопатата е необходима на фермера или мечът — на самурая.

— Странно, че споменавате меч.

— Хироко няма бойни умения. Не е военен модел. Ние не разполагаме с такава технология.

Каня бръкна в джоба си и плесна на масата снимка на

пружинката убийца.

— И въпреки това една от вашите, вкарана в страната от вас, регистрирана като собственост на вашата компания, е убила Сомдет Чаопрая и още осмина други, след което е изчезнала без следа като някакъв разгневен *фиш*. А вие седите насреща ми и твърдите, че било невъзможно бойна пружинка да се озове тук! — Гласът ѝ се извиси във вик. Преводът на пружинката завърши със същата интонация.

Лицето на Яшимото застина. Той взе снимката и я погледна.

— Ще трябва да проверим архивите си.

Кимна на Хироко. Тя взе снимката и излезе. Каня наблюдаваше Яшимото за следи от тревога или нервност, но не откри нищо такова. Раздразнение виждаше, да, но не и страх. Съжали, че не може да говори с него без услугите на преводач. Докато слушаше думите си, предадени на японски, можеше само да гадае каква част от изненадата се губи при превода. Как и до каква степен Хироко успява да подготви господаря си за шока.

Чакаха. Яшимото мълчаливо ѝ предложи още чай. Тя отказа. Самият той също не отпи повече. Напрежението в стаята беше толкова осезаемо, че Каня започна да се притеснява дали мъжът няма изведнъж да скочи и да я обезглави с древния меч, който красеше стената зад него.

След няколко минути Хироко се появи отново. Върна снимката на Каня с поклон. После каза нещо на Яшимото. Нито един от двамата не даде израз на чувствата си. Хироко отново коленичи до господаря си. Яшимото кимна към снимката.

— Сигурни сте, че това е момичето?

Каня кимна.

— Без никакво съмнение.

— И въпросното убийство обяснява надигащия се в града гняв? Пред фабриката се събират тълпи. Хора с лодки. Полицията ги прогони, но те се върнаха с факли.

Каня овладя тревогата си. Нещата се развиваха твърде бързо. Скоро щеше да дойде моментът, когато нито Аккарат, нито Прача биха склонили да отстъпят, и тогава всичко щеше да отиде по дяволите.

— Хората са много ядосани — каза тя.

— Гневът им е насочен в грешната посока. Тя не е бойна пружинка. — Каня понечи да възрази, но Яшимото я изгледа толкова свирепо, че тя преглътна думите си. — „Мишимото“ не се занимава с бойни пружинки. Нашата компания не притежава технологията за производството им и никога не я е притежавала. Тези създания се разработват под най-строг контрол. И се използват само и единствено от нашето министерство на

отбраната. Самият аз по никакъв начин не бих могъл да се сдобия с военен модел на пружинка. — Гледаше я право в очите. — По никакъв начин, никога.

— И все пак…

Яшимото отговори, Хироко започна да превежда:

— Знам пружинката, която описвате. Тя е изпълнила дълга си…

Гласът на момичето пресекна, макар възрастният мъж още да говореше. Пружинката изправи гръб и стрелна Яшимото с поглед. При това непростимо нарушение на етикета той смръщи вежди и рязко ѝ каза нещо. Тя сведе глава.

— *Хай.*

Нова пауза.

Той ѝ кимна да продължи. Момичето възвърна самообладанието си и довърши превода:

— Била е унищожена според изискванията, вместо да бъде репатрирана. — Тъмните очи на момичето следяха Каня, нетрепващи, немигащи, неиздаващи нищо от изненадата, която бе сринала самообладанието ѝ само преди миг.

Каня наблюдаваше момичето и стареца, тези две така чужди на нея създания.

— Да де, само дето очевидно е оцеляла — каза накрая.

— По онова време друг е бил главен мениджър на компанията — каза Яшимото. — Мога да гарантирам само за онова, което знам от архивите ни.

— Е, архивите ви очевидно лъжат.

— Очевидно е така. И за това извинение няма. Срамувам се, макар да го е извършил друг, но наистина не знам подробности.

Каня се наведе напред.

— Щом не знаете как е оцеляла, тогава кажете ми, моля, как така това момиче, което очевидно е способно да убие куп силни мъже за броени секунди, е било вкарано в нашата страна? Твърдите, че не е военен модел, но как да ви повярвам, когато фактите сочат друго? А това е тежко нарушение на спогодбите между нашите две страни.

Най-неочаквано очите на мъжа се усмихнаха. Той взе чашата си и отпи замислено, а веселието не угасна в очите му дори след като чашата му остана празна.

— На този въпрос мога да отговоря.

И без никакво предупреждение метна чашата към лицето на Хироко. Каня отвори уста да извика. Ръката на пружинката буквално преля през въздуха. Чашката се озова с плясък в дланта ѝ. Момичето я зяпна със същата неподправена изненада, с каквато я гледаше Каня.

Японецът нагласи диплите на кимоното си.

— Всички Нови японци са бързи. Зададохте ми грешния въпрос. Как използват вродените си качества е въпрос на обучение, а не на физически способности. Хироко от раждането си е обучавана да се държи прилично, с грация и уважение към околните.

Кимна към нея.

— Направена е с порцеланова кожа и миниатюрни пори, което означава, че ѝ е трудно да контролира телесната си температура и много лесно се прегрява. Бойните пружинки нямат този проблем, създадени са така, че да изразходват огромни количества енергия, без това да застраши здравето им. Бедната Хироко би умряла от прегряване, ако еднократното усилие, което положи преди малко, продължи повече от няколко минути. Ала бързината е характерна за всички пружинки, тя е в гените им. — Тонът му стана още по-сериозен. — Все пак е изненадващо, че тази ваша пружинка е успяла да надвие обучението си. Неприятна новина. Новите хора ни служат. Такова нещо не би трябвало да е възможно.

— Значи и вашата Хироко може да направи нещо такова? Да убие осем мъже? Осем въоръжени мъже?

Хироко трепна и погледна Яшимото, тъмните ѝ очи се разшириха. Той кимна. Каза нещо. Каза го с нежен тон.

— *Хай.* — Момичето забрави да преведе, после се отърси и продължи на тайландски: — Да. Възможно е. Малко вероятно, но все пак възможно. Но само ако бъде подложена на стимул от крайно естество. Новите хора ценят дисциплината. Реда. Подчинението. В Япония казваме, че Новите хора са повече японци от самите японци.

Яшимото сложи ръка на рамото на Хироко.

— Само най-крайни обстоятелства биха могли да превърнат Хироко в убийца. — Усмихна се самоуверено. — Момичето, което търсите, е нарушило всички писани и неписани правила за поведението на Новите хора. Трябва да я унищожите, преди да е причинила още беди. Ние можем да ви помогнем. — Замълча и добави: — Хироко може да ви помогне.

Каня се постара да скрие потреса си, но този път не успя.

— Капитан Каня, вие май се усмихвате.

Призракът на Джайде още беше с нея, кацнал на носа на лодката, която Каня водеше напреко на широкото речно устие, уловила умерения бриз в платното. Водни пръски минаваха през силуета на Джайде, без да оставят следа, макар че всеки път Каня

очакваше да го измокрят. Удостои го с усмивка, както и с доза от чувството си за благополучие, за *санук*.

— Днес направих нещо добро.

Джайде се ухили.

— Чух и двата края на разговора. Аккарат и Наронг бяха много впечатлени от теб.

— Бил си и при тях?

Той вдигна рамене.

— Изглежда, мога да ходя кажи-речи навсякъде.

— Освен към следващия си живот.

Той сви отново рамене и се усмихна.

— Имам недовършена работа тук.

— Да ме тормозиш тоест. — Но в думите ѝ нямаше отрова. Под топлата светлина на залязващото слънце, с гледката на разтварящия се пред нея град и тешена от милувката на вълните, които се плискаха в корпуса, Каня се остави на тихата радост от успешно приключената задача. Още говореше с Наронг, когато заповедта за изтегляне потегли към хората им. С ушите си чу радиосъобщението. Щяха да се срещнат с лоялистите от Дванайсети декември. Нещата започваха да се успокояват. Ако японците не бяха поели така охотно вината за своята отклонила се от правия път пружинка, можеше да стане много страшно. Обезщетенията вече се договаряха, а подробната документация, предоставена им от японците, оневиняваше Прача, така че, този път поне, нещата се развиваха в правилната посока.

Каня смяташе, че има право да се гордее със себе си. Тежката задача да служи на двама господари едновременно най-сетне беше дала резултат. Запита се дали кармата не е стъкмила нещата така, че именно тя да хвърли мост над пропастта между генерал Прача и министър Аккарат за доброто на Крунг Теп. Никой друг не би могъл да строши бариерите от гордост и самолюбие, които двамата мъже и техните поддръжници бяха издигнали така грижливо.

Джайде продължаваше да се хили насреща ѝ.

— Представи си само какви неща би могла да постигне страната ни, ако не се дърлехме постоянно помежду си.

В прилив на оптимизъм Каня отвърна:

— Може би всичко е възможно.

Джайде се разсмя.

— Още не си хванала пружинката.

Каня погледна несъзнателно към своето момиче на пружина. Хироко седеше със свити под себе си крака и гледаше към града с любопитни очи, докато лодката им лавираше между ветроходни кораби, гребни лодки и патрулиращи пружинникови моторници.

Сякаш усетила погледа на Каня, Хироко се обърна. Погледите им се срещнаха.

— Защо мразите Новите хора? — попита пружинката.

Джайде се разсмя.

— Ще ѝ изнесеш ли кратка лекция за нишите и природата?

Каня отклони поглед, погледна назад към плаващите фабрики и потъналия Тонбури. Куполът на Ват Арун се извисяваше в кървавочервеното небе.

Момичето повтори въпроса си:

— Защо мразите моя вид?

Каня я погледна и попита:

— Ще те хвърлят ли на торището за компостиране, когато Яшимото-сама се върне в Япония?

Хироко сведе очи. Каня се смути — явно бе засегнала чувствата на момичето. Бързо се отърси от вината. Това беше само пружинка. Имитация на човек, но в крайна сметка само опасен експеримент, който е отишъл твърде далеч. Пружинка. Издайнически насечени движения на генетично конструирано животно. Умно животно. А и доста опасно, ако го притиснеш в ъгъла. Каня се загледа във водата край лодката, но продължи да държи пружинката под око. Даваше си сметка, че това животинче е способно на същата убийствена скорост като другото, което вече беше убило. Че на практика всички пружинки имат потенциала да станат смъртоносни.

Хироко се обади отново:

— Не всички сме като онази, която преследвате.

Каня пак я погледна.

— Всички вие не сте естествени. Всички сте отгледани в епруветка. Нямате своя ниша. Нямате души и нямате карма. А сега една от вас… — Млъкна, надвита от мащаба на престъплението. — Една от вас уби протектора на нашата кралица. За мен всичките сте съвсем еднакви.

Погледът на Хироко се втвърди.

— Тогава ме върнете в „Мишимото“.

Каня поклати глава.

— Не. От теб има полза. Ти си чудесен пример, ако не друго, че всички пружинки са опасни. И че онази, която издирваме, не е боен модел. Затова ще бъдеш от полза.

— Не всички сме опасни — настоя на своето пружинката.

Каня вдигна рамене.

— Господин Яшимото каза, че ще ни бъдеш от полза в преследването на убийцата. Ако е вярно, значи ще ми бъдеш

полезна. Ако не е, с радост бих те изхвърлила в метановите компостери заедно с дневната реколта от фъшкии и боклуци. Твоят господар явно е убеден, че ще бъдеш от полза, макар че аз не виждам как.

Хироко погледна над водата към фабриките в речното устие.

— Мисля, че нарани чувствата ѝ — измърмори Джайде.

— Щом нямат душа, как могат да имат чувства? — Каня натисна руля и насочи платноходката към доковете. Чакаше я още много работа.

Изведнъж Хироко каза:

— Тя ще си потърси нов господар.

Каня се обърна изненадана.

— Какво имаш предвид?

— Изгубила е японския си господар. А сега е изгубила и другия, онзи човек, собственика на бара, в който е работела.

— Убила го е.

Хироко сви рамене.

— Все същото. Изгубила е господаря си. Трябва да си намери нов.

— Откъде знаеш?

Хироко я изгледа хладно.

— Кодирано е в гените ни. Ние сме родени, за да се подчиняваме. Други да ни ръководят. Това е необходимост за нас. Като водата за рибата. Това е водата, в която плуваме. Яшимото-сама е прав. Ние сме по-големи японци от самите японци. Заложено ни е да служим в рамките на йерархия. Тя трябва да си намери господар.

— Ами ако е различна? Ако реши да не го прави?

— Ще го направи. Няма избор.

— Също като теб.

Тъмните очи на Хироко се вгледаха в нейните.

— Да, също като мен.

Имаше ли искра на гняв и отчаяние в тези очи? Или Каня си въобразяваше? Допускаше въображението ѝ да съзре нещо зловещо, което наднича от дълбокото, нещо човешко в това създание, което не беше и никога нямаше да бъде човек? Истинска загадка. Каня насочи вниманието си към водата и кея, огледа се за други лодки, с които да се състезава за място на претъпкания пристан. Смръщи чело.

— Онези баржи там не са ми познати.

Хироко вдигна поглед.

— Нима следите движението на всички плавателни съдове, които влизат в пристанището?

— Преди работех на доковете, още бях новачка тогава.

Внезапни инспекции, проверки на товарителниците, такива неща. Добри пари падаха. — Не сваляше поглед от баржите. — Тези са тежкотоварни. Едва ли ги използват за транспортиране на ориз. Не съм виждала.

И млъкна. Сърцето ѝ подскочи. Гледаше как машините газят бавно напред, масивни тъмни зверове, неумолими.

— Какво има? — попита Хироко.

— Не се задвижват от пружинници.

— И какво?

Каня придърпа платното, обърна го така, че вятърът да понесе малката лодка далеч от приближаващите се баржи.

— Военни са. Всичките са бойни кораби.

38.

Андерсън едвам дишаше под качулката. Мракът беше пълен, жегата — непоносима, подсилена от собствения му дъх и зле потиснат страх. Не му бяха обяснили защо му слагат качулка и го извеждат от апартамента. По онова време Карлайл беше дошъл на себе си, но когато понечи да възрази срещу грубото отношение, един от войниците го фрасна по ухото с пушката си, от раната потече кръв, след което Андерсън и Карлайл млъкнаха и оставиха да им надянат качулките на главите. Час по-късно ги сритаха да станат и ги подкараха по стълбището, след това ги качиха на някаква машина, която се тресеше и бълваше изгорели газове. Армейска, предположи Андерсън.

Счупеният пръст висеше безполезен зад гърба му. Понечеше ли да стисне ръка в юмрук, болката ставаше непоносима. Опитваше се да овладее дишането си под качулката, да сложи юзда на страховете си и на безумните догадки. Качулката беше тясна, миришеше на прах и го задавяше, а закашляше ли се, болката в ребрата го пронизваше чак до мозъка. Стараеше се да диша плитко и внимателно.

Дали нямаше да го екзекутират за назидание?

От доста време не беше чувал гласа на Аккарат. Не беше чувал нищо всъщност. Искаше му се да повика тихичко Карлайл, да провери дали ги държат в едно и също помещение, но се боеше да не го ударят отново, ако се окажеше, че в стаята има пазач.

Когато го свалиха от машината и го завлякоха в някаква сграда, така и не разбра дали водят и Карлайл с него. После го качиха на асансьор, който потегли надолу. Сметнал бе, че са го смъкнали в нещо като подземен бункер, но под земята не можеше да е чак толкова горещо. Убийствено горещо. От качулката го сърбеше. Най-голямото му желание в момента беше да се почеше по носа — капки пот се стичаха от челото му, по носа и оттам попиваха в плата на качулката, а сърбежът беше непоносим. Опитваше се да размърда лице, да отлепи плата от устата и носа си. Ако успееше някак да си поеме глътка чист въздух…

Изщрака ключалка, отвори се врата. Стъпки. Андерсън застина. Приглушени гласове. Внезапно някой го сграбчи и го изправи на крака. Той едва не припадна от болката в ребрата. Ръцете го повлякоха, дърпаха го по серия от завои и прави отсечки. Повей целуна ръцете му, повей на по-хладен въздух, сигурно от въздухопровода на климатична инсталация. Замириса му на море. Гласове говореха тихо край него. Имаше чувството, че го водят по коридор. Тайландски гласове — усилваха се с

приближаването, утихваха с отдалечаването. Андерсън се спъна, но мъчителите му го дръпнаха грубо и го тласнаха напред.

Най-после спряха. Тук въздухът беше по-свеж. Андерсън усещаше повея на климатична инсталация, чуваше тракане на педали и тънкия вой на маховици. Някакъв център за обработка на данни може би. Бутнаха го отзад да се изправи. Така ли щяха да го екзекутират? Щеше да умре, без да види отново дневната светлина?

Момичето на пружина. Трижди проклетото момиче на пружина. Сети се как беше скочила от балкона му, хвърлила се беше в мрака. Не приличаше на самоубийство. Колкото повече мислеше за това, толкова повече се убеждаваше, че на лицето ѝ беше видял не отчаяние, а висша форма на самоувереност. Наистина ли беше убила протектора на кралицата? Но ако беше хладнокръвна убийца, защо после, в апартамента му, беше изпаднала в истерия от страх? В това нямаше смисъл. А сега всичко беше отишло по дяволите. Господи, колко го сърбеше носът. Кихна, вдиша прашния въздух в качулката и отново се закашля.

Преви се на две от пристъпа, ребрата му нададоха вой.

Дръпнаха качулката от главата му.

Той примигна заслепен. Вдиша жадно и благодарно. Изправи се бавно. Голямо помещение, пълно с мъже и жени с военни униформи. Педални компютри. Пружинникови генератори. Имаше дори стенен екран с кадри от града, почти все едно се намираха в някой от центровете за обработка на данни в „АгриГен“.

И изглед. Сгрешил беше, асансьорът не го беше свалил под земята. Тъкмо обратното, качили го бяха нагоре. Високо над града. Андерсън пренастрои обърканите си сетива. Намираха се в някаква кула, стара Разширителна кула навярно. Градът се виждаше като на длан през отворените прозорци. Залязващото слънце обагряше въздуха и сградите в постно червено.

Карлайл също беше тук. И той изглеждаше замаян като него.

— Леле, и двамата воните ужасно.

Аккарат. Усмихнат, лукаво някак. Казваха, че тайландците имали тринайсет вида усмивки. Андерсън се зачуди кой ли от тях наблюдава в момента.

— Ще трябва да ви изкъпем — каза Аккарат.

Андерсън отвори уста да отвърне, но го връхлетя нов пристъп на кашлица. Вдиша отчаяно с надежда да овладее конвулсиите на дробовете си, но кашлицата не спираше. Белезниците се впиха болезнено в китките му. Болката в ребрата обхвана целия му гръден кош. Карлайл мълчеше. По челото му имаше кръв.

Андерсън се зачуди разсеяно дали търговецът се е съпротивлявал, или са го измъчвали.

— Дайте му вода — каза Аккарат.

Пазачите бутнаха Андерсън до една стена и го натиснаха да седне. Този път той почти успя да опази счупения си пръст, почти. Донесоха водата. Един от пазачите задържа чашата пред лицето му. Студена вода. Андерсън гълташе жадно, абсурдно признателен. Кашлицата му утихна. Той събра сили да вдигне поглед към Аккарат.

— Благодаря.

— Няма нищо. Изглежда, имаме проблем — каза Аккарат. — Твоята история се потвърди. Пружинката, оказва се, е действала самостоятелно.

Клекна пред него.

— Всички сме станали жертва на лош късмет. В армията казват, че добрият боен план трае максимум пет минути след началото на битката. После всичко опира до късмета и благоразположението на духовете. Този път извадихме лош късмет. И ще трябва да се нагодим към новото развитие на нещата. И към множеството нови проблеми, които се появиха. — Кимна към Карлайл. — Вие двамата несъмнено сте ядосани заради отношението, което изтърпяхте. — Смръщи чело. — Бих могъл да ви се извиня, но не съм сигурен дали това ще е достатъчно.

Андерсън го погледна в очите.

— Ако ни нараниш, ще трябва да платиш цената.

— „АгриГен“ ще ни накаже. — Аккарат кимна. — Да. Това е проблем. Но пък в „АгриГен“ винаги са ни ядосани за нещо.

— Развържи ме и ще забравим за всичко това.

— Да ти се доверя тоест. Боя се, че това не е много мъдро.

— Революциите никога не протичат гладко и по план. Не ти се сърдя. — Андерсън се усмихна хищнически е надежда министърът да му повярва. — Нищо фатално не е станало. Все още имаме обща цел. И да е станал гаф, ще го оправим.

Аккарат наклони замислено глава. Андерсън се запита дали това не е моментът, когато ще му забият нож между ребрата.

А после Аккарат изведнъж се усмихна.

— Ти си суров човек.

Андерсън потисна изпърхалата в гърдите му надежда.

— Просто съм практичен. Интересите ни все още са свързани. Никой не би имал полза от смъртта ни. На този етап все още се касае за дребно недоразумение, което можем да изгладим.

Аккарат го гледаше и мълчеше. След малко се обърна към един от пазачите и му поиска нож. Андерсън затаи дъх, вперил

поглед в острието. За щастие, ножът се насочи към китките зад гърба му, сряза вървите и го освободи. Сякаш иглички се забиха в плътта му. Той раздвижи внимателно ръце. Бяха като дървени, от раменете до върха на пръстите. Или като игленици.

— Исусе.

— Ще отнеме известно време, докато кръвообращението ти се възстанови. Бъди благодарен, че се отнесохме толкова нежно с теб — каза Аккарат, после видя как Андерсън внимателно опипва счупения си пръст и прати да доведат лекар.

— Какво е това място? — попита Андерсън.

— Извънреден команден център. Когато решихме, че са замесени белоризците, преместих щаба тук, за по-сигурно. — Аккарат кимна към големите пружинници. — В сутерена държим мегодонти, които пращат енергия насам. Центърът се пази в тайна.

— Нямах представа, че разполагате с такава технология.

Аккарат се усмихна.

— Ние сме партньори, а не любовници. Не споделям всичките си тайни с никого.

— Хванахте ли пружинката?

— Въпрос на време. Листовки с портрета ѝ са разлепени из целия град. Хората сами ще я намерят. Едно е да подкупиш няколко белоризци, друго е да атакуваш двореца.

Андерсън се замисли за Емико, уплашена, свита на кълбо.

— Още не мога да повярвам, че една пружинка може да направи такова нещо.

— Потвърдено е както от очевидци, така и от японците, които са я създали. Пружинката е убиец. Ще я намерим, ще я екзекутираме по стария начин и ще приключим въпроса. А японците, щат не щат, ще платят гигантско обезщетение за престъпната си небрежност. — Изведнъж се усмихна. — Поне по този въпрос с белоризците сме на едно мнение.

Развързаха и Карлайл. Един армейски офицер повика Аккарат настрани.

Карлайл извади парцала от устата си.

— Пак сме приятели, така ли?

Андерсън вдигна рамене. Оглеждаше се напрегнато.

— Доколкото го позволява една революция.

— Ти как си?

Андерсън докосна предпазливо гърдите си.

— Счупени ребра. — После кимна към лекаря, който шинираше пръста му. — Счупен пръст. Челюстта ми май е оцеляла обаче. — Сви рамене. — А ти?

— Явно съм се отървал по-леко. Мисля, че рамото ми е

навехнато. Но пък не аз запознах Сомдет Чаопрая с пружинката ренегат, нали така?

Андерсън се закашля и примижа от болката.

— Ами, браво на теб.

Един от войниците въртеше манивелата на радиотелефон. Зъбчатите колелца в устройството тракаха в стакатов ритъм. Пружинникът се зареди и войникът подаде телефона на Аккарат.

— Да? — каза министърът на тайландски.

Андерсън долови само отделни думи, но очите на Карлайл, който знаеше езика много по-добре от него, се разширяваха все повече.

— Превземат радиостанциите — прошепна той.

— Какво? — Андерсън се изправи с мъка, примижа и бутна настрани лекаря, който още се занимаваше с ръката му. Войници се втурнаха да му преградят пътя към Аккарат. Андерсън извика над раменете им, докато мъжете го избутваха назад към стената: — Започвате? Сега?

Аккарат погледна към него, довърши спокойно разговора си и върна телефона на свързочника. Мъжът клекна на пода в очакване на следващия разговор. Маховиците жужаха тихо.

— Убийството на Сомдет Чаопрая извади на повърхността негодуванието на народа от белоризците — каза Аккарат. — Пред министерството на околната среда има митинги. Дори Мегодонтският синдикат се е включил в протестите. Белоризците отдавна си го просеха. Реших да се възползваме от момента.

— Но нашата помощ още не е дошла! — възнегодува Андерсън. — А вие не сте изтеглили всичките си армейски части от Североизтока. Моите щурмови отряди ще пристигнат чак другата, седмица.

Аккарат вдигна рамене и се усмихна.

— Революциите са мръсна работа. Глупаво ще е да пропуснем такава възможност, още повече че сама ни се предлага. Все пак вярвам, че ще останеш приятно изненадан. — Обърна се и отново взе манивелния телефон.

Андерсън гледаше гърба му. Преди министърът се кланяше на Сомдет Чаопрая, а сега раздаваше заповеди. Командваше.

— Това е лудост — промърмори Карлайл. — Ние още ли участваме изобщо?

— Трудно е да се каже.

Аккарат погледна към тях, отвори уста да каже нещо, но вместо това наклони глава.

— Слушайте — каза с нещо като страхопочитание.

Гръм се търкулна над града. Ярка светлина блесна през отворените прозорци на командния център като светкавица по

време на буря. Аккарат се усмихна.

— Започва се.

39.

Каня нахлу в кабинета си и завари Паи да я чака.

— Къде са хората? — попита задъхана тя.

— Събраха се в ергенското общежитие. — Той сви рамене. — Като чухме какво става, се върнахме от селото…

— Още ли са в общежитието?

— Някои — сигурно. Чух, че Аккарат и Прача щели да преговарят.

— Не! — Тя поклати глава. — Иди да ги доведеш. Веднага. — Хукна из стаята да събере резервни пълнители за пружинникова пушка. — Да се въоръжат и да се строят. Нямаме време.

Паи гледаше втренчено Хироко.

— Това ли е пружинката?

— За нея не се тревожи. Знаеш ли къде е генерал Прача?

Той вдигна рамене.

— Чух, че отишъл да инспектира стените, после щял да преговаря с Мегодонтския синдикат за протестите…

Иди да събереш хората. Не можем да чакаме повече.

— Лудост е да…

Експлозия разтърси земята. Дървета се стовариха с трясък навън. Паи изтича до прозореца да погледне. Гръмна сирена.

— От търговското — каза Каня. — Вече са тук. — Грабна пушката си. Хироко стоеше неестествено спокойна, кипнала глава настрани като куче, което се ослушва. А после се извърна съвсем леко, насочила вниманието си напред, в очакване. Нова серия взривове разтърси комплекса. Цялата сграда се разклати. От тавана се посипа мазилка.

Каня излезе на бегом от кабинета си. И други белоризци тичаха по коридора, малцината от нощната смяна, които не бяха пратени да патрулират по доковете и котвените площадки. Каня хукна по коридора, следвана от Паи и Хироко. Излязоха навън.

Нощта ухаеше на жасмин, сладко и силно, уханието се смесваше с миризмата на дим и на още нещо, нещо, което Каня не беше подушвала, откакто военни конвои минаха по древния мост на приятелството над река Меконг, за да пресрещнат виетнамските нашественици.

Танк разби външната стена.

Истинско метално чудовище, извисило се над два човешки ръста, с петната на военна маскировка, бълващо пушек от пещта си. Дулото светна за миг, после машината се люшна назад върху веригите си. Кулата на танка се завъртя в търсене на нова мишена. Парчета тухли и мрамор се посипаха по главата и

раменете на Каня и тя побягна назад да потърси укритие.

През отворената от танка пробойна влетяха бойни мегодонти. Бивните им лъщяха в мрака, ездачите им бяха облечени в черно. Малцината белоризци, излезли да защитят комплекса, изпъкваха като бледи призраци в мрака и бяха лесни мишени. Откъм мегодонтите се разнесе писък на мощни пружинници. Около Каня полетяха дискове, забиваха се с трясък в стените, къртеха парчета бетон. Нещо сряза бузата ѝ. Каня внезапно се озова на земята, затисната от Хироко. Момичето на пружина я беше повалило. Дискове режеха въздуха и хрущяха в стената над тях.

Още една експлозия. Трясъкът изкънтя в главата ѝ. Каня осъзна, че скимти като пале. Че всички звуци са се отдалечили. Че се тресе от страх.

Танкът се придвижи в центъра на двора. Завъртя се. Още мегодонта влетяха през пробойната заедно с вълна от щурмоваци. Бяха далеч и Каня не можа да се ориентира кой от генералите е решил да предаде Прача. Тук-там от горните етажи на министерските сгради проблясваха дула на пушки и пистолети. Ехтяха викове, белоризци умираха. Каня измъкна пистолета си и се прицели. На няколко крачки от нея един чиновник от архивния отдел падна, уцелен от диск. Каня стисна здраво пистолета и стреля. Не можа да прецени дали е уцелила. Стреля отново. Видя как мишената ѝ падна. Вълната от щурмоваци се носеше към нея като цунами.

Джайде се появи до рамото ѝ и попита:

— Ами хората ти? Нима ще се продадеш толкова лесно и ще зарежеш момчетата, които разчитат на теб?

Каня дръпна отново спусъка. Всичко се мержелееше пред погледа ѝ. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. Мъже тичаха из двора, отрядите заемаха позиция на прибежки под прикриващия огън на другарите си.

— Моля ви, капитан Каня — каза умолително Хироко. — Трябва да бягаме.

— Тръгвай! — настоя Джайде. — Късно е да се биеш.

Свали пръст от спусъка. Дискове свистяха около нея. Тя се хвърли към входа и относителната безопасност на сградата. Хукна към задния вход. Още взривове. Сградата се разтресе. Каня очакваше всеки миг тонове бетон да се стоварят отгоре ѝ.

Докато прескачаше окървавени тела и тичаше след Хироко и Паи, я застигнаха спомени от детството. Спомени за разрушение и ужас. За танкове с въглищни двигатели, които прегазват с рев села, трещят в дълги колони по малкото павирани шосета на провинциите, преди да нагазят в оризищата. Веригите им раздират пръстта. Танкове, поели на щурм към река Меконг, за да

се включат в отбраната на кралството срещу първата, изненадваща инвазия на виетнамците. Помнеше черния дим, който оставяха след себе си, устремили се да удържат границата. А сега чудовищата бяха тук.

Излетя през задния изход и се озова в огнена буря. Дървета горяха. Атака с напалм. Дим и пушек навсякъде. Втори танк разби порта в другия край на комплекса, по-бърз от най-бързия мегодонт. Толкова бързи бяха тези машини, че съзнанието ѝ отказваше да преработи информацията за придвижването им. Като тигри бяха, летяха по земята. Белоризците ги обстрелваха с пружинникови пушки и пистолети, но оръжията им бяха безсилни срещу железните брони на чудовищата — не бяха създадени за война. Ритмичен трясък и припламвания в мрака. Сребристи дискове свистяха около нея, рикошираха, забиваха се. Белоризци тичаха, търсеха прикритие, но нямаше къде да идат. Червени орхидеи разцъфваха на бял фон. Хора летяха на парчета, разкъсани от експлозиите. Още танкове навлизаха в комплекса.

— Кои са тези бе? — изкрещя Паи.

Въоръжените отряди вилнееха между горящите дървета на министерството. И идваха още.

— Сигурно са ги докарали от североизток. Аккарат. Прача е предаден.

Дръпна Паи и му посочи едно малко възвишение с недокоснати от пламъците дървета. Там би трябвало да се намира храмът на Фра Сюб, ако някой взрив не го беше изравнил със земята. Може би имаше начин да избягат. Паи погледна натам, но не помръдна. Каня го дръпна отново и хукна към хълма. Палми се сриваха пламтящи на пътя им. Зелени кокосови орехи се сипеха от небето заедно с шрапнелите. Въздухът кънтеше от писъците на мъже и жени, разкъсвани от добре смазаната военна машина.

— Сега накъде? — извика Паи.

Нямаше нужда да му отговаря. Каня се метна под дъжда от дървесни отломки и се сви зад частичното прикритие на повалена горяща палма.

Джайде се метна до нея ухилен. Дори не се потеше. Надникна над дънера, после обърна глава към нея.

— Е? На чия страна ще се биеш сега, капитане?

40.

Въртяха кротко педалите на две рикши по една полупразна улица, а после рев изпълни изневиделица въздуха и от пресечката излетя танк. Имаше мегафон, по който трещеше някакво съобщение, предупреждение навярно, а после кулата се завърти право към тях.

— Скрийте се! — извика Хок Сенг, но и без неговата команда спътниците му бяха наскачали. Дулото на танка изтрещя. Хок Сенг се стовари на земята. Фасадата на някаква сграда се срина и ги засипа с отломки. Обвиха го сивкави облаци прах. Хок Сенг се закашля, понечи да се надигне и да изпълзи настрани, но чу трясък на пушка и отново се хвърли по очи на паважа. От гъстия прах не виждаше нищо. Откъм някаква сграда отвърнаха със стрелба от малокалибрени оръжия и танкът стреля натам.

Димът се разсейваше бавно.

Засмения Чан му махаше от една пресечка. Косата и лицето му бяха посивели от прах. Устата му се движеше, но без да издава звук, Хок Сенг дръпна Пак Енг и двамата се затичаха натам. Люкът на танка се вдигна, от отвора се показа войник и стреля по тях с пружинникова пушка. Пак Енг падна, гърдите му се обагриха в червено. Хок Сенг зърна Петер Куок, който хлътваше на бегом в някаква пряка. Самият той пак се просна по очи и се зарови като червей в отломките. Танкът стреля отново и се залюля върху веригите си от отката. Чуха се изстрели и войникът в купола на танка се килна напред. Пушката му се хлъзна по бронята на тежката машина. Танкът се завърти с рев и тракане. Боклуци и листовки се завихриха около веригите. Машината се юрна право към Хок Сенг, ускоряваше. Той се метна настрани и танкът го подмина, засипвайки го с още отломки.

Засмения Чан зяпаше след оттеглящата се машина. Каза нещо, но ушите на Хок Сенг още пищяха. Засмения Чан му махна да иде при него. Хок Сенг се надигна и хукна със залитане към относителната сигурност на тясната пресечка. Засмения Чан сви шепи около ухото му. Викът му се чу като шепот:

— Бърз е! По-бърз от мегодонт!

Хок Сенг кимна. Трепереше. Танкът се беше появил като гръм от ясно небе. И с невероятна скорост. Хок Сенг за пръв път виждаше нещо да се движи толкова бързо. Технология от времето на Разширението. А мъжете, които го управляваха, се държаха като луди. Хок Сенг плъзна поглед по опустошението.

— Защо изобщо са дошли тук? Тук няма нищо важно.

Засмения Чан изведнъж избухна в смях. Думите му си

пробиха път през звънтежа в ушите на Хок Сенг.

— Може да са се загубили!

И двамата започнаха да се смеят, Хок Сенг — на границата на истерията. От облекчение. Клечаха в пресечката, кискаха се и не можеха да си поемат дъх. Слухът на Хок Сенг бавно се връщаше.

— По-лошо е, отколкото онова със Зелените ленти — каза Засмения Чан, загледан в засипаната с отломки улица. — С тях поне човек можеше да се бие. А тези са прекалено бързи. И откачени. *Фенгле*, всичките до един.

Хок Сенг беше склонен да се съгласи.

— Може. Но за мъртвите е все едно кой ги е убил. Предпочитам да стоя далеч и от едните, и от другите.

— Трябва да внимаваме повече — каза Засмения Чан и кимна към тялото на Пак Енг. — Какво ще правим с него?

— Искаш ли да го носиш по целия път до кулите? — попита многозначително Хок Сенг.

Чан поклати глава и направи физиономия. Още една експлозия разтресе въздуха. Ако се съдеше по силата на трясъка, едва ли беше на повече от няколко пресечки.

— Дали е същият танк?

— Хич не искам да знам.

Тръгнаха по улицата, като се придържаха близо до сградите. Десетки хора бяха излезли, оглеждаха се, наострили уши за експлозиите. Опитваха се да разберат откъде идва стрелбата, какво става. Хок Сенг си спомни как стоеше на подобна улица само преди няколко години, как въздухът миришеше на море и на наближаващи мусони в деня, когато Зелените ленти започнаха прочистването. В онзи ден, точно като днес, хората се оглеждаха като гълъби, вртяха глави да разберат какво става, внезапно осъзнали какво ги грози.

Някъде напред се чу характерният звук на пружинникови пушки. Хок Сенг даде знак на Засмения Чан и двамата хлътнаха в друга пресечка. Твърде стар беше за тези простотии, каза си Хок Сенг. Би трябвало да си лежи на някой диван, да пуши опиум, а хубавата Пета съпруга да му разтрива глезените. Другите хора, които бяха излезли на улицата, още стояха и гледаха напрегнато в посоката, от която долитаха звуците на битка. Тайландците не знаеха какво да правят. Все още не знаеха. Нямаха опит с масовите кланета. Не си бяха изработили нужните рефлекси.

Хок Сенг влезе в една изоставена сграда.

— Къде отиваш? — попита Засмения Чан.

— Искам да видя. Трябва да знам какво става.

Тръгна нагоре. Втори етаж, трети, четвърти. Остана без дъх. Пети. Шести. Тръгна по коридора. Разбити врати, душна

горещина, миризма на изпражнения. Изтрещя нов взрив.

Хок Сенг погледна през един прозорец. Трасиращи огнени дъги насичаха притъмняващото небе и разцъфваха в далечината. Малокалибрени оръжия пукаха в стакатов ритъм по улиците като фойерверки за Пролетния празник. Димни колони се издигаха на десетина места в града. Като навиващи се на спирала *наги*, черни на фона на залязващото слънце. Котвените площадки, морските шлюзове, промишлената зона… министерството на околната среда…

Засмения Чан го хвана за рамото и посочи.

Хок Сенг ахна. Гетото Яоуарат беше в пламъци. Скованите от материали на „УедърОл“ колиби избухваха една след друга в разширяваща се огнена завеса.

— Уоде *тиан* — промълви Засмения Чан. — Явно няма да се върнем там.

Хок Сенг гледаше с ужас как гетото му гори, как скътаните в колибата му пари и скъпоценности се превръщат в пепел. Такава беше съдбата, капризна. Засмя се уморено.

— А ти твърдеше, че съм човек без късмет. Ако бяхме останали в гетото, сега щяхме да се печем като прасета на шиш.

Засмения Чан се сгъна в подигравателен поклон.

— Ще последвам господаря на Трите сполуки и в деветте ада. — Замълча, после добави: — Но какво ще правим сега?

Хок Сенг посочи.

— Ще тръгнем по Танон Рама XII, после…

Изобщо не видя снаряда. Никое човешко същество не би го видяло, не и при такава скорост. Може би някоя пружинка военен модел би била достатъчно бърза да реагира навреме, но двамата със Засмения Чан се строполиха на пода, пометени от ударната вълна. Една от сградите през улицата се срина.

— Забрави! — Засмения Чан сграбчи Хок Сенг за лакътя и го повлече назад към стълбището. — Ще измислим нещо. Не искам да си загубя главата заради Твоята гледка.

Поеха на прибежки към промишления квартал. Улиците пустееха тъмни. Тайландците май бяха усвоили урока, че да се стои навън е опасно.

— Какво е онова там? — прошепна Засмения Чан.

Хок Сенг се взря в мрака. Трима мъже клечаха около манивелно радио. Единият държеше антена. Беше я вдигнал над главата си и я въртеше в опит да улови сигнал. Хок Сенг забави крачка, после дръпна Засмения Чан през улицата към хората с радиото.

— Какви са новините? — попита ги задъхано.

— Видяхте ли онзи снаряд, дето падна? — попита единият.

После вдигна поглед към тях. — Жълти карти. — Каза го презрително, но после зърна мачетето, което Засмения Чан носеше на кръста си, спогледа се с другите двама, тримцата се усмихнаха смутено и взеха да отстъпват.

Хок Сенг се сгъна в лек поклон.

— Просто искаме да разберем какво съобщават.

Единият изплю костилка от бетел, без да ги изпуска от поглед. Накрая каза:

— Аккарат прави изявление. — Даде им знак да се приближат. Приятелят му вдигна отново антената и радиото изпращя.

— … останете си вкъщи. Не излизайте навън. Генерал Прача и неговите белоризци направиха опит да свалят самата кралица. Наш дълг е да защитим кралството… — Гласът потъна в море от статичен шум. Мъжът взе да върти копчетата на апарата.

Друг поклати глава.

— Това са лъжи, отначало докрай.

Онзи, който въртеше копчетата, възрази:

— Но Сомдет Чаопрая…

— Аккарат би убил и самия Рама, ако сметне, че му е изгодно.

Третият снижи антената — станцията се изгуби окончателно в статичния шум — и каза:

— Онзи ден един белоризец дойде в магазинчето ми. Рече, че искал да отведе дъщеря ми в дома си. Като „дар на добра воля“, така рече. Гущери са те, месоядни гущери всичките. Малко корупция е едно, но тези *хеея* ще…

Нова експлозия разтресе земята. Всички се заоглеждаха, тайландци и жълти карти, в опит да определят откъде е дошъл трясъкът.

„Ние сме като маймунки във враждебна и непозната джунгла.“

Тази мисъл изплаши Хок Сенг. Събрали бяха няколко парченца от пъзела, но нямаха представа за общия контекст на мозайката. Научаваха по нещо оттук-оттам, но никога нямаше да научат достатъчно. Можеха само да реагират на събитията в движение и да се молят за късмет.

Дръпна Засмения Чан за ръката и каза:

— Да вървим.

Тайландците вече прибираха радиото и бързаха да влязат в магазина си. Когато хвърли поглед през рамо, Хок Сенг видя само пуста улица, сякаш кратката политическа дискусия отпреди миг-два изобщо не се беше състояла.

Колкото повече наближаваха промишлената зона, толкова по-

ожесточена ставаше престрелката. Армията и министерството на околната среда се бяха счепкали из целия град. И не само войници имаше по улиците — на всеки професионален войник се падаше поне по един цивилен, от доброволческите отряди, студентските асоциации, лоялистките дружества, които политическите фракции бяха успели да въвлекат в битката. Хок Сенг спря при един вход да си поеме дъх.

— Изобщо не мога да ги различа — измърмори Засмения Чан, когато неколцина студенти, въоръжени с къси мачете и с жълти ленти на ръцете, изтичаха покрай тях към един танк, който обстрелваше стара Разширителна кула. — Всичките носят жълто.

— Защото всички твърдят, че са верни на кралицата.

— Тя съществува ли изобщо?

Хок Сенг сви рамене. Един студент стреля по танка и дисковете рикошираха. Машината беше огромна. Не беше за вярване, че армията е успяла да придвижи толкова много танкове в столицата. Сигурно флотата бе оказала съдействие на военните, предположи Хок Сенг. Флотските адмирали и армейските генерали се бяха сдушили. Което означаваше, че Прача и неговите белоризци нямат нито един съюзник.

— Всичките са побъркани — измърмори той. — Няма никакво значение кой кой е. — Огледа улицата. Коляното го болеше, старата травма го бавеше опасно. — Ако можехме да намерим велосипеди… Кракът ми… — Изкриви лице.

— Ако караш колело, ще си много по-лесна мишена.

Хок Сенг разтърка коляното си.

— Знам. Но пак съм твърде стар за това.

Парчета мазилка се посипаха по тях след поредната експлозия. Засмения Чан изтупа прахта от косата си.

— Дано това препускане през града да си е струвало.

— А ти какво предпочиташ — да се печеш жив в гетото?

— Прав си. — Засмения Чан кимна. — Да побързаме обаче. Имам чувството, че като стоим тук, си насилваме късмета.

Още тъмни пресечки. Още насилие. Мълва, която прелита по улиците. Екзекуции в парламента. Търговското било в пламъци. Студенти от университета „Тамасат“ се събирали да защитят кралицата. А после ново изявление по радиото. На различна честота, казваха всички, струпали се около малкия апарат. Говорителката сякаш всеки момент щеше да се разплаче. Хок Сенг се запита дали не чете текста под заплахата на дуло. *Кун* Супауади. Една от най-обичаните радиоговорителки. Хората бяха свикнали да я чуват как чете въведенията на интересни радиопиеси. А сега умоляваше с разтреперан глас съгражданите си да запазят спокойствие, докато танковете вилнееха по

улиците, от котвените площадки до пристанищните докове. Трясък на взривове и избухващи снаряди долетя от радиото. Миг по-късно се повтори като съвършено ехо, достигна слушателите, търкаляйки се към тях като звук на далечна гръмотевица.

— Тя е по-близо до битката от нас — отбеляза Засмения Чан.

— Това добър знак ли е, или лош? — зачуди се Хок Сенг.

Засмения Чан отвори уста да отговори, но го прекъснаха тръбните ревове на побеснели мегодонти, последвани от залпове на пружинникови пушки. Всички обърнаха глави към улицата.

— Това звучи зле.

— Да се скрием — каза Хок Сенг.

— Късно е.

Човешка вълна се изля иззад ъгъла, хората тичаха и пищяха. Три бронирани мегодонта вилнееха след тях, огромните им глави се люлееха ниско, отляво надясно и отдясно наляво, бивните им, удължени с наточени метални остриета, посичаха хората на снопове. Тела се цепеха като портокали и летяха като обрулени листа.

Картечниците върху гърбовете на мегодонтите откриха огън. Потоци сребристи дискове удариха множеството. Хок Сенг и Засмения Чан се свиха в един вход, за да не ги помете тълпата. Сред бягащите хора имаше белоризци, които стреляха с пушки и автоматични оръжия, но дисковете бяха безполезни срещу брониранитe мегодонти. Министерството на околната среда не беше снаряжено за битки като тази. Рикоширащите дискове хвърчаха на всички страни под съпровода на картечниците. Хора падаха на окървавени купове, гърчеха се и пищяха в агония, стъпкани от мегодонтите. Прах и дим задръстиха улицата. Мъж полетя, пернат от мегодонт, и се стовари върху Хок Сенг. От устата му плисна кръв.

Хок Сенг изпълзя изпод трупа. Някакви хора заемаха позиция и стреляха по мегодонтите. Студенти, помисли си Хок Сенг, от „Тамасат“ навярно, но на кого бяха верни можеше само да гадае, не би се учудил, ако самите те не знаеха срещу кого се бият.

Мегодонтите смениха посоката. Хора се юрнаха към Хок Сенг в желанието си да избягат, събориха го, смазаха го. Не можеше да диша. Опита се да извика, но натискът беше твърде силен. Изпищя. Тежестта на паникьосаното множество го смазваше, отнемаше му и последната глътчица въздух. Мегодонт се вряза в бягащата тълпа. Отстъпи назад и нападна отново, размаха бивните си, остриетата се врязаха в плът. Студенти хвърляха шишета с масло по мегодонтите, после и запалени факли, лумваха пламъци…

Нов порой от остри като бръснач дискове. Хок Сенг се сви на

пътя на откосите. Някакво момче го погледна в очите, жълтата лента се беше смъкнала на окървавеното му лице. Остра болка прониза крака на Хок Сенг. Или го бяха простреляли, или коляното му се беше счупило. Изпъшка от страх и безпомощност. Тежестта на мъртвите и умиращите го смазваше. Щеше да умре. Смазан под труповете. Въпреки всичко беше подценил капризите на войната. Повярвал бе, че ще успее да се подготви. Такъв глупак…

Тишината настъпи внезапно. Ушите му звънтяха, но стрелба не се чуваше, нямаше го и тръбенето на мегодонтите. Хок Сенг успя да си поеме дъх под тежестта на телата. Около себе си чуваше само стонове и плач.

— Чан?

Нямаше отговор.

Хок Сенг излази изпод кървавата купчина. И други се измъкваха по подобен начин. Помагаха на ранените. Хок Сенг едва не падна отново. Кракът го болеше непоносимо. Целият беше омазан с кръв. Разбута внимателно купчината с надежда да открие Засмения Чан, но не го видя — или беше омазан с кръв до неузнаваемост сред многото тела и сгъстяващия се мрак, или беше избягал.

Хок Сенг го извика отново и пак заоглежда купчината. Наблизо ярко гореше метанова лампа — гърлото ѝ беше счупено и безценният газ изтичаше в небето. Може да избухне всеки момент, помисли си безразлично той, и да предизвика верижни експлозии в метановите тръбопроводи под града.

Погледна отново телата. Повечето бяха студенти, изглежда. Глупави младоци. Тръгнали да се сражават с мегодонти. Глупаци. Прогони спомена за собствените си деца, мъртви и погребани. Малайските кланета, записани с кръв по паважа на Банкок. Взе един пружинников пистолет от ръцете на мъртъв белоризец и провери муниците в пълнителя. Останали бяха само няколко диска, но и това беше нещо. Нагнети пружината с няколко отсечени помпащи движения и прибра пистолета в джоба си. Деца, които си играеха на война. Деца, които не заслужаваха да умрат, но бяха прекалено глупави, за да живеят.

Някъде в далечината битката продължаваше да вилнее, пренесла се на други булеварди и набелязала си нови жертви. Хок Сенг закуцука по улицата. Навсякъде лежаха трупове. Стигна до едно кръстовище и го пресече бавно. Беше толкова уморен, че да мисли за рисковете на подобно придвижване му изглеждаше непосилно. От другата страна на улицата видя мъж да лежи облегнат на една стена, колелото му бе паднало на тротоара. Скутът на мъжа беше в кръв.

Хок Сенг взе колелото.

— Мое е — каза мъжът.

Хок Сенг спря и го погледна. Човекът беше на крачка от смъртта, направо си беше умрял, и въпреки това се беше вкопчил в старите навици, в идеята, че едно старо колело може да бъде обект на спорове за собственост. Хок Сенг му обърна гръб и свали велосипеда на уличното платно.

— Мое е — извика мъжът. Но нито се надигна, нито направи нещо друго да спре крадеца, така че Хок Сенг преметна крак през рамката и натисна педалите.

И да бяха отправени нови възражения от страна на законния собственик, Хок Сенг не ги чу.

41.

— Мислех, че ще се задействаме чак след две седмици — възрази Андерсън. — Още нямаме пълна готовност.

— Плановете се променят. — Аккарат вдигна рамене. — А финансирането и оръжията, които твоите хора успяха да ни осигурят, вършат отлична работа. Пък и не съм сигурен, че присъствието на *фарангски* щурмови отряди в града би улеснило прехода. Нищо чудно да се окаже, че дори сме извадили късмет, действайки предсрочно.

Експлозии громоляха из целия град. Метанов пожар гореше яркозелен, пожълтяващ там, където захапеше сух бамбук или друг леснозапалим материал. Аккарат го загледа, после махна на свързочника и той му подаде слушалката на радиотелефона и завъртя манивелата да зареди устройството с енергия, докато Аккарат даваше указания пожарните бригади да тръгнат незабавно към новото огнище.

Министърът погледна Андерсън и обясни:

— Ако пожарът излезе от контрол, няма да ни остане град, който да защитаваме.

Андерсън се загледа в разрастващия се пожар; пламъците се отразяваха в куполите на двореца и в храма на Изумрудения Буда.

— Пожарът е близо до градската колона.

— *Кап*. Трябва да я опазим. Изгори ли, това ще е лоша поличба за един нов режим, който идва с претенцията да бъде силен и напредничав.

Нова огнена арка разсече небето в далечината, снарядът се заби в района на министерството на околната среда. Не беше за вярване какви сили е мобилизирал Аккарат, за да подсигури победата си. Очевидно бе разполагал с много по-големи ресурси от очакваното. Следващият въпрос беше ключов, но Андерсън се постара да го зададе спокойно:

— Предполагам, че предсрочното начало няма да се отрази на нашето споразумение.

— „АгриГен“ остава наш предпочитан партньор в новата ера. — И още преди Андерсън да се е зарадвал на тези успокоителни думи, Аккарат отново го изправи на нокти със следващото си изречение: — Разбира се, ситуацията донякъде се промени. Вие, в крайна сметка, не успяхте да осигурите докрай обещаните ресурси.

Андерсън го погледна остро.

— Имахме договорени срокове. Обещаните войски пътуват

насам заедно с оръжията и парите.

Аккарат се усмихна.

— Не се коси толкова. Сигурен съм, че ще измислим нещо.

— Държим да получим достъп до семенната банка.

Аккарат сви рамене.

— Позицията ви е разбираема.

— Не забравяйте също, че Карлайл държи помпите, които ще са ви крайно необходими, започне ли дъждовният сезон.

Аккарат погледна към Карлайл.

— Сигурен съм, че ще можем да постигнем самостоятелни договорки.

— Не!

Карлайл се ухили. Местеше поглед от единия към другия и обратно, после отстъпи и вдигна ръце.

— Вие си се разберете. Аз в тоя спор не участвам.

— Тъй де. — Аккарат им обърна гръб и насочи вниманието си навън, към битката.

Андерсън го наблюдаваше, присвил очи. Все още имаха средство за давление върху него. Гаранции за живи семена от последно поколение. Ориз, който щеше да остане резистентен към мехурчестата ръжда за поне десетина реколти. Замисли се как най-добре да притисне Аккарат, как да го върне в сделката, но болкоуспокояващите и изтощението от последните двайсет и четири часа замъгляваха мозъка му.

Дим нахлу през отворените прозорци и причини масова кашлица, преди вятърът да смени отново посоката си. Нова вълна от трасираща стрелба и запалителни снаряди пронизаха небето над града, последвани от далечен трясък на експлозии.

Карлайл се намръщи.

— Какво беше това?

— Армейската част на Крут, предполагам. Командирът им отхвърли нашата оферта за приятелство. Сега, изглежда, бомбардира котвените площадки от името на Прача — каза Аккарат. — Белоризците искат да отрежат пътя на подкрепленията ни. Ако им позволим, сигурно ще ударят и морските диги.

— Но тогава водата ще залее града.

— И ще сме виновни ние. — Аккарат направи физиономия. — По време на превратата от дванайсети декември отбраната на вълноломите удържа на косъм. Ако Прача разбере, че губи — а вече би трябвало да го разбира, — белоризците му със сигурност ще се опитат да поставят града в положение на заложник, за да си осигурят по-приемливи условия за капитулация. — Вдигна рамене. — Жалко, че вашите резервни части за въглищните

помпи още не са пристигнали.

— Само да спре стрелбата — каза Карлайл — и веднага ще се свържа да ги изпратят по най-бързия начин.

— По-малко не бих и очаквал. — Зъбите на Аккарат блеснаха.

Андерсън се стараеше да запази спокойствие. Дружеското им дърлене изобщо не му харесваше. Държаха се така, сякаш арестуването и побоят отреди броени часове са напълно забравени, а Карлайл и Аккарат са стари приятели. Не му харесваше как Аккарат се опитва да раздели интересите на Карлайл от неговите.

Загледа се в града навън, обмисляше възможностите си. Ако знаеше къде се намира семенната банка, можеше да прати щурмови отряд и да я превземе, като се възползва от хаоса на гражданската война.

Отдолу долетяха нови викове. Хора изпълваха улиците, гледаха в посока на стрелбата и се питаха какво ли вещае за самите тях. Андерсън погледна в същата посока. Стари Разширителни кули се издигаха черни на фона на пожарите, изпочупените им прозорци намигаха весело, отразявайки пламъците. Оттатък града и пожарите черният океан се плискаше като тъмен покров. Погледнати отвисоко, вълноломите изглеждаха някак несъществени, нематериални. Пръстен от газови светлинки, отвъд които нямаше нищо, само озверяла от глад бездна.

— Наистина ли могат да разрушат дигите? — попита той. Аккарат вдигна рамене.

— Има няколко слаби места. По план отбраната им трябваше да се поеме от морските пехотинци, но те така и не успяха да пристигнат навреме от юг. Все пак вярваме, че ще успеем да защитим дигите.

— А ако не успеете?

— На онзи, който допусне градът да се удави, никога няма да бъде простено — каза Аккарат. — Трябва да ги опазим на всяка цена. Ще се бием за тях, както са се били селяните от Банг Раджан.

Андерсън отново се загледа в пожарите и морето отвъд. Карлайл застана до него. Светлини и сенки танцуваха по лицето му. Усмихваше се доволно като човек, който знае, че не може да изгуби.

— Аккарат има влияние тук, вярно, но „АгриГен“ има влияние по целия свят — каза Андерсън. — Не го забравяй. — Със задоволство видя как усмивката на Карлайл помръкна.

Нови залпове отекнаха над града. Оттук, отвисоко, битката беше някак нереалистична. Беше като битка на мравки — сякаш

някой е разритал два съседни мравуняка, за да подложи на тест цивилизационните им модели. Трещяха огнехвъргачки. Пламъци примигваха и се разгаряха.

Сянка се спусна от черното небе в далечината: Дирижабъл. Смъкна се ниско над пожарите и едно от огнищата угасна, удавено от тоновете морска вода, които дирижабълът изля от търбуха си.

Аккарат — наблюдаваше ставащото с усмивка — каза:

— От нашите е.

А после, сякаш пожарът не беше угасен, а само пренесен във въздуха, дирижабълът избухна. Пламъци го обгърнаха с рев, обшивката на балона му започна да се бели на парчета, които се разлетяха във всички посоки, и гигантската машина падна.

— Исусе — възкликна Андерсън. — Още ли сте сигурен, че ще се справите и без нашите подкрепления?

Аккарат запази спокойствие.

— Не вярвах, че ще имат време да дислоцират ракети земя-въздух.

Силна експлозия разтресе града, зелен газ издигна ярките си пламъци към хоризонта. Облак от огън възвря, разшири се. Немислими тонове компресиран газ се издигаха в небето като ревяща зелена гъба.

— Това май бяха стратегическите резерви на министерството на околната среда — отбеляза Аккарат.

— Красота — измърмори Карлайл. — Истинска красота, мамка му.

42.

Хок Сенг се мушна в една пресечка и изчака танковете и камионите да се изнижат по Танон Фосри. Мисълта за възпламененото гориво беше потресаваща сама по себе си. Огромна част от дизеловите запаси на кралството изгубена с лека ръка, изпарена в миг на безумно насилие. Въглищен дим изпълваше въздуха, проточил опашки след танковете, които ревяха по булеварда върху тракащите си вериги.

Хок Сенг клечеше в боклука. Всичките му планове се бяха сринали. Вместо да изчака и да потегли на север, беше оставил спестяванията си да изгорят заради примамливата надежда на един неоправдан риск.

„Стига си мрънкал, стари глупако. Щеше да се изпечеш с все червените си бахти и жълтокартите си приятелчета, ако не беше тръгнал“.

И все пак му се искаше да беше взел поне част от грижливо кътаната си застраховка. Уви, явно беше съсипал кармата си толкова необратимо, че шансовете му за успех бяха предварително обречени на провал.

Надзърна отново към улицата. Офисите на „Жива вода“ се виждаха. Не личеше да има охрана. Хок Сенг си позволи да се усмихне — в момента белоризците си имаха свои неприятности. Избута колелото през улицата — използваше го за опора, за да не падне.

В двора на фабриката имаше следи от кратка битка. Три трупа лежаха до една стена, видимо разстреляни. Жълтите ленти бяха свалени от ръцете им и захвърлени в прахта. Поредната порция глупави деца, които са си играли на политика…

Нещо помръдна зад него.

Хок Сенг се завъртя и вдигна пистолета си. Маи изскимтя от страх, когато дулото я ръгна в корема.

— Ти пък какво правиш тук? — прошепна Хок Сенг.

Маи отстъпи назад.

— Търся те. Белоризците дойдоха в селото ни. Там има болни. — Проплака. — А после твоята къща изгоря.

Чак сега Хок Сенг видя саждите по момичето и следите от пресни порязвания.

— Била си в Яоуарат? В гетото? — попита смаяно.

Маи кимна.

— А тук откъде ти хрумна да дойдеш?

— Не се сетих за друго място…

— И казваш, че още хора са се разболели?

Тя кимна уплашено.

— Белоризците ни разпитваха, аз не знаех какво да правя и им казах…

— Не се тревожи. — Хок Сенг я потупа успокоително по рамото. — Белоризците няма да ни тормозят повече. Имат си свои проблеми.

— Ти имаш ли… — Маи млъкна смутено, после каза: — Те опожариха селото ни. Всичко изгоря.

Жалко същество беше тя. Толкова малка. Толкова уязвима. Представи си я как бяга от опожарения си дом и търси убежище на единственото място, което ѝ е останало. И се озовава в центъра на гражданска война. Част от него му нашепваше да се отърве от нея, защото ще му е в тежест, ала след толкова много смърт… Той поклати глава.

— Глупаво дете. Ела с мен.

В цеха вонеше убийствено, смрадта ги блъсна още от прага. И двамата покриха лицата си.

— Водорасленитe резервоари — измърмори Хок Сенг. — Пружинниците са се развили и вентилационната система е спряла. Не е проветрявано от дни.

Изкачи стълбите до офиса, отвори вратата. Вътре беше горещо, задушно и вонеше също толкова зле, колкото и в цеха. Хок Сенг отвори прозорците да пусне нощния бриз и градските пожари. Пламъци танцуваха над покривите, искряха в нощта като молитви, които се отправят към небесата.

Маи застана до него, по лицето ѝ заиграха светлосенки. Счупена улична лампа изпускаше висока струя възпламенен газ. Сигурно из целия град беше така. Някой би трябвало да затвори газопроводите, но ето че тази лампа гореше яркозелена и пламъците ѝ се отразяваха по лицето на Маи. Момичето беше хубаво, осъзна той. Тъничко и красиво. Невинна душица, попаднала в капан сред воюващи животни.

Обърна гръб на прозореца и отиде при сейфа. Клекна и плъзна поглед по шайбите с комбинации, тежките ключалки и лостове. Скъпо беше производството на такива сейфове, много стомана отиваше за направата им. Преди да загуби компанията си, когато ветроходите на „Тройна сполука“ още властваха над Южнокитайско море и Индийския океан, Хок Сенг имаше такъв сейф — присвоил си го беше от една фалирала банка, наредил беше да го извадят от трезора ѝ и да го транспортират с помощта на два мегодонта в офиса на неговото търговско дружество. Сега друг такъв сейф клечеше пред него и го изкушаваше. Трябваше да го отвори някак, да разбие пантите. Щеше да отнеме време.

— Ела с мен — каза той.

Поведе я обратно към цеха. Маи се поколеба, когато Хок Сенг тръгна към пречиствателното. Той ѝ връчи една от маските, които използваха работниците на поточната линия, и каза:

— Сложи си това.

— Сигурен ли си?

Той сви рамене.

— Остани тук тогава.

Но тя все пак тръгна с него към хранилището, където държаха консервиращата киселина. Вървяха бавно и предпазливо. Хок Сенг отметна завесите на пречиствателното с един парцал, като внимаваше да не докосва нищо. Чуваше дъха си в маската — стържеше като тъп трион по дърво.

В производствените помещения цареше хаос. Явно белоризците бяха идвали на инспекция. Вонята на разлагащите се водорасли в резервоарите беше силна дори през маската. Хок Сенг дишаше плитко с надежда да потисне гаденето. Сушилните решетки под тавана бяха почернели от спаружени водорасли. Тук-там водораслени гирлянди висяха като черни изсъхнали пипала. Хок Сенг инстинктивно ги заобикаляше.

— Какво правиш? — попита задъхано Маи.

— Търся едно по-добро бъдеще. — Усмихна ѝ се, преди да се сети, че момичето не може да го види през маските. Бръкна в едно шкафче за ръкавици и даде един чифт на Маи. И престилка също.

— Вземи това — каза и посочи едно чувалче с прахообразна субстанция. — Сега работим за себе си. И за никой друг, разбираш ли? — Спря я, когато тя посегна към чувала. — Пази си кожата. Това вещество не бива да влиза в допир с влага, включително пот. — Тръгна пред нея обратно към офиса.

— Какво има вътре?

— Ще видиш, дете.

— Да, но…

— Магия има. А сега иди да донесеш малко вода от канала отзад.

Когато Маи се върна, Хок Сенг извади ножа си и внимателно сряза чувалчето.

— Дай водата насам. — Маи изтътрузи кофата. Хок Сенг топна ножа във водата, после го прокара през прахообразната субстанция. Пудрата почна да съска и да клокочи. Когато Хок Сенг извади ножа, острието се беше стопило наполовина, а оцелялата стомана продължаваше да съска.

Маи се опули. От ножа се стичаше някаква гадна течност.

— Какво е това?

— Специална бактерия. Създали са я *фарангите*.

— Мислех, че е киселина.

— Не. Може, да се каже, че в известен смисъл това нещо е живо.

Прокара ножа по сейфа. След няколко движения острието се разпадна. Хок Сенг се намръщи.

— Трябва ми нещо друго. Нещо дълго, с което да размажа течността по стоманата.

— Намокри сейфа — предложи Маи. — А после го посипи с пудрата.

Той се засмя.

— Браво на теб. Умница.

Лисна вода върху сейфа, после си направи хартиена фуния и започна да изсипва през нея субстанцията от чувала. Там, където прахът влезеше в съприкосновение с мократа метална повърхност, металът възвираше. Хок Сенг отстъпи назад, ужасен от скоростта на реакцията. С мъка потисна желанието да избърше ръце в дрехите си.

— Внимавай да не попадне върху кожата ти — каза на Маи и погледна ръкавиците си. Ако по тях беше попаднала пудра и се намокреха… Побиха го тръпки. Маи се беше дръпнала в другия край на офиса и гледаше уплашено.

Метал се стичаше по лицето на сейфа, проядена стомана, която се смъкваше на пластове, сякаш обрулена от есенни ветрове. Лъскавите ленти топящ се метал падаха върху тиковото дюшеме, съскаха и се разливаха. Люспиците продължаваха да горят, рисуваха прогорени орнаменти по дървесината.

— Не спира — промълви Маи със страхопочитание. Хок Сенг наблюдаваше реакцията с растящо безпокойство, чудеше се дали подобното на мая вещество няма да прояде пода и сейфът да се стовари върху поточните линии долу. Изкашля се и успя да каже:

— Живо е. Би трябвало скоро да се изтощи.

— И *фарангите* създават такива неща? — Гласът на Маи беше уплашен и пълен с благоговение.

— И нашите хора са ги създавали. — Хок Сенг поклати глава. — Не си мисли, че *фарангите* са по-умни от нас.

Сейфът продължаваше да се разлага. Само ако беше събрал смелост, мислеше си Хок Сенг. Ако беше намерил в себе си кураж да разбие сейфа, когато под прозорците не се водеха битки. Ако можеше да се върне във времето и да се изправи пред себе си, пред онова свое параноично аз — така уплашено да не го депортират, да не разгневи чуждоземските дяволи, да не опетни доброто си име — и да прошепне в ухото на онзи жалък старец, че надежда няма. Че трябва да открадне спецификациите и да си плюе на петите, защото тепърва ще става по-лошо…

Глас прекъсна размишленията му.

— Виж ти, виж ти. Тан Хок Сенг. Колко се радвам да те видя.

Хок Сенг се обърна. Кучеебеца, Стария кокал и още шестима стояха на прага. Всичките въоръжени с пружинникови пистолети. Всичките покрити със сажди и драскотини от уличната война, но усмихнати и доволни.

— Явно с теб мислим по еднакъв начин — отбеляза Кучеебеца.

Експлозия освети небето и обля офиса в оранжево. Трудно бе да се каже колко е далече експлозията. Ракетите сякаш падаха на случаен принцип. И да имаше някаква мисъл в насочването им, тя оставаше загадка за него. Нов трясък, по-близо този път. Сигурно белоризците защитаваха вълноломите. Хок Сенг овладя импулса си да побегне. Пращенето на металоразяждащата бактерия не стихваше. Пластове метал се свличаха на дюшемето.

Хок Сенг реши да пробва накъде духа вятърът.

— Добре че дойдохте. Тъкмо ще ми помогнете. Хайде.

Стария кокал се усмихна.

— Забрави.

Мъжете го избутаха настрани. Всичките бяха по-едри от него. И не им пукаше нито за него, нито за Маи.

— Но това е мое — възрази Хок Сенг. — Не можете да го вземете! Аз ви казах къде е!

Те не му обърнаха внимание.

— Не можете да го вземете! — Хок Сенг посегна към пистолета си. Усети дуло да се лепва за тила му. Стария кокал — ухилен.

Кучеебеца наблюдаваше сценката с интерес.

— Още едно убийство няма да се отрази съществено на прераждането ми. Така че не ме ядосвай излишно.

Хок Сенг с мъка удържаше гнева си. Част от него напираше да стреля, въпреки всичко, пък макар и само за да изтрие самодоволното изражение от грозното му лице. Металната врата на сейфа продължаваше да клокочи и да съска, да се отлюспва, бавно разкривайки неговата последна надежда. Мутрите гледаха Хок Сенг и Стария кокал. Бяха спокойни, усмихнати. Не ги беше страх. Дори не бяха вдигнали пистолетите си. Просто гледаха с интерес как Хок Сенг насочва своя към тях.

Кучеебеца се ухили.

— Изчезвай, жълтокартецо. Преди да съм си променил решението.

Маи дръпна Хок Сенг за ръката.

— Каквото и да има в сейфа, не струва колкото живота ти.

— Права е, жълтокартецо — каза Стария кокал. — Тая битка

не можеш я спечели.

Хок Сенг свали пистолета и позволи на Маи да го поведе към вратата. Излязоха на заден ход. Хората на Торния лорд ги изпратиха с подигравателни усмивки.

Хок Сенг и Маи слязоха по стълбите, минаха през цеха, излязоха на двора и оттам — на посипаната с отломки улица.

Някъде в далечината проехтя вой на ранен мегодонт. Духна вятър и довя пепел, политически памфлети и миризма на горящ „УедърОл“. Хок Сенг се почувства стар. Твърде стар да се бори срещу съдбата, която очевидно беше решила да го унищожи. Шепник прошумоля, носен от вятъра. Заглавието крещеше за момичета на пружина и убийство. Не беше за вярване, че пружинката на г-н Лейк беше причинила такива проблеми. Сега целият град я търсеше. Усмихна се отпаднало. Дори той, жълтата карта, не беше в такава безизходица като онова бедно създание. Може би трябваше да ѝ благодари. Ако не беше тя и новината за ареста на г-н Лейк, сигурно щеше да е мъртъв, изгорял в гетото с всичкия си нефрит, пари и диаманти.

„Би трябвало да съм благодарен.“

Ала вместо това усещаше смазващата тежест на предците си и тяхната присъда. Наследил бе изграденото от баща си и дядо си в Малая — и го беше превърнал в пепел.

Провалът му беше грандиозен.

Вятърът довя друг шепник и го залепи за стената на фабриката. Пак момичето на пружина, плюс обвинения срещу генерал Прача. Г-н Лейк беше обсебен от онази пружинка. Похотта не му даваше мира. Използваше всяка възможност да я вкара в леглото си. Хок Сенг се наведе да вземе шепника, осенен внезапно от хрумване.

— Какво има? — попита Маи.

„Твърде стар съм за такива неща.“

И въпреки това каза:

— Имам една идея. Може би не всичко е изгубено.

Поредната нелепа искрица надежда. Не можеше да ѝ устои. Съдбата го беше лишила от всичко, но явно не можеше да му отнеме стремежите.

43.

Избухна поредният танков снаряд. Мръсотия и дървени отломки се посипаха по главата на Каня. Бяха изоставили сградите на министерството — Каня го беше нарекла тактическо отстъпление, но в действителност си беше бягство. Избягали бяха от настъпващите танкове и мегодонти.

Още бяха живи само защото армията искаше да обезопаси превзетия министерски комплекс и беше струпала основните си сили около сградите. Въпреки това Каня и хората ѝ се бяха натъкнали на три отряда командоси, докато се опитваха да прехвърлят южната стена на комплекса, и бяха платили висока цена. А сега, точно когато откриха резервен изход, през който да се измъкнат, отнякъде се появи танк, разби портата и блокира пътя им за бягство.

По-рано Каня беше събрала хората си в горичката край храма на Фра Сюб. Самият храм беше разрушен. Бойни мегодонти бяха стъпкали прекрасната му градина. Централните колони на храма бяха изгорели в пламъците на запалителни бомби, които бяха помели сухите тикови дървета на горичката като разбеснял се демон, и сега хората ѝ се криеха сред пепел и обгорели дънери.

Нов снаряд падна близо до позицията им на склона. Поток от командоси се изля покрай танка, раздели се на отряди и продължи на бегом през комплекса. Изглежда, се бяха насочили към биологическите лаборатории. Каня се запита дали Ратана още е там, дали изобщо е разбрала за войната, която се водеше над нейния подземен свят. Нов снаряд избухна и раздроби на трески едно дърво на метри от нея.

— Може и да не ни виждат, но знаят, че сме тук — каза Паи. Сякаш в потвърждение на думите му безброй дискове изсвириха над главите им и се забиха в обгорелите стволове като сребърни кабари в черната дървесина. Каня даде знак на хората си да се изтеглят ѝ белоризците отстъпиха още по-навътре в разораната от снаряди горичка. Бяха размазали сажди и пепел по униформите си, за да не изпъкват толкова в мрака.

Нов снаряд се заби в склона под тях. Горящи трески пронизаха с вой въздуха.

— Много сме близо — каза Каня. Стана и хукна, Паи хукна след нея. Хироко се стрелна покрай тях, скри се зад един повален дънер и ги зачака да я настигнат.

— Представяш ли си какво е да се биеш срещу такива като нея? — прошепна задъхано Паи.

Каня поклати глава. Пружинката Вече ги беше спасила на два

пъти. Първия път ги предупреди за промъкващи се командоси, втория път бутна Каня на земята миг преди дъжд от дискове да разнищи въздуха над главата ѝ. Зрението ѝ беше много по-силно от тяхното, а скоростта ѝ беше удивителна. Но си имаше и цена, очевидно — цялата беше зачервена, кожата ѝ беше суха и гореща на пипане, направо пареше. Хироко не беше създадена за тропически битки. Заливаха я с вода в опит да я охладят, но силите ѝ очевидно отпадаха.

Когато Каня я настигна, Хироко вдигна трескави очи към нея.

— Трябва да пия нещо. Лед.

— Нямаме лед.

— Реката тогава. Каквото и да е. Трябва да се върна при Яшимото-сама.

— Покрай реката се водят битки. — Чула беше, че генерал Прача е при вълноломите и се опитва да отблъсне пристигащите ветроходи на военния флот. Сражаваше се със стария си съюзник адмирал Ноои.

Хироко протегна пареща ръка към нея.

— Не мога повече.

Каня се огледа за някаква идея, за някакъв отговор. Навсякъде имаше трупове. По-лошо беше от епидемия, телата бяха разкъсани на парчета от експлозиите. Неописуемо клане. Ръце и крака; нечие откъснато стъпало се беше заклещило в клоните на едно дърво. Горящи купчини трупове. Съскане на напалм. Ръмжене и рев на танкове, воня на изгорели въглищни газове.

— Трябва ми радиото — каза тя.

— Последно беше у Пичаи.

Но Пичаи беше загинал и никой не знаеше къде е останало радиото.

„Не сме обучени за такова нещо. Задачата ни беше да спираме мехурчеста ръжда и грип, а не танкове и мегодонти“.

Когато най-сетне откри радио, се наложи да го откопчи от мъртва ръка. Завъртя манивелата. Пробва честотите, които министерството използваше за спешна връзка при случаи на зараза, не на война. Нищо. Накрая каза в микрофона:

— Тук капитан Каня. Чува ли ме някой? Край.

Дълга пауза. Статичен шум и припукване. Каня повтори. После още веднъж. Нищо.

А после:

— Капитане? Тук лейтенант Апичарт.

Адютантът на Прача.

— Къде е генерал Прача?

Мълчание. После:

— Не знаем.

— Ти не си ли с него?

Нова пауза.

— Мислим, че е мъртъв. — Изкашля се. — Използваха газ.

— Кой е командващият офицер сега?

Още една пауза, дълга.

— Струва ми се, че сте вие, капитане.

— Не е възможно! Какво става с пети отряд?

— Нищо не знаем за тях.

— Генерал Сом?

— Намерен в дома си, убит. Също Карматха и Пайлин.

— Невъзможно!

— Засега е само слух. Но никой не ги е виждал, а когато мълвата стигна до нас, генерал Прача не я оспори.

— И няма други капитани?

— Биромбакди беше при котвените площадки, но оттам сега виждаме само огньове.

— Вие къде сте?

— В една Разширителна кула близо до шосе „Фрарам“.

— С колко хора разполагаш?

— Трийсетина.

Каня огледа смутено собствените си хора. Ранени мъже и жени. Хироко лежеше облегната на едно повалено дърво, лицето ѝ — зачервено като китайски хартиен фенер, очите — затворени. Може и да беше умряла вече. Каня разсеяно се зачуди дали ѝ пука за това същество, или… Хората ѝ я бяха наобиколили, наблюдаваха я. Каня плъзна преценяващ поглед по жалкото им снаряжение, привършващите муниции. По раните им. По нищожния им брой.

Радиото изпука.

— Какво да правим, капитане? — попита лейтенант Апичарт. — Пистолетите ни са безполезни срещу танковете. Няма начин да… — Гласът му потъна в статично пращене.

Силна експлозия долетя откъм реката.

Редник Сарауат се спусна от дървото, на което се бе покатерил, и докладва:

— Спряха да бомбардират доковете.

— Сами сме — промълви Паи.

44.

Събуди я тишината. Имаше смътни спомени от изминалата нощ — спала бе на пресекулки, сънят ѝ накъсан от трясък на експлозии и писък на пружинникови автомати. Танкове на въглища громоляха по улиците, но повечето бяха далеч, битките се водеха в други части на града. Навсякъде лежаха трупове, жертви на бунтовете, забравени след избухването на по-големия конфликт.

Непривична тишина затискаше града. Тук-там свещи светеха зад прозорците — хората не смееха да заспят, — но с изключение на това Банкок тънеше в мрак. Осветление нямаше нито в сградите, нито по улиците. Пълен мрак. Или градските запаси от метан бяха изчерпани, или някой най-сетне се беше сетил да прекъсне централното захранване.

Емико се измъкна от купчината боклук и сбърчи с отвращение нос от миризмата на гниещи бананови обелки и пъпешови кори. Няколко стълба дим тъмнееха на фона на пламтящото небе, но нищо друго не се виждаше. Улиците пустееха. Моментът изглеждаше подходящ да приведе плана си в действие.

Вдигна поглед към жилищната кула. На шестия етаж се намираше апартаментът на Андерсън-сама. Ако успееше да стигне някак там… Отначало мислеше просто да ускори през фоайето и по стълбите, но входната врата беше заключена, а в сградата патрулираха въоръжени хора. Щяха да я познаят — листовки с лицето ѝ бяха разлепени из целия град. Но Емико имаше и резервен вариант.

Прегряла беше. Ужасно прегряла. Намерила беше зелен кокосов орех и го беше размазала в паважа да си разкваси устата. Но оттогава бяха минали часове. Преброи отново балконите. Там горе имаше вода. Там се усещаше морският бриз. Там можеше да подсигури краткосрочното си оцеляване и дори да намери скривалище.

В далечината се чу громолене, последвано от пукот като на фойерверки. Емико се заслуша. По-добре да не чака повече. Застана пред първия балкон. Той, както и горният, бяха затворени с метални решетки. Да се покатери по двата не беше трудно, защото решетките ѝ предлагаха удобен захват и опора.

Прехвърли се на балкона на третия етаж, останала без дъх. Тук решетки нямаше. Виеше ѝ се свят от усилието и акумулиращата се в тялото ѝ топлина. Паветата на уличката долу я зовяха. Погледна към балкона на четвъртия етаж. Приклекна,

скочи… и се хвана. Изтегли се нагоре.

Стъпи на парапета и се загледа в петия етаж. Телесната ѝ температура продължаваше да се покачва. Пое си дъх и скочи. Пръстите ѝ се вкопчиха в ръба. Тялото ѝ се залюля в празното пространство. Емико погледна надолу и моментално съжали. Уличката ѝ се стори ужасно далеч. Изтегли се бавно на ръце, задъхана.

Апартаментът на петия етаж беше тъмен. Нищо не помръдваше. Емико се опита да отвори металната решетка на вратата, но тя беше заключена. Би дала всичко за чаша вода, за ведро вода, да го излее върху главата и тялото си. Огледа решетката, но от пръв поглед ставаше ясно, че няма как да я преодолее.

„Още един скок.“

Върна се при ръба на балкона. От цялото ѝ тяло единствено дланите се потяха като на нормално човешко същество и сега бяха хлъзгави, все едно ги е намазала с олио. Тя ги изтри в дрехите си, после още веднъж и още веднъж. Физическото усилие повишаваше непрестанно телесната ѝ температура, тласкаше я към критичната граница. Покатери се на парапета, изправи се. Виеше ѝ се свят. Присви колене и се съсредоточи.

Скочи.

Пръстите ѝ само се плъзнаха по ръба на горния балкон. Тя политна назад, извъртя се и падна върху парапета долу. Болка раздра ребрата ѝ, друга избухна в лакътя ѝ, когато се преметна навътре и падна върху някакви саксии.

Лежеше и скимтеше сред счупена керамика и ухание на жасмин. Кръв лъщеше черна по ръцете ѝ. Хлипаше истерично. Цялото ѝ тяло се тресеше. Изгаряше в пламъци от усилието.

Надигна се тромаво, придържайки ранената си ръка. Очакваше хора да изскочат на балкона и да ѝ потърсят сметка, но апартаментът все така тънеше в мрак и мълчание.

Облегна се на балконския парапет и погледна отново нагоре, към заветната цел.

„Глупаво момиче. За какво ти е да полагаш толкова усилия, защо си се вкопчила така в оцеляването? Защо просто не скочиш и не умреш? Това е толкова по-лесно и просто.“

Погледна към тъмната уличка долу. Нямаше отговор. Нещо в гените ѝ я тласкаше, нещо вменено ѝ толкова дълбоко и неотменно, колкото желанието да служи. Покатери се отново на парапета. Погледна нагоре и отправи молитва към Мицуко Джидзо, бодхисатвата на пружинките, да се смили над нея.

Скочи и посегна с една ръка към спасението.

Пръстите ѝ сграбчиха ръба… и се хлъзнаха.

Емико стрелна пострадалата си ръка и се хвана. Сухожилията на лакътя ѝ се скъсаха. Тя изскимтя, когато костите на ставата се разделиха с пукот. Дъхът раздираше с хлипове гърлото ѝ, болката беше непоносима, но Емико задраска отчаяно по ръба със здравата си ръка. Хвана се. Отпусна счупената и увисна.

Висеше високо над улицата. Ръцете ѝ бяха огньове: счупената — от болка, здравата — от напрежение. Тя простена тихичко, пое си треперливо дъх и посегна със счупената ръка. Пръстите ѝ се свиха около металните орнаменти на парапета.

„Моля. Моля. Още мъничко.“

Отпусна тежестта си на ранената ръка. Бяла болка. Дъхът дереше нажежен гърлото ѝ. Вдигна крак, заопипва със стъпало, търсеше опора и накрая я намери между решетките на перилото. Изтегли се нагоре, зъбите ѝ скърцаха, стонове се събираха в гърлото ѝ. Нямаше да се пусне, нямаше.

„Още съвсем малко.“

Дуло на пружинников пистолет опря в главата ѝ.

Емико отвори очи. Някакво момиче стискаше пистолета с трепереща ръце и я гледаше с ужас.

— Беше прав — прошепна момичето.

Стар китаец надвисна зад момичето, лицето му — в сянка. Двамата надникнаха над парапета, към Емико, която висеше в пропастта. Металните пръчки на парапета започнаха да се изплъзват от пръстите ѝ. Болката ставаше непоносима.

— Моля ви — прошепна Емико. — Помогнете ми.

45.

Газовото осветление в командния център на Аккарат угасна и Андерсън се стресна. От известно време сраженията по улиците бяха станали съвсем хаотични, но сега тъмнината заля града като вълна. Осветлението на Крунг Теп изгасваше, зелените точици светлина по булеварди и улици изчезваха една по една. Няколко зони на сражения още грееха в жълто и оранжево от пожарите, но от зеленото в града след секунди не остана и помен. Черно одеяло покри Банкок, почти толкова плътно, колкото океана зад дигите.

— Какво става? — попита Андерсън.

Единствено слабият светлик на компютърните екрани осветяваше стаята. Аккарат влезе от балкона. В командната зала кипеше трескава дейност. Резервни фенери на ръчна манивела изгряха един по един, разпръснаха мрака в помещението и огряха усмихнатото лице на Аккарат.

— Превзехме метановите фабрики — каза той. — Страната е наша.

— Сигурен ли сте?

— Котвените площадки и доковете са под наш контрол. Белоризците ще се предадат. Получихме съобщение от командващия им офицер. Ще оставят оръжията си и ще се предадат без условия. Съобщението вече тече по кодираните им радиочестоти. Малка част от тях може и да дадат отпор, но градът на практика е наш.

Андерсън внимателно опипа счупените си ребра.

— Значи ли това, че можем да си тръгнем?

Аккарат кимна.

— Разбира се. Много скоро ще ви отделя хора, които да ви придружат до домовете ви. Улиците още не са безопасни, но и това ще стане. — Усмихна се. — Мисля, че новото управление на кралството много ще ви хареса.

След няколко часа слязоха с един асансьор на приземното ниво, където ги чакаше личната лимузина на Аккарат. Тъкмо започваше да се развиделява.

Карлайл спря, отворил вратата на автомобила, и се загледа към булеварда и жълтия ръб на зората над него.

— Ето това е нещо, което не очаквах да видя повече.

— Вярваше, че ще умрем ли?

— Ти във всеки случай изглеждаше достатъчно студен.

Андерсън сви предпазливо рамене заради болката в ребрата.

— Във Финландия беше по-лошо. — Но докато се качваше в колата, се закашля отново. Пристъпът трая половин минута и беше мъчителен. Когато най-после отмина, Андерсън изтри кръв от устните си. Карлайл го гледаше втренчено. После попита:

— Какво ти е?

— Изглежда, дробовете ми са пострадали. Аккарат ме удари в ребрата с пистолет.

— Сигурен ли си, че ни си хванал някой бацил?

— Майтапиш ли се? — Андерсън са засмя, при което болката го преряза отново. — Аз работя за „АгриГен“. Имунизиран съм дори срещу болести, които още не са излезли от лабораториите.

Лимузината с двигател на въглища се отдели от бордюра и ускори, ескорт от пружинникови скутери оформи шпалир около нея. Андерсън се настани възможно по-удобно и се загледа в града.

Карлайл поглади замислено кожените облегалки за ръцете.

— Ще трябва и аз да си поръчам такава кола. Тръгне ли търговията, ще имам много пари за харчене.

Андерсън кимна разсеяно.

— Ще трябва да стартираме вноса на калории по най-бързия начин. Помощ за гладуващите. Ще ми трябват всичките ти дирижабли. Ю-Текс ще вкараме от Индия. Хем Аккарат ще има за какво да се тупа в гърдите. Ползата от отворения пазар и прочие. Положителни отзиви в пресата. Да циментираме, един вид, нещата.

— Не можеш ли просто да се насладиш на момента? — засмя се Карлайл. — Човек рядко остава жив, след като му нахлузят черна качулка на главата, Андерсън. Ще ти кажа какво трябва да направим сега — да намерим уиски, да се качим на някой висок покрив и да погледаме как слънцето изгрява над страната, която току-що сме си купили. Ето това ще направим. Всичко останало може да почака до утре.

Лимузината зави по шосе „Фрарам I“, ескортът им ги изпревари и продължиха с висока скорост през окъпания от зората град. Слязоха от шосето и заобиколиха стара Разширителна кула, срината почти до основи. Сред отломките пъплеха хора и търсеха нещо използваемо, но никой не беше въоръжен.

— Свърши се — каза уморено Андерсън. — Просто така. — Труповете на двама белоризци лежаха на тротоара, безжизнени и отпуснати като парцалени кукли. Лешояд ги обикаляше търпеливо и скъсяваше дистанцията. Андерсън предпазливо докосна ребрата си, най-сетне осъзнал, че е жив, за разлика от

хиляди други. — Някаква идея откъде можем да купим въпросното уиски?

46.

Старият китаец и момичето клечаха малко встрани и я гледаха как пие жадно.

Емико се изненада, когато старецът позволи на момичето да я издърпа през парапета. Сега обаче мъжът я държеше на прицел. Дал ѝ беше да разбере, че не се води от благородни подбуди.

— Значи наистина си ги убила? — попита той.

Емико вдигна предпазливо чашата и отпи отново. Ако не я болеше толкова, сигурно би се насладила на страха им. След водата се чувстваше значително по-добре, нищо че дясната ѝ ръка лежеше в скута ѝ изтръпнала и отекла. Остави чашата на пода и опипа внимателно лакътя си.

— Уби ли ги? — повтори той.

Тя вдигна едва доловимо рамене.

— Аз бях бърза. Те бяха бавни.

Двамата говореха на мандарин, език, който Емико не беше използвала, откакто Гендо-сама я изостави на произвола на съдбата. Английски, тайландски, френски, мандарин, счетоводство, политически протокол, кетъринг и гостоприемство… Толкова много умения, които отдавна не използваше. Нужни ѝ бяха няколко минути да съживи познанията си по езика, но после те изплуваха на повърхността, като крайник, който е атрофирал, а после изведнъж се е налял с жизнени сокове. Зачуди се дали и счупената ѝ ръка ще заздравее толкова лесно, дали тялото ѝ не крие още изненади.

— Вие сте жълтокартият секретар от фабриката — каза тя. — Хок Сенг, нали? Андерсън-сама ми каза, че сте избягали, когато дошли белоризците.

Старецът вдигна рамене.

— Е, върнах се.

— Защо?

Той се усмихна горчиво.

— Защото човек се хваща и за сламка.

Експлозия изгромоли някъде далеч. Всички обърнаха глави към прозорците.

— Мисля, че свършва — каза момичето. — Тази е първата за повече от час.

Ако продължаваха да се разсейват така, помисли си Емико, сигурно би могла да ги убие и двамата, нищо че ръката ѝ беше счупена. Но беше толкова уморена. Уморена от разрушения. Уморена от смърт. Градът навън бълваше димни колони към просветляващото небе. Цял град, разкъсан на парчета заради…

какво? Заради момиче на пружина, което не си знае мястото.

Затвори очи от срам. Представи си как Мидзуми-сенсей свива неодобрително вежди. Изненада се, че тази жена все още има някаква власт над нея. Може би никога нямаше да се освободи докрай от старата си учителка.

Може би Мидзуми беше точно толкова част от нея, колкото и глупавите ѝ миниатюрни пори.

— Искате да вземете наградата за главата ми? — попита тя. — Да спечелите пари, че сте хванали убийцата?

— Тайландците дават мило и драго да те докопат.

В бравата на апартамента се превъртя ключ и тримата вдигнаха стреснато глави. Миг по-късно влезе Андерсън-сама с още един *гайджин*. Лицата им бяха в синини и ожулвания, но и двамата се смееха. А после изведнъж спряха. Андерсън-сама местеше очи от Емико към стареца и обратно; накрая спря погледа си на пистолета, който се беше насочил право към него.

— Хок Сенг?

Другият *гайджин* даде на заден, скри се зад Андерсън-сама и попита:

— К'во става, по дяволите?

— Добър въпрос — отвърна Андерсън-сама. Светлосините му очи преценяваха и претегляха.

Момичето Маи се сгъна в поклон пред *гайджина* и Емико почти се усмихна — чудесно познаваше този вменен рефлекс.

— Какво правиш тук, Хок Сенг? — попита Андерсън-сама.

Хок Сенг му отвърна с тънка усмивка.

— Не се ли радвате, че сме заловили убийцата на Сомдет Чаопрая?

Андерсън-сама не каза нищо, само местеше поглед между Емико и стареца. Накрая попита:

— Как влезе?

Хок Сенг вдигна рамене.

— Този апартамент го намерих аз за господин Йейтс. Лично му дадох ключовете.

Андерсън-сама поклати глава.

— Той беше голям глупак, нали?

Хок Сенг килна своята настрани.

Емико изтръпна, осъзнала, че този конфликт може да се обърне само в една посока — срещу нея. Единствена тя сред присъстващите можеше да бъде похарчена. Ако действаше бързо, можеше да изтръгне пистолета от ръката на стареца. Точно както бе взела пистолетите на онези бавни телохранители. Щеше да я заболи, но нищо. Старецът не можеше да се мери с нея, тя беше по-силна и много по-бърза.

Другият *гайджин* се измъкна в коридора, без да обели и дума. Емико очакваше Андерсън-сама да направи същото, но той я изненада — влезе в стаята, вдигнал ръце с дланите напред. Едната му ръка беше бинтована. Гласът му беше спокоен.

— Какво искаш, Хок Сенг?

Старецът отстъпи назад, за да запази разстоянието между двамата.

— Нищо — каза и сви рамене. — Справедливо наказание за убийцата на Сомдет Чаопрая, само толкова.

Андерсън-сама се изсмя.

— Супер. — Обърна им гръб и седна предпазливо на дивана. Изпъшка и примижа, докато се облягаше. После отново се усмихна.

— А сега ми кажи какво всъщност искаш.

Устните на стареца се кривнаха нагоре в знак, че оценява шегата.

— Каквото съм искал винаги. Бъдеще.

Андерсън-сама кимна замислено.

— И смяташ, че ще го постигнеш чрез това момиче? Че ще прибереш добра награда?

— Залавянето на убийца като нея със сигурност ще ми осигури достатъчно средства да започна отначало.

Андерсън-сама не каза нищо, само се взираше в Хок Сенг със студените си сини очи. После се обърна към Емико.

— Ти наистина ли го уби? Наистина?

Прииска ѝ се да го излъже. В очите му виждаше, че и той би предпочел да чуе лъжа. Уви, думите заседнаха в гърлото ѝ.

— Съжалявам, Андерсън-сама — отрони накрая Емико.

— И всичките телохранители?

— Те ме нараниха.

Той поклати глава.

— Не го повярвах. Сигурен бях, че Аккарат е нагласил всичко, Но пък ти скочи от балкона. — Продължаваше да я фиксира с поглед. — Обучена ли си да убиваш?

— Не! — Тя се сви, смаяна, ужасена от въпроса. После изхлипа: — Не знаех. Те ме нараниха. Ядосах се. Не знаех… — Завладя я неустоим импулс да се просне в краката му. Да го убеди някак в лоялността си. Поведе борба с инстинкта, разпознала генетичния рефлекс да се търкулне по гръб и да си оголи корема.

— Значи не си обучен убиец? — попита той. — Пружинка военен модел?

— Да. Не съм военен модел. Моля те. Повярвай ми.

— Но все пак си опасна. Откъснала си главата на Сомдет

Чаопрая с голи ръце.

Емико отвори уста да възрази, да му каже, че не е такава, че не е била на себе си, но думи така и не излязоха. Успя само да прошепне:

— Не съм му откъснала главата.

— Но ако поискаш, би могла да убиеш всички ни. Преди да сме се усетили. Преди Хок Сенг да вдигне пистолета.

При тези думи Хок Сенг побърза да насочи пистолета към нея. Беше толкова трогателно бавен.

Емико поклати глава.

— Не го искам. Искам да си тръгна, само това. Да ида на север. Нищо друго.

— Да, но все пак си опасна — повтори Андерсън-сама. — Опасна за мен. За други хора. Ако ме видят с теб сега например. — Той поклати глава и се намръщи. — Мъртва си много по-ценна, отколкото жива.

Емико се съсредоточи, подготви се психически за неизбежната болка. Първо китаеца, после Андерсън-сама. Момичето можеше и да не закача…

— Съжалявам, Хок Сенг — каза внезапно Андерсън-сама. — Не можеш да я отведеш.

Емико погледна невярващо *гайджина*.

Китаецът се изсмя.

— И как ще ме спреш?

Андерсън-сама поклати глава.

— Времената се променят, Хок Сенг. Моите хора идват. Животът на всички ни ще се промени. Няма да е само фабриката. Говоря ти за калорийни договори, огромни доставки, центрове за изследователска и развойна дейност, търговски преговори… Считано от днес, всичко се променя.

— И този прилив ще измъкне и моя кораб от плитчините, така ли?

Андерсън-сама се разсмя, после изкриви лице и докосна ребрата си.

— Със сигурност, Хок Сенг. Сега повече от всякога ще ни трябват хора като теб.

Старецът го гледаше, после погледна Емико и каза:

— А Маи?

Андерсън-сама се разкашля.

— Стига си се главоболил за дреболии, Хок Сенг. Скоро ще разполагаш с почти неограничена разплащателна сметка. Наеми я, ако искаш. Ожени се за нея. Не ме интересува. Прави каквото поискаш. За бога, сигурен съм, че Карлайл ще ѝ намери някаква работа, ако ти не искаш да ѝ плащаш заплата. — Обърна глава

към коридора и извика: — Знам, че още си тук, пъзльо. Влез най-после де!

Чу се гласът на *гайджина* Карлайл:

— Ти наистина ли си решил да скриеш пружинката? — Другият *гайджин* надникна предпазливо през вратата.

Андерсън-сама вдигна рамене.

— Тя осигури на Аккарат идеалния претекст за преврата. Това все пак струва нещо.

Погледна отново Хок Сенг.

— Е? Какво ще кажеш?

— Заклеваш ли се? — попита старецът.

— Ако не спазя обещанието си, винаги можеш да предадеш Емико на властите. Тя няма да ходи никъде в близко бъдеще. Не би могла, защото целият град търси убийца на пружина. Ако се споразумеем, всички ще извлечем изгода от ситуацията, всички. Хайде, Хок Сенг. Решението е очевидно. Като никога, този път всички печелят.

Хок Сенг се поколеба, после кимна рязко и свали пистолета. Вълна от облекчение заля Емико. Андерсън се усмихна. Погледна я и изражението му се смекчи.

— Предстоят много промени. Но теб трябва да те скрием добре. Повечето хора никога няма да ти простят стореното. Разбираш ли?

— Да. Ще се крия и никой няма да ме види.

— Добре. Поуспокоят ли се нещата, ще намерим начин да те измъкнем. Засега обаче оставаш тук. Ще ти шинираме ръката. Ще пратя някой да донесе сандъче с лед. Малко лед ще ти дойде добре, нали?

Облекчението беше почти всепоглъщащо.

— Да. Благодаря ти. Много си мил.

Андерсън-сама се усмихна.

— Нося уискито, Карлайл! Трябва да вдигнем тост. — Стана, примижа от болка, излезе и се върна с чаши и бутилка.

Докато слагаше подноса на масичката, се закашля.

— Проклетият Аккарат — измърмори, после отново се разкашля, издълбоко и с хрипове.

А после изведнъж се преви на две. Кашлицата не спираше, влажна и давеща. Андерсън-сама протегна ръка да се подпре, но вместо това бутна масичката и тя се наклони.

Емико гледаше как чашите и бутилката уиски се плъзгат към ръба на масичката и падат на пода. Падаха много бавно, искряха под светлината на ранното слънце. Много бяха хубави. Толкова чисти и светли.

Строшиха се на пода. Пристъпът на Андерсън-сама

продължаваше. Той се срина на колене сред парчетата стъкло. Опита се да стане, ала нов спазъм го преви на две. Той се килна настрани, сви се на топка.

Когато пристъпът най-после отмина, Андерсън я погледна. Сините му очи бяха хлътнали в тъмни кръгове.

— Аккарат наистина ми е прецакал нещо — успя да изграчи.

Хок Сенг и Маи отстъпваха назад. Карлайл беше затиснал с ръка устата си и гледаше уплашено.

— Точно като във фабриката — промълви Маи.

Емико коленичи до *гайджина*.

Изведнъж ѝ се стори толкова малък и крехък. Протегна несръчно ръка към нея и тя я хвана в своите. По устните му имаше кръв.

47.

Официалната капитулация се състоя на открития параден плац пред Великия дворец. Там Аккарат посрещна Каня и прие поклона ѝ. Корабите на „АгриГен“ вече бяха пристанали на доковете и разтоварваха ориз Ю-Текс и СояПРО, стерилните семена на зърнените монополисти — една част щеше да нахрани хората в близките седмици, друга щяха да раздадат на фермерите за сеитба. От мястото си на парадния плац Каня виждаше платната с корпоративното лого над ръба на вълнолома.

Говореше се, че младата кралица ще присъства лично на церемонията и така ще циментира новото правителство на Аккарат, затова и тълпите зяпачи бяха по-големи от очакваното. Уви, в последния момент се разбра, че кралицата все пак няма да дойде, и сега всички те стояха в жегата на сухия сезон, който се беше проточил по-дълго от нормалното, потяха се и гледаха как Аккарат се качва на издигнатия подиум под напева на монасите. Бившият търговски министър и настоящ Сомдет Чаопрая се закле да защитава кралството и да го извади от кризата, породена от злощастните обстоятелства през последните дни. После се обърна към армията, цивилните граждани и оцелелите белоризци под командването на Каня, които се бяха строили пред него.

Пот се стичаше по слепоочията на Каня, но тя търпеше стоически, решена да не помръдне. Макар да беше предала министерството на околната среда в ръцете на Аккарат, искаше, ако не друго, поне да представи хората си в най-добрата им светлина, да покаже колко са дисциплинирани. Затова стоеше мирно и се потеше, а Паи стоеше до нея в първата редица, лицето му — образец на заучена безизразност.

Зърна Наронг, застанал на крачка зад Аккарат. Той ѝ кимна леко и Каня стисна зъби до болка, иначе щеше да се разкрещи, да заяви на всеослушание, че той е виновен за всичко, за цялото това разрушение. Разрушение безсмислено и прекомерно, което можеше да бъде избегнато.

Продължи да стиска зъби и да се поти, втренчила поглед в Наронг, сякаш можеше да пробие челото му със силата на мисълта си и да го удави в омразата си. Което беше глупаво, разбира се. Всъщност Каня мразеше себе си. Щеше да предаде на Аккарат последните оцелели белоризци и той щеше да разпусне организацията.

Джайде стоеше до нея и наблюдаваше замислено ставащото.

— Искаш да ми кажеш нещо ли? — измърмори Каня.

Джайде сви рамене.

— Цялото ми семейство е загинало в сраженията.

Каня вдиша рязко.

— Съжалявам. — Искаше ѝ се да протегне ръка. Да го докосне.

Джайде се усмихна тъжно.

— Това е война. Опитах се да ти го обясня.

Понечи да му отговори, но Аккарат ѝ махна да се приближи. Настъпил беше моментът на унижението ѝ. Толкова много го мразеше. Аккарат. Как бе станало така, че справедливият ѝ младежки гняв се бе изродил в нещо толкова грозно? Още като дете се беше заклела да унищожи белоризците, а ето че лелеяната победа вонеше на напалм и опожарени сгради.

Каня се качи на подиума, падна на колене и долепи чело до пода. Аккарат я остави да клечи в краката му и заговори:

— Съвсем естествено е да скърбим за човек като генерал Прача — обърна се той към множеството. — Макар да му липсваше лоялност, той гореше в работата си, и за това, ако не за друго, ние му дължим известно уважение. Стореното от него през последните му дни не заличава дългогодишната му служба в полза на кралството. Генерал Прача положи сериозни усилия да защити хората ни във времена на голяма несигурност. Не ще ме чуете да кажа и една лоша дума за работата му, макар че в края генерал Прача кривна от правия път. — Направи пауза, после продължи: — Ние, като кралство, трябва да се изцелим. — Обходи с поглед събралите се хора. — В дух на добра воля, аз съм много щастлив да ви съобщя, че кралицата одобри молбата ми и всички, които се сражаваха на страната на генерал Прача в неговия опит за преврат, ще бъдат амнистирани. Без условия. Онези от вас, които биха искали да продължат работата си в министерството на околната среда, могат да го направят спокойно. И с гордост, защото вашата работа е важна за всички нас. Изправени сме пред трудности от различен характер, а бъдещето крие безброй въпросителни.

Даде знак на Каня да се изправи и направи крачка към нея.

— Капитан Каня, макар че се сражавахте срещу кралството и двореца, аз ви давам опрощение… и още нещо. — Направи пауза. — Трябва да се помирим. Всички ние, като кралство и нация, трябва да се помирим. Трябва да си протегнем ръце.

Стомахът на Каня се сви, пригади ѝ се от отвратителния фалш на цялата церемония. Аккарат продължи:

— Понеже сте служителят с най-висок офицерски чин в министерството на околната среда, считано от днес ви назначавам за негов ръководител. Задълженията ви си остават същите. Да защитавате кралството и нейно величество кралицата.

Каня го гледаше невярващо. Зад него Наронг разтегли устни в лека усмивка. Дори наведе глава в знак на уважение. Останала без думи, Каня се поклони дълбоко. Аккарат се усмихна.

— Освободете хората си, генерале. Нека си починат, защото от утре започваме да градим отново.

Все така онемяла, тя се поклони още веднъж, после се обърна. Първият ѝ опит да издаде заповед прозвуча като нечленоразделен грак. Каня преглътна и пробва отново, с разтреперан глас. Хората насреща ѝ изглеждаха точно толкова изненадани и несигурни, колкото се чувстваше тя. За миг се уплаши, че са разкрили двойната ѝ игра и ще се изсмеят в лицето ѝ. Но ето че строените белоризци се обърнаха като един и тръгнаха с маршова стъпка, униформите им блеснали под слънцето. Джайде маршируваше с тях. Преди да тръгне обаче я погледна в очите и се сгъна в поклон, все едно Каня наистина е генерал.

И от това я заболя най-много.

48.

— Тръгват си. Свърши се.

Андерсън отново отпусна глава на възглавницата.

— Значи победихме.

Емико не отвърна. Още гледаше към далечния параден плац.

Ранноутринна светлина се лееше гореща през прозореца. А той трепереше. Замръзваше, благодарен за убийствения пек, с който слънцето заливаше града. Потеше се. Емико сложи ръка на челото му и той за пръв път усети кожата ѝ по-хладна от своята.

Погледна я през опушеното стъкло на треската и болестта.

— Хок Сенг тук ли е?

Тя поклати тъжно глава.

— Твоите хора не са лоялни.

Андерсън едва не се разсмя. Разбута без ефект завивките. Емико му помогна.

— Така е. Не са. — Обърна отново лице към слънцето, жаден за топлинката му. — Но това го знаех и преди. — Пак би се изсмял, ако не беше толкова уморен. Ако тялото му не беше пред разпадане.

— Искаш ли още вода? — попита Емико.

Не искаше. Не беше жаден. Виж, снощи, снощи беше много жаден. Когато лекарят дойде по заповед на Аккарат, беше толкова жаден, че можеше да изпие океана. Но вече не.

След като го прегледа, лекарят си тръгна със страх в очите и с обещанието, че ще прати хора. Че се налага да уведоми министерството на околната среда. Че белоризците щели да дойдат и да направят тяхната си специална магия за обеззаразяване. Докато докторът беше при Андерсън, Емико се кри в другата стая, а после излезе и повече не се отдели от леглото му.

Или поне той я помнеше до себе си в редките моменти на просветление. Сънувал бе. Сънища, халюцинации. Йейтс също бе прекарал известно време с него. Седеше на леглото и го дразнеше. Обясняваше колко безсмислен е бил животът му. Взираше се в очите му и го питаше дали разбира. Андерсън понечи да го прогони, но гърлото му беше толкова сухо, че не излизаха никакви думи. Йейтс се смя и на това, после го попита какво мисли за новодошлия търговски представител на „АгриГен“, изпратен да заеме неговата нишичка. И дали му е също толкова приятно да го заменят, колкото му е било приятно на него, Йейтс, когато от компанията изпратили Андерсън да заеме мястото му. А после Емико се появи с влажна кърпа и той

изпита дълбока, отчаяна благодарност, че някой му обръща внимание. Благодари на бога за човешкото ѝ докосване… а после се изсмя хрипливо на иронията.

Сега гледаше Емико през булото на изгарящата треска и си мислеше за дълговете, които има да изплаща, и дали ще доживее да ги изплати.

— Ще те измъкнем — прошепна той.

Отново го втресе. През цялата нощ му беше горещо, а сега изведнъж зъзнеше отново, беше му толкова студено, сякаш се е върнал в Средния запад, където зимите още бяха мразовити и сняг покриваше всичко. Беше му студено, не беше жаден и дори пръстите на пружинката чувстваше ледени върху кожата си.

Избута безсилно ръката ѝ.

— Хок Сенг върна ли се вече?

— Гориш. — Лицето ѝ беше изопнато от тревога.

— Върна ли се? — повтори Андерсън. Адски важно беше Хок Сенг да се върне. Да е тук, в стаята с него. Макар че не помнеше точно защо. Но помнеше, че е важно.

— Мисля, че няма да дойде — каза Емико. — Ти му даде всички необходими документи. Препоръчителните писма. Той вече се е свързал с твоите хора. С новия търговски представител. С онази жена, Баудри.

На балкона се появи чешърка. Измяука тихо и се вмъкна в стаята. Емико не ѝ обърна внимание, Но пък те двете си бяха сродни души. Симпатични същества, създадени от един и същ несъвършен бог.

Андерсън проследи с поглед котката, която прекоси спалнята му и се стопи през вратата. Ако не беше толкова болен, щеше да я замери с нещо. Въздъхна. Не му беше до това. Твърде уморен беше, за да се оплаква от някаква котка. Зарея поглед към тавана и бавните обороти на манивелния вентилатор.

Искаше му се още да е ядосан, Но дори това беше останало зад гърба му. В началото, когато разбра, че е болен, когато Хок Сенг и момичето се дръпнаха в ужас от него, той реши, че са полудели. Така де, откъде ще лепне зараза, точно той? Но после, от ужасените им лица, разбра.

— Фабриката? — прошепна тогава, повтаряйки казаното от Маи, а Хок Сенг кимна, вдигнал ръка пред лицето си.

— Пречиствателното или водорасленитe резервоари — измърмори старецът.

Изпитал бе нужда да се ядоса, и тогава като сега, но болестта вече изпиваше силите му. Успял бе да призове някакво подобие на увехнала ярост, но и тя прегоря бързо.

— Оцелели има ли?

— Само един — прошепна момичето.

Той кимна, а те се изнесоха на пръсти. Хок Сенг. Хок Сенг и вечните му тайни. Тайни и планове. Хок Сенг умееше да чака…

— Идва ли? — Трудно му беше да изрече думите.

— Няма да дойде — промълви Емико.

— Ти си тук.

Тя сви рамене.

— Аз съм Нов човек. Вашите болести не ме плашат. Китаецът няма да дойде. Нито онзи човек, Карлайл.

— Поне теб няма да закачат. За това си удържаха на думата.

— Може би — каза тя след известно колебание.

Андерсън се зачуди дали е права. Зачуди се дали е грешил за Хок Сенг, както беше сгрешил за толкова други неща. Дали представата му за Тайланд е била изначално сбъркана. Прогони страха.

— Ще удържи на думата си. Той е делови човек.

Емико не отговори. Чешърката скочи на леглото. Емико я прогони, но животинчето се промъкна обратно, доловило в лицето на Андерсън обещанието за леш. Емико понечи да я изгони.

Той се опита да вдигне ръка и изграчи:

— Недей. Нека остане.

49.

Групичката от „АгриГен“ се появи откъм доковете. Каня и нейните хора стояха мирно, почетна стража на демони. *Фарангите* мижаха под тропическото слънце и оглеждаха земята, която виждаха за пръв път. Сочеха невъзпитано младите момичета, които вървяха по улицата, смееха се и говореха на висок глас. Раса от грубияни. Самоуверени грубияни.

— Много са самодоволни — измърмори Паи.

Каня се стресна, чула собствените си мисли, изречени на глас, но замълча. Решила беше да изчака търпеливо, да си наляга парцалите, докато Аккарат приключи с посрещането. Чуждоземската групичка се предвождаше от навъсена руса жена — Елизабет Баудри, агригенска креатура от главата до петите.

И тя като другите представители на „АгриГен“ носеше дълго черно наметало с логото на компанията — червен пшеничен клас. Каня се утеши с мисълта, че проклетниците сигурно се потят, като прасета под жаркото тропическо слънце. Лицата им вече бяха лъснали.

— Това е групата, която ще отиде в семенната банка — каза Аккарат.

— Сигурен ли сте, че не грешим за това? — попита Каня. Той вдигна рамене.

— Искат само проби. Генетично разнообразие, което да използват за генехакерските си разработки. Кралството също ще извлече полза.

Каня се загледа в хората, които до неотдавна бяха заклеймявани като калорийни демони, а сега се разхождаха преспокойно по улиците на Крунг Теп, Града на божествените създания. Докери разтоварваха сандъци със зърно от кораба им и ги качваха на теглени от мегодонта фургони. Логото на „АгриГен“ беше отпечатано с ярки цветове на всеки сандък.

Сякаш отгатнал мислите ѝ, Аккарат каза:

— Мина времето, когато можехме да се крием зад стените си и да се молим за оцеляване. Трябва да се отворим към външния свят.

— Но семенната банка — възрази тихо Каня. — Наследството, завещано ни от крал Рама…

— Ще вземат само проби. Не се тревожи. — Аккарат се обърна към някакъв *фаранг* и се здрависа с него по чуждоземския обичай. Размениха няколко думи на *англит* и си кимнаха за довиждане.

— Ричард Карлайл — отбеляза Аккарат. — Най-сетне ще

получим резервните части за помпите. Днес следобед дирижаблите му излитат. С малко късмет може и да изпреварим дъждовния сезон. — Погледна я в очите. — Ти нали разбираш какво става? Разбираш какво правя и защо? Че е по-добре да загубиш малка част от кралството, отколкото да го загубиш цялото. Има времена да се сражаваш и времена да преговаряш. Не можем да оцелеем, ако се изолираме напълно. Историята ни учи, че трябва да създадем контакти с външния свят.

Каня кимна вдървено.

Джайде се наведе над рамото ѝ.

— Поне не сложиха ръка на Ги Бу Сен.

— Аз бих им дала Ги Бу Сен вместо семенната банка — измърмори тя.

— Да, но фактът, че не го получиха, ги вбесява страшно. — Джайде кимна към русокосата жена. — Онази там много се ядоса. Крещя, вика. Изложи се ужасно. Крачеше нервно и размахваше ръце. — И ѝ показа нагледно.

Каня направи физиономия.

— Аккарат също беше ядосан. Цял ден вървя след мен да ме пита как така сме допуснали Ги Бу Сен да избяга.

— Умен е той.

Каня се засмя.

— Аккарат?

— Генехакерът.

Преди Каня да го е попитала друго, Баудри и нейните учени се приближиха. Стар китаец жълта карта вървеше с нея. Спря вдървен като глътнал бастун и кимна на Каня.

— Аз ще превеждам на *кун* Елизабет Баудри.

Каня се усмихна любезно. Оглеждаше хората пред себе си. Колко ниско бяха паднали само. Жълти карти и *фаранги*.

— Всичко се променя — каза Джайде и въздъхна. — Добре ще е да го запомниш. Носталгията по миналото, тревогите за бъдещето… — Вдигна рамене. — Всичко е страдание.

Фарангите я чакаха. Нетърпеливи. Тя ги поведе по белязаните от войната улици. Някъде в далечината, в района на котвените площадки, изтрещя танк. Поредното гнездо на съпротива, студенти навярно, хора, над които Каня нямаше контрол. Хора, които се водеха от друг вид чувство за чест. Даде знак на двама от новите си подчинени, Маливалая и Ютакон, ако беше запомнила правилно имената им.

— Генерале — каза единият, но Каня го сряза с поглед.

— Никакви генерали повече, казах ти. Край с глупостите. Аз съм капитан. Щом капитанският чин беше достатъчно добър за Джайде, значи ще е достатъчно добър и за мен.

Маливалая се поклони в знак на извинение. Каня покани *фарангите* в луксозната кола на въглищен дизел. Автомобилът се отдели от бордюра и пое през града. С подобен лукс Каня се сблъскваше за пръв път, но успя да овладее бурната си реакция при вида на богатството, което Аккарат демонстрираше така изведнъж.

Автомобилът се плъзгаше по пустите улици на път към Храма на градската колона.

След петнайсет минути слязоха от колата и тропическият пек се стовари отгоре им. Монаси свеждаха почтително глава пред Каня в знак, че признават правомощията ѝ. Тя им кимаше в отговор, макар вътрешно да се бунтуваше. Знаеше обаче, че в това отношение крал Рама XII е поставил министерството на околната среда над монасите.

Монасите отвориха портите и ги поведоха към хладните подземия на храма. Херметично затворени врати се разхерметизираха, филтриран въздух ги лъхна в лицата. Въздух с оптимална влажност и ниска температура. Ставаше все По-студено. Каня сгърби зиморничаво рамене. Още тежки врати се отвориха, задвижвани от системи с въглищно захранване.

Монаси с оранжеви роби ги чакаха в коридорите от другата страна, отстъпваха да ѝ направят път, да не би да ги докосне неволно. Тя се обърна към жената Баудри:

— Не докосвайте монасите. Дали са клетва да не докосват жена.

Жълтокартецът преведе думите ѝ на грозния *фарангски* език. Каня чу зад себе си приглушен смях, но потисна гнева си и не се обърна. Жената Баудри и нейните генехакери бърбореха развълнувано, докато навлизаха все по-надълбоко в семенната банка. Жълтокартецът не си правеше труда да превежда възклицанията им, но Каня и без негова помощ се досещаше какво значат — достатъчни ѝ бяха доволните изражения на *фарангите*.

Водеше ги все по-навътре в подземията към залите с каталозите и през цялото време разсъждаваше върху природата на лоялността. По-добре да се лишиш от крайник, отколкото от главата. Единствено заради тайландската практичност кралството оцеляваше, докато други страни се сриваха в анархия.

Хвърли поглед през рамо към *фарангите*. Алчните им светли очи оглеждаха рафтовете, вакуумно запечатаните контейнери с хиляди семена, всяко — потенциална отбранителна линия срещу хората от техния вид. Истинското съкровище на едно кралство, поднесено им на тепсия. Военна плячка.

Когато бирманците победили Аютая, градът паднал без

битка. Сега ставаше същото. В крайна сметка след толкова пролята кръв и пот, след толкова смърт и труд, след борбата на семенни светци и мъченици като Фра Сюб, след подкупи във вид на момчета и момичета като Кип, които да задоволят извратените апетити на изроди като Ги Бу Сен, в крайна сметка всичко свършваше тук. *Фаранги* влизаха триумфално в сърцето на едно кралство, за пореден път предадено от министри, които нехаят за короната.

— Не го приемай толкова зле. — Джайде я докосна по рамото. — Всички се учим да живеем с провалите си, Каня.

— Съжалявам. За всичко.

— Отдавна съм ти простил. Всички ние си имаме господари, на които дължим лоялност. Кармата е решила да те заведе първо при Аккарат и едва после при мен.

— Не съм си и помисляла, че ще се стигне дотук.

— Загубата е голяма — съгласи се Джайде. После сви рамене. — Но дори сега не е късно нещата да се променят.

Каня погледна *фарангите*. Един от генехакерите улови погледа ѝ и каза нещо на жената. Каня не можа да прецени дали думите му съдържат насмешка, или предупреждение. Пшеничните класове на логото на компанията лъщяха под светлината на електрическите лампи.

Джайде вдигна вежда.

— Винаги ни остава нейно величество кралицата, нали?

— И къде ще ни отведе това?

— А нима не предпочиташ да те запомнят като селянка от Банг Раджан, която продължила борбата, когато всичко изглеждало загубено, и забавила с още малко победното нашествие на бирманците, вместо като един от страхливите велможи на Аютая, които жертвали цяло кралство?

— Всичко това е въпрос на его — измърмори Каня.

— Може би. — Джайде сви рамене. — Едно ще ти кажа обаче. Аютая е незначителен миг в нашата история. Нима тайландците не са оцелели след като кралството паднало? Нима не сме надживели бирманците? Кхмерите? Французите? Японците? Американците? Китайците? Калорийните компании? Нима не сме дали отпор на всички тях, когато съседите ни коленичили? Кръвта, силата на тази страна се крие в нейните хора, а не в този град. Нашите хора носят имената, които са ни дали кралете от династията Чакри още през осемнайсети век, и пак те, нашите хора, са всичко. А тази семенна банка е единствената ни надежда за бъдещето.

— Но нейно величество обяви, че винаги ще браним…

— Крал Рама не е давал и пукната пара за Крунг Теп, но е

милеел за нас и е построил града като символ, който да защитаваме. Само че не градът е важен, а хората. Каква е ползата от един велик град, ако хората му са поробени?

Каня дишаше ускорено. Леденият въздух режеше дробовете ѝ. Жената Баудри каза нещо. Генехакерите се разлаяха на ужасния си език. Каня се обърна към Паи.

— Прави като мен.

Извади пружинниковия си пистолет и стреля от упор в главата на *фарангската* жена.

50.

Главата на Елизабет Баудри се килна назад. Кървава роса опръска Хок Сенг, кожата му, новите му дрехи. Жената в бяло, новият генерал на белоризците, се обърна и Хок Сенг моментално коленичи и почна да се кланя и да удря чело в пода на крачка от трупа на чуждоземската дяволица.

Опулените мъртви очи на русото същество го гледаха как се унижава. Дискове на пружинникови оръжия свистяха и се удряха в стените, хора пищяха. А после изведнъж настана тишина.

Предводителката на белоризците го дръпна, изправи го и натика дулото на пистолета си в лицето му.

— Моля ви — прошепна Хок Сенг на тайландски. — Аз не съм като тях.

Жената го измери със суров поглед. Кимна отсечено и го бутна настрани. Хок Сенг се сви до стената, докато тя раздаваше скорострелни заповеди на хората си. Мъжете извлякоха набързо труповете на една страна, после се събраха около своя генерал. Хок Сенг се удиви на бързината и ефективността, с която жената ръководеше подчинените си. Сурова жена, чието лице сякаш не познаваше усмивката. Отиде при монасите от семенната банка. Поклони се дълбоко, после заговори бързо. Макар да се преклони пред духовното им превъзходство, нямаше съмнение, че именно тя ръководи парада тук долу.

Хок Сенг се опули, когато чу какво е замислила жената. Беше ужасно, ужасно. Акт на разрушение, нещо недопустимо… и въпреки това монасите кимаха послушно, а после се разтичаха да изпълнят нарежданията ѝ. Генералът и подчинените ѝ започнаха да отварят врати, зад които имаше рафтове, отрупани с оръжия. Жената раздаваше заповеди за дислоциране на отрядите — Великият дворец, помпата Коракот, морският шлюз при канала Тоей…

Когато приключи с възлагането на задачите, хвърли поглед към Хок Сенг. Монасите вече сваляха кутии със семена от лавиците. Хок Сенг се сви под погледа ѝ. Жената нямаше да го остави жив, не и след онова, което беше чул неволно. Дейността наоколо ставаше все по-трескава. Все повече монаси се стичаха в помещението. Подреждаха внимателно кутиите със семена. Сваляха ги от лавиците и ги редяха на купчини. Семена отпреди сто и повече години, семена, които се подновяваха през определени интервали при строго контролирани условия и после се връщаха отново тук, в този подземен трезор. Наследство в кутии, наследство от хилядолетия, наследството на света.

Скоро монасите се отправиха навън, понесли кутиите на рамо, поток от мъже с обръснати глави и оранжеви роби, които носят съкровището на своя народ. Хок Сенг ги гледаше занемял, гледаше със затаен дъх как несметното богатство от генетичен материал изчезва в неизвестността. Стори му се, че чува напев на монаси откъм двора отвън, напев, който благославяше този проект за обновление и разрушение, а после белоризката жена — генералът — го погледна отново. Хок Сенг събра сили и не сведе глава. Не се просна ничком в краката ѝ. Тя така или иначе щеше да го убие. Длъжна беше да го убие. Но той нямаше да се моли, нямаше да се напикае от страх. Поне щеше да умре с достойнство.

Тя сви устни, после кимна към отворените врати.

— Бягай, жълтокартецо. Този град вече не е убежище за теб.

Той я зяпна невярващо. Жената кимна отново към вратата и по лицето ѝ мина сянка на усмивка. Хок Сенг побърза да се поклони и се надигна. Мина на бегом по коридорите и излезе навън, в жегата, сам в потока от мъже в оранжеви роби.

Монасите се пръскаха към различни изходи, разделяха се на все по-малки групи, които да се отправят по различни пътища към предварително уговорено място за среща. Тайно място далеч от алчните ръце на калорийните компании, място, над което бдят Фра Сюб и всички духове пазители на нацията.

Хок Сенг постоя още малко, загледан в потока монаси, после хукна към улицата.

Един рикшар го видя и намали. Хок Сенг скочи в рикшата.

— Накъде? — попита мъжът.

Хок Сенг се поколеба, мислеше трескаво. Котвените площадки. Само оттам можеше да избяга навреме, преди хаосът да се е стоварил върху града. Онзи *янг гуизи* Ричард Карлайл сигурно още беше там. При дирижабъла си, който се готвеше да излети за Калкута и да докара резервните части за помпите. Във въздуха щеше да е безопасно. Но само ако Хок Сенг стигнеше до летището, преди чуждоземският дявол да е срязал котвените въжета.

— Накъде?

„Маи.“

Хок Сенг поклати глава. Защо се тормозеше заради нея? Нищо не ѝ дължеше. А и какво беше тя, в интерес на истината? Нищо. Някакво си момиче от рибарско село. И въпреки това, напук на здравия си разум, той ѝ беше позволил да остане при него, обещал ѝ беше да я наеме като прислуга или нещо такова. Казал ѝ беше, че ще я защити. Поне толкова можеше да направи за нея… Но това беше преди. Когато още вярваше, че

калорийните компании ще го позлатят. Обещанието си беше за тогава. Маи щеше да му прости.

— Към котвените площадки — каза Хок Сенг. — И по-бързо.

Рикшарят кимна и натисна педалите.

„Маи.“

Хок Сенг се изруга наум. Глупак беше. Защо никога не успяваше да се съсредоточи върху основната си цел? Вечно имаше нещо, което да го разсее. Защо никога не успяваше да направи онова, което щеше да го опази жив и здрав?

Наведе се напред, бесен на себе си. Ядосан на Маи.

— Не. Чакай. Първо ме закарай на моста Крунгтон, после на летището.

— Но това е в обратната посока.

Хок Сенг се намръщи.

— На мен ли го казваш?

Рикшарят кимна, намали и направи обратен завой. Изправи се на педалите, занатиска ги и набра скорост. Градът се плъзгаше покрай тях, шарен, зает с разчистването. Град в пълно неведение за надвисналата катастрофа. Рикшата се носеше през слънчевата светлина, сменяше гладко скоростите, все по-бързо и по-бързо — към момичето.

С малко късмет времето щеше да му стигне. Не, с много късмет. Хок Сенг отправи мълчалива молитва за много късмет. Помоли се времето да му стигне — да прибере Маи и да стигне до дирижабъла. Ако имаше и капка ум в главата, щеше да хукне право към летището.

Вместо това се молеше за късмет.

Епилог

Разрушените шлюзове и саботираните помпи удавиха Града на божествените създания за шест дни. От балкона на най-хубавата жилищна кула в Банкок Емико гледаше как водата нахлува. От Андерсън-сама бе останала само черупката. Емико бе изстисквала вода с кърпа в устата му, той бе сукал като бебе живителната течност, и така докато не издъхна, мълвящ извинения на призраци, които само той виждаше.

Когато чу първата колосална експлозия по периметъра на града, Емико не разбра какво става, но последваха още взривове и скоро дванайсет димни колони се издигнаха като дракони *нога* по протежение на дигите, Тогава Емико разбра, че гигантските отводнителни помпи на крал Рама XII са унищожени и че градът отново е под обсада.

Три дни Емико гледа от балкона как хората се борят да спасят града, на четвъртия дойдоха мусоните и всички опити да се удържи океанът бяха изоставени. Дъждът се изливаше на пелени, пълнеше мазета и сутерени, порои влачеше отломки и боклуци, улиците се превърнаха в реки. Хората напускаха домовете си с вързопи лични вещи на главите. Градът бавно се пълнеше с вода, превръщаше се в гигантско езеро, чиито вълнички се плискаха в прозорците на вторите етажи.

На шестия ден нейно величество Невръстната кралица обяви, че изоставят божествения град. Вече нямаше Сомдет Чаопрая. Имаше я само кралицата и хората възлагаха всичките си надежди на нея.

Белоризците, така презирани и изпаднали в немилост допреди броени дни, сега бяха навсякъде, извеждаха хората на север под командването на нов Тигър, някаква чудата жена, която никога не се усмихвала, която, според мълвата, била обладана от духове и която тласкала своите белоризци към чудеса от храброст в името на банкокци и тяхното спасение. На самата Емико ѝ се наложи да се крие, когато един млад доброволец в бяла униформа се появи по коридорите на сградата, предлагаше помощ на всички, които се нуждаят от храна и прясна вода. Градът умираше, а министерството на околната среда множеше личния си състав.

Банкок бавно се опразваше. Плисъкът на морска вода и мяучене на чешърки изместваха напевните викове на уличните продавачи и звънтежа на велосипедни звънци. Понякога на Емико ѝ се струваше, че е единственият жив човек, останал в града. По радиото беше чула, че столицата се е изместила на север в Аютая,

над морското равнище. Чула бе също, че Аккарат си е обръснал главата и е станал монах, за да се покае за провала си. Но всичко това ставаше някъде далеч.

Дъждовният сезон правеше живота ѝ поносим. Наводненият метрополис беше щедър източник на вода, пък била тя застояла, миризлива и разтворила в себе си боклуците на милиони. Емико откри малка лодка и често обикаляше с нея градската пустош. Дъжд валеше всеки ден, Емико го посрещаше на открито и го оставяше да отмие от нея всичко предишно.

Изхранваше се с клошарство и лов. Ядеше чешърки и ловеше риба с ръце. Беше много бърза. Огладнееше ли, просто бръкваше във водата и ръката ѝ пронизваше като копие поредния шаран. Хранеше се добре, спеше добре, а изобилието от вода я спасяваше от прегряване. Наводненият Банкок не беше селото на Новите хора, за което си беше мечтала доскоро, но все пак беше някаква ниша.

Украси апартамента си. Прекоси широкото устие на река Чао Фрая и се разходи из фабриката на „Мишимото“, където беше работила преди време. Фабриката беше затворена, но все пак Емико откри там отломки от миналото си и отнесе част от тях. Изоставени калиграфии, купички за чай ръчна направа.

Случваше се да срещне хора. Повечето бяха твърде заети със собственото си оцеляване и не поглеждаха втори път към чудатата пружинка, която бързо изчезваше от погледа им. Имаше и други обаче, които се изкушаваха от лъжливата уязвимост на самотното момиче. С тях Емико се оправяше бързо и толкова милостиво, колкото ѝ позволяваха обстоятелствата.

Дните минаваха. Емико се чувстваше все по-спокойна в своя воден свят. Толкова спокойна, че когато гайджинът и момичето я намериха, докато тя си плакнеше прането, кацнала върху балконския парапет на втория етаж, изненадата ѝ беше пълна.

— Това пък кой е? — попита нечий глас.

Емико подскочи стреснато и едва не падна от парапета. Скочи на балкона и се мушна в изоставения апартамент.

Лодката на *гайджина* се удари леко в парапета.

— *Сауатди крап?* — извика той. — Ехо?

Стар беше, с петносана кожа и интелигентни очи. Момичето — тънко, смугло и с мека усмивка. Двамата се облегнаха на перилото, загледани в тъмните помещения на апартамента.

— Не бягай, мъничката ми — каза старецът. — Ние сме съвсем безобидни. Аз не мога да ходя, а Кип е добра душа.

Емико чакаше. Надяваше се, че ще им омръзне и ще си тръгнат. Но те не си тръгнаха, стояха си там и гледаха към нея.

— Моля? — извика момичето.

Убедена, че греши, Емико излезе на балкона, газеше предпазливо през дълбоката до глезените вода. Отдавна не беше говорила с никого.

— Момиче на пружина — прошепна младата жена.

Старият *гайджин* се усмихна на думите ѝ.

— Нови хора, така наричат себе си. — В очите му нямаше присъда. Вдигна отпуснатите телца на две мъртви чешърки. — Искаш ли да вечеряш с нас, млада госпожице?

Емико посочи перилото на балкона, където беше вързала собствения си дневен улов.

— Нямам нужда от помощта ви.

Мъжът погледна наниза риби, които се полюшваха току под водната повърхност, после вдигна очи и я погледна с уважение.

— Сигурно. Особено ако съм прав за дизайна ти. — Махна ѝ да се приближи още малко. — Наблизо ли живееш?

Емико посочи нагоре.

— Чудесен имот. — Старецът кимна одобрително. — Може пък тази вечер да хапнем при теб. Чешърките може да не са ти по вкуса, но ние ще се радваме да опитаме от твоята риба.

Емико сви рамене. Беше ѝ самотно, а старецът и момичето изглеждаха безобидни.

Когато притъмня, стъкнаха огън от нацепени мебели на балкона на апартамента ѝ и опекоха рибата. В процепите между облаците грееха звезди. Градът се простираше наоколо, тъмен, лабиринтен. Когато се нахраниха, старецът придърпа сакатото си тяло по-близо до огъня с помощта на момичето.

— Кажи ми сега, какво прави пружинка като теб в наводнения Банкок?

Емико вдигна рамене.

— Останах тук, когато другите заминаха.

— И с нас стана същото. — Старецът се усмихна на приятелката си и тя също му отвърна с усмивка. — Макар че ваканцията ни, изглежда, скоро ще свърши. По всичко личи, че кралството ще се върне към насладите на калорийните студени войни и генетическата надпревара, а това значи, че белоризците отново ще имат нужда от мен. — Последното го накара да се разсмее.

— Ти генехакер ли си? — попита Емико.

— Повече от това, надявам се.

— Спомена, че знаеш за моя… дизайн?

Мъжът се усмихна. Повика момичето до себе си и плъзна разсеяно ръка по бедрото ѝ, без да сваля поглед от Емико. Чак сега Емико осъзна, че момичето е по-особено: че е момче и момиче едновременно. То ѝ се усмихна, сякаш усетило посоката

на мислите ѝ.

— Чел съм за твоя вид — каза старецът. — За вашата генетика. За обучението, което преминавате… — А после внезапно извика: — Стани!

Емико със закъснение осъзна, че е скочила и стои мирно. Че стои мирно, тресе се от страх и желание да угоди.

Мъжът поклати глава.

— Направили са ви нещо ужасно.

Гняв се разгоря в гърдите ѝ.

— Но са ме направили и силна. Мога да ви нараня.

— Да. Вярно е. — Той кимна. — Минали са напряко. Обучението ти прикрива това, но преките пътища са си там. Желанието да се подчиняващ… Бог знае откъде са взели това. От лабрадор или друга подобна порода, предполагам. — Сви рамене. — Но в почти всички други отношения ти превъзхождаш обикновените хора. По-бърза си, по-умна, с по-силно зрение и по-остър слух. С послушанието са прекалили, но пък болести като моята не можеш да пипнеш. — Посочи краката си, целите в рани и нацепена сълзяща кожа. — Изобщо, извадила си късмет.

Емико го гледаше втренчено.

— Ти си от учените, които са ме създали.

— Не точно, но приблизително вярно. — Усмихна се. — Знам тайните ти, както знам тайните на мегодонтите и на високодобивната пшеница. — Кимна към мъртвите чешърки. — Знам всичко и за тези котки. Ако поискам, мога да им пусна една генетична бомба, която да обезвреди камуфлажа им и само в рамките на едно поколение да ги върне към по-старата им и не толкова успешна версия.

— Би ли го направил?

Той се засмя и поклати глава.

— Така ми харесват повече.

— Мразя хората като теб.

— Защото някой като мен те е създал? — Засмя се отново. — Учудвам се, че не се радваш на срещата ни. Така де, кой друг би могъл да се похвали, че е срещнал лице в лице своя божествен създател? Хайде, нима нямаш въпроси към своя бог?

Емико го изгледа намръщено и кимна към чешърките.

— Ако беше моят бог, най-напред щеше да създадеш Новите хора.

Стария *гайджин* се засмя.

— Това би било много вълнуващо.

— И ние щяхме да победим в надпреварата с вас. Точно както чешърките са изместили обикновените котки.

— Това още може да се случи. — Той сви рамене. —

Сибискозата и мехурчестата ръжда са безсилни срещу вас.

— Не. — Емико поклати това. — Ние сме стерилни. Само вие ни вдъхвате живот. — Раздвижи ръка. Издайническото накъсване и тремор бяха очевидни. — Аз съм маркирана. Всички сме маркирани. Маркер също толкова очевиден като при мегодонтите и десеторъките.

Той махна сякаш да прогони досадна муха.

— Характерното насечено движение не е страничен ефект от някаква необходима промяна, а притурка. Няма причина да не се премахне. Колкото до стерилитета… — Той сви рамене. — Ограниченията могат да се свалят. Те се предохранителна мярка заради минали неудачи, но не са физиологично задължителни. В интерес на истината, някои от тях дори затрудняват генетичното ви конструиране. Нищо в теб не е неизбежно. — Той се усмихна. — Може би някой ден всички хора ще са Нови хора и тогава ще гледат на нас както ние гледаме на бедните неандерталци.

Емико се умълча. Огънят припукваше.

— Можеш ли да го направиш? — попита накрая. — Да направиш така, че и аз да се размножавам естествено, кого чешърките?

Старецът се спогледа със своето момче-момиче.

— Можеш ли да го направиш? — Повтори Емико настойчиво.

Той въздъхна.

— Не мога да променя механизмите на тялото ти. Ти нямаш яйчници. Да те направя фертилна е точно толкова невъзможно, колкото да уголемя порите на кожата ти.

Емико сгърби рамене.

Мъжът се разсмя.

— Не увесвай нос! И без това нямам влечение към женските яйчници като източник на генетичен материал. — Усмихна се. — Косъм от косата ти ще свърши работа. Ти не можеш да бъдеш променена, но децата ти — генетичните, ако не и физическите ти деца — могат да бъдат направени фертилни, могат да станат част от естествения свят.

Сърцето ѝ се качи в гърлото.

— И ти можеш да го направиш? Наистина?

— О, да. Мога да направя това за теб. — Мъжът беше забил поглед в далечината, мислеше. Усмихна се. — Мога да направя това за теб, както и много други неща.

Благодарности

Без помощта на немалък брой съратници „Момиче на пружина“ би бил по-неуспешен роман. Искрена благодарност дължа на следните хора: Кели Бюлър и Даниел Спектър, задето намериха начин да ме приютят и да ми покажат забележителностите на Чианг Май, докато правех проучвания за книгата си; на Ричард Фос, задето ме просветли относно ветроходите; на Иан Чаи, задето ми помогна с изграждането на характера на Тан Хок Сенг; на Джеймс Фан, автора на „Земя в пламъци“, за знанията и проницателния поглед върху екологичните проблеми на Тайланд; на бандата в „Блу Хевън“ — на моите първи читатели Тобайъс Бакъл и Бил Сан, — но също на Пол Мелко, Грег Ванекхоут, Сара Принес, Сандра Макдоналд, Хедър Шоу, Холи Макдауъл, Иън Трегилис, Рае Карсън и Чарли Финли. Едва ли бих намерил пътя към края на книгата си, ако не беше тяхната мъдрост. Бих искал също да благодаря на редакторката си Джулиет Алмън, която ми помогна да открия и разреша сериозни проблеми в сюжета в момент, когато вдъхновението ми беше съвсем пресъхнало. Бил Тафин също заслужава специална благодарност. Имах късмет да се запозная с него, когато тази книга беше още в пелени, и той се оказа едновременно добър приятел и богат източник на културна информация за Югоизточна Азия. И накрая, нека благодаря на съпругата си Аджула, която е най-верният ми поддръжник в продължение на много години. Търпението и вярата ѝ в мен нямат равни. Разбира се, макар тези хора да вдъхновиха най-доброто в романа, цялата отговорност за грешките, пропуските и недомислиците в него е единствено моя.

Позволявам си да отбележа, че макар книгата да е ситуирана в един бъдещ вариант на Тайланд, тя не бива да се възприема като прочит на съвременния Тайланд и неговите жители. Горещо препоръчвам автори като Чарт Корбджити, С. П. Сомтоу, Фра Петер Панападипо, Батан, отец Джо Майер, Кукрит Прамой, Сане Сангсук и Кавпоон Боонтауее, чиито книги дават много по-точна и вярна представа за Тайланд във всичките му аспекти.

Информация за текста

Информация за текста

Издание:
Паоло Бачигалупи. Момиче на пружина
Американска. Първо издание
Превод: Милена Илиева
Редактор: Иван Тотоманов
Художествено оформление на корица „Megachrom“
Компютърна обработка: ИК „Бард“ ООД, Анна Бадева
ISBN: 978-954-655-299-0

Paolo Bacigalupi
The Windup Girl

Печат „Полиграфюг“ АД — Хасково
Формат 84/108/32
Печатни коли 33

notes

1

Бахта (бат) — тайландска парична единица. — Б.ред.